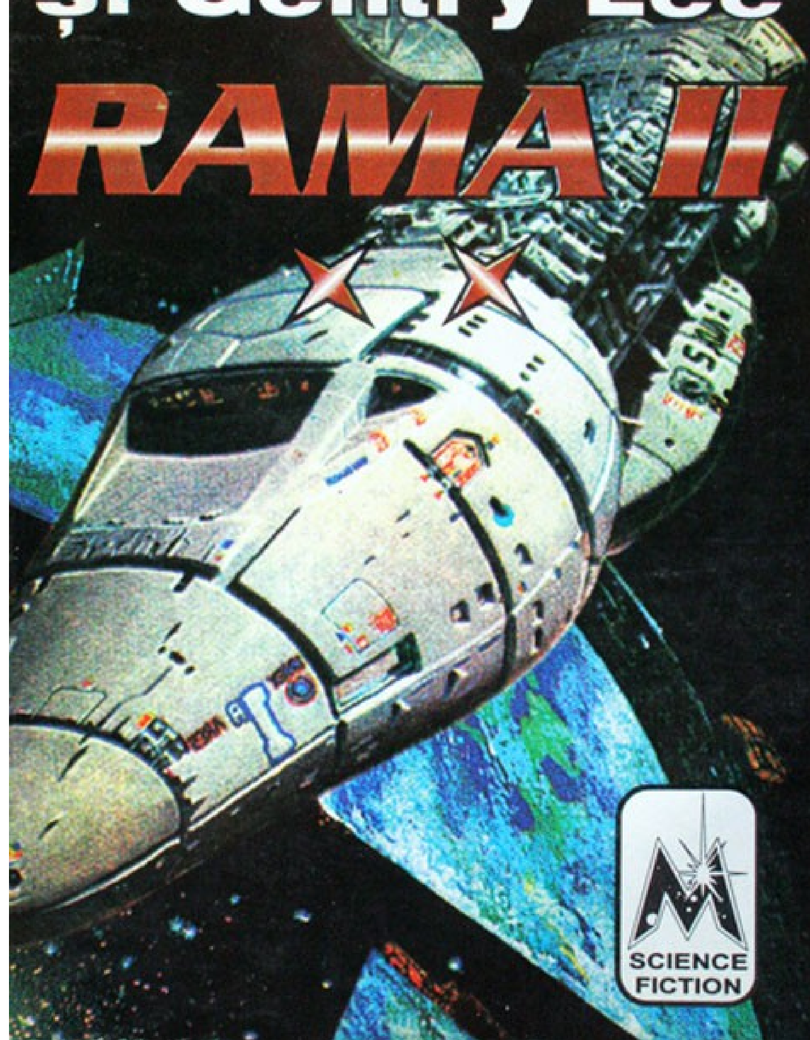
O expediție galactică spre o destinație misterioasă

ARTHUR C. CLARKE
și Gentry Lee

Arthur C. Clarke & Gentry Lee
Rama II
editura Multistar, 1995
Colecţia „Dimensiuni” nr. 10
traducere Florin Mircea Tudor
2 volume
ISBN 973 – 9136 – 13 – 3 şi 973 – 9136 – 14 – 1

1. Rama se întoarce

Marele generator de impulsuri radar Excalibur, alimentat cu energie nucleară, zăcea nefolosit de aproape jumătate de secol. Fusese proiectat şi construit cu eforturi frenetice în lunile ce urmaseră trecerii lui Rama prin Sistemul Solar. Când devenise prima dată operaţional în 2132, scopul său declarat fusese să prevină din timp Pământul asupra oricăror viitori oaspeţi străini: astfel că un vizitator cu dimensiunile gigantice ale lui Rama ar fi putut fi detectat – cel puţin aşa se spera – de la distanţe interstelare, cu ani înainte de a avea vreun impact asupra omenirii.

Decizia construcţiei lui Excalibur fusese luată încă înainte ca Rama să-şi depăşească periheliul, în vreme ce primul vizitator extraterestru ocolea soarele, îndreptându-se spre stele, armate de savanţi studiau datele furnizate de singura misiune prezentă la întâlnirea cu intrusul.

Rama, anunţară ei, era un robot inteligent, deloc interesat de Sistemul Solar sau de locuitorii acestuia. Raportul oficial nu oferea nicio explicaţie numeroaselor mistere întâlnite de exploratori; totuşi, experţii s-au convins singuri că înţeleseseră un principiu de bază al ingineriei rămâne. Întrucât majoritatea sistemelor şi subsistemelor întâlnite pe Rama de către exploratorii umani dispuneau de alte două replici de rezervă, părea că străinii executau totul „în triplet”. Şi deoarece se presupunea că giganticul vehicul este o maşină, s-a dedus

ca foarte posibilă apariţia a încă două nave în urma primului vizitator.

Dar niciun nou vas spaţial nu pătrunse în vecinătatea soarelui, venind din hăurile spaţiului interstelar. Odată cu trecerea anilor, pământenii se confruntau cu probleme tot mai presante. Preocuparea pentru ramani, sau pentru oricine crease cilindrul cenuşiu deschis, lung de cincizeci de kilometri, se diminua simultan eu trecerea în istorie a singularei incursiuni străine. Vizita lui Rama continuă să-i intrige pe savanţi, dar majoritatea membrilor speciei umane fu nevoită să-şi vadă de alte treburi. La începutul anilor ’2140, lumea intrase într-o puternică criză economică. Pentru întreţinerea lui Excalibur nu se mai găseau bani. Puţinele descoperiri ştiinţifice făcute cu ajutorul lui nu justificau cheltuielile enorme necesare funcţionării sale. Marele generator de impulsuri în abandonat.

După un interval de patruzeci şi cinci de ani, treizeci şi trei de luni fură necesare pentru a-l readuce pe Excalibur la parametrii operaţionali. Principala motivaţie pentru reactivarea lui era de natură ştiinţifică. În perioada scursă, ştiinţa radar înflorise şi oferise noi metode de interpretare a datelor, mărind astfel substanţial valoarea observaţiilor lui Excalibur. Pe măsură ce acesta lua din nou imagini ale cerurilor îndepărtate, nimeni de pe Pământ însă nu mai aştepta sosirea unei alte nave spaţiale Rama.

Operatorul staţiei Excalibur nici măcar nu-şi informă superiorul când un spot ciudat apăru pe ecranul de procesare a datelor. Crezu că este vorba de un semnal artificial, produs probabil de un algoritm anormal de prelucrare. Însă după ce semnalul se repetă de câteva ori, îl trată cu atenţie sporită – şi îl chemă pe cercetătorul principal al staţiei. Acesta analiză datele şi hotărî că imaginea aparţinea unei comete. Mai trecură două luni

până când un licenţiat ce-şi pregătea teza de doctorat demonstră că semnalul provenea de la un corp neted, de cel puţin patruzeci de kilometri lungime.

În 2197, omenirea ştia deja că obiectul care străbătea Sistemul Solar şi se apropia de planetele centrale era o a doua navă spaţială extraterestră. Agenţia Spaţială Internaţională (ASI) îşi concentră resursele în vederea pregătirii unei misiuni organizate, capabilă să intercepteze intrusul în interiorul orbitei venusiene, la sfârşitul lui februarie 2200. Umanitatea privi iarăşi în afară, spre stele, iar profundele probleme filosofice ridicate de primul Rama îşi reluară locul în dezbaterile populaţiei Pământului. Când noul vizitator se apropie, iar caracteristicile sale fizice fură şi mai precis stabilite de către senzorii îndreptaţi în direcţia sa, se confirmă faptul că această navă spaţială străină era identică cu predecesoarea sa – cel puţin în privinţa exteriorului. Rama se întorsese. Omenirea se afla la a doua sa întâlnire cu destinul.

2. Testare şi antrenament

Bizara creatură metalică înainta puţin câte puţin de-a lungul zidului, târându-se spre adăpost. Semăna cu un armadillo slăbănog, cu trupul articulat ca de şarpe, protejat de o carapace subţire spiralată, situată deasupra şi în jurul unei mase compacte de gadget-uri electronice dispuse de-a curmezişul celor trei secţiuni longitudinale. Un elicopter plana cam la doi metri de zid. Un braţ flexibil, lung, cu cleşti la capăt, ieşi din botul elicopterului şi rată cu puţin înhăţarea ciudatei creaturi.

— Drace, mormăi János Tabori, este aproape imposibil cu elicopteru' ăsta bâţâindu-se încolo şi-ncoace. Chiar şi în condiţii perfecte e greu să faci o treabă de precizie cu cleştii în extensie totală. Se uită spre pilot. Şi mă rog de ce nu-şi poate menţine această fantastică

maşină de zbor altitudinea şi poziţia constante?

— Mişcă elicopterul mai aproape de zid, ordonă doctorul David Brown.

Hiro Yamanaka îi aruncă o privire inexpresivă lui Brown şi introduse o comandă în consolă. Ecranul din faţa sa clipi în roşu şi afişă COMANDĂ INACCEPTABILĂ. TOLERANŢA INSUFICIENTĂ. Yamanaka nu spuse nimic. Elicopterul continuă să se rotească asupra aceluiaşi punct.

— Cincizeci de centimetri, poate şaptezeci şi cinci între rotor şi zid, socoti Brown cu glas tare. Încă două, trei minute şi biotul va fi în siguranţă. Trecem pe manual. Acum! Şi fără greşeli de data asta, Tabori.

Pentru o clipă, un Hiro Yamanaka sceptic privi la savantul chel şi cu ochelari, aşezat pe locul din spatele său. Apoi pilotul se răsuci, introduse o altă comandă în consolă şi mută levierul mare, negru, spre stânga. Pe monitor apăru clipind ACŢIONARE MANUALĂ. PROTECŢIA AUTOMATĂ DECUPLATĂ. Yamanaka apropie uşor elicopterul de zid.

Inginerul János Tabori stătea gata de acţiune. Îşi introduse mâinile în mănuşile-instrument şi exersă deschiderea şi închiderea cleştilor de la capătul braţului flexibil. Din nou, braţul se întinse şi cele două mandibule mecanice cuprinseră cu abilitate corpul articulat şi cochilia lui. Circuitele feed-back ale senzorilor de pe cleşti îi transmiseră lui Tabori, prin mănuşi, că îşi capturase prada.

— L-am prins! strigă el jubilând şi începu operaţiunea înceată de aducere a vânatului la bord.

O pală bruscă, de vânt răsuci elicopterul spre stânga şi braţul se lovi de zid. Tabori simţi cum strânsoarea slăbeşte.

— Îndreaptă-l! ţipă el, continuând să retragă braţul. Luptându-se să anihileze mişcarea de răsucire a elicopterului, Yamanaka coborî necugetat botul aparatului

doar extrem de puţin. Cei trei membri ai echipajului auziră sunetul cumplit al elicei zdrobindu-se de zid.

Pilotul japonez apăsă imediat butonul de alarmă, trecând pe control automat. În mai puţin de o secundă, o sirenă ţiui, iar monitorul afişă pe roşu *avarie masivă, probabilitate maximă de prăbuşire, catapultaţi echipajul*. Yamanaka nu ezită. În câteva clipe fu afară din cabină, cu paraşuta deschisă. Tabori şi Brown îl urmară. De îndată ce inginerul ungur îşi scoase mâinile din mănuşile speciale, cleştii de la capătul braţului mecanic se desfăcură şi creatura-armadillo căzu de la o sută de metri pe câmpia de dedesubt, fărâmându-se în sute de bucăţi.

Elicopterul nepilotat cobora în vrie spre sol. Deşi algoritmul automat de aterizare fusese activat şi preluase controlul, aparatul se clătină pe tălpice când atinse pământul, răsturnându-se apoi pe o parte. Nu departe de locul de aterizare al elicopterului, un bărbat cu prestanţă, într-o uniformă militară plină de decoraţii, ieşi dintr-un lift. Tocmai coborâse din centrul de control al misiunii şi se îndrepta spre o camionetă, vizibil agitat. Îl urma o blondă mlădioasă în combinezon de zbor ASI, cu echipament de filmare agăţat pe ambii umeri. Militarul era generalul Valerii Borzov, comandant suprem al Proiectului Newton.

— E cineva rănit? îl întrebă pe ocupantul camionetei, inginerul electronist Wakefield.

— János se pare că s-a lovit destul de rău la umăr când s-a catapultat. Nicole ne-a spus însă prin radio că nu are fracturi sau luxaţii, ci doar o mulţime de vânătăi.

Generalul Borzov urcă în faţă lângă Wakefield, aflat la tabloul de comandă al vehiculului. Femeia blondă, reportera Francesca Sabatini, opri înregistrarea şi dădu să deschidă portiera din spate a maşinii. Borzov îi făcu brusc semn să se îndepărteze.

— Du-te şi vezi ce-i cu des Jardins şi Tabori, spuse el

arătând de-a curmezişul câmpiei netede. Probabil că Wilson se găseşte deja acolo.

Borzov şi Wakefield se îndreptară eu camioneta în direcţia opusă. Parcurseră cam patru sute de metri până să ajungă la David Brown, un om zvelt, cam la cincizeci de ani, îmbrăcat într-un costum nou de zbor. Bărbatul se îndeletnicea cu împăturirea paraşutei. Generalul Borzov ieşi din camionetă şi se apropie de savantul american.

— Eşti teafăr, doctore Brown? întrebă evident nerăbdător să termine cât mai repede cu preliminariile de complezenţă.

Brown dădu din cap, dar nu vorbi.

— În acest caz, continuă generalul Borzov pe un ton măsurat, îmi poţi explica la ce te gândeai când i-ai ordonat lui Yamanaka să treacă pe comandă manuală? Ar fi mai bine să discutăm despre asta aici, departe de restul echipajului.

Doctorul David Brown rămase tăcut.

— Nu ai văzut luminile de avertizare? urmă Borzov după o scurtă pauză. Ai luat în consideraţie, măcar o secundă, că manevra ar putea periclita securitatea celorlalţi?

Brown îi aruncă în cele din urmă lui Borzov o privire tristă şi posacă. Când deschise în sfârşit gura, vocea îi era sacadată şi încordată, trădând o emoţie înăbuşită.

— Părea rezonabil să mişcăm elicopterul mai aproape de ţintă. Mai aveam ceva loc şi era singura posibilitate de a captura biotul. Misiunea noastră, la urma urmei, ne cerea să-l aducem acasă…

— Nu-i nevoie să-mi spui care era misiunea, îl întrerupse Borzov aprins. Aminteşte-ţi că eu însumi am ajutat la stabilirea regulamentului. Îţi atrag din nou atenţia că prioritatea numărul unu – *întotdeauna* – este securitatea echipajului. Mai ales în timpul acestor simulări… Îţi

mărturisesc că sunt total surprins de impulsul dumitale nebunesc. Elicopterul este avariat, Tabori rănit; noroc că n-a murit nimeni!

David Brown nu-i mai acorda atenţie generalului. Se răsucise pentru a termina de introdus paraşuta în ambalajul transparent. După poziţia umerilor şi energia consumată cu această operaţie de rutină, era evident foarte nervos.

Borzov se întorsese la camionetă. După ce aşteptă puţin, se oferi să-l ducă pe Brown înapoi la bază. Americanul scutură din cap fără a răspunde, îşi săltă raniţa în spate şi porni pe jos în direcţia elicopterului şi a liftului.

3. Conferinţa echipajului

Lângă sala de şedinţe din clădirea auxiliară, János Tabori şedea pe un scaun confortabil, scăldat de lumina unor mici, dar puternice reflectoare portabile.

— Biotul simulat se afla la distanţa limită de acţiune a braţului mecanic, explica el către minuscula cameră video a Francescăi Sabatini. De două ori am încercat să-l apuc şi am dat greş. Doctorul Brown a hotărât să trecem elicopterul pe comandă manuală şi să-l apropiem ceva mai mult de zid. Am fost surprinşi de o pală de vânt…

Uşa sălii se deschise şi în cadrul ei apăru o faţă roşcovană.

— Vă aşteptăm, spuse zâmbind generalul O'Toole. Cred că Borzov a devenit un pic nerăbdător.

Francesca stinse reflectoarele şi-şi puse camera video în buzunarul costumului.

— Foarte bine, eroul meu ungur, râse ea, să ne oprim deocamdată. Ştii că şefului nu-i place să aştepte. Se apropie şi-l cuprinse cu braţele pe bărbatul scund. Îl bătu uşor pe umărul bandajat. Dar suntem bucuroşi că eşti teafăr.

Un negru bine făcut, la vreo patruzeci de ani, ce aşteptase pe durata interviului în afara cadrului camerei video, bătând pe o tastatură dreptunghiulară de aproximativ un picior pătrat, îi urmă pe Francesca şi pe János în sala de şedinţe.

— Aş vrea să fac săptămâna asta o emisiune despre noile concepte în proiectarea braţului şi mănuşii teleghidate, şopti Reggie Wilson lui Tabori în timp ce se aşezau. O grămadă dintre cititorii mei găsesc absolut fantastică aiureala asta tehnică.

— Sunt bucuros că v-aţi făcut disponibili, bubui în întreaga sală vocea sarcastică a lui Borzov. Începusem să cred că o adunare a echipajului reprezintă o corvoadă pentru voi, o activitate menită doar să întrerupă treburi mai importante precum ştirile referitoare la accidente sau elaborarea de erudite lucrări ştiinţifice. Arătă cu degetul spre Reggie Wilson, a cărui omniprezentă tastatură plată i se afla pe masă înainte. Fie că mă crezi ori nu, Wilson, dar se presupune că eşti în primul rând membru al echipajului şi de-abia după aceea ziarist. Ce-ar fi să pui deoparte blestematul ăla de obiect şi să asculţi – măcar pentru o singură dată? Am câteva lucruri de comunicat şi nu vreau să fie menţionate în darea de seamă.

Wilson luă ordinatorul şi-l puse în geantă. Borzov se ridică şi începu să vorbească, plimbându-se prin cameră. Masa din sala de conferinţă, lungă şi ovală, avea o lăţime maximă de vreo doi metri. Fiecare din cele douăsprezece locuri era prevăzut cu un calculator şi un monitor pe jumătate îngropat, acoperit – în caz de neutilizare – cu un soi de capac lustruit, potrivindu-se perfect cu imitaţia de lemn de bună calitate a mesei. Ca întotdeauna, cei doi militari ai expediţiei – amiralul european Otto Heilmann (eroul demersului întreprins de Consiliul Guvernelor în criza de la Caracas) şi generalul american de aviaţie

Michael Ryan O'Toole – îl flancau pe Borzov la unul din capetele mesei ovale. Ceilalţi nouă membri ai misiunii Newton nu aveau locuri fixe, fapt ce-l nemulţumea în primul rând pe rigidul amiral Heilmann şi, într-o mai mică măsură, pe superiorul său, generalul Borzov.

Uneori „neprofesioniştii" din cadrul echipajului obişnuiau să se grupeze la un capăt al mesei, lăsându-i pe „cadeţii spaţiului" – absolvenţii Academiei Spaţiale – să creeze o zonă tampon spre centru. După aproximativ un an de atenţie constantă din partea mass-mediei, opinia publică îi împărţise pe cei doisprezece în trei subgrupe: neprofesioniştii (doi oameni de ştiinţă şi doi ziarişti), troica militară şi cei cinci astronauţi care de fapt îndeplineau cele mai numeroase activităţi de înaltă calificare pe parcursul misiunii.

Totuşi, în ziua aceea, cele două grupe de civili se găseau complet amestecate. Savantul pluridisciplinar Shigeru Takagishi – considerat drept cel mai de seamă expert mondial în expediţia ramană de acum şaptezeci de ani, autor al *Atlasului Rama*, lectură obligatorie pentru toţi membrii echipajului – şedea la mijlocul ovalului, între pilotul sovietic Irina Turgheniev şi astronautul inginer electronist Richard Wakefield. În faţa lor se aflau ofiţerul biolog şi medicul Nicole des Jardins, o femeie brun-roşcată, cu un corp statuar, de obârşie franco-africană, pilotul japonez Yamanaka, liniştit, cu gesturi aproape mecanice şi splendida Signora Sabatini. Ultimele trei locuri dinspre capătul din „stânga" al Ovalului – exact în faţa enormelor hărţi şi diagrame ale lui Rama de pe peretele opus – erau ocupate de ziaristul american Wilson, vorbăreţul Tabori (un cosmonaut sovietic originar din Budapesta) şi doctorul David Brown. Ultimul, cu un aer serios şi practic, tocmai desfăşura un vraf de hârtii când începu şedinţa.

— Mi se pare de neconceput, declară Borzov păşind cu un scop bine determinat prin cameră, ca oricare dintre dumneavoastră să uite – chiar şi pentru o clipă – că a fost selectat pentru a lua parte la ceea ce s-ar putea dovedi cea mai importantă misiune a tuturor timpurilor. Bazându-mă însă pe ultimele rezultate de la antrenamente, trebuie să admit că încep să am dubii asupra câtorva dintre dumneavoastră.

Unii cred că acest Rama e o copie identică a predecesorului său, fiind la fel de indiferent faţă de orice creaturi ar intenţiona să-l cerceteze, continuă Borzov. Recunosc că, bazându-ne pe datele furnizate de radar în ultimii trei ani, pare să fie cu siguranţă de aceeaşi mărime şi configuraţie. Dar chiar dacă se dovedeşte a fi tot o navă abandonată, construită de fiinţe necunoscute dispărute cu mii de ani în urmă, această misiune rămâne mai departe cea mai importantă la care vom participa vreodată. Şi cred că ea merită efort maxim de la fiecare.

Generalul sovietic făcu o pauză pentru a-şi aduna gândurile. János Tabori încercă să pună o întrebare, dar Borzov îl întrerupse, lansându-se iarăşi monolog lung.

— Comportarea noastră la ultimele exerciţii de antrenament a fost pur şi simplu execrabilă. Câţiva dintre dumneavoastră – ştiţi bine cine anume – s-au remarcat, în schimb, ceilalţi, la fel de numeroşi, s-au comportat ca şi cum habar n-ar fi avut de scopurile misiunii. Sunt convins că doi sau trei nici măcar nu s-au obosit să citească procedurile şi procesele verbale înainte de începerea exerciţiilor. Admit că de obicei sunt plicticoase, dar aţi fost cu toţii de acord – când aţi acceptat posturile, acum zece luni – să le învăţaţi şi să urmaţi întru totul regulamentele. Chiar şi aceia fără niciun fel de experienţă anterioară de zbor.

Borzov se opri în faţa uneia din enormele hărţi de pe

perete, reprezentând o vedere interioară a unui colţ al oraşului New York din interiorul primei nave Rama. Zona înaltelor şi zveltelor clădiri asemănătoare zgârie-norilor din Manhattan, construite de-a valma pe o insulă din mijlocul Oceanului Cilindric, fusese parţial cartografiată în timpul precedentei întâlniri.

— Peste şase săptămâni avem rendez-vous cu un vehicul spaţial necunoscut, poate unul care conţine un oraş ca acesta; omenirea întreagă se bizuie pe noi pentru a o reprezenta cu cinste. Nu avem nicio modalitate de a şti ce vom găsi acolo. S-ar putea ca orice pregătiri vom fi făcut până atunci să nu fie de ajuns. De aceea cunoaşterea procedurilor preelaborate trebuie să fie perfectă şi automată, aşa încât mintea noastră să fie liberă să facă faţă oricăror condiţii neobişnuite.

Comandantul se aşeză în capul mesei.

— Exerciţiul de astăzi s-a dovedit aproape un dezastru. Puteam foarte uşor să pierdem trei valoroşi coechipieri, ca şi unul din cele mai costisitoare elicoptere construite vreodată. O dată în plus vreau să vă reamintesc tuturor priorităţile misiunii, aşa cum au fost ele stabilite de Agenţia Spaţială Internaţională şi de Consiliul Guvernelor. Prioritatea supremă este siguranţa echipajului. A doua prioritate o constituie analiza şi/sau determinarea oricărei ameninţări îndreptate asupra Terrei. Borzov se uită ţintă la Brown, care-i răspunse la provocare cu o privire ca de piatră.

Numai după ce aceste două priorităţi sunt satisfăcute şi nava ramană este considerată inofensivă, capturarea unuia sau a mai multor bioţi capătă vreo semnificaţie aparte.

— Aş dori să-i amintesc generalului Borzov, interveni aproape imediat cu voce sonoră David Brown, că unii dintre noi nu consideră că priorităţile trebuie aplicate

orbeşte într-o ordine anume. Importanţa bioţilor pentru comunitatea ştiinţifică nu poate fi subliniată îndeajuns. Cum am afirmat de multe ori, atât în întâlnirile cu astronauţii, cât şi într-o serie de apariţii televizate, dacă acest Rama se aseamănă cu primul – ceea ce înseamnă că ne va ignora complet existenţa – iar noi vom proceda cu mănuşi, nereuşind să capturăm nici măcar un singur biot înainte de abandonarea navei şi de întoarcerea pe Pământ, atunci o ocazie absolut unică pentru ştiinţă va fi sacrificată doar în scopul calmării politicienilor.

Borzov încercă să răspundă, dar doctorul Brown se ridică şi începu să gesticuleze emfatic cu ambele mâini.

— Nu, vă rog să mă ascultaţi până la capăt. M-aţi acuzat în special de incompetenţă şi am dreptul la replică. Ridică o hârtie şi o flutură în faţa lui Borzov. Iată condiţiile iniţiale ale exerciţiului de simulare de astăzi, definite de inginerii *dumneavoastră*. În caz că le-aţi uitat, să vă reîmprospătez memoria în câteva puncte esenţiale. Condiţia de bază nr. 1: ne apropiem de sfârşitul misiunii şi s-a stabilit deja cu certitudine că Rama II e complet pasiv şi nu reprezintă o ameninţare pentru Pământ. Condiţia de bază nr. 2: în timpul expediţiei, bioţii au fost văzuţi sporadic şi niciodată în grup.

Din expresiile celorlalţi, David Brown îşi dădu seama că prezentarea sa se bucura de succes. Răsuflă adânc şi continuă:

— După citirea condiţiilor date, am presupus că acest exerciţiu special constituie ultima noastră şansa de a captura un biot. În timpul testului m-am tot întrebat ce ar însemna dacă am aduce unul sau chiar mai mulţi înapoi pe Pământ; de-a lungul întregii istorii, singurul contact absolut sigur cu o cultură extraterestră a avut loc în anul 2130, când astronauţii noştri au urcat în acea primă navă spaţială Rama.

Şi totuşi, beneficiul ştiinţific pe termen lung al întâlnirii este mai mic decât cel pe care am fi putut sconta. Adevărat, avem maldăre de date obţinute de la senzori îndepărtaţi, inclusiv informaţii rezultate din disecţia bietului păianjen efectuată de doctorul Laura Ernst. Cosmonauţii însă au adus acasă un singur produs artificial, o mică piesă dintr-un soi de floare biomecanică ale cărei caracteristici fizice s-au schimbat ireversibil, înainte să-i fi înţeles cineva misterele. Din acea primă excursie nu mai avem nicio altă amintire. Nicio scrumieră, niciun pahar, nici măcar vreun tranzistor de la un dispozitiv care să ne dea o idee despre ingineria ramanilor. Azi avem o a doua şansă.

Doctoral Brown privi tavanul circular de deasupra. Vocea îi era fermă.

— Dacă am găsi cumva şi am transporta doi sau trei bioţi diferiţi pe Pământ, şi dacă am putea analiza aceste creaturi ca să le aflăm secretele, atunci misiunea noastră va însemna fără îndoială cel mai important eveniment istoric al tuturor timpurilor. Pentru că înţelegând profunzimea minţilor inginerilor ramani, vom obţine – într-un sens real – un prim contact.

Chiar şi Borzov era impresionat. Aşa cum făcuse adesea, David Brown îşi folosise elocinţa pentru a transforma o înfrângere într-o victorie parţială. Generalul sovietic decise să schimbe tactica.

— Totuşi, declară el, să nu uităm niciodată că vieţi omeneşti sunt în joc şi că nu trebuie întreprins nimic care să le afecteze securitatea. Aruncă o privire echipajului. Vreau să aduc atât bioţi, cât şi alte eşantioane de pe Rama, la fel de mult cum doriţi şi dumneavoastră, dar trebuie să recunosc că această hazlie ipoteză că a doua navă va fi identică cu prima mă deranjează foarte mult. Ce dovezi avem noi că ramanii – sau oricine ar fi ei – sunt

binevoitori? Niciuna. Ar putea fi periculos să capturăm prea devreme un biot.

— Dar, domnule comandant, nu există nicio modalitate de a fi siguri, oricum am proceda, interveni Richard Wakefield de la locul său situat între Borzov şi Brown. Chiar dacă verificăm şi constatăm că această navă e la fel cu prima, tot nu avem informaţii despre ce s-ar întâmpla de îndată ce vom depune un efort concertat pentru a captura un biot. Să presupunem pentru o clipă că doctorul Brown are dreptate şi că cele două nave sunt doar roboţi supersofisticaţi, concepuţi cu milioane de ani în urmă de o rasă, acum dispărută, din cealaltă parte a galaxiei. Cum să ghicim ce tipuri de programe se vor introduce în bioţi în cazul unor acţiuni ostile? Ce se întâmplă dacă bioţii fac parte integrantă, într-un mod pe care nu suntem încă capabili să-l discernem, în funcţionarea navei? Atunci ar fi firesc, chiar dacă sunt maşini, să fi fost programaţi pentru autoapărare. Şi e uşor de înţeles că orice acţiune aparent ostilă din partea noastră va declanşa schimbări în toate funcţiunile navei. Îmi amintesc că am citit cândva despre naveta-robot prăbuşită în marea de etan de pe Titan în 2012 – avea înmagazinate în memorie secvenţe total diferite, funcţie de…

— Opreşte-te, îl întrerupse János Tabori cu un zâmbet prietenesc. Misterul primelor explorări robotice ale Sistemului Solar nu se află pe agenda autopsiei de astăzi. Îl privi pe Borzov. Comandante, umărul mă doare, stomacul mi-e gol iar emoţiile exerciţiului de astăzi m-au epuizat. Această discuţie e minunată, dar dacă nu există un subiect mai concret, ar fi oare deplasată sugestia mea de a o termina cât mai repede, ca să avem timp, măcar o dată, pentru bagaje?

Amiralul Heilmann se aplecă peste masă.

— Cosmonaut Tabori, generalul Borzov conduce întâlnirile echipajului. Este de datoria lui să stabilească…

Comandantul îl opri pe Heilmann cu o mişcare a mâinii.

— Destul, Otto. Cred că János are dreptate. A fost o zi lungă, la sfârşitul unei perioade de şaptesprezece zile de activitate intensă. Discuţia va fi mai fructuoasă dacă vom fi cu toţii odihniţi. Borzov se ridică. În regulă, facem pauză. Navetele vor pleca spre aeroport imediat după masă.

Echipajul începu să se pregătească de plecare.

— Pe durata scurtei perioade de odihnă, hotărî Borzov de parcă ideea i-ar fi venit pe loc, vreau ca toţi să vă gândiţi la etapele pe care le mai avem de parcurs. Ne rămân doar două săptămâni de exerciţii simulate în acest centru de pregătire, înaintea vacanţei prilejuite de sărbătorile Anului Nou. Imediat după aceea vom începe activităţile intensive dinaintea lansării. Următorul grup de exerciţii va reprezenta ultima noastră şansă pentru a ni le însuşi perfect. Aştept ca fiecare dintre dumneavoastră să se întoarcă refăcut pe deplin – şi să fi reconsiderat între timp importanţa misiunii.

4. Marele Haos

Pătrunderea primei nave rămâne în interiorul Sistemului Solar la începutul lui 2130 a avut un puternic impact asupra omenirii. Deşi nu s-au înregistrat schimbări imediate în viaţa de zi cu zi după întoarcerea echipajului comandantului Norton, dovada de netăgăduit că o inteligenţă mult superioară pământenilor exista (sau *existase*) în altă parte a universului a impus o reevaluare a locului deţinut de *Homo Sapiens* în orânduirea Cosmosului. Devenise evident că din alte elemente chimice, neîndoielnic produse de marile cataclisme stelare, se întrupaseră fiinţe raţionale, în alte locuri şi timpuri. Cine erau ramanii? De ce construiseră acea uriaşă şi

sofisticată navă spaţială trimisă într-o expediţie către Sistemul Solar? Ramanii constituiră subiectul principal de discuţie, atât în public cât şi în particular, vreme de luni de zile.

Omenirea aşteptă răbdătoare mai bine de un an un nou semn al prezenţei ramanilor în univers. Intense observaţii aveau loc pe toate lungimile de undă pentru a obţine informaţii suplimentare legate de îndepărtata navă străină. Nu s-a descoperit nimic. Adâncurile spaţiului erau pustii. Ramanii plecaseră la fel de repede şi inexplicabil precum veniseră.

De îndată ce Excalibur a devenit operaţional şi primele sale cercetări asupra spaţiilor nesfârşite nu au adus nimic nou, s-a produs o schimbare perceptibilă de atitudine. Întâlnirea a devenit peste noapte un fapt istoric, ceva ce se petrecuse odată, în trecut. Articolele din ziare şi reviste care începeau până nu demult cu fraze precum „când se vor întoarce ramanii”, se întrebau în prezent „dacă va mai fi vreodată o întâlnire cu fiinţele care construiseră uriaşa navă descoperită în 2130”. Ceea ce fusese perceput ca o ameninţare palpabilă se transformă rapid în curiozitate. Urgenţa unor probleme fundamentale, ca întoarcerea ramanilor sau destinul rasei umane într-un univers populat de creaturi inteligente, dispăruse. Omenirea se relaxa – cel puţin pentru un moment. Apoi explodă într-un paroxism de comportare narcisistică, umbrind complet perioadele anterioare de egoism individual.

Creşterea făţişă a indolenţei la scară globală era uşor de înţeles. Ca rezultat al întâlnirii cu Rama I, ceva fundamental se modificase în sufletul uman. Înainte de contact, omenirea constituise singura inteligenţă avansată cunoscută în univers. Ideea că fiinţele umane – în grup – îşi puteau controla destinul fusese întotdeauna punctul forte

al aproape tuturor filosofiilor de viaţă. Existenţa ramanilor schimba însă (sau *schimbase*, deoarece trecerea timpului nu modifica logica filosofică) totul. Omul nu era unic – şi nici măcar special. Rămăsese doar o chestiune de timp până ce percepţia esenţial homocentrică a universului urma să fie zguduită irevocabil de prezenţa (Celorlalţi. De aceea e uşor de înţeles de ce modelele de viaţă ale celor mai mulţi oameni se îndreptară brusc spre auto-satisfacţie, reamintindu-le exegeţilor literari de vremuri similare de circa cinci sute de ani în urmă, când Robert Herrick povăţuia fecioarele să-şi petreacă cât mai bine fugarul timp, într-un poem începând cu „Trăiţi din plin, o voi boboci de fete/ Căci Timpul zboară trecător...”

Tendinţa de nestăvilit spre un consum exagerat şi o lăcomie globală ţinu mai puţin de doi ani. Achiziţia frenetică a tot ceea ce crease mintea umană se suprapuse peste o infrastructură economică slabă, al cărei declin era deja vizibil în 2130, în momentul trecerii primei nave spaţiale prin Sistemul Solar. Recesiunea inevitabilă fu amânată în 2130 şi 2131 prin eforturile combinate ale guvernelor şi instituţiilor financiare, deşi slăbiciunile economice fundamentale n-au fost niciodată făcute publice. Creşterea bruscă a vânzărilor la începutul anului 2132 a determinat apoi o rapidă dezvoltare economică. Capacităţile de producţie se măriră, bursele de valori explodară, iar atât încrederea consumatorilor cât şi gradul de utilizare al mâinii de lucru atinse valori maxime. Se asista la o prosperitate fără precedent, având ca rezultat o îmbunătăţire semnificativă – deşi de scurtă durată – a condiţiilor de trai ale aproape tuturor fiinţelor umane.

Spre sfârşitul lui 2133 deveni evident pentru cei mai experimentaţi observatori că „boom-ul rămân” ducea omenirea în prăpastie.

Avertismente cumplite referitoare la un apropiat şi

tragic declin economic începură a se face auzite, acoperind strigătele euforice ale milioanelor de oameni care tocmai pătrunseseră în clasele mijlocii şi în înalta societate. Sugestiile de echilibrare a bugetelor şi de limitare a creditelor la toate nivelurile economiei fură ignorate. În schimb, se depuneau eforturi susţinute pentru a găsi tot soiul de metode de creştere a puterii de cumpărare a unei populaţii ce uitase complet semnificaţia cuvântului „a aştepta”, ca să nu mai vorbim de aceea a lui „nu”.

În ianuarie 2134, bursele globale de valori începură a fi cuprinse de o agitaţie prevestitoare unui apropiat faliment, lucru de neconceput pentru cei mai mulţi locuitori ai Pământului şi ai coloniilor împrăştiate în întreg Sistemul Solar. La urma urmei, economia se afla în continuă dezvoltare de nouă ani, cu o rată de neegalat. Conducătorii lumii insistau că ei descoperiseră mecanismele definitive, capabile să oprească cu adevărat declinul. Şi oamenii i-au crezut – până la începutul lunii mai a anului 2134.

În primele trei luni, bursele de valori manifestaseră o cădere inexorabilă, la început moderată, apoi din ce în ce mai abruptă. Numeroşi cetăţeni, luând în calcul superstiţiile legate de comete, la modă de două mii de ani neîntrerupţi, asociară dificultăţile existente la bursele de valori cu reîntoarcerea cometei Halley, a cărei strălucire se intensificase încă din martie, mult peste aşteptările specialiştilor. Savanţi din lumea întreagă încercau de săptămâni să explice motivul pentru care ea devenise mai strălucitoare decât se prevăzuse iniţial. După ce la sfârşitul lunii trecu de periheliu şi pe la mijlocul lui aprilie deveni vizibilă pe cerul serii, enorma ei coadă domină acum bolta cerească.

În contrast, pe afacerile terestre îşi punea amprenta o criză economică în continuă evoluţie. Pe 1 mai 2134, trei

din cele mai importante bănci internaţionale se declarară în stare de faliment, datorită unor împrumuturi dezastruoase. În numai două zile panica se răspândi pretutindeni în lume. Mai bine de un miliard de terminale personale cu acces la pieţele financiare fură utilizate pentru a vinde pachete de acţiuni şi bonuri. Sarcina suportată de Sistemul Global de Comunicaţii era imensă. Maşinile de transfer de date ale SGC erau utilizate mult peste capacităţile şi specificaţiile tehnice. Blocajul de date întârzie tranzacţiile, la început timp de câteva minute, apoi ore întregi, sporind panica deja creată.

Spre sfârşitul săptămânii, două lucruri se conturaseră cu limpezime: mai mult de jumătate din valoarea acţiunilor mondiale fusese anulată, iar o mulţime de persoane, investitori mari şi mici ce-şi folosiseră opţiunile de credit la maximum, se treziseră peste noapte săraci lipiţi pământului. Calculatoarele supraveghind conturi personale şi transferând automat banii pentru a acoperi plăţile trimiteau semnale de alarmă în aproape douăzeci la sută din locuinţele planetei.

Din păcate, situaţia era mult mai disperată. Doar o mică parte a tranzacţiilor treceau prin calculatoare, căci ritmul de operare, indiferent de direcţie, depăşise orice valoare anticipată vreodată. În limbajul computerelor, întregul sistem financiar mondial intrase într-o „eroare ciclică de înregistrare”. Miliarde şi miliarde de transferuri de informaţii cu prioritate scăzută erau „amânate” de reţelele de calculatoare, care le procesau în primul rând pe cele cu nivel înalt de prioritate.

Rezultatul net al acestor întârzieri de transmitere a datelor consta în faptul că, în cele mai numeroase cazuri, conturile electronice individuale nu se debitau corect timp de ore, chiar zile, pentru a acoperi pierderile crescânde de capital. De îndată ce investitorii particulari îşi dădură

seama de ce se întâmpla, se repeziră să cheltuie tot ce le mai rămăsese în conturi, înainte ca tranzacţiile să fi fost încheiate de computere. În clipa când guvernele şi instituţiile financiare au înţeles pe deplin situaţia şi au încercat să pună stavilă freneticei activităţi, era deja prea târziu. Sistemul se prăbuşise. Pentru a repara urmările, trebuiau verificate şi interpolate atent fişiere şi programe înmagazinate în aproximativ o sută de centre, comandate de la distanţă şi răspândite peste tot în lume.

Sistemul financiar-electronic de control al tranzacţiilor monetare fu inaccesibil oricui vreme de peste trei săptămâni. Nimeni nu mai ştia câţi bani avea în cont. Banii gheaţă deveniseră de mult un lucru al trecutului, aşa încât doar excentricii şi colecţionarii posedau destule bancnote ca să-şi cumpere alimente necesare pentru o săptămână. Oamenii începură să facă troc cu produse strict necesare traiului. Gajuri primite pe baza unor relaţii de prietenie sau de simplă cunoştinţă permiseră multora, să supravieţuiască temporar. Dar necazurile abia începeau. De fiecare dată când organizaţiile internaţionale care supravegheau sistemul financiar mondial anunţau încercarea de a relua lucrul pe reţele, cerând populaţiei să nu apeleze la terminale decât în cazuri de forţă majoră, rugăminţile erau ignorate, cererile de procesare a datelor inundau, iar sistemele şi computerele se blocau din nou.

Se scurseră încă două săptămâni până când savanţii căzură de acord asupra explicaţiei referitoare la strălucirea mult mai puternică a cometei Halley. În schimb dură mai mult de patru luni până ce oamenii reuşiră să folosească iarăşi informaţii sigure provenite de la SGC. Pierderile produse societăţii umane de haosul prelungit erau incalculabile. Până la revenirea la o activitate economică normală, lumea se găsi într-un declin financiar cumplit, care nu se va termina decât doisprezece ani mai

târziu. Şi cincizeci de ani vor mai trece până ce produsul mondial brut să atingă valoarea maximă dinaintea Crahului din 2134.

5. După crah

Concluzia unanimă era că Marele Haos schimbase complet şi în toate privinţele civilizaţia umană. Nimeni şi nimic nu se mai considera imun. Catalizatorul colapsului infrastructurii instituţionale existente a fost crahul pieţelor de desfacere, urmat implicit de prăbuşirea sistemului financiar mondial; şi totuşi, aceste evenimente nu ar fi fost suficiente în sine pentru a arunca lumea într-o perioadă de regresiune economică fără precedent. Ceea ce a urmat crahului iniţial ar fi fost considerat o comedie a erorilor dacă atâtea vieţi omeneşti nu s-ar fi pierdut ca rezultat al proastei planificări. Incompetenţii lideri politici ai lumii au tăgăduit ori au ignorat problemele economice, apoi au suprareacţionat printr-o serie de măsuri zadarnice şi/sau inconsistente, ca în cele din urmă să ridice neputincioşi braţele, pe măsură ce criza mondială se adâncea şi se răspândea tot mai mult. Unele încercări de a coordona soluţii internaţionale au fost sortite eşecului din cauza necesităţii crescânde a fiecărei naţiuni suverane de a satisface cererile propriei populaţiei.

Cu o înţelepciune dobândită prea târziu, se considera că internaţionalizarea lumii din cursul secolului douăzeci şi unu constituise o greşeală, cel puţin dintr-o privinţă semnificativă. Deşi multe activităţi – comunicaţiile, comerţul, transportul (inclusiv cel spaţial), circulaţia monetară, menţinerea păcii, schimbul de informaţii şi protecţia mediului înconjurător, pentru a le numi pe cele mai importante – deveniseră realmente internaţionale (chiar interplanetare dacă se luau în consideraţie coloniile), multe dintre acordurile care stăteau la baza acestor instituţii aveau codicile, permiţând naţiunilor

individuale să se retragă după un interval relativ scurt, dacă tendinţele politice curente stipulate în acorduri „nu mai serveau interesele” ţărilor respective. Pe scurt, fiecare dintre semnatari avea dreptul să abroge unilateral acordul încheiat, dacă acţiunile grupului nu îl mai satisfăceau.

Anii dinaintea întâlnirii cu prima navă spaţială ramană fuseseră extraordinari de buni şi de stabili. După ce omenirea îşi revenise de pe urma devastatorului impact cometar de lângă Padua, Italia, în 2077, se scurse aproape o jumătate de secol de progres moderat. Cu excepţia unei recesiuni economice destul de scurte şi nu prea severe, condiţiile de viaţă se îmbunătăţiră într-un număr mare de state. Din când în când, şi în special în ţările slab dezvoltate, mai izbucneau războaie izolate şi tulburări civile, dar ele erau rezolvate prin eforturile concertate ale forţelor mondiale de menţinere a păcii. Astfel, nicio criză majoră nu testase stabilitatea noilor mecanisme.

Cu toate astea, imediat după rendez-vous-ul cu Rama I se produseră schimbări rapide în aparatul guvernamental de bază. În primul rând, măsurile de urgenţă luate pentru a sprijini atât proiectul Excalibur, cât şi celelalte proiecte referitoare la Rama, au secătuit fondurile bugetare. Apoi, începând cu anul 2132, proteste zgomotoase pentru reducerea impozitelor şi creşterea puterii de cumpărare a populaţiei, au redus şi mai mult alocaţiile serviciilor interguvernamentale. Spre sfârşitul lui 2133, cele mai multe instituţii internaţionale se confruntau cu o acută lipsă de personal, iar activitatea lor devenise ineficientă. Crahul mondial avu aşadar loc într-un moment propice, când îndoielile cetăţenilor cu privire la eficacitatea întregii reţele de organizaţii internaţionale sporeau continuu. Pe măsură ce haosul financiar se adâncea, era uşor ca naţiunile individuale să-şi suspende contribuţiile, care dacă ar fi fost folosite corect de politicieni integri, poate ar fi

stopat dezastrul.

Ororile Marelui Haos au fost zugrăvite în mii de pagini de istorie. În primii doi ani, problemele majore le-au reprezentat şomajul şi falimentul – personal sau colectiv – aflate într-o spirală ascendentă; însă aceste dificultăţi financiare păreau lipsite de importanţă în comparaţie cu creşterea necontenită a rândurilor celor înfometaţi şi fără locuinţe. Comunităţi trăind în corturi şi „bidonviluri” au început să apară în parcurile publice ale marilor oraşe în iarna lui 2136 – 37, fapt ce a motivat municipalităţile să acţioneze curajos şi eficient pentru a pune la dispoziţie tot felul de servicii, limitând dificultăţile create de prezenţa temporară a acestor hoarde de şomeri şi subalimentaţi. Dar economia nu se restabili, iar oraşele de corturi mizere nu dispărură. În schimb, ele deveniră prezenţe permanente ale vieţii urbane – lumi de sine stătătoare, cu activităţi şi interese fundamental diferite de ale oraşelor care le adăposteau. Cu cât trecea timpul şi bidonvilurile se transformau în focare neliniştite şi rară de speranţă ale disperării, noile enclave din mijlocul zonelor metropolitane ameninţau să distrugă însăşi entităţile gazdă. În ciuda îngrijorării provocate de constanta ameninţare a anarhiei urbane, omenirea ieşi din cumplita iarnă din 2137 – 38 fără ca instituţiile fundamentale ale civilizaţiei moderne să fie afectate substanţial.

La începutul anului 2138, o serie remarcabilă de evenimente se desfăşură în Italia. Concentrate în jurul unui individ pe nume Michael Balatresi, un tânăr novice franciscan, mai târziu cunoscut pretutindeni ca Sfântul Michael din Siena, ele atraseră atenţia întregii lumi şi anticipară pentru o vreme dezintegrarea societăţii. Michael era o combinaţie strălucită de geniu, spiritualitate şi abilitate politică, un poliglot cu o aură legendară, dotat cu un simţ infailibil al finalităţii şi sincronizării. Apăru

brusc pe scena Toscanei – sosind parcă de nicăieri – cu un pătimaş mesaj religios adresat inimilor, şi minţilor celor înfricoşaţi sau/şi lipsiţi de drepturi. Numărul adepţilor săi crescu rapid şi spontan, fără a acorda nicio atenţie graniţelor internaţionale. Prin cererile sale ferme pentru o implicare colectivă în problemele chinuitoare ale omenirii, Michael se transformă într-un potenţial pericol pentru aproape toţi liderii planetei. Odată cu martirizarea lui în condiţii înfricoşătoare în iunie 2138, ultima scânteie de optimism a lumii păru să se stingă. Lumea civilizată, al cărei liant fusese timp de câteva luni o licărire de speranţă şi un fir subţire de tradiţie, se prefăcu brusc în praf şi pulbere.

Cei patru ani dintre 2138 – 2142 marcară o perioadă când nu merita să trăieşti. Lista nenorocirilor nu se mai sfârşea. Foametea, bolile, anarhia domneau peste tot. Războaiele şi revoluţiile locale erau prea numeroase ca să mai fie numărate. Se produsese o prăbuşire cvasi-totală a civilizaţiei moderne, fapt care crea o viaţă fantasmagorică pentru toţi cetăţenii, exceptând câţiva privilegiaţi retraşi în zone bine protejate. Era o lume întoarsă pe dos, o manifestare finală de entropie. Încercările unor grupuri bine intenţionate de a rezolva situaţia nu avură sorţi de izbândă, deoarece soluţiile propuse aveau caracter local, în vreme ce problemele erau globale.

Marele Haos se extinse de asemenea în coloniile din spaţiu, punând punct final unui capitol glorios din istoria explorărilor. Pe măsură ce dezastrul economic se răspândea pe planeta mamă, coloniile împrăştiate în Sistemul Solar deveniră rapid nişte copii vitregi şi părăsiţi ai Pământului, nefiind capabile să reziste fără o injecţie susţinută de bani, alimente şi personal. Drept rezultat, în jurul anului 2140, aproape jumătate din locuitorii coloniilor le părăsiră pentru a se întoarce acasă, condiţiile de viaţă

din căminele de adopţiune deteriorându-se în asemenea măsură, încât până şi dificultăţile generate de readaptarea la gravitaţia Terrei, combinată cu sărăcia, erau de preferat. Procesul de migrare se acceleră în 2141 şi 2142, ani caracterizaţi atât printr-o distrugere sistematică a ecosistemelor artificiale, cât şi prin declanşarea unei lipse acute de piese de schimb pentru întreaga flotă de vehicule-robot, folosite pentru susţinerea coloniilor.

Prin 2143, pe Lună şi pe Marte rămăseseră doar o mână de pionieri hotărâţi. Comunicaţiile cu Pământul deveniră intermitente şi neregulate. Nu se mai găseau bani pentru menţinerea legăturilor radio cu aşezările de frontieră. Uniunea Planetară încetase să fiinţeze cu mulţi ani înainte. Nu mai exista niciun forum interesat de problemele speciei; Consiliul Guvernelor avea să fie format de-abia peste cinci ani. Cele două colonii rămase se străduiau zadarnic să evite moartea.

În următorul an – 2144 – avu loc ultima misiune spaţială importantă, una de salvare, pilotată de o mexicană, Benita García. Folosind o navă confecţionată din piese vechi, domnişoara García şi echipajul său de trei persoane reuşiră, într-un fel sau altul, să atingă orbita geosincronă a crucişătorului de croazieră avariat *James Martin*, ultimul vehicul interplanetar de transport în funcţiune, salvând astfel douăzeci şi patru din cei o sută de copii şi femei ce se repatriau de pe Marte. În memoria oricărui istoric al spaţiului, salvarea pasagerilor de pe *James Martin* marcă sfârşitul unei ere. În următoarele şase luni, ultimele staţii spaţiale fură abandonate şi timp de aproape patruzeci de ani, nicio fiinţă umană nu se mai ridică de pe Pământ cu o destinaţie orbitală.

În jurul anului 2145, lumea în convulsii reuşi să-şi dea seama de importanţa organizaţiilor internaţionale neglijate şi calomniate la începutul Marelui Haos. După ce

se abţinuseră de la o implicare politică personală pe parcursul primelor decade favorabile ale secolului, cei mai talentaţi reprezentanţi ai omenirii începură să înţeleagă că numai prin unirea eforturilor se putea restaura o viaţă civilizată. La început, cooperarea avu un succes moderat, dar ea revigoră optimismul fundamental al spiritului uman, lansând procesul de reînnoire. Încet, cumplit de încet, elementele civilizaţiei umane fură repuse fiecare la locul său.

Vor mai trece însă doi ani până ce această restabilire generală va fi evidenţiată de statisticile economice. În 2147 produsul mondial brut atinse 7% din nivelul înregistrat cu şase ani înainte. Şomajul întările dezvoltate se ridică la o medie de 35%; în unele ţări subdezvoltate numărul şomerilor şi al celor ce lucrau doar câteva zile pe săptămână se cifra la 90% din totalul populaţiei. Se estimează că numai pe durata cumplitului 2142, anul unei mari secete abătute asupra zonelor tropicale, muriră de foame aproximativ o sută de milioane de persoane. Combinaţia dintre o rată astronomică a mortalităţii – datorată unor cauze multiple – şi o rată extrem de mică a natalităţii (cine îşi dorea să aducă copii pe o lume fără speranţă?) conduse la o reducere drastică a populaţiei, apreciată la circa un miliard spre sfârşitul lui 2150.

Experienţa Marelui Haos marcă profund o întreagă generaţie. Pe măsură ce anii se scurgeau şi copiii născuţi în perioada aceea ajungeau la adolescenţă, se confruntau cu părinţi a căror precauţie atinsese limita fobiei. Viaţa unui adolescent în anii 2160, chiar şi prin 2170, a fost astfel foarte strictă. Amintirile teribilelor traume ale tinereţii petrecute în Haos bântuia încă generaţia adultă, făcând-o extrem de rigidă în aplicarea disciplinei părinteşti. Pentru ei viaţa nu constituia o călătorie de plăcere într-un parc de distracţii. Era o afacere extrem de

serioasă, unde singura şansă de fericire o reprezenta o combinaţie de valori solide, autocontrol şi angajament constant în slujba unei cauze care să merite osteneala.

De aceea societatea anilor ’2170 diferea dramatic de cea complet neconformistă, existentă cu cincizeci de ani în urmă. Multe instituţii precum statul-naţiune, biserica romano-catolică, monarhia engleză, renăscură în ultima jumătate de secol. Aceste instituţii prosperaseră întrucât se adaptaseră rapid, ocupând poziţii de conducere în perioada de restructurare ulterioară Marelui Haos.

Spre sfârşitul lui 2170, când pe planetă se reinstaură o oarecare stabilitate, interesul pentru călătoriile spaţiale se redeşteptă. O nouă generaţie de sateliţi de observare şi comunicaţii fu lansată de reînfiinţată Agenţie Spaţială Internaţională, unul din braţele administrative ale Consiliului Guvernelor. La început activitatea spaţială se desfăşură prudent, pe măsura micului buget ASI, la ea participând doar naţiunile dezvoltate. După reluarea cu succes a zborurilor pilotate, un plan modest de misiuni fu pregătit pentru decada lui 2190. În 2188 se înfiinţă o nouă Academie Spaţială, de unde primii astronauţi absolviră patru ani mai târziu.

Pe Pământ se progresa extrem de lent, însă gradat şi previzibil, în cea mai mare parte a celor douăzeci de ani care au precedat descoperirea celei de-a doua nave spaţiale Rama în 2196. Din punct de vedere tehnologic, omenirea se afla la aproximativ acelaşi nivel general de dezvoltare ca şi cu şaptezeci de ani în urmă, la apariţia primei nave extraterestre. În schimb, experienţa zborurilor spaţiale era fără discuţie mult redusă în momentul celei de-a doua întâlniri; şi totuşi, în anumite domenii critice precum medicina şi managementul informaţional, societatea umană a ultimei decade din secolul douăzeci şi unu avansase considerabil. Civilizaţiile întâlnite de cele

două nave spaţiale rămâne se deosebeau total dintr-un singur punct de vedere, mulţi din contemporanii anului 2196, în special cei în vârstă şi care deţinuseră poziţii cheie în structurile guvernamentale, trăiseră în anii extrem de dureroşi ai Marelui Haos. Cu toţii cunoşteau sensul cuvântului frică. Şi acest cuvânt cu mare greutate le influenţă deliberările referitoare la priorităţile misiunii de rendez-vous cu Rama II.

6. Signora Sabatini

— Aşadar, lucrai la teza de doctorat în momentul în care soţul a făcut faimoasa previziune asupra supernovei 219 la?

Elaine Brown şedea în salon pe un fotoliu moale şi încăpător. Era îmbrăcată într-un taior cafeniu, lipsit de feminitate, şi o bluză cu guler înalt. Părea rigidă şi neliniştită, aşteptând sfârşitul interviului.

— Studiam în anul doi, iar David era conducătorul meu ştiinţific, declară ea precaut, în vreme ce ochii îi fugeau pe furiş în direcţia soţului său, care urmărea întreaga discuţie din cealaltă parte a camerei, în spatele camerelor de luat vederi.

— David era foarte apropiat de doctoranzii săi, fapt ştiut de toată lumea. De altfel, a constituit unul din motivele pentru care am şi ales disciplina lui pentru teza de doctorat.

Francesca Sabatini arăta grozav. Părul ei blond şi lung îi flutura pe umeri. Purta o bluză scumpă de mătase albă, asortată cu eşarfa de un albastru închis înnodată în jurul gâtului. Pantalonii aveau aceeaşi culoare cu eşarfa. Şedea pe un scaun, alături de Elaine. Pe măsuţa scundă dintre ele se aflau două ceşti de cafea.

— Doctorul Brown era căsătorit pe atunci, nu-i aşa? Vreau să spun, în perioada în care v-a fost îndrumător.

Elaine se înroşi perceptibil. Reportera italiancă

continuă însă să zâmbească dezarmant şi nevinovat, ca şi cum întrebarea pusă ar fi fost la fel de normală şi simplă precum adunarea lui doi cu doi. Doamna Brown ezită, răsuflă adânc şi răspunse bâlbâindu-se uşor:

— Ei bine, cred că era la început, dar divorţul a devenit definitiv înainte ca eu să-mi termin teza. Se opri şi se aprinse la faţă. Inelul de logodnă a fost cadoul lui pentru succesul meu, adăugă stângaci.

Francesca Sabatini o studie cu atenţie. *Te-aş putea face aşchii pentru răspunsul acesta, din numai câteva întrebări. Dar nu aşa mi-aş atinge scopul*, socoti ea rapid.

— OK, tăiaţi, hotărî ea brusc. Rămâne aşa. Să vedem ce-a ieşit, apoi puteţi să duceţi echipamentul la maşină. Operatorul şei se îndreptă spre o latură a camerei robot nr. 1, programată să ia prim planuri numai cu Francesca şi introduse trei comenzi în consola miniaturizată plasată pe carcasă. Între timp Elaine se ridică, iar camera robot nr. 2 se retrase automat pe picioarele trepied, ascunzându-şi în acelaşi timp transfocatorul. Un alt operator îi făcu semn lui Elaine să rămână nemişcată până la deconectarea aparatului.

Regizorul avu nevoie de câteva secunde pentru a programa echipamentul automat de înregistrare, reluând ultimele cinci minute ale interviului. Materialul filmat de cele trei camere fu prezentat simultan pe porţiuni distincte ale monitorului, în centrul căruia se vedea imaginea de ansamblu a Francescăi şi a lui Elaine, încadrată de prim planuri. Francesca era o profesionistă desăvârşită, aşa încât înţelese rapid că obţinuse materialul pentru show. Soţia doctorului David Brown era tânără, inteligentă, serioasă şi modestă, nesimţindu-se bine în centrul atenţiei. Şi totul se observa extrem de clar pe bandă.

În vreme ce Francesca discuta detaliile cu echipa tehnică, punând la punct modul de expediţie al întregului

material, gata comentat, la hotelul ei din Complexul de Transport Dallas, înainte de zborul fixat pentru dimineaţa următoare, Elaine Brown reveni în cameră însoţită de un robot de serviciu, aducând două feluri diferite de brânzeturi, sticle de vin şi o mulţime de pahare. Francesca surprinse expresia contrariată a lui David Brown când soţia sa anunţă o „mică petrecere”, pentru a marca sfârşitul interviului. Echipa şi Elaine se strânseră în jurul robotului şi a vinului. David se scuză, îndreptându-se spre holul lung care făcea legătura cu partea din spate a reşedinţei, acolo unde se aflau dormitoarele. Francesca îl urmă.

— Scuză-mă, David. El se răsuci, vizibil contrariat. Nu uita că încă mai avem ceva de terminat. Le-am promis lui Schmidt şi Hagenest un răspuns la întoarcerea mea în Europa. Sunt nerăbdători să continue proiectul.

— N-am uitat, replică bărbatul. Voiam doar să mă asigur că amicul tău Reggie şi-a isprăvit interviul luat copiilor mei. Oftă. Sunt momente când îmi doresc să fiu cel mai obscur cetăţean al acestei lumi.

Francesca se apropie de el.

— Nu te cred câtuşi de puţin, declară ea fixându-l în ochi. Astăzi eşti nervos deoarece nu poţi controla ceea ce soţia şi copiii tăi îmi spun mie şi lui Reggie. Şi nimic nu e mai important pentru tine decât să fii stăpân pe situaţie.

Doctorul Brown se pregăti să-i răspundă, când un strigăt ascuţit – „mămicăăă” – se reverberă în hol, provenind dintr-un dormitor. Câteva secunde mai târziu, un băieţel de vreo şase sau şapte ani trecu puşcă pe lângă David şi Francesca pentru a se arunca direct în braţele mamei sale, aflată acum în cadrul uşii dintre hol şi salon. Forţa coliziunii făcu ca o parte din vinul din pahar să i se verse femeii pe mână, iar ea îl linse cu un gest inconştient, în vreme ce-şi alina copilul.

— Ce s-a întâmplat, Justin?

— Omul negru mi-a stricat câinele; îngăimă Justin printre suspine. I-a tras un şut în fund şi-acuma nu mai reuşesc să-l fac să meargă.

Băieţelul arătă cu degetul spre capătul holului, de unde tocmai se apropiau Reggie Wilson şi o adolescentă înaltă, zveltă şi foarte serioasă.

— Tăticule, spuse fetiţa, implorând din ochi ajutorul lui David Brown, domnul Wilson şi cu mine vorbeam despre colecţia mea de ace cu gămălie, iar afurisitul ăla de câine robot a intrat şi l-a muşcat de picior. După ce mai întâi a făcut pipi pe el. Justin l-a programat aşa…

— Minte, o întrerupse cu un urlet băieţelul. Ea nu-l place pe Wally. Niciodată nu l-a plăcut.

Elaine Brown îşi sprijinea cu o mână fiul zguduit de hohote de plâns, în timp ce cu cealaltă strângea bine piciorul paharului. Nu ar fi fost tulburată de scenă dacă n-ar fi remarcat privirea dezaprobatoare a soţului. Sorbi vinul dintr-o singură înghiţitură şi puse paharul pe un raft de cărţi din apropiere.

— Ei, gata, gata, Justin, spuse ea privind stânjenită în jur, nu mai plânge şi spune-i lui mama ce s-a întâmplat.

— Negrul ăla nu mă place. Şi nici eu nu-l plac. Wally ştia asta, aşa că l-a muşcat. Wally are întotdeauna grijă de mine.

Angela, fiica, deveni şi mai agitată.

— Ştiam că se va întâmpla una ca asta. Cât timp domnul Wilson a stat de vorbă cu mine, Justin a tot intrat în cameră, întrerupându-ne ca să-i arate domnului jocurile, animalele, trofeele şi chiar hainele sale. În cele din urmă, domnul Wilson a trebuit să se răţoiască la el. Apoi Wally a înnebunit, iar domnul Wilson a trebuit să se apere.

— E-o mincinoasă, mamă. O mare mincinoasă. Spune-i să tacă…

Doctorul David Brown îl întrerupse mânios.

— *Elaine*, urlă el ca să acopere hărmălaia creată, scoate-l… *pe băiat*… de aici. Se răsuci spre fiica lui, în vreme ce soţia sa îl trăgea pe băieţel în salon. Angela, continuă el fără a-şi mai stăpâni şi ascunde de astă dată furia – cred că ţi-am spus că sub niciun motiv nu trebuie să te cerţi astăzi cu Justin.

Fata dădu înapoi în faţa reproşului. Ochii i se umplură de lacrimi şi încercă să spună ceva, dar Reggie Wilson se interpuse între cei doi.

— Scuzaţi-mă, doctore Brown, zău că Angela n-a făcut nimic rău, interveni el. Relatarea ei este corectă. Ea…

— Ascultă, Wilson, replică aspru David Brown, dacă nu te superi, îmi rezolv singur problemele de familie. Făcu o pauză să se calmeze. Îmi pare foarte rău pentru această neînţelegere; totul va reintra în normal în câteva minute. Îşi privi fiica rece şi lipsit de bunăvoinţă. Du-te în camera ta, Angela. Discutăm mai târziu. Spune-i mamei tale că vreau să te ia de acolo înainte de cină.

Francesca Sabatini urmări cu mare interes întreaga scenă. Observă frustrarea lui David Brown şi lipsa de aplomb a lui Elaine. *Perfect*, gândi Francesca. *Chiar mai bine decât aş fi sperat*. *Doctorul va fi o pradă uşoară*.

Luciosul tren argintiu străbătea nordul Texasului cu două sute cincizeci de kilometri pe oră. Luminile Complexului de Transport Dallas apărură la orizont în câteva minute. CTD acoperea o arie mamut de aproape douăzeci şi cinci de kilometri pătraţi, fiind în acelaşi timp aeroport, staţie feroviară şi orăşel. Construit iniţial în 2185 pentru a face faţă traficului aerian în continuă dezvoltare, cât şi pentru a asigura o transbordare uşoară a pasagerilor în sistemul trenurilor de mare viteză, Complexul se transformase treptat – ca şi alte centre similare din lume –

într-o veritabilă comunitate. Mai bine de o mie de oameni – cei mai mulţi lucrând în CTD şi displăcându-le se efectueze zilnic naveta – locuiau în apartamentele dispuse în semicerc în jurul centrului comercial, situat în partea de sud a principalei gări terminus, în al cărei perimetru se aflau patru hoteluri importante, şaptesprezece restaurante şi mai mult de o sută de magazine diverse – printre care unele de modă ale cunoscutei companii Donatelli.

— Pe atunci aveam nouăsprezece ani, îi spunea tânărul Francescăi, în vreme ce trenul se apropia de gară; am avut parte de o educaţie foarte strictă, aşa că urmărindu-vă emisiunile la televizor, am învăţat în zece săptămâni mai mult despre dragoste şi sex decât am făcut-o în întreaga mea viaţă de până atunci. Voiam să vă mulţumesc pentru asta.

Francesca acceptă cu graţie complimentul. Era obişnuită să fie recunoscută în public. Când trenul opri şi ea coborî pe peron, Francesca îi zâmbi încă o dată tânărului. Reggie Wilson se oferi să-i ia de pe umăr camera, şi se îndreptară spre transportorul ce urma să-i ducă la hotel.

— Nu te deranjează niciodată? întrebă el. Ea îl privi întrebătoare. Toate aceste atenţii… faptul că eşti o persoană publică?

— Nu, bineînţeles că nu. Zâmbi în sinea ei. *Bărbatul acesta nu mă înţelege nici după şase luni. Poate că e prea plin de sine pentru a-şi da seama că unele femei sunt la fel de ambiţioase ca bărbaţii*:

— Ştiam că cele două emisiuni ale tale sunt populare încă dinainte să te întâlnesc. Dar habar n-aveam că va fi imposibil să intrăm într-un restaurant sau să fim văzuţi în public fără a da peste unul din admiratorii săi.

Reggie continuă să trăncănească pe măsură ce transportorul ieşi din staţie şi se apropie de centrul

comercial. Spre capătul unei promenade închise, un grup mare de oameni se vânzoleau în faţa unui teatru, pe al cărui frontispiciu se menţiona că titlul piesei *în Any Weather*, a dramaturgului american Linzey Olsen.

— O ştii? întrebă alene Reggie. Eu unul am văzut filmul, atunci când a rulat prima dată pe ecrane, acum vreo cinci ani, continuă el fără a-i lăsa timp să răspundă. Cu Helen Caudill şi Jeremy Temple, înainte ca ea să devină mare stea. O poveste stranie despre doi oameni care sunt nevoiţi să împartă aceeaşi cameră de hotel pe durata unui viscol, în Chicago. Ambii sunt căsătoriţi. Se îndrăgostesc unul de celălalt, discutând despre aşteptările lor neîmplinite. Aşa cum am spus, o piesă stranie.

Francesca nu-l asculta. Un băiat ce-i amintea de vărul ei Roberto se urcase în cabină chiar în faţa lor, la prima staţie din complexul comercial. Pielea şi părul îi erau întunecate, trăsăturile frumos conturate. *Cât timp a trecut de când nu l-am văzut pe Roberto*, medită ea. *Deja s-au împlinit trei ani*. *Era în Positano împreună cu soţia lui, Maria*. Francesca oftă, amintindu-şi de zilele de demult. Se revedea pe sine râzând şi alergând pe străzile din Orvieto. Avea nouă sau zece ani, era încă inocentă şi nerăsfăţată. Jucau fotbal în piaţa din faţa Domului. Îi plăcea teribil să-şi sâcâie vărul cel atât de politicos şi impasibil. Roberto constituia singurul lucru bun din copilăria ei.

Transportorul se opri lângă hotel. Reggie o privea fix şi Francesca intui că tocmai îi pusese o întrebare.

— Ei bine? făcu el în timp ce coborau din cabină.

— Îmi pare rău, dragă, visam iarăşi cu ochii larg deschişi. Ce-ai spus?

— Nu mi-am dat seama că sunt plictisitor, replică fără umor Reggie. Execută o piruetă dramatică pentru a se asigura că este ascultat. Ce alegi pentru diseară? Am redus alternativele la două – bucătăria chinezească sau

cajună.

În acel moment, gândul de a lua masa cu Reggie nu-i surâdea câtuşi de puţin Francescăi.

— Sunt foarte obosită, spuse ea. Cred că voi mânca de una singură în cameră, apoi voi lucra niţel. Intuise perfect mâhnirea ce se aşternu pe chipul bărbatului, aşa încât se întinse şi-l sărută uşor pe buze. Dar poţi veni la mine ca să bei ceva, în jurul orei zece.

De îndată ce intră în apartament, prima grijă a Francescăi fu punerea în funcţiune a terminalului computerului, pentru a-şi verifica mesajele. Erau în număr de patru. Imprimanta îi indică autorul fiecăruia, ora transmiterii, durata şi nivelul de prioritate. Sistemul Priorităţii de Urgenţă reprezenta o inovaţie a concernului International Communications, una din cele trei companii de comunicaţii supravieţuitoare, care se dezvoltau din nou după consolidarea masivă de la mijlocul secolului. Beneficiarul unui SPU introducea în computer tipul de mesaj prioritar admis să-i întrerupă orice activitate. Francesca menţionase doar mesajele de prioritate unu (necesitate extremă), programând ca ele să fie retransmise pe terminalul din reşedinţa doctorului Brown; înregistrarea cu familia acestuia trebuia terminată într-o singură zi şi dorise să reducă posibilitatea unei întârzieri.

Exista un singur mesaj de prioritate doi, lung de trei minute, de la Carlo Bianchi. Francesca se încruntă, introduse codurile adecvate în terminal şi activă monitorul video. Pe ecran apăru un italian agreabil, de vârstă mijlocie, îmbrăcat într-un soi de costum de schi şi stând pe o canapea, în faţa unui cămin unde ardea un foc viu.

— Buon giorno, cara, o salută el. După ce lăsă timp camerei video să panorameze salonul noii sale vile din Cortina d’Ampezzo, signor Bianchi trecu direct la subiect. De ce refuza să apară în reclamele noii sale colecţii de

îmbrăcăminte sportivă de vară? Firma lui îi oferise o sumă incredibil de mare şi programase în aşa fel campania, încât spoturile publicitare să fie prezentate de-abia după terminarea misiunii Newton, nepunând-o astfel într-o situaţie delicată vizavi de contractele cu ASI. Carlo admise că în trecut avuseseră nişte neînţelegeri dar, după părerea sa, aceasta se întâmplase cu mulţi ani în urmă. Avea nevoie de răspunsul ei într-o săptămână.

Lua-te-ar dracu', *Carlo*, îi zise Francesca în gând, surprinsă ea însăşi de intensitatea reacţiei. Puţine persoane erau în stare s-o indispună pe Francesca, dar Carlo Bianchi se număra printre ele. Introduse în terminal comenzile necesare pentru a înregistra un mesaj pentru agentul ei din Londra, Darrell Bowman.

— Salut, Darrell. Francesca, din Dallas, Spune-i gurii ăleia sparte de Bianchi că nu i-aş face reclamele nici dacă mi-ar oferi zece milioane de mărci. Şi, apropo, întrucât am înţeles că astăzi principalul lui rival e Donatelli, ce-ar fi să iei legătura cu directorul lor de publicitate, Gabriela şi-nu-mai-ştiu-cum, am întâlnit-o cândva la Milano, şi să-i comunici că aş fi încântată să lucrez pentru ei, după terminarea Proiectului Newton. În aprilie sau mai. Făcu o pauză de câteva clipe. Cam atât. Revin la Roma mâine noapte. Salutări lui Heather.

Cel mai lung mesaj provenea de la soţul ei, Alberto, un distins director executiv de vreo şaizeci de ani, un bărbat înalt şi cărunt. Alberto conducea divizia italiană a lui Schmidt şi Hagenest, conglomeratul multimedia german care deţinea, printre altele, mai bine de o treime din ziarele şi revistele din Europa, cât şi o serie de importante reţele comerciale de televiziune în Germania şi Italia. În transmisiunea sa, Alberto şedea în cabinetul de lucru de acasă, îmbrăcat într-un costum scump de culoarea cărbunelui, sorbindu-şi liniştit coniacul. Tonul său era cald,

familiar – mai degrabă al unui părinte decât al unui soţ. Îi spuse Francescăi că lungul ei interviu cu Amiralul Otto Heilmann fusese difuzat în acea zi în toată Europa, că îi plăcuseră ca întotdeauna comentariile, dar că îl considera pe Otto un egomaniac. *Nimic surprinzător în asta*, cugetă Francesca ascultându-i spusele, *având în vedere că aşa şi este*. *Însă omul îmi este adesea folositor*.

Alberto îi dădu veşti bune în legătură cu unul din fiii lui (Francesca avea trei copii vitregi, toţi mai în vârstă decât ea) înainte de a-i spune că îi era dor şi că o aştepta cu nerăbdare acasă în seara următoare. *Şi mie mi-e dor*, gândi Francesca înainte de a răspunde la mesaj. *E plăcut să trăiesc cu tine*. *Mă bucur atât libertate, cât şi de siguranţă*.

Patru ore mai târziu, Francesca stătea pe balconul camerei, fumând o ţigară în aerul rece de decembrie al Texasului. Era bine îmbrăcată cu rochia groasă de interior, oferită fiecărui oaspete de administraţia hotelului. *Cel puţin nu-i ca în California*, îşi zise trăgând fumul adânc în piept. *Măcar în Texas unele hoteluri au balcoane pentru fumători*. *Dacă le-ar sta în putinţă, habotnicii ăia de pe coasta de vest ar declara şi fumatul o crimă*.

Se apropie de balustradă să vadă mai bine un supersonic ce se apropia de aeroport dinspre vest. Cu ochiul minţii se afla în interiorul avionului, aşa cum urma să fie a doua zi, în timpul zborului spre Roma. Îşi imagină că avionul venea de la Tokio, capitala economică de necontestat a lumii înainte de Marele Haos. Ruinaţi de lipsa de materii prime pe durata neroditorilor ani de la mijlocul secolului, japonezii prosperau din nou astăzi, când lumea revenise la economia de piaţă. Francesca urmări aterizarea aparatului, apoi se uită în sus, la cerul presărat cu stele; trase din ţigară urmărind cu privirea cum fumul se risipea alene în aer.

Şi iată că acum te aşteaptă ceea ce ar putea fi realizarea vieţii tale, îşi zise singură Francesca. *O şansă de a deveni nemuritoare*? *Cel puţin, multă vreme voi fi amintită ca un membru al echipajului Newton*. Gândurile îi zburară spre misiune, evocând pe scurt imagini ale unor fiinţe fantastice, capabile să construiască enorme nave spaţiale, trimiţându-le după aceea în vizită către Sistemul Solar. Brusc, gândurile i se întoarseră la realitate – la contractele pe care David Brown tocmai le semnase înainte ca ea să-i părăsească reşedinţa.

Acum suntem parteneri, stimate doctor Brown. *Prima fază a planului meu s-a terminat*. *Şi dacă nu greşesc cumva, am citit azi în ochii tăi o licărire de interes*. Francesca îl sărutase în grabă după ce terminaseră de discutat şi semnat contractele. Erau singuri în birou şi o clipă crezuse că el avea să-i întoarcă sărutul cu şi mai multă pasiune.

Francesca îşi termină ţigara, o strivi în scrumieră şi se întoarse în cameră. De îndată ce deschise uşa, auzi o respiraţie greoaie. Patul era într-o cumplită dezordine şi de-a curmezişul lui zăcea un Reggie Wilson gol puşcă, sforăind cumplit. *Eşti foarte bine dotat, amice, atât pentru viaţă cât şi pentru amor*, comentă ea în gând. *Dar niciuna, nici cealaltă nu este o competiţie atletică*. *Ai fi mai interesant dacă ai avea şi ceva subtilitate, poate chiar puţină fineţe*…

7. Relaţii cu publicul

Scăldat în primele raze de lumină ale dimineţii, vulturul solitar se ridica sus deasupra mlaştinilor. O rafală de vânt venită dinspre ocean îl determină să facă un viraj, întorcându-se spre nord de-a lungul coastei. Undeva jos sub vultur, începând de la dunele albe şi cafeniu deschis de lângă ocean şi întinzându-se printre nenumărate le insule, râuri şi golfuleţe, acoperind mile întregi spre vest până

spre orizont, păşunile şi mlaştinile erau tăiate de un complex de construcţii, întrerupt la rândul său de drumuri pavate. Cu şaptezeci şi cinci de ani în urmă, Complexul Spaţial Kennedy fusese unul din cele aproximativ zece astfel de locuri de pe Pământ, unde călătorii coborau din trenurile de mare viteză sau din avioane, ca să se urce într-o navetă a cărei destinaţie o reprezenta una din staţiile spaţiale OTJ (Orbită Terestră Joasă). Dar Marele Haos transformase cosmodromul într-un memento fantomatic al unei culturi odinioară înfloritoare. Intrările şi pasajele de legătură fuseseră abandonate de ani de zile ierbii, păsărilor de apă, aligatorilor şi omniprezentelor insecte din zona centrală a Floridei.

După vreo douăzeci de ani de părăsire totală, cosmodromul începuse să fie treptat repus în funcţiune prin anii 2160. Întâi fu utilizat ca aeroport, redevenind apoi un centru general de transport deservind coasta atlantică a Floridei. Când lansările spaţiale reîncepură la mijlocul anilor ’2170, era normal să i se redea vechiul statut. În decembrie 2199, aproape jumătate din vechiul cosmodrom redevenise operaţional, deservind traficul într-o continuă creştere dintre Pământ şi spaţiu.

De la o fereastră a biroului său temporar, Valerii Borzov urmărea magnificul vultur, ce se întorcea planând la cuibul său din unul dintre cei mai înalţi copaci de lângă clădiri. Generalul iubea păsările; îl fascinau de ani de zile, încă din copilăria petrecută în China. Într-un vis ce se repeta mereu, Borzov trăia pe o uimitoare planetă al cărei cer era năpădit de creaturi înaripate. Îşi aducea încă aminte cum îşi întreba tatăl dacă în interiorul primei nave spaţiale rămâne existase vreun biot zburător – şi cât de dezamăgit fusese de răspunsul negativ primit.

Auzind zgomotul scos de un masiv vehicul de transport, generalul Borzov privi pe fereastra vestică. De

cealaltă parte a drumului, în faţa clădirii adăpostind laboratoarele de test, modulul care avea să fie folosit de misiunea Newton ieşea încet din complex, transportat pe o uriaşă platformă pe şine multiple. Modulul – trimis înapoi spre testare datorită unor probleme apărute la dispozitivul de control – urma să fie plasat în acea după amiază la bordul unei navete, pentru a fi expediat pe staţia spaţială OTJ-2, unde trebuia pregătit pentru testul final dinaintea Crăciunului. Ambele nave ale misiunii Newton erau supuse unor verificări finale pe OTJ-2. Totuşi, exerciţiile simulate ale astronauţilor se desfăşurau pe echipamentele de rezervă ale staţiei OTJ-3. Sistemele reale de zbor aveau să fie utilizate doar cu o săptămână înainte de lansare.

Câţiva pasageri coborâră dintr-un autobuz electric oprit în faţa birourilor, pe latura sudică a clădirii. Unul dintre ei era o blondă într-o bluză galbenă, cu mâneci lungi şi dungi verticale, cu o pereche de pantaloni din mătase neagră. Se îndreptă spre intrarea clădirii cu o graţie înnăscută. Generalul Borzov o admiră de la distanţă, amintindu-şi că Francesca fusese un model renumit înainte de a deveni reporter de televiziune. Se întreba ce anume dorea şi de ce insistase să-l vadă între patru ochi înainte de briefingul medical din dimineaţa respectivă.

După numai un minut o întâmpina la uşa biroului.

— Bună dimineaţa, Signora Sabatini, spuse el.

— Tot oficial, generale? replică ea râzând. Chiar şi atunci când suntem numai noi doi? Dumneata şi japonezii sunteţi singurii din echipaj care refuză să-mi spună Francesca. Realiză că bărbatul o privea ciudat. Se uită în jos, cercetându-şi hainele să vadă dacă era ceva în neregulă. Ce s-a întâmplat? întrebă după o scurtă ezitare.

— Probabil bluza dumitale, răspunse tresărind generalul Borzov. Pentru o clipă am avut impresia certă că eşti o tigroaică, pe punct să te arunci asupra unei

nenorocite de antilope sau gazele. Poate că am îmbătrânit. Ori poate că mintea îmi joacă feste. O invită să intre în birou.

— Bărbaţii mi-au mai spus că semăn cu o pisică. Niciodată însă cu o tigroaică. Francesca se aşeză pe scaunul de lângă biroul generalului. Zâmbi ştrengar şi zise cu o voce miorlăită: Sunt doar o pisicuţă tărcată de casă, complet lipsită de ajutor.

— Nu te cred niciun moment, surâse Borzov. Multe adjective te pot descrie, dar „neajutorată" nu va fi niciodată unul dintre ele. Brusc, deveni practic. Şi acum, ce pot face pentru dumneata? Ai spus că ai de discutat ceva extrem de important – ceva ce nu comportă amânare.

Francesca extrase din servietă o foaie mare de hârtie şi o înmână generalului Borzov.

— Graficul de presă pentru proiect. L-am revizuit în detaliu ieri, împreună cu biroul de relaţii cu publicul şi cu reţelele mondiale de televiziune. Este de notat că din interviurile personale cu astronauţii s-au realizat până acum doar cinci. Iniţial, pentru această lună au fost programate patru. Dar când ai adăugat cele trei zile de simulări exerciţiilor deja planificate, ai tăiat timpul afectat interviurilor cu Wakefield şi Turgheniev.

Făcu o pauză, asigurându-se că este urmărită.

— Putem încă să îl programăm pe Takagishi sâmbăta viitoare şi pe O'Toole de Crăciun, în Boston. În schimb, atât Richard, cât şi Irina declară acum că n-au timp de interviuri. În plus, rămâne vechea problemă: nici dumneata şi nici Nicole nu sunteţi programaţi…

— Ai insistat pentru această întâlnire la orele 7: 30 ca să discuţi graficul de *presă*? o întrerupse Borzov cu o voce care îi exprima extrem de clar opinia asupra unor astfel de activităţi.

— Printre alte lucruri, răspunse impasibilă

Francesca, ignorând evidenta nuanţă critică din glasul interlocutorului. Dintre toţi cei implicaţi în misiune, sondajele arată că publicul se interesează în cel mai înalt grad de dumneata, de mine, de Nicole des Jardins şi David Brown. Până în prezent am fost incapabilă să fixez o dată pentru interviul dumitale exclusiv, iar Madame des Jardins declară că „nici n-are intenţia" să-mi acorde vreodată unul. Reţelele sunt nemulţumite. Reportajul premergător lansării va fi deci incomplet. Am nevoie de ajutorul dumitale.

Francesca îl privi în faţă pe generalul Borzov.

— Vreau să amâni exerciţiile suplimentare, să stabileşti o dată pentru interviul personal şi să vorbeşti cu Nicole în numele meu.

Generalul se încruntă. Era mânios, dar şi deranjat de impertinenţa Francescăi. Tocmai voia să-i spună că programarea interviurilor personale nu se afla pe lista sa de priorităţi, când un anume lucru îl determină să se oprească. Cel de-al şaselea simţ al său, cât şi experienţa de o viaţă în relaţiile cu oamenii îl determinară să ezite; simţi că mai exista ceva în această întrevedere, care nu fusese încă spus. Căută să câştige timp, schimbând subiectul.

— În altă ordine de idei, trebuie să-ţi spun că sunt din ce în ce mai preocupat de anvergura petrecerii de Anul Nou dată de prietenii dumitale din guvernul italian şi coaliţia oamenilor de afaceri. Ştiu că la începutul pregătirii noastre am fost de acord să participăm – ca un grup bine închegat, însă habar n-aveam că va fi etichetată drept „petrecerea secolului", aşa cum a fost numită săptămâna trecută de o revistă americană. Dumneata! cunoşti pe indivizii ăştia, nu poţi face ceva să temperezi puţin lucrurile?

— Gala constituia un alt punct pe agenda mea de lucru, replică Francesca, parând cu grijă lovitura. Şi acolo

am nevoie de sprijinul dumitale. Patru din membrii misiunii Newton afirmă că nu intenţionează să ia parte, în timp ce alţi doi sau trei insinuează că au deja alte angajamente – deşi în martie trecut, toţi am fost de acord să participăm. Takagishi şi Yamanaka doresc să petreacă sărbătorile cu familiile în Japonia, în timp ce Richard Wakefield îmi transmite că şi-a făcut deja rezervarea pentru câteva zile de scufundări la adâncime în Insulele Cayman. Şi din nou franţuzoaica asta care pur şi simplu spune că nu merge, fără a-mi da vreo explicaţie.

Borzov nu se putu abţine să nu rânjească.

— De ce ai asemenea dificultăţi cu Nicole des Jardins? Bănuiesc că de vreme ce sunteţi amândouă femei, ar trebui să-ţi fie mai uşor să tratezi cu ea.

— E total refractară la rolul presei în această misiune. Mi-a şi spus-o de câteva ori. Şi devine foarte încăpăţânată când se pune chestiunea vieţii ei particulare. Francesca ridică din umeri. Publicul în schimb e absolut fascinat de ea. La urma urmei, nu numai că e medic, lingvistă şi fostă campioană olimpică, dar mai e şi fiica unui celebru romancier, şi mama unei fete de paisprezece ani, cu toate că n-a fost niciodată căsătorită…

Valerii Borzov îşi privi ceasul.

— Pentru cultura mea generală, o întrerupse el, câte puncte mai ai pe agenda dumitale de lucru – parcă aşa ai denumit-o? Suntem aşteptaţi în sala de conferinţe peste zece minute, îi zâmbi el. Şi sunt constrâns să-ţi reamintesc că doamna des Jardins s-a întrecut pe sine astăzi, acceptându-ţi cererea de a relata în presă desfăşurarea briefingului.

Francesca îl studie timp de câteva secunde. *Cred că e îndeajuns de pregătit*, reflectă ea. *Şi dacă nu cumva l-am judecat greşit, va înţelege imediat*. Scoase din servietă un mic obiect de formă cubică şi i-l întinse peste birou.

— Iată şi ultimul punct de pe agenda mea.

Comandantul şef al misiunii Newton păru uluit. Răsuci în mână cubul.

— Ne-a fost vândut de un jurnalist independent. Tonul ei deveni serios. Am fost asiguraţi că e singura copie existentă.

Făcu o pauză, în vreme ce Borzov introducea cubul în computerul de pe birou. Când prima imagine video apăru pe monitor se îngălbeni vizibil. Urmări vreo cincisprezece secunde zvârcolirile teribile ale Nataşei, fiica sa.

— N-am vrut să cadă în mâinile presei de scandal, adăugă Francesca cu o voce moale.

— Cât durează banda? întrebă calm generalul Borzov.

— Aproape jumătate de oră, răspunse ea. Sunt singura care am văzut-o în întregime.

Generalul Borzov oftă adânc. Sosise clipa pe care soţia sa, Petra, îl aşteptase cu groază din momentul când fusese anunţată oficial numirea lui în postul de comandant al misiunii Newton. Directorul institutului din Sverdlovsk promisese că niciun reporter nu va avea acces la fiica sa. Iată că acum apăruse o înregistrare video a unui interviu de o jumătate de oră cu ea. Petra avea să fie complet dărâmată.

Privi fix pe fereastră. Evalua în minte ce s-ar fi întâmplat cu misiunea dacă schizofrenia acută a fiicei sale avea să fie adusă la cunoştinţa publicului. Admise că situaţia ar fi fost jenantă, dar misiunea nu va fi pusă în pericol serios… Generalul Borzov o privi pe Francesca. Ura tranzacţiile. Şi nici nu era sigur dacă nu cumva însăşi Francesca pusese la cale interviul cu Nataşa. Cu toate astea…

Borzov se relaxă şi izbuti să zâmbească.

— Probabil trebuie să-ţi mulţumesc, deşi nu mi se pare lucrul cel mai potrivit. Făcu o pauză. Presupun că se

cade să-mi exprim recunoştinţa în vreun fel anume.

Până acum, toate bune, socoti Francesca. Ştia că nu trebuie să spună încă nimic.

— În regulă, continuă generalul după o tăcere prelungită. Voi anula simulările suplimentare. S-au plâns şi alţii de ele. Răsuci în mână cubul. Iar eu şi Petra vom veni cât mai curând la Roma pentru interviu, aşa cum ai sugerat dumneata odată. Mâine voi reaminti tuturor despre petrecerea de Anul Nou şi voi adăuga că e de datoria lor să participe. Dar nici eu şi nici altcineva nu-i poate cere lui Nicole des Jardins să-ţi vorbească despre altceva decât propria-i muncă. Se ridică brusc în picioare. E timpul să mergem la consfătuirea de biometrie.

Francesca se apleacă înainte şi-l sărută pe obraz.

— Mulţumesc, Valerii, rosti ea.

8. Biometrie

Briefingul medical începuse înainte de sosirea Francescăi şi a generalului Borzov. Erau prezenţi restul astronauţilor şi încă douăzeci şi cinci sau treizeci de ingineri şi oameni de ştiinţă implicaţi în misiune. Patru reporteri şi o echipă de televiziune completau audienţa. În faţa tuturor stătea în eternul ei combinezon cafeniu de zbor Nicole des Jardins, ţinând în mână un indicator laser. Lângă ea se afla un japonez înalt, într-un costum de seară albastru, ascultând cu atenţie o întrebare pusă de cineva din sală. Nicole îl întrerupse pentru a-i saluta pe noii sosiţi.

— Sumimasen, Hakamatsu-san, spuse ea. Permiteţi-mi să vi-l prezint pe generalul Valerii Borzov din Uniunea Sovietică – comandantul misiunii noastre – şi pe reportera-cosmonaut Francesca Sabatini.

Se întoarse spre cei doi întârziaţi.

— Dobrii utra, se adresă Nicole generalului, apoi o salută din cap şi pe Francesca. Acesta e doctorul Toshirō Hakamatsu, cel care a proiectat şi pus la punct sistemul de

biometrie pe care-l vom utiliza în zborul nostru – inclusiv minusculele sonde ce ne vor fi implantate în trupuri.

Generalul întinse mâna.

— Îmi pare bine, Hakamatsu-san. Madame des Jardins ne-a informat în detaliu despre remarcabila dumneavoastră activitate.

— Mulţumesc, replică bărbatul, înclinându-se în direcţia lui Borzov după ce îi strânse mâna. E o onoare pentru mine să particip la acest proiect.

Francesca şi generalul Borzov se aşezară pe cele două scaune neocupate din primul rând şi consfătuirea reîncepu. Nicole îndreptă indicatorul spre un panou amplasat pe o latură a unui mic podium şi în faţa celor prezenţi apăru – sub forma unei imagini holografice tridimensionale – un model multicolor în mărime naturală a sistemului cardiovascular uman, cu venele indicate în albastru, iar arterele în roşu. Minusculi marcatori albi circulau în interiorul vaselor de sânge, indicând direcţia şi viteza de curgere.

— Comisia de Ştiinţe Biologice a ASI a aprobat săptămâna trecută noile sonde Hakamatsu drept principalul sistem de supraveghere a sănătăţii echipajului pe parcursul misiunii, începu Nicole. Au aşteptat până în ultimul moment, pentru a evalua just rezultatele testului de solicitare la care au fost supuse sondele, într-o mare varietate de circumstanţe. Chiar şi în aceste condiţii nu a apărut nicio indicaţie a existenţei mecanismelor de respingere, la niciunul din subiecţii testaţi. Suntem norocoşi că putem utiliza acest sistem, menit să ne facă viaţa mai uşoară atât mie – ca ofiţer biolog – cât şi dumneavoastră. În timpul misiunii nu veţi fi supuşi la obişnuitele tehnici de injectare/scanare folosite până acum. Aceste sonde sunt introduse o singură dată – de două ori în cel mai rău caz – în decursul misiunii de o sută

de zile şi ele nu necesită să fie înlocuite.

— Cum s-a rezolvat problema respingerii pe termen lung? o întrerupse un doctor din sală.

— Voi răspunde detaliat în cadrul consfătuirilor pe secţii din această după amiază, replică Nicole. Momentan este suficient să menţionez doar faptul că, din moment ce factorii chimici cheie care guvernează respingerea se concentrează asupra a patru sau cinci parametri, incluzând aciditatea, sondele sunt acoperite cu substanţe adaptabile la condiţiile locale din zona de implant. Cu alte cuvinte, odată ce ajunge la destinaţie, ea sondează imperceptibil mediul chimic înconjurător, apoi se acoperă cu un înveliş proiectat să fie compatibil cu natura gazdei, evitând astfel orice respingere.

Întorcându-se cu faţa spre modelul circulaţiei sanguine a omului, Nicole continuă:

— Sondele vor fi introduse aici, în braţul stâng, fiecare dispersându-se; conform programelor prestabilite, în treizeci şi două de puncte distincte ale corpului. Se vor însera singure în ţesutul primitorului. Pe măsură ce vorbea, interiorul modelului holografic se animă şi audienţa putu să urmărească apariţia a treizeci şi două de semnale luminoase intermitente, începând de la braţul stâng şi răspândindu-se în tot corpul. Patru se localizară în creier, trei în inimă, patru în glandele primare ale sistemului endocrin, celelalte douăzeci şi unu împrăştiindu-se în diferite părţi şi organe, începând de la ochi până la degetele de la mâini şi de la picioare.

— Fiecare sondă conţine atât o multitudine de senzori microscopici pentru determinarea parametrilor importanţi de sănătate, cât şi un sistem sofisticat de înregistrare a datelor, care transmite apoi informaţiile la o simplă comandă dată de scaner. În practică, intenţionez să vă scanez pe fiecare şi să centralizez toate informaţiile

referitoare la starea dumneavoastră fizică o dată pe zi, deşi aparatele sunt în stare să înregistreze încontinuu timp de patru zile. Nicole se opri şi privi în sală. Sunt întrebări până în aici?

— Da, se auzi din primul rând Richard Wakefield. Înţeleg cum acest sistem înmagazinează miliarde de biţi de informaţie. Dar asta e partea cea mai uşoară a întregii operaţii. Nu există nicio posibilitate ca dumneata, sau oricare altcineva, să le studiaţi în totalitate. Cum se sintetizează aceste informaţii, aşa încât să descoperiţi dacă ceva nu e în regulă?

— Nimereşti întotdeauna drept la ţintă, nu-i aşa, Richard? zâmbi Nicole. Tocmai intenţionam să abordez problema. Ridică în sus un mic obiect, subţire şi plat, cu o claviatură plasată pe o parte. Iată un scaner standard programabil, care permite gruparea în diverse feluri a informaţiilor stocate. Pot solicita datele complete de pe fiecare şi/sau de pe toate canalele, ori să le obţin numai pe cele de avertizare…

Femeia observă în sală multe priviri derutate.

— Voi repeta, rosti Nicole. Măsurătorile luate de fiecare instrument au „limite de siguranţă” stabilite – variind, fireşte, de la individ la individ – dar şi o plajă mai largă, de „toleranţă”, folosită pentru a identifica o urgenţă reală. Dacă o anume măsurătoare depăşeşte limita stabilită, ea este introdusă în fişierul de avertizare, marcat printr-un identificator de alarmă. Una dintre opţiunile de utilizare a scanerului e de a citi numai aceste fişiere. Dacă un astronaut se simte bine, procedura normală constă numai în verificarea datelor introduse în bufferul de avertizare.

— Dar dacă obţii o măsurătoare *peste* limita de toleranţă, observă János Tabori, atunci trebuie să fii atent. Aparatul de control activează transmiţătorul de urgenţă şi

foloseşte întreaga sa energie pentru a emite un „bip-bip” de-a dreptul înfricoşător. Vorbesc din proprie experienţă. Mi s-a întâmplat în timpul unui scurt test, cu ceea ce s-au dovedit a fi valori false de toleranţă. Pe moment am crezut că sunt terminat. Comentariul lui János – ofiţerul biolog de rezervă – produse un hohot general de râs. Imaginea micului János învârtindu-se înjur şi emiţând un bip strident era într-adevăr amuzantă.

— Niciun sistem nu e infailibil, iar acesta e. la fel de bun ca şi setul de valori introduse pentru declanşarea semnalului de avertizare, şi a celui de urgenţă, continuă Nicole. Vedeţi deci de ce sunt esenţiale datele etalon. Am cercetat cu mare atenţie antecedentele dumneavoastră medicale, introducând în computer valorile iniţiale. Dar trebuie să vedem şi rezultatele concrete, transmise de sondele introduse în trupurile voastre. Acesta este scopul activităţilor zilei de astăzi. Vom introduce sondele şi vom înregistra datele pe durata celor patru exerciţii finale de simulare care încep joi, iar apoi, dacă va fi nevoie, vom reactualiza valorile de alarmă înaintea lansării.

În sală se produse o agitaţie involuntară, pe măsură ce fiecare se gândea la perspectiva introducerii în propriul trup, pe un timp nedefinit, a unor mici laboratoare medicale. Erau obişnuiţi cu sondele normale, înserate pentru a se obţine anumite informaţii specifice – precum gradul de arterioscleroză – dar ele erau întotdeauna temporare. Gândul unei invazii electronice permanente era cel puţin tulburător. Generalul Michael O’Toole puse două întrebări ce frământau cea mai mare parte a echipajului.

— Nicole, se interesă el cu gravitatea-i caracteristică, poţi să ne spui cum te asiguri că sondele se îndreaptă spre locurile dorite? Şi mai ales, ce se întâmplă dacă una funcţionează nesatisfăcător?

— Desigur, Michael, replică ea afabil. Ţine minte,

chestiile astea vor fi introduse şi în mine, aşa încât mi-am pus aceleaşi întrebări. Nicole des Jardins avea cam treizeci şi cinci de ani, pielea de un arămiu strălucitor, ochii negri migdalaţi, părul bogat şi negru ca tăciunele. Din ea radia o aură clară de încredere în sine, interpretată uneori drept aroganţă.

Nu veţi părăsi astăzi clinica până ce nu ne vom convinge că sondele sunt corect poziţionate, continuă ea. Bazându-ne pe unele experienţe recente, sunt în măsură să vă spun că la unul sau doi dintre dumneavoastră ar putea să apară pe monitor deviaţii de traiectorie, uşor de remediat cu echipamentul de care dispunem, aşa încât le vom deplasa spre locul prestabilit fără probleme. În ceea ce priveşte funcţionarea necorespunzătoare, există câteva niveluri de protecţie. În primul rând, fiecare monitor îşi testează propria baterie de senzori de peste douăzeci de ori zilnic. Orice instrument care nu reacţionează la test este imediat decuplat de programul propriului său monitor. În plus, fiecare grup de sonde este supus la un auto-test complet şi riguros de două ori pe zi. Ratarea lui constituie unul din multiplele cazuri când monitorul ordonă secreţia unor chimicale ce vor distruge sonda, absorbită fiind după aceea de corp. Ca să nu aveţi niciun fel de necazuri, am verificat toate variantele în decursul unor teste, anul trecut.

Nicole rămase câteva clipe tăcută în faţa colegilor săi.

— Alte întrebări? După câteva momente de ezitare, reluă: Atunci am nevoie de un voluntar să ia loc lângă infirmierul-robot, pentru a fi inoculat. Setul meu personal de sonde a fost injectat şi verificat săptămâna trecută. Cine vrea să fie următorul?

Francesca se ridică în picioare.

— În regulă, începem cu la bella signora Sabatini,

declară Nicole. Făcu un semn echipei de televiziune. Reglaţi-vă camerele pe simulatorul cu atomi marcaţi. E un spectacol de-a dreptul fascinant să vezi sistemul sanguin năpădit de lăcuste electronice.

9. Neregularitate diastolică

În lumina slabă de decembrie, Nicole distingea cu greu prin hublou câmpurile acoperite de zăpadă ale Siberiei, aflate la mai mult de cincizeci de mii de picioare dedesubt. Supersonicul încetinea îndreptându-se spre sud, spre Vladivostok şi insulele Japoniei. Nicole căscă. După numai trei ore de somn, va fi un adevărat chin să rămână trează întreaga zi. Era aproape ora zece în Japonia, însă la ea acasă, în Beauvois, pe Valea Loarei nu departe de Tours, fiica ei Genevieve mai avea încă patru ore de somn înainte ca deşteptătorul să-i anunţe ora şapte.

Monitorul video din spătarul scaunului din faţă se declanşă automat, amintindu-i că mai erau doar cincisprezece minute până ce avionul avea să aterizeze la Centrul de Transport Kansai. Drăgălaşa japoneză îi sugeră – de pe ecran – că sosise momentul să facă sau să confirme rezervările de transport şi cazare de la sol. Nicole activă sistemul de comunicaţii din fotoliu, şi un suport subţire, dreptunghiular, pe care se aflau o claviatură şi un mic display îi alunecă înainte. În mai puţin de un minut îşi aranjă atât călătoria cu trenul la Kyōto, cât şi transportul cu troleibusul de la gară la hotel. Pentru toate tranzacţiile îşi folosi Cartea Universală de Credit, după ce în prealabil se identifică corect, menţionând că numele de fată al mamei sale era Anawi Trasso. Apoi, dintr-o latură a suportului căzu o foaie de hârtie de format mic, cu datele de identificare ale trenului şi troleibusului, orele de sosire şi cele de tranzit (sosirea la hotel era programată pentru 11: 14 dimineaţa, ora Japoniei).

În vreme ce avionul se pregătea de aterizare, Nicole

se gândea la motivul neaşteptatei călătorii efectuate în celălalt capăt al lumii. Cu numai douăzeci şi patru de ore în urmă se hotărâse să-şi petreacă ziua în preajma casei, după o dimineaţă de lucru la birou şi în aşteptarea exerciţiilor de limbi străine cu Genevieve, din cursul după amiezii. Era debutul perioadei de vacanţă a astronauţilor şi, exceptând acea petrecere stupidă de la Roma la sfârşitul anului, Nicole putea să se considere în principiu liberă până pe 8 ianuarie, când trebuia să se prezinte pe OTJ-3. Însă în dimineaţa următoare, pe când se afla în biroul ei studiind înregistrările de rutină de pe parcursul simulărilor finale, Nicole descoperise un fenomen curios. Cerceta datele referitoare la tensiunea arterială şi la funcţionarea inimii lui Richard Wakefield la un test de gravitaţie variabilă şi nu înţelegea motivul unei anumite creşteri a pulsului acestuia. Se hotărâse atunci să compare aceste date cu cele conţinute în fişa corespunzătoare a doctorului Takagishi, angajat în momentul apariţiei reacţiei neobişnuite în aceeaşi activitate fizică susţinută de Richard.

Ceea ce descoperise examinând o mulţime de informaţii referitoare la activitatea cardiacă a lui Takagishi constituise o surpriză mult mai mare. Mişcările diastolice erau vădit anormale, chiar patologice. Dar sonda nu-i avertizase şi nu declanşase sistemul de alarmă. Ce se petrecea? Detectase oare un defect în sistemul lui Hakamatsu?

O oră de activitate detectivistică avu ca rezultat identificarea altor ciudăţenii. În timpul exerciţiilor simulate, întâmplarea se repetase în patru momente distincte. Comportarea anormală era rară şi intermitentă. Uneori, diastola extrem de lungă, amintind de o problemă a valvulei la alimentarea inimii cu sânge, nu apărea decât după un interval de treizeci şi opt de ore. Totuşi, faptul că

fusese înregistrată de patru ori indica fără dubiu o anomalie clară.

Nu datele în sine o deranjau însă pe Nicole, ci eşecul sistemului de monitorizare de a da alarma în cazul extrem de limpede al unei disfuncţionalităţi evidente. Continuă să aprofundeze problema şi studie cu râvnă dosarul medical al lui Takagishi – în special rapoartele cardiologice. Nu găsi nici urmă de referire la o anormalitate, aşa că încercă să se convingă singură că la mijloc intervenise doar o greşeală a senzorului, şi nu o problemă medicală.

Aşadar, dacă sistemul ar fi funcţionat corect, socotise ea, *începutul diastolei lungi ar fi trebuit imediat să declanşeze alarma, valoarea ei înscriindu-se în afara limitei tolerabile. Dar asta nu s-a întâmplat. Nici prima dată, nici ulterior. Să fie vorba de o dublă eroare? Şi dacă da, atunci cum de reuşeşte dispozitivul să treacă peste auto-test?*

Întâi Nicole se gândise să-i telefoneze unui asistent de la biroul de ştiinţe biologice al Agenţiei, însă amintindu-şi că cei de la ASI se aflau în vacanţă, decisese să-l sune chiar pe doctorul Hakamatsu în Japonia. Telefonul o ului complet. Specialistul îi replicase răspicat că fenomenul observat trebuia să fie caracteristic pacientului, întrucât nicio combinaţie de erori sau avarii ale componentelor nu ar fi putut să producă rezultate atât de stranii.

— Şi atunci de ce nu a apărut nimic în fişierul de avertizare? îl întrebase ea pe proiectantul japonez.

— Deoarece nu au fost depăşite limitele fixate, răspunsese acesta sigur de sine. Dintr-un motiv sau altul, pentru acest cosmonaut s-au stabilit nişte plaje de toleranţă foarte largi. I-ai cercetat dosarul medical?

Mai târziu pe parcursul conversaţiei, când Nicole îi spusese doctorului Hakamatsu că datele proveniseră de fapt de la sondele implantate în trupul unui compatriot de-

al său, astronautul şi omul de ştiinţă Takagishi, de obicei reţinutul inginer aproape că strigase în telefon:

— Minunat, declarase el, atunci voi rezolva misterul într-o clipă. Voi lua legătura cu Takagishi-san la Universitatea Kyōto şi îţi comunic ce-am aflat.

După trei ore, monitorul lui Nicole dezvăluia faţa sumbră a doctorului Shigeru Takagishi.

— Madame des Jardins, începuse el cu politeţe, înţeleg că aţi discutat cu Hakamatsu-san despre datele mele biometrice din timpul simulărilor. Vreţi să fiţi atât de bună să-mi spuneţi ce-aţi descoperit?

Nicole îi oferise toate informaţiile, neascunzându-i nimic şi exprimându-şi convingerea personală că sursa ciudatelor înregistrări trebuia să fi fost fără îndoială o defecţiune a sondei.

O lungă tăcere urmaşe explicaţiilor lui Nicole. În cele din urmă, vocea îngrijorată a savantului japonez se auzise iarăşi:

— Hakamatsu-san m-a vizitat aici la universitate şi a verificat sonda din corpul meu. Va declara că n-a găsit nimic în neregulă cu echipamentul electronic. Takagishi făcuse o pauză, părând adâncit în gânduri. Madame des Jardins, reluase după câteva secunde, doresc să vă solicit o mare favoare. O problemă de importanţă extremă pentru mine. Aveţi vreo posibilitate să veniţi în Japonia, în viitorul apropiat? Aş dori să vă vorbesc personal şi să vă explic ceva care ar putea fi legat de aceste date biometrice anormale.

Gravitatea chipului lui Takagishi o determinase pe Nicole să nu-i interpreteze greşit cererea şi nici să i-o ignore. Era evident că omul îi implora ajutorul. Fără a mai pune alte întrebări, acceptase imediat. Câteva minute mai târziu rezervase un loc la zborul de noapte, pe ruta Paris-Osaka.

— N-a fost bombardat niciodată în timpul marelui război cu America, spuse Takagishi arătând cu mâinile spre oraşul Kyōto desfăşurat sub ei, şi aproape că n-a suferit nicio stricăciune în timpul celor şapte luni cât l-au ţinut sub ocupaţie răzvrătiţii, în 2141. Recunosc că sunt subiectiv, dar pentru mine Kyōto este cel mai frumos oraş din lume, rosti el zâmbind.

— Mulţi din compatrioţii mei cred la fel despre Paris, răspunse Nicole. Îşi strânse mai bine haina în jurul corpului, Aerul era rece şi umed de parcă urma să ningă din clipă-n clipă. Se întreba când se va hotărî colegul ei să abordeze problema care o adusese aici. Nu zburase cinci mii de mile ca să admire panorama oraşului, chiar dacă trebuia să admită că acest templu Kiyomizu, plasat între copaci pe o colină ce domina oraşul, reprezenta cu siguranţă o privelişte magnifică.

— Ce-ar fi să servim un ceai? zise Takagishi conducând-o spre una din numeroasele ceainării amplasate lângă partea centrală a vechiului templu budist. *Acum îmi va spune despre ce e vorba,* opină Nicole înăbuşindu-şi un căscat. Takagishi o întâmpinase la hotel şi-i sugerase să ia masa şi să tragă un pui de somn mai înainte. Bărbatul revenise la ora trei şi o condusese spre templu.

Turnă un ceai dens japonez în două ceşti şi aşteptă ca Nicole să ia o înghiţitură dintr-al său. Lichidul fierbinte îi încălzi gura, deşi gustul amărui nu-i plăcu deloc.

— Doamnă, începu Takagishi, vă întrebaţi fără îndoială de ce v-am cerut să veniţi până în Japonia, într-un răstimp atât de scurt. Vedeţi dumneavoastră… continuă el rar, cu o voce vibrantă, de când mă ştiu am visat că poate o altă navă ramană se va întoarce cât sunt încă în viaţă. Pe întreaga durată a studiilor universitare şi în mulţii ani de cercetări care au urmat după aceea, m-am pregătit pentru

un singur eveniment: întoarcerea ramanilor. În dimineaţa lui martie 2197, când Alastair Moore mi-a telefonat să-mi spună că ultimele imagini ale lui Excalibur indicau sosirea unui vizitator extraterestru, aproape că am sărit în sus de bucurie. Mi-am dat seama imediat că ASI va pregăti o misiune în scopul vizitării navei. Am hotărât să devin membru al acestui echipaj.

Omul de ştiinţă japonez luă o gură de ceai şi aruncă o privire spre stânga, peste copacii îngrijit tăiaţi şi spre colinele dominând oraşul.

— Copil fiind, continuă într-o engleză şoptită, obişnuiam să escaladez acele dealuri în nopţile senine şi să privesc cerul, în căutarea locului de baştină al inteligenţelor care realizaseră acea incomparabilă şi gigantică maşină. Odată am urcat împreună cu tatăl meu şi ne-am ghemuit unul în celălalt în răcoarea nopţii, privind la stele, în vreme ce el îmi povestea cum decurseseră lucrurile în satul său în zilele primei întâlniri cu Rama, cu doisprezece ani înainte de naşterea mea. În noaptea aceea am crezut – se întoarse s-o privească pe Nicole şi ea îi observă pasiunea din privire – şi încă mai cred astăzi că există un motiv pentru vizita lui Rama, un anume scop pentru apariţia sa. Am studiat absolut toate datele referitoare la prima întâlnire, sperând să descopăr vreun indiciu care să-mi explice de ce a venit până aici. Nimic concludent. Am elaborat câteva ipoteze, dar nu am destul material faptic pe care să mă bazez.

Takagishi făcu o nouă pauză pentru a mai lua câteva înghiţituri de ceai. Nicole fusese surprinsă, dar şi impresionată de profunzimea sentimentelor sale. Răbdătoare, îl aşteptă să continue fără a scoate o vorbă.

— Am ştiut că aveam o şansă reală de a fi selecţionat pentru misiune, nu numai datorită lucrărilor mele – inclusiv *Atlasul* – dar şi din cauză că unul din colaboratorii

mei cei mai apropiaţi, Hisanori Akita, era reprezentantul Japoniei în comisia de selecţie. Când numărul oamenilor de ştiinţă rămaşi în competiţie s-a redus la opt – şi eu mă aflam printre aceştia – Akita-san mi-a sugerat că probabil principalii doi candidaţi vor rămâne David Brown şi cu mine însumi. Vă aduceţi aminte că până în acel moment nu se efectuase nicio examinare fizică.

Adevărat, îşi aminti Nicole. *Echipajul potenţial a fost întâi redus la patruzeci şi opt de candidaţi, care au fost apoi trimişi la Heidelberg pentru controlul fizic*. *Medicii germani au insistat ca fiecare concurent să treacă toate baremurile*. *Primul grup a fost format din absolvenţii Academiei şi cinci din douăzeci au fost eliminaţi*. *Inclusiv Alain Blamont*.

— Când compatriotul dumneavoastră, Blamont, ce avea deja la activ o jumătate de duzină de misiuni majore pentru ASI, a fost descalificat din cauza unor neînsemnate bătăi cardiace – iar Comisia de Selecţie a Astronauţilor a susţinut punctul de vedere al doctorilor, anulându-i apelul – am intrat în panică. Mândrul fizician japonez privea acum ţintă în ochii lui Nicole, implorând-o să-l înţeleagă. Îmi era frică că urma să ratez cea mai mare ocazie din cariera mea din cauza unei afecţiuni fizice minore, care nu-mi pusese niciodată probleme. Tăcu pentru a-şi alege cu grijă cuvintele. Ştiu că ceea ce am făcut este urât şi dezonorant, dar în acele clipe încercam să mă conving pe mine însumi că şansa mea de a descifra cea mai mare enigmă a umanităţii nu trebuia să fie anihilată de un grup de doctori înguşti la minte, incapabili să definească sănătatea omului altfel decât în valori numerice.

Doctorul Takagishi îşi continuă relatarea fără înflorituri sau emoţie vizibilă. Pasiunea încercată în timpul discuţiei despre ramani dispăruse; de astă dată frazele sunau monoton, clar şi concis. Explică modul cum îl

convinsese pe medicul familiei să-i falsifice dosarul şi să-i administreze un medicament, menit să împiedice apariţia acelor neregularităţi diastolice pe durata zilelor de examen fizic de la Heidelberg. Totul se desfăşurase perfect, deşi existase un oarece risc datorită efectelor secundare periculoase ale medicamentului. Takagishi trecuse riguros examen medical şi în cele din urmă fusese selecţionat ca unul din cei doi oameni de ştiinţă ai misiunii; celălalt era doctorul David Brown. Nu se mai gândise la această chestiune medicală până cu trei luni în urmă, când Nicole le explicase prima dată despre hotărârea ei de a recomanda folosirea pe parcursul misiunii a sistemului Hakamatsu, în locul obişnuitei scanări săptămânale.

— Vedeţi dumneavoastră, explică Takagishi încruntând sprâncenele, dacă s-ar fi folosit vechea metodă, aş fi putut să utilizez acelaşi medicament o dată pe săptămână şi nici dumneavoastră şi niciun alt ofiţer biolog nu v-aţi fi dat vreodată seama de anomalia mea. Dar un sistem permanent de monitorizare nu poate fi păcălit – medicamentul devine prea periculos când este administrat în mod constant.

Aşadar, într-un fel sau altul ai ajuns la o înţelegere cu Hakamatsu, gândi rapid Nicole. *Cu ori fără ştiinţa lui*. *Ai trecut în dosar valori care să nu declanşeze alarma în momentul manifestării anormalităţii tale*. *Ai sperat că nimeni din cei care vor analiza testele nu va cere un examen biometric complet*. Acum înţelegea de ce fusese chemată atât de urgent în Japonia. *Şi vrei ca eu să-ţi păstrez secretul*.

— Wakatushi no doryo wa, wakarimasu, spuse blând Nicole în japoneză, pentru a-şi exprima simpatia. Îmi dau seama câtă nelinişte trebuie să vă provoace. Nu e necesar să-mi explicaţi în detaliu cum aţi falsificat datele sistemului. Făcu o pauză şi urmări cum relaxarea se

oglindea pe faţa interlocutorului. Dar dacă v-am înţeles corect, ceea ce doriţi de la mine este să devin complice al falsului dumneavoastră. Admiteţi însă, fără îndoială, că nu pot lua în consideraţie aşa ceva dacă nu mă conving de faptul că „minora dumneavoastră problemă” nu reprezintă o potenţială primejdie pentru misiune, în caz contrar voi fi obligată să...

— Madame des Jardins, o întrerupse Takagishi, am cel mai mare respect pentru integritatea dumneavoastră. Niciodată, dar *niciodată* nu v-aş cere să-mi ignoraţi anomalia cardiacă dacă nu aţi fi convinsă că de fapt e o problemă fără importanţă. O privi în tăcere câteva secunde. Când mi-a telefonat Hakamatsu, prima reacţie a fost să convoc o conferinţă de presă şi să-mi anunţ retragerea din misiune. Însă tot gândindu-mă ce voi menţiona în declaraţie, în minte mi-a apărut mereu imaginea profesorului Brown. Un eminent specialist, însă, după părerea mea, un individ prea sigur de propria lui infailibilitate. Cel mai probabil înlocuitor al meu ar urma să fie profesorul Wolfgang Heinrich din Bonn. A publicat multe lucrări excepţionale despre Rama, dar el, ca şi Brown, crede că aceste vizite sunt pur întâmplătoare, fără a avea vreo legătură cu noi şi cu planeta noastră. Pasiunea îi revenise din nou în ochi. Nu pot renunţa în acest moment, doar dacă nu mai am altă alternativă. Atât lui Brown cât şi lui Heinrich ar putea să le scape dovada de care avem nevoie.

În spatele lui Takagishi, pe cărarea conducând spre principala clădire din lemn a templului, treceau în pas vioi trei călugări budişti. În ciuda frigului, erau îmbrăcaţi subţire în obişnuitele lor sutane negre-cenuşii; în picioarele goale purtau sandale. Omul de ştiinţă japonez îi sugeră lui Nicole să-şi petreacă restul zilei în biroul medicului său personal, unde putea să studieze dosarul

complet şi nefalsificat. Dacă ea era dispusă să coopereze, adăugase Takagishi, îi vor pune la dispoziţie toate informaţiile într-un cub de date, pentru a le lua în Franţa şi a le cerceta pe îndelete.

Nicole, care-l ascultase conştiincios pe Takagishi aproape o oră, îşi concentră pe moment atenţia asupra celor trei călugări ce urcau scările cu hotărâre. *Ochii lor sunt atât de senini*, medită ea. *Vieţile lor libere de orice contradicţie*. *O idee fixă poate constitui o virtute, poate uşura răspunsurile*. O clipă fu invidioasă pe acei călugări şi pe existenţa lor bine ordonată. Se întrebă cum ar fi rezolvat ei dilema pusă de doctorul Takagishi. *Nu e unul din ofiţerii spaţiali, al căror rol este absolut critic pentru succesul misiunii*. *Şi într-un anume fel are dreptate*. *Doctorii comisiei au fost prea stricţi*. *N-ar fi trebuit niciodată să-l descalifice pe Alain*. *Ar fi o ruşine dacă*…

— Daijobu, zise ea înainte ca el să termine ce avea de spus. Merg cu dumneavoastră să-l văd pe doctor şi dacă nu găsesc nimic care să mă deranjeze, iau întregul dosar acasă să-l citesc. Faţa lui Takagishi se lumină. Dar vă avertizez, adăugă ea, dacă descopăr în dosar cel mai mic lucru îndoielnic, ori dacă am indicii că aţi ascuns vreo informaţie, atunci vă voi cere să demisionaţi numaidecât.

— Mulţumesc, vă mulţumesc foarte mult, replică doctorul Takagishi, ridicându-se şi aplecându-se în faţa colegei sale. Mulţumesc foarte mult, repetă el.

10. Cosmonautul şi Papa

Generalul O'Toole nu reuşise să doarmă decât maximum două ore, emoţia şi întârzierea produsă de avionul cu reacţie ţinându-i trează mintea întreaga noapte. Studiase frumoasele şi bucolicele picturi murale de pe peretele opus patului din camera de hotel şi numărase toate animalele de două ori. Din păcate, rămăsese la fel de treaz şi după terminarea ambelor numărători.

Respiră adânc, sperând să se relaxeze. De ce sunt atât de nervos? *E doar un om ca toţi ceilalţi de pe Pământ. Ei bine, nu e chiar aşa.* O'Toole se aşeză drept în scaun şi zâmbi. Era zece dimineaţa şi se afla într-o mică anticameră a Vaticanului. Urma să aibă o audienţă privată cu Locţiitorul lui Hristos pe Pământ, Papa Ioan-Paul al V-lea.

În copilărie, Michael O'Toole visase adeseori să devină într-o bună zi primul Papă nord-american. „Papa Michael" – aşa se autointitulase el în lungile după amiezi de duminică, pe când îşi studia catehismul. Pe măsură ce repeta iarăşi şi iarăşi cuvintele lecţiilor, se şi închipuia – după vreo cincizeci de ani – purtând veşmintele şi inelul papal, celebrând mese pentru mii de oameni adunaţi în marile biserici şi stadioane ale lumii, redând speranţa celor săraci, năpăstuiţi, şi deznădăjduiţi, arătându-le felul în care Dumnezeu îi poate călăuzi spre o viaţă mai bună.

În tinereţe, lui Michael O'Toole îi plăcuse să înveţe; trei subiecte îl intrigaseră în mod special. Nu se sătura niciodată să citească despre religie, istorie şi fizică. Mintea sa isteaţă găsea întotdeauna un mijloc de a face legătura între cele trei discipline. Nu-i păsa defel că epistemologiile religiei şi ale fizicii erau diametral opuse. Michael O'Toole nu avea nicio dificultate în a recunoaşte ce întrebări ale vieţii trebuiau explicate prin legile fizicii şi care prin canoanele religiei.

Toate aceste subiecte scolastice se contopeau în studiul creaţiei. La urma urmei, creaţia constituia începutul tuturor lucrurilor – inclusiv al religiei, istoriei şi fizicii. Cum a avut ea loc? A fost Dumnezeu prezent, asemeni poate unui arbitru, în momentul formării universului, cu optsprezece miliarde de ani înainte? Nu El a fost acela ce a furnizat impulsul primordial pentru explozia cataclismică cunoscută sub numele de Big Bang, generând materia din energie? Nu El a prevăzut că atomii

originali şi primitivi de hidrogen se vor contopi în uriaşi nori de gaz, comprimându-se apoi sub efectul gravitaţiei, pentru a deveni stele, unde se vor naşte elementele chimice de bază ale vieţii?

Iar pe mine nu m-a părăsit niciodată fascinaţia creaţiei, îşi spuse în gând O'Toole în vreme ce aştepta audienţa papală. *Cum s-a întâmplat totul*? *Care-i semnificaţia acelei particulare succesiuni a evenimentelor*? îşi aduse aminte de întrebările puse preoţilor pe când era adolescent. *Probabil am decis să nu devin preot, pentru că astfel mi s-ar fi limitat accesul la adevărul ştiinţific*. *Biserica n-a fost* niciodată *atât de îngăduitoare precum sunt eu cu aparentele incompatibilităţi dintre Dumnezeu şi Einstein*.

Cu o seară înainte, un preot american de la Departamentul de Afaceri Externe al Vaticanului îl aşteptase la hotel. După prezentare, se scuzase că nu îi răspunsese la scrisoarea expediată în noiembrie, din Boston. Ar fi „uşurat fără îndoială întregul proces" – remarcă în treacăt preotul – dacă ar fi menţionat atunci că era vorba de *acel* O'Toole, cosmonaut al misiunii Newton. Cu toate acestea, continuă prelatul, totul se aranjase şi Sfântul Părinte se arătase încântat să-l primească în dimineaţa următoare.

Generalul american se ridică instinctiv în momentul deschiderii uşii de la biroul papal. Preotul care-l vizitase cu o seară înainte pe O'Toole păşi grăbit în cameră, părând nervos, şi-i strânse repede mâna generalului. Amândoi aruncară o privire spre cadrul uşii unde papa, în obişnuitele sale veşminte albe, tocmai termina o conversaţie cu un colaborator apropiat. Cu un zâmbet plăcut întipărit pe faţă, Ioan Paul al V-lea intră în anticameră şi-i întinse mâna lui O'Toole. Automat, astronautul se lăsă într-un genunchi şi sărută inelul; papal.

— Sfinte Părinte, murmură el, uluit de bătaia nebunească a propriei inimi, mulţumesc că m-aţi primit. E cu adevărat o mare onoare pentru mine.

— Şi pentru mine, replică papa într-o engleză cu uşor accent. Am urmărit cu mare interes activitatea dumneavoastră şi a colegilor dumneavoastră.

Făcu un gest şi generalul american îl urmă pe conducătorul bisericii într-o încăpere largă, cu tavan înalt. Un birou masiv, dintr-un lemn negru, se întindea pe o latură a camerei sub un portret în mărime naturală al lui Ioan Paul al IV-lea, omul care devenise papă în zilele întunecate ale Marelui Haos şi asigurase lumii şi bisericii douăzeci de ani de conducere inspirată şi energică. Talentatul venezuelean, poet şi istoric, demonstrase lumii între 2139 şi 2158 ce forţă pozitivă poate reprezenta o biserică bine organizată, într-un moment în care practic toate instituţiile se prăbuşeau, nefiind capabile să ajute masele rătăcite de oameni.

Pontiful se aşeză pe o sofa, invitându-l cu un gest pe O'Toole să ia loc alături. Preotul american părăsise încăperea.

În faţa generalului şi a papei se aflau marile ferestre deschise pe un balcon suspendat la vreo douăzeci de picioare deasupra grădinilor Vaticanului. În depărtare se vedea Muzeul Vaticanului, unde O'Toole îşi petrecuse după amiaza precedentă.

— Aţi menţionat în scrisoare, începu Sfântul Părinte fără a se folosi de niciun fel de notiţe, că există o serie de „probleme teologice" pe care doriţi să le discutaţi cu mine. Bănuiesc că sunt legate de misiunea dumneavoastră.

O'Toole îl privi pe spaniolul de şaptezeci de ani, conducătorul spiritual al unui miliard de catolici. Pielea papei era măslinie, trăsăturile ascuţite, părul des şi negru de odinioară devenise astăzi în cea mai mare parte sur.

Ochii castanii priveau blând şi limpede. *Cu siguranţă că nu iroseşte nicio clipă din timpul său*, gândi generalul, aducându-şi aminte de un articol dintr-o revistă catolică, în care unul din cei mai importanţi cardinali ai Vaticanului îl lăuda pe Ioan Paul al V-lea pentru eficienţa sa managerială.

— Da, Sfinte Părinte, răspunse americanul. După cum ştiţi, sunt pe punctul de a pleca într-o călătorie de cea mai mare importanţă pentru omenire. Ca un bun catolic, am câteva întrebări pe care m-am gândit că ar fi folositor să le discut cu Eminenţa Voastră. Făcu o pauză. Desigur că nu mă aştept să-mi oferiţi toate răspunsurile. Dar poate că mă veţi ajuta un pic cu înţelepciunea voastră, acumulată de-a lungul timpului.

Papa aprobă din cap şi aşteptă ca Michael O'Toole să continue. Cosmonautul respiră adânc.

— Problema care nu-mi dă pace e aceea a mântuirii, chiar dacă ea nu-i decât o parte, cred, a chestiunii şi mai cuprinzătoare în a împăca ramanii cu credinţa noastră.

Sprâncenele papei se ridicară şi O'Toole îşi dădu seama că nu începuse prea bine.

— Nu am dificultăţi legate de conceptul lui Dumnezeu care i-a creat pe ramani; acesta e uşor de înţeles. Dar au urmat oare ramanii un model similar de evoluţie spirituală, trebuind să fie mântuiţi – la un moment oarecare al istoriei lor – la fel ca fiinţele umane de pe Pământ? Şi dacă este aşa, l-a trimis Dumnezeu pe Iisus, sau pe echivalentul său rămân, să-i salveze de păcate? Reprezintă atunci oamenii o paradigmă evolutivă ce se tot repetă de-a lungul şi de-a latul universului?

Zâmbetul papei se lărgi aproape într-un rânjet.

— Dumnezeule, generale, exclamă el cu umor, chiar că ai păşit fără să te-ncurci într-un vast teritoriu intelectual. Ştii că nu am răspunsuri rapide la întrebări

atât de profunde. Specialiştii bisericii discută problemele ridicate de Rama de aproape şaptezeci de ani, iar în ultimul timp aceste cercetări s-au intensificat tocmai datorită descoperirii celei de-a doua nave.

— Dar ce credeţi dumneavoastră personal, Sanctitatea Voastră? insistă O'Toole. Creaturile responsabile de construcţia acestor incredibile nave spaţiale, au comis păcate originare, având astfel nevoie de un salvator? Este istoria lui Iisus unică aici pe Terra, sau ea constituie doar un mic capitol într-o carte de o lungime aproape infinită, acoperind toate fiinţele raţionale şi constituind o cerinţă a mântuirii, în scopul de a obţine eterna salvare?

— Nu sunt sigur, replică după câteva secunde Sfântul Părinte. Uneori îmi este aproape imposibil să-mi închipui existenţa altor forme inteligente de viaţă în univers. Apoi, de îndată ce-mi dau seama că în mod sigur ele nu ne sunt asemănătoare, mă invadează imagini şi figuri ce mă fac să-mi amân judecata referitoare la întrebările teologice tocmai puse. Tăcu un moment, reflectând. Dar cea mai mare parte a timpului, îmi imaginez că şi ramanii au avut anumite lecţii de învăţat la început, că Dumnezeu nu i-a creat nici pe ei perfecţi şi că într-o anumită clipă a dezvoltării lor, El trebuie să le fi trimis pe Iisus…

Papa îşi întrerupse discursul şi-l privi atent pe generalul O'Toole.

— Da, continuă el cu o voce blândă, am spus Iisus. M-aţi întrebat ce cred eu personal. Pentru mine Iisus este atât adevăratul salvator, dar şi singurul fiu al lui Dumnezeu. El trebuie să fi fost acela trimis ramanilor, chiar dacă sub o altă înfăţişare.

Faţa lui O'Toole se însenină la remarca pontifului.

— Sunt de acord cu Eminenţa Voastră, declară emoţionat. Prin urmare fiinţele inteligente sunt unite,

peste tot în univers, prin aceeaşi experienţă spirituală. Într-un sens foarte, foarte real, presupunând că atât ramanii cât şi Ceilalţi au fost salvaţi, suntem cu toţii fraţi. În definitiv, suntem plămădiţi din aceleaşi elemente chimice de bază. Înseamnă că Raiul nu se limitează doar la oameni, ci include toate fiinţele care au înţeles mesajul Lui.

— Îmi dau seama unde veţi ajunge cu această concluzie, replică Ioan Paul. Cu siguranţă însă ea nu e universal acceptată. Chiar în interiorul bisericii există persoane cu o concepţie complet diferită despre ramani.

— Vă referiţi la grupul care se bizuie pe cuvintele Sfântului Michael din Siena?

Papa încuviinţă din cap.

— Părerea mea, declară generalul O'Toole, este că interpretarea homocentrică îngustă a predicii Sfântului Michael despre ramani e incorectă. Considerând că această navă extraterestră ar fi un vestitor, precum profeţii Elias sau Isaia care au prorocit a doua naştere a lui Hristos, Michael nu limita ramanii în a juca doar un rol îngust în istoria noastră şi niciun alt rol existenţial. Pur şi simplu el explica un posibil punct de vedere, dintr-o perspectivă spirituală omenească.

Pontiful zâmbea din nou.

— Văd că aţi cheltuit mult timp şi energie gândindu-vă la această problemă. Informaţiile mele despre dumneavoastră erau doar parţial corecte. Credinţa în Dumnezeu, biserică şi familie sunt toate menţionate în dosar, însă doar o mică menţiune se face despre interesul activ pe care-l aveţi în teologie.

— Consider că Newton este de departe cea mai importantă misiune din întreaga mea viaţă. Vreau să fiu sigur că voi servi cu credinţă atât omenirea cât şi pe Dumnezeu. De aceea încerc să mă pregătesc în toate

felurile posibile, inclusiv încercând să descopăr dacă ramanii au sau nu o viaţă spirituală. Faptul mi-ar putea afecta acţiunile viitoare.

O'Toole făcu o pauză de câteva secunde, apoi continuă:

— Eminenţa Voastră, au găsit cercetătorii dumneavoastră dovada unei posibile spiritualităţi rămâne, bazându-se pe analiza datelor primei întâlniri?

Ioan Paul al V-lea clătină din cap.

— Nu chiar. Şi, totuşi, unul din cei mai devotaţi arhiepiscopi, un bărbat al cărui zel religios aproape că-i lasă în umbră logica, insistă că ordinea structurală din interiorul primei nave rămâne – simetriile, modelele geometrice, proiectul repetat excesiv şi bazat pe numărul trei – sugerează un templu. Ar putea să aibă dreptate. Pur şi simplu nu ştim. Nu avem nicio mărturie în sprijinul naturii spirituale a fiinţelor care au creat acea primă navă spaţială.

— Uluitor! declară generalul O'Toole. Nu m-am gândit niciodată la aşa ceva. Un templu! David Brown ar fi şocat. Generalul râse şi se explică: Doctorul Brown insistă că noi, oamenii cei ignoranţi, nu vom avea niciodată şansa să determinăm scopul unei astfel de nave, întrucât tehnologia constructorilor e atât de avansată – mult peste puterea noastră de înţelegere – încât ne-ar fi imposibil să-l pricepem, fie şi numai parţial. Bineînţeles că după el nici nu poate fi vorba de o religie ramană. Ei ar fi lăsat gogoriţele superstiţioase undeva în trecut, înainte de a dezvolta capacităţi de construcţie pentru o asemenea navă interstelară.

— Doctorul Brown e ateu, nu-i aşa? întrebă papa.

O'Toole aprobă din cap.

— Unul înverşunat. Consideră că întreaga gândire religioasă diminuează funcţionarea creierului. Cine nu este

de acord cu punctul său de vedere e socotit un veritabil idiot.

— Şi restul echipajului? Au opinii la fel de puternice în această privinţă ca doctorul Brown?

— El este cel mai gălăgios, deşi am impresia că Wakefield, Tabori şi Turgheniev îi împărtăşesc concepţiile de bază. Mai straniu e că intuiţia îmi spune despre Borzov, comandantul nostru, că are o slăbiciune pentru religie. Acest lucru se întâmplă cu mulţi dintre supravieţuitorii Haosului. Oricum ar fi, lui Valerii îi face plăcere să mă descoase despre credinţa mea.

Generalul O'Toole se opri o clipă, în vreme ce recapitula în gând convingerile religioase ale echipajului Newton.

— Europencele, des Jardins şi Sabatini, sunt catolice, dar nici printr-un efort de imaginaţie n-ar putea fi considerate ca fiind evlavioase. Amiralul Heilmann este luteran în ceea ce priveşte Paştele şi Crăciunul. Takagishi e adept Zen. Nu ştiu nimic despre ceilalţi doi.

Pontiful se ridică şi se apropie de fereastră.

— Undeva, acolo, există un straniu şi minunat vehicul spaţial, creat de fiinţe de pe altă stea, un vehicul ce se îndreaptă către noi. Trimitem un echipaj de doisprezece oameni în întâmpinarea ei. Se întoarse spre O'Toole. Această navă poate fi un mesager al Domnului, dar probabil că numai dumneavoastră veţi fi capabil să îl recunoaşteţi astfel.

Generalul nu răspunse. Papa privi din nou fix pe fereastră şi rămase tăcut aproape un minut.

— Nu, fiule, zise el în cele din urmă, cu blândeţe, atât pentru sine cât şi pentru interlocutorul său. Nu am răspunsuri la întrebările tale. Doar Dumnezeu le are. Trebuie să vă rugaţi ca el să ofere răspunsurile, atunci când veţi avea nevoie de ele. Îl privi în faţă pe general.

Trebuie să mărturisesc că sunt extrem de încântat să vă ştiu frământat de aceste chestiuni. Sunt încrezător în faptul că Domnul v-a ales deliberat pentru această misiune.

O'Toole înţelese că audienţa se apropia de sfârşit.

— Sfinte Părinte, spuse el, mulţumesc încă o dată pentru bunăvoinţa de a mă fi primit şi de a vă fi irosit timpul cu mine. Sunt profund onorat.

Ioan Paul al V-lea zâmbi şi se apropie de oaspetele său. Îl îmbrăţişă după modelul european şi-l însoţi afară din birou.

11. Sfântul Michael din Siena

Ieşirea metroului se afla vizavi de intrarea în Parcul Internaţional al Păcii. Scările rulante îl ridicară pe general la nivelul superior, iar din momentul în care păşi în lumina după amiezii, văzu în dreapta – la un mai mult de două sute de iarzi – mormântul în formă de dom. În stânga, de cealaltă latură a parcului, în spatele unui complex de clădiri administrative, se zărea partea superioară a vechiului Colosseum roman.

O'Toole pătrunse cu un pas rapid în parc şi o luă la dreapta pe drumul ce ducea la mormânt. Trecu de o mică şi minunată fântână, parte a unui monument dedicat copiilor lumii, şi se opri să privească figurile sculptate, pline de viaţă, ce se jucau în apa rece. Generalul era plin de nerăbdare. *Ce zi incredibilă*, reflectă el. *Pentru început, o audienţă la papă*. *Şi acum o vizită la mormântul Sfântului Michael*.

Când Michael din Siena fusese canonizat în 2188, la cincizeci de ani după moarte şi, poate semnificativ, la trei ani după alegerea lui Ioan Paul al V-lea ca papă, consensul a fost deplin: Parcul Internaţional al Păcii părea să fie locul perfect pentru un monument ridicat în onoarea lui. Marele Parc se întindea de la Piazza Venezia până la Colosseum,

şerpuind în jurul şi printre puţinele ruine ale vestigiilor romane supravieţuitoare holocaustului nuclear. Alegerea amplasamentului exact al monumentului se dovedise un proces delicat. Memorialul celor Cinci Martiri, acei bărbaţi şi femei plini de curaj care se dedicaseră reinstaurării ordinii în Roma în lunile imediat următoare dezastrului, constituise principala atracţie a parcului timp de mulţi ani. Foarte multă lume considera că nu trebuia permis ca noul monument al Sfântului Michael din Siena să eclipseze semeţul pentagon de marmură, ce ocupa din 2155 colţul de sud al parcului.

După lungi discuţii s-a hotărât ca monumentul Sfântului Michael să fie amplasat în partea opusă, de nord, a parcului, iar fundaţia sa aşezată în mod simbolic pe epicentrul real al exploziei, la numai zece iarzi de locul unde străjuise statuia lui Traian, vaporizată instantaneu de căldura intensă degajată în centrul mingii de foc. Primul nivel al monumentului rotund era rezervat în întregime meditaţiei şi rugăciunii. Naosul central cuprindea douăsprezece firide sau capele mici. şase cu sculpturi şi lucrări de artă în stilul clasic romano-catolic, celelalte şase în stilul propriu principalelor religii ale lumii, împărţirea eclectică a parterului fusese dinadins proiectată pentru a alina spiritele multor ne-catolici ce veneau aici în pelerinaj, cu scopul de a cinsti memoria Sfântului Michael.

Generalul nu petrecu mult timp la primul nivel. Îngenunche şi spuse o rugăciune în capela Sfântului Petru, apoi privi grăbit celebra sculptură de lemn a lui Buddha aşezată într-un colţ lângă intrare, ca mulţi alţi turişti fiind nerăbdător să vadă frescele de la etajul doi. O'Toole fu copleşit de mărimea şi frumuseţea celebrelor picturi, imediat după ce ieşi din lift. În faţa lui se ridica un portret în mărime naturală a unei graţioase fete de optsprezece ani, cu un păr lung şi blond. Era îngenuncheată într-o

veche biserică din Siena în Ajunul Crăciunului din 2115, având alături, într-un coş aşezat pe duşumea, un copilaş cu părul cârlionţat, învelit într-o pătură. Pictura reprezenta noaptea naşterii Sfântului Michael, prima dintr-o serie de douăsprezece panouri cu fresce ce înconjurau complet mormântul şi istoriseau viaţa eroului.

Generalul O'Toole se îndreptă spre micul chioşc de lângă lift şi închirie o audiocasetă de patruzeci şi cinci de minute. Pătrată, cu latura de zece centimetri, încăpea uşor în buzunarul hainei. Luă unul din minusculele receptoare şi-l introduse în ureche. După ce selectă limba engleză, apăsă butonul marcat „Introducere" şi începu să asculte o voce feminină, explicând ceea ce urma să vadă în continuare.

„Fiecare din cele douăsprezece fresce are şase metri înălţime, spunea femeia în timp ce generalul studia trăsăturile micuţului Michael din primul panou. Sala este luminată natural prin nişte lucarne speciale şi artificial de reflectoarele amplasate în dom. Senzori automaţi determină condiţiile de mediu şi combină cele două iluminaţii, astfel încât vizibilitatea să fie mereu perfectă.

Cele douăsprezece panouri de la acest nivel corespund celor douăsprezece firide ale nivelului anterior. Dispunerea frescelor, în ordinea cronologică a vieţii sfântului, urmează sensul orar. Astfel, pictura finală comemorând ceremonia canonizării în 2188 la Roma se află alături de aceea ocazionată de naşterea sa în catedrala din Siena, şaptezeci şi doi de ani mai devreme. Frescele au fost realizate de o echipă de patru artişti, inclusiv maestrul chinez Feng Yi, sosit aici în primăvara anului 2190, fără niciun fel de anunţ prealabil. În ciuda faptului că era puţin cunoscut în afara Chinei, ceilalţi trei artişti – Rosa de Silva din Portugalia, Fernando Lopez din Mexic şi Flans Reichwein din Elveţia – l-au cooptat imediat pe Feng Yi în

mijlocul lor, luând în consideraţie superbele schiţe pe care acesta le adusese cu el.

O'Toole aruncă o privire prin sala circulară, în vreme ce asculta vocea lirică de pe casetă. În acea ultimă zi a anului 2199, la etajul al doilea al monumentului Sfântului Michael se aflau mai bine de două sute de vizitatori, inclusiv trei grupuri organizate. Cosmonautul american înainta încet, oprindu-se în faţa fiecărui panou pentru a-l studia, ascultând totodată explicaţiile de pe casetă.

Evenimentele majore ale vieţii Sfântului Michael erau descrise în detaliu în fresce. Panourile doi, trei, patru şi cinci imortalizau perioada noviciatului ca preot franciscan în Siena, călătoriile de documentare întreprinse în jurul lumii din timpul Marelui Haos, începutul susţinutei activităţi religioase după întoarcerea în Italia, folosirea resurselor bisericii pentru a-i hrăni pe cei flămânzi şi a-i adăposti pe cei fără de cămin. Al şaselea panou îl prezenta pe neobositul sfânt în interiorul unui studio de televiziune donat de un bogat admirator american. Aici Michael, cunoscător a opt limbi, îşi prezentase în repetate rânduri mesajul său de unitate a întregii omeniri, cerându-le celor avuţi să aibă grijă de cei mai puţin favorizaţi de soartă”.

Pe panoul numărul şapte, Feng Yi imortalizase confruntarea de la Roma dintre Michael şi bătrânul papă muribund. O capodoperă a contrastului. Folosind cu mare dibăcie culoarea şi lumina, artistul transmitea imaginea unui tânăr energic, vioi şi plin de iniţiativă, blamat în mod greşit de un prelat obosit, a cărui singură dorinţă era de a-şi petrece ultimele zile în pace şi linişte. Expresia facială a lui Michael indica două reacţii diferite şi distincte la ceea ce i se cerea: supunere la ordinele papalităţii şi dezgust la ideea că biserica se dovedea mai interesată de stil şi ordine decât de substanţă.

„Michael a fost trimis de papă într-o mănăstire din

Toscana, continuă vocea de pe casetă, şi aici au avut loc transformările finale ale caracterului său. Panoul numărul opt reprezintă apariţia lui Dumnezeu în faţa lui Michael, în timpul izolării sale. După mărturisirea sfântului, Dumnezeu i-a vorbit de două ori, prima dată în mijlocul unei furtuni, iar a doua oară în vreme ce un curcubeu magnific se arcuia pe cer. Şi în timpul acelei furtuni violente şi prelungi a auzit Michael – rostite de Dumnezeu printre nesfârşitele bubuituri ale tunetelor – acele „Legi ale Vieţii”, mai apoi reluate de sfânt în serviciului religios de Paşte de ia Bolsena. La a doua apariţie, Dumnezeu l-a informat că mesajul său va fi răspândit în toate colţurile lumii de către curcubeu şi că El însuşi „va oferi celor credincioşi un semn” în timpul mesei de Paşte.

Cel mai faimos miracol din viaţa lui Michael, prezentat unui miliard de oameni prin intermediul televiziunii, este imortalizat pe al nouălea panou. Pictura îl arată pe Michael ţinându-şi predica de Paşte mulţimilor adunate pe malul lacului Bolsena. O aversă puternică de primăvară îi udă până la piele pe credincioşi, cei mai mulţi îmbrăcaţi în familiarele veşminte albastre ce vor deveni asociate cu numele discipolilor sfântului. Dar deşi ploaia cade în jurul lui Michael, nici măcar o picătură nu udă amvonul sau echipamentul de sunet care-i amplifică vocea. O rază strălucitoare, perpetuă de soare, scaldă în lumină faţa tânărului sfânt, în vreme ce el anunţă lumii noile precepte ale lui Dumnezeu. Această transformare dintr-un conducător eminamente religios...”

Generalul închise casetofonul şi se îndreptă spre panourile zece şi unsprezece. Cunoştea restul evenimentelor. După mesa din Bolsena, Michael fusese lovit numai de necazuri. Viaţa i se schimbase brusc. În doar două săptămâni, majoritatea licenţelor pentru televiziune prin cablu i-au fost anulate. Presa a început să

publice tot felul de poveşti de corupţie şi imoralitate ale tinerilor săi adepţi, al căror număr crescuse deja la sute de mii. O tentativă de asasinat fu dejucată în ultima clipă de personalul său. Se făceau tot mai des auzite zvonuri că Michael se autoproclamase al doilea Christ.

Şi astfel conducătorilor lumii li s-a făcut frica de tine. Tuturor. Deveniseşi o ameninţare la adresa lor prin legile tale ale vieţii. Iar ei n-au înţeles niciodată ce ai vrut tu să spui prin evoluţia finală. O'Toole se opri în faţa celei de-a zecea fresce. O scenă pe care o ştia pe de rost. Aproape orice persoană educată din lume ar fi recunoscut-o imediat. Reluările televizate ale ultimelor secunde dinaintea exploziei bombei teroriste erau prezentate în fiecare an pe 28 iunie, prima zi a Sărbătoririi Sfinţilor Petru şi Pavel şi rememorarea zilei când Michael Balatresi pierise, alături de aproape un milion de credincioşi, în Roma acelei dimineţi cumplite de vară a anului 2138.

I-ai chemat la Roma să ţi se alăture. Să arăţi lumii că toţi sunt uniţi. Şi ei au venit. Al zecelea panou îl prezenta pe Michael în veşmintele sale albastre, pe treptele Monumentului lui Vittorio Emmanuel din Piazza Venezia. Se afla în mijlocul unei predici. În jurul lui, în toate direcţiile se întindea o mare albastră, de la Forumul roman la Via dei Fiori Imperiali conducând la Colosseum. Feţe înflăcărate, excitate, majoritatea tinere, ivindu-se de după monumentalele vestigii ale străvechiului oraş, pentru a zări în fugă imaginea băiatului-bărbat ce îndrăznise să sugereze că poseda o cale – calea Domnului – de a ieşi din starea de disperare şi deznădejde în care se prăbuşise lumea.

Michael Ryan O'Toole, un catolic american de cincizeci şi şapte de ani din Boston, se prăbuşi în genunchi şi plânse – ca multe alte mii de oameni înaintea sa – în clipa când privi panoul unsprezece. Aceeaşi scenă ca în

fresca precedentă, dar la o oră distanţă – o oră *după* ce bomba nucleară de şaptezeci şi cinci de kilotone, ascunsă într-o camionetă abandonată lângă Columna lui Traian, explodase acoperind cu noru-i în formă de ciupercă cerul de deasupra oraşului. Orice lucru sau fiinţă pe o rază de două sute de metri de la epicentru fusese vaporizat instantaneu. Nici urmă de Michael, de Piazza Venezia său de uriaşul Monument al lui Vittorio Emmanuel. Centrul frescei nu era decât o gaură. În jurul ei, acolo unde vaporizarea nu fusese totală, scene de agonie şi oroare ce aveau să zdruncine indiferenţa chiar şi a celor mai egocentrici indivizi.

Sfinte Dumnezeule, rosti printre lacrimi generalul, *ajută-mă să înţeleg mesajul vieţii Sfântului Michael*. *Ajută-mă să înţeleg cum pot contribui*, *într-o măsură oricât de mică*, *la planurile pe care Le ai pentru noi toţi*. *Luminează-mă pe mine*, *care mă pregătesc să fiu emisarul Tău către ramani*.

12. Ramani şi romani

— Aşadar, ce părere ai? Nicole des Jardins se ridică şi se întoarse încet în raţa monitorului. Era îmbrăcată într-o rochie albă, bine ajustată, confecţionată dintr-un material supraelastic. Tivul se termina chiar sub genunchi, iar mânecile lungi erau marcate cu o fâşie neagră ce trecea pe sub cot, legând umărul cu încheietura mâinii. Cureaua lată, neagră ca pana corbului, se asorta cu părul şi cu pantofii ei cu toc înalt. Un pieptene îi prindea părul la spate, lăsat apoi să cadă liber până aproape de talie. Singura bijuterie era o brăţară de aur cu trei rânduri de diamante mici, purtată la încheietura mâinii stângi.

— Arăţi superb, *Maman*, îi răspunse de pe ecran Genevieve. Nu te-am mai văzut îmbrăcată la patru ace şi cu părul desfăcut. Ce s-a întâmplat cu hainele tale obişnuite? Fetiţa de paisprezece ani zâmbi ştrengar. La cât

începe petrecerea?

— Nouă treizeci, replică Nicole. Monden de târziu. Probabil nu vom lua masa decât după încă un ceas. Voi mânca ceva la hotel înainte de plecare ca nu cumva să mor de foame.

— *Maman*, nu uita ce mi-ai promis. Săptămâna trecută în *Aujourd'hui* se menţiona că Julien LeClerc, cântăreţul meu preferat, va fi unul dintre artiştii prezenţi. Trebuie să-i spui că fiica ta crede că e absolut *divin*!

Nicole surâse:

— Am s-o fac pentru tine, scumpo, deşi foarte probabil că gestul meu se va interpreta cu totul altfel. Din câte am auzit, al tău Monsieur LeClerc crede că toate femeile din lume sunt îndrăgostite de el. Făcu o pauză. Unde-i bunicul? Mi s-a părut c-ai spus că ţi se va alătura în câteva minute.

— Aici sunt, declară tatăl lui Nicole în timp ce faţa sa prietenoasă şi bronzată apăru pe ecran, lângă cea a nepoatei. Tocmai am terminat un capitol din romanul despre Peter Abélard. N-am crezut că vei suna aşa devreme. Pierre des Jardins avea şaizeci şi şase de ani: un romancier istoric cu mare succes în ultimii ani, a cărui viaţă fusese plină de şanse şi împliniri de la moartea prematură a soţiei. Arăţi splendid! exclamă după ce-şi văzu fiica în toaleta de seară. Ai cumpărat rochia de la Roma?

— De fapt, *Papa*, zise Nicole făcând o nouă piruetă pentru a-şi pune în valoare rochia, am cumpărat-o acum trei ani pentru căsătoria lui Françoise. Dar, bineînţeles, n-am avut încă prilejul s-o îmbrac. Crezi că e prea simplă?

— Câtuşi de puţin, replică Pierre. Ba cred că-i tocmai potrivită pentru tipul ăsta de petreceri extravagante. Dacă va fi ca cele la care obişnuiam eu să mă duc, atunci fiecare femeie va purta rochia şi bijuteriile cele mai scumpe şi mai aiurite. Vei ieşi în evidenţă îmbrăcată aşa, „simplu”, în alb

şi negru. În special cu părul desfăcut. Arăţi perfect.

— Mulţumesc, spuse Nicole. Chiar dacă te ştiu subiectiv, tot îmi place să-ţi ascult complimentele. Privi spre tatăl şi fiica ei, cele mai apropiate fiinţe pe care le avea de şapte ani încoace. Sunt cu adevărat neliniştită. Nu cred că am să mă simt aşa nici în ziua când voi ajunge pe Rama. Întotdeauna mă simt ca un peşte pe uscat la asemenea baluri simandicoase, iar astăzi am un presentiment inexplicabil. Îţi aduci aminte, *Papa*, felul cum m-am simţit fetiţă fiind, cu o zi înainte să ne moară câinele?

Tatăl ei deveni serios.

— Atunci poate ar fi bine să rămâi la hotel. Prea multe din presentimentele tale s-au adeverit în trecut. Îmi amintesc că mi-ai spus că ceva nu era în regulă cu mama ta doar cu două zile înainte să primesc mesajul…

— Sentimentul nu-i atât de puternic, îl întrerupse Nicole, şi, în plus, ce scuză să găsesc? Toată lumea mă aşteaptă, în special presa, după spusele Francescăi Sabatini. Tipa-i încă iritată că am refuzat să-i acord interviul.

— Ei, în acest caz, du-te. Dar încearcă să te distrezi şi tu un pic. Nu lua lucrurile prea în serios în seara asta.

— Şi aminteşte-ţi să-l saluţi din partea mea pe Julien LeClerc, adăugă Genevieve.

— O să vă simt lipsa la miezul nopţii. Va fi prima dată din 2194 când nu petrecem împreună Anul Nou. Nicole făcu o pauză, amintindu-şi zilele de sărbătoare petrecute în familie. Aveţi grijă, amândoi. Ştiţi cât de mult vă iubesc.

— Şi eu te iubesc, *Maman*, strigă Genevieve. Pierre îi făcu semn din mână.

Nicole închise Videofonul şi-şi privi ceasul. Era opt. Încă o oră până avea să se întâlnească cu şoferul în hol. Se îndreptă spre terminalul computerului să comande ceva de

mâncare. Ceru o supă groasă de legume şi o sticlă cu apă minerală. I se răspunse că i se va onora comanda în maximum nouăsprezece minute.

Sunt într-adevăr extrem de nervoasă în aceasta seară, medită Nicole răsfoind paginile *Italiei* şi aşteptându-şi cina. Reportajul principal din revistă îl constituia în fapt un interviu cu Francesca Sabatini. Zece pagini întregi şi vreo douăzeci de fotografii diferite ale acestei „la bella signora”. Interviul discuta cele două seriale documentare extrem de reuşite ale Francescăi (primul despre dragostea în epoca modernă, al doilea despre droguri şi medicamente), accentuând faptul că, chiar în toiul unor întrebări referitoare la stupefiante, Francesca continua să fumeze ţigară după ţigară.

Nicole citi atent dar în grabă articolul, remarcând aspecte ale personalităţii Francescăi pe care le trecuse cu vederea până atunci. *Ce o motivează*? Nicole se miră în sinea ei. *Ce doreşte în realitate*? Spre sfârşitul interviului, reporterul îi ceruse Francescăi părerea despre cele două femei din echipajul misiunii Newton.

„Mă simt ca şi cum aş fi singura femeie din echipaj, replicase Francesca. Nicole reveni asupra paragrafului. Pilotul rus Turgheniev gândeşte şi acţionează ca un bărbat, în vreme ce prinţesa franco-africană Nicole des Jardins şi-a suprimat deliberat propria feminitate, un lucru trist dacă ne gândim cât de femeie frumoasă este”.

Nicole fu puţin necăjită de comentariile directe ale colegei sale. Dar, mai mult decât orice, se amuză. Simţi un impuls competitiv, deşi se mustră pentru o astfel de reacţie copilărească. *La momentul potrivit, am s-o întreb pe Francesca despre acest articol,* îşi zise zâmbind Nicole. *Cine ştie*? *Poate chiar am s-o întreb dacă seducerea bărbaţilor căsătoriţi o face să fie mai feminină*.

Călătoria de patruzeci de minute de la hotel la Vila

lui Hadrianus situată în suburbiile Romei, nu departe de orăşelul balnear Tivoli, se scurse într-o tăcere completă. Celălalt pasager din maşina lui Nicole era Hiro Yamanaka, cel mai taciturn dintre toţi cosmonauţii. În interviul luat cu zece luni în urmă lui Yamanaka, o frustrată Francesca Sabatini, după zece minute de răspunsuri monosilabice din partea japonezului, îl întrebase pe acesta dacă erau sau nu adevărate zvonurile că el ar fi un android.

— Ce să fiu? întrebase Yamanaka.

— Sunteţi android? repetase Francesca cu un zâmbet răutăcios pe faţă.

— Nu, răspunsese pilotul japonez, al cărui chip rămăsese absolut fără expresie, în lumina puternică a reflectoarelor.

Când maşina părăsi drumul principal dintre Roma şi Tivoli pentru a parcurge ultima milă până la Vila lui Hadrianus, traficul se aglomera. Avansau încet, nu numai din cauza nenumăratelor maşini ce aduceau personalităţi la gală, dar şi datorită sutelor de curioşi înşiraţi de o parte şi de alta a drumului îngust.

Nicole răsuflă uşurată în clipa în care automobilul intră pe o alee circulară, trase pe dreapta şi opri. Dincolo de geamul fumuriu al maşinii vedea un grup de reporteri şi de fotografi, pregătiţi să se repeadă asupra oricărei persoane ce ar fi coborât. Uşa se deschise automat şi ea ieşi, strângându-şi mai bine în jurul trupului haina neagră din piele de căprioară şi fiind atentă să nu-şi prindă tocurile pe undeva.

— Cine-i aia? auzi o voce.

— Franco… vino repede aici… e astronautul des Jardins.

Urmă un ropot de aplauze şi flash-urile a nenumărate aparate de fotografiat. Un italian plăcut la vedere făcu un pas înainte şi apucă mâna lui Nicole. Oamenii se

îngrămădeau în jur, câteva microfoane îi fură întinse sub nas în timp ce era mitraliată din toate părţile de sute de întrebări, în patru sau cinci limbi diferite.

— De ce aţi refuzat să acordaţi un interviu personal?

— Vă rugăm să vă descheiaţi haina ca să vă vedem rochia.

— Ca doctor, cosmonauţii vă respectă?

— Opriţi-vă, o clipă numai. Zâmbiţi, vă rog.

— Ce părere aveţi despre Francesca Sabatini?

Nicole nu scoase niciun cuvânt în vreme ce gărzile de corp îndepărtau oamenii, conducând-o spre o maşinuţă electrică acoperită, care începu imediat să urce încetişor o pantă lungă.

O italiancă amabilă le prezenta în engleză împrejurimile. Hadrianus, conducătorul imperiului roman între 117 şi 134 d.Hr., construise această imensă vilă pentru propria sa plăcere. Capodopera arhitecturală, un amestec de stiluri pe care împăratul le întâlnise pe parcursul numeroaselor sale călătorii în cele mai îndepărtate provincii, fusese proiectată de el însuşi să ocupe o suprafaţă de trei sute de acri de câmpie, la poalele dealurilor Tiburtini.

După câte se părea, scurta călătorie printre clădirile străvechi făcea parte din programul festiv al serii. În realitate, ruinele bine luminate sugerau doar vag trecută glorie, deoarece cele mai multe dintre acoperişuri lipseau, statuile decorative fuseseră îndepărtate, iar pereţilor aspri de piatră le lipsea orice podoabă. Şi totuşi, de îndată ce maşinuţa trecu de ruinele Canopus-ului, monument construit în jurul unei piscine dreptunghiulare în stil egiptean (a cincisprezecea sau a şaisprezecea clădire a complexului, după numărătoarea lui Nicole), Vila începu să-şi facă simţită măreţia.

Bărbatul care a construit-o e mort de peste două mii

de ani, medită Nicole, amintindu-şi de orele de istorie. *Una din cele mai inteligente personalităţi care au trăit vreodată*. *Soldat, administrator, lingvist*. Zâmbi evocându-şi povestea lui Antinous. *Singur cea mai mare parte a vieţii*. *Cu excepţia unei pasiuni scurte, dar devastatoare, încheiate cu o tragedie*.

Electromobilul se opri în cele din urmă. Ghidul îşi sfârşise monologul.

— Pentru a onora marea Pax Romana, lunga perioadă de pace de acum două milenii, guvernul italian, sprijinit de numeroase donaţii ale unor diverse corporaţii menţionate pe soclul statuii aflate în dreapta dumneavoastră, a decis în 2189 să ridice o replică perfectă a Teatrului Maritim al lui Hadrianus. Poate vă aduceţi aminte că am trecut pe lângă ruinele originale la puţin mai înainte. Scopul reconstrucţiei este de a ne ajuta să ne închipuim cum era o vizită la vilă în timpul vieţii împăratului. Clădirea a fost terminată în 2193, fiind folosită de atunci pentru întâlniri şi manifestări oficiale!

Oaspeţii fură primiţi de tineri italieni în ţinută de seară, toţi la fel de înalţi şi chipeşi, care-i escortară pe ultima parte a traseului, prin Holul Filosofului până în Teatrul Maritim propriu-zis. Avu loc un sumar control la intrare, apoi oaspeţii fură lăsaţi să circule liber, după pofta inimii.

Nicole era încântată de clădirea rotundă, cu un diametru de aproximativ patruzeci de metri. Un inel de apă izola o insulă interioară, unde se ridica o casă spaţioasă cu cinci camere şi o curte mare, cu o galerie largă cu coloane canelate. Deasupra apei şi a galeriei interioare nu exista niciun fel de acoperiş, cerul liber asigurând întregului teatru un sentiment de libertate, în jurul clădirii, oaspeţii se amestecară unii cu alţii, discutând şi servind băuturi; chelneri-roboţi din ultima generaţie circulau de ici colo

încărcaţi cu tăvi pline cu pahare de şampanie, vin şi alte băuturi spirtoase. De cealaltă parte a celor două podeţe care legau insula cu galeria şi restul teatrului, Nicole observă vreo zece angajaţi îmbrăcaţi în alb aranjând bufetul.

O blondă plinuţă însoţită de soţul ei, un chelbos nostim şi mătăhălos, cu o pereche de ochelari demodaţi, se apropie rapid de Nicole. Se pregăti să reziste atacului sorbind o înghiţitură dintr-un cocteil de şampanie şi coacăze negre pe care i-l oferise cu o insistenţă stranie un robot, câteva minute mai devreme.

— Oh, Madame des Jardins, rosti bărbatul, fluturând din mână şi apropiindu-se în mare viteză. Trebuie neapărat să vă vorbesc. Soţia mea vă este una dintre cele mai înflăcărate admiratoare. Oprindu-se lângă Nicole, făcu un semn soţiei. Vino-ncoace, Cecelia, strigă el. Am pus mâna pe ea.

Nicole oftă adânc şi se forţă să zâmbească. *Va fi una din acele seri exasperante*, îşi spuse în sine.

În sfârşit, poate mă voi bucura şi eu de câteva minute de linişte şi pace. Nicole şedea singură la o măsuţă într-un colţ al camerei, aşezată deliberat cu spatele spre uşă. Încăperea se afla spre partea din spate a clădirii de pe insulă, chiar în mijlocul Teatrului Maritim. Nicole înghiţi şi ultima îmbucătură şi o ajută să alunece cu nişte vin.

Oftă, încercând fără succes să-şi amintească măcar jumătate din persoanele întâlnite în ultima oră. Fusese ca o fotografie premiată, trecută de la unul la altul şi ridicată în slăvi de toată lumea. Fusese îmbrăţişată, sărutată, alintată, ciupită, curtată atât de bărbaţi cât şi de femei; un bogat armator suedez o ceruse chiar în căsătorie, invitând-o la „castelul” său de lângă Göteborg. Nicole de-abia dacă izbutise să scoată un cuvânt. Faţa o durea de atâtea zâmbete politicoase, iar vinul şi cocteilurile cu şampanie o

ameţiseră.

— Ei bine, pe onoarea mea dacă doamna în rochie albă nu-i chiar o colegă, însăşi prinţesa de gheaţă, Madame Nicole des Jardins, auzi Nicole o voce familiară alături. Se răsuci şi-l văzu pe Richard Wakefield împleticindu-se, lovindu-se de o masă şi recâştigându-şi echilibrul, agăţându-se de un scaun şi aproape căzându-i în sfârşit în braţe.

— Îmi pare rău, rânji el, reuşind să se aşeze lângă ea. Mi-e teamă că am băut prea mult gin cu apă tonică. Luă o înghiţitură sănătoasă din paharul care reuşise ca prin minune să nu-l verse. Şi acum, zise el făcându-i cu ochiul, dacă nu te superi, am să trag un pui de somn înainte de spectacolul cu delfini.

Nicole râse în clipa în care capul lui Richard lovi masa de lemn cu un pocnet sec, iar el simulă pierderea cunoştinţei. După câteva secunde, se aplecă jucăuşă peste el şi-i ridică cu forţa o pleoapă.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, camarade, ce-ar fi să nu treci într-o altă lume înainte să-mi explici puţin chestia asta cu delfinii…

Richard se ridică cu mare efort şi începu să-şi rotească ochii în cap.

— Adică nu ştii? Dumneata, care cunoşti întotdeauna *toate* orarele şi *toate* procedurile? Imposibil!

Nicole îşi termină vinul.

— Fii serios, Wakefield. Despre ce vorbeşti?

Richard deschise una din micile ferestre şi-şi trecu braţul prin ea, arătând spre întinderea de apă înconjurătoare.

— Marele Dr. Luigi Bardolini se găseşte aici împreună cu inteligenţii săi delfini. Francesca îl va prezenta peste vreo cincisprezece minute. Se holbă cu dezinvoltură la Nicole. Doctorul Bardolini e pe punctul să

dovedească chiar aici, în această seară, strigă el, că delfinii săi sunt capabili să treacă orice examen de admitere la facultate.

Nicole se retrase şi-şi privi cu atenţie colegul. *Chiar că-i beat. Poate că se simte la fel de nelalocul lui ca şi mine*.

Richard privea cu atenţie pe fereastră.

— Petrecerea asta-i o veritabilă grădină zoologică, nu-i aşa? rosti Nicole după o lungă tăcere. Unde i-au găsit…

— Asta-i, o întrerupse brusc Wakefield, trântind un pumn triumfător în masă. De aia mi-a părut familiar locul de cum am păşit înăuntru. Îi aruncă o privire lui Nicole, care-l măsura din ochi ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile. E un Rama în miniatură, nu-ţi dai seama? El sări în sus, incapabil să-şi ascundă bucuria produsă de o asemenea descoperire epocală. Apa din jurul casei e Oceanul Cilindric, galeriile reprezintă Câmpia Centrală, iar noi, frumoasă doamnă, stăm în mijlocul oraşului New York.

Nicole începea să priceapă, dar nu putea ţine pasul cu gândurile haotice ale lui Richard Wakefield.

— Şi ce dovedeşte această similitudine? se interesă ea cu voce tare. Ce sens are faptul că nişte arhitecţi muritori au construit acum două mii de ani un teatru pe aceleaşi principii cu cele utilizate pe nava ramană? Asemănare de natură? Similaritate de cultură? Nu, absolut!

El se opri, conştient de-abia acum că Nicole îl privea fix.

— Matematica! zise el emfatic. Expresia ei sceptică îi spuse că încă nu îl înţelesese pe deplin. Matematica, rosti el iarăşi, dintr-odată surprinzător de lucid. Asta este cheia. Aproape cu siguranţă că ramanii nu arătau ca noi şi la fel de clar e că s-au dezvoltat într-o lume mult diferită de a

noastră. Dar ei trebuie să fi cunoscut aceeaşi matematică ca şi romanii.

Faţa i se lumină.

— Hah, urlă din nou, făcând-o pe Nicole să sară în sus. Era foarte mulţumit de sine. Ramani şi romani. Despre asta-i vorba aici. Şi pe undeva pe la mijloc pe scara evoluţiei se află şi modernul Homo Sapiens.

Nicole clătină din cap în vreme ce Richard exulta de bucurie la felul cum îi funcţiona mintea.

— Tot nu înţelegi, frumoasă doamnă? întrebă el, întinzând mâna pentru a o ajuta să se ridice de pe scaun. Atunci poate că dumneata şi cu mine ar trebui să mergem să vizionăm un spectacol cu delfini, iar eu îţi voi vorbi de ramanii de acolo şi de romanii de aici, de profitori şi de regi, de capete pătrate şi ceară purpurie de sigiliu, şi dacă porcii au aripi ori nu…

13. La mulţi ani

După ce toată lumea termină de mâncat şi farfuriile fură strânse, Francesca Sabatini apăru în mijlocul curţii cu un microfon în mână şi petrecu restul de zece minute mulţumind sponsorilor galei. Apoi îl prezentă pe Luigi Bardolini, sugerând că tehnicile pe care le încercase pentru prima dată în a comunica cu delfinii s-ar putea dovedi extrem de folositoare oamenilor, în încercarea de a lua legătura cu civilizaţiile extraterestre.

Richard Wakefield dispăruse exact înainte de începutul discursului Francescăi, cu scopul mărturisit de a găsi cămara şi a mai face rost de ceva de băut. Nicole îl văzu fugitiv cinci minute mai târziu, după ce Francesca îşi terminase prezentarea. Era înconjurat de două actriţe italiene cu bust bogat, care râdeau în hohote de glumele sale. Flutură din mână spre Nicole şi-i făcu cu ochiul, arătând spre cele două femei, ca şi cum acţiunile sale s-ar fi explicat de la sine.

Bine pentru tine, Richard, gândi Nicole, zâmbindu-şi în sine. *Cel puţin unul dintre noi, neadaptaţii social, se distrează de minune*. O urmări pe Francesca păşind graţios peste podeţ şi rugând oaspeţii să se îndepărteze de lângă apă, ca să li se facă loc lui Bardolini şi delfinilor săi. Francesca purta o rochie neagră strânsă pe corp, care-i lăsa un umăr dezgolit; toaleta o completa o salbă de ţechini de aur şi o eşarfă aurie, legată în jurul taliei. Părul ei lung şi blond era împletit şi prins cu uni ac în vârful capului.

Tu aparţii cu adevărat acestei lumi, reflectă Nicole, admirând sincer uşurinţa cu care se mişca Francesca în aglomeraţia din jur. Doctorul Bardolini îşi începu prima parte a demonstraţiei, iar Nicole îşi îndreptă atenţia către întinderea circulară de apă. Luigi Bardolini era unul din acei controversaţi oameni de ştiinţă cu o operă excepţională, dar nu atât de nemaipomenită cum ar fi vrut să se creadă. Pusese într-adevăr la punct o metodă unică de comunicare cu delfinii şi izolase treizeci, până la patruzeci de verbe de acţiune printre sunetele scoase de aceste animale. În schimb nu era adevărat, aşa cum se pretindea adesea, că doi dintre delfinii săi ar fi putut promova un examen de admitere la facultate. Din păcate, după felul cum se desfăşurau lucrurile în sânul comunităţii ştiinţifice internaţionale a secolului douăzeci şi doi, dacă teoriile cele mai năstruşnice sau cele mai avansate ale cuiva nu puteau fi demonstrate şi cădeau în ridicol, atunci şi celelalte lucrări ale sale, oricât ar fi fost ele de solide, erau de asemenea discreditate. Acest mod de gândire generase un conservatorism endemic în ştiinţă, câtuşi de puţin sănătos pentru progresul ei.

Spre deosebire de alţi cercetători, Bardolini se dovedea a fi un strălucit om de spectacol. În partea finală a show-ului, cei mai celebri delfini ai săi – Emilio şi Emilia –

fură supuşi la un test real de inteligenţă în compania a doi invitaţi, un bărbat şi o femeie aleşi la întâmplare. Testul era uimitor de simplu. Pe două (din patru) mari ecrane electronice (o pereche de ecrane în apă, cealaltă în curte) se prezenta o matrice de trei pe trei, având un spaţiu alb în colţul din dreapta jos. Celelalte opt careuri prezentau diverse imagini şi forme. Delfinii şi oamenii supuşi testului trebuiau să recunoască modelele în schimbare, deplasându-se pe matrice de la stânga spre dreapta şi de sus în jos, apoi să aleagă corect dintr-un set de opt variante prezentate de ecranul pereche, elementul potrivit pentru colţul liber. Participanţii dispuneau de câte un minut pentru fiecare problemă. Delfinii din apă, ca şi oamenii aflaţi pe uscatul de deasupra lor, aveau la dispoziţie un panou de control cu opt butoane putru a-şi semnaliza alegerea, delfinii folosindu-şi boturile ca să le apese.

Primele întrebări se dovediră uşoare, atât pentru oameni cât şi delfini. În prima matrice, o singură minge albă se găsea în colţul din stânga sus, două mingi albe în cea de-a doua coloană a primului şir, şi trei mingi albe în careul matricei corespunzând primului şir din coloana a treia. Având în vedere că primul element al şirului secund era tot o singură minge, pe jumătate albă şi pe jumătate neagră, şi că elementul de început al celui de-al treilea şir era o minge de astă dată neagră, se ajungea uşor la concluzia că ceea ce trebuia să se afle în colţul din dreapta jos erau trei mingi negre.

Problemele ulterioare deveniră tot mai complicate. De fiecare dată se adăugau noi elemente de complexitate. Oamenii comiseră prima greşeală la a opta matrice, delfinii la a nouă. În total, doctorul Bardolini prezentă şaisprezece matrice, ultima atât de complicată, încât trebuiau recunoscute cel puţin zece modele separate pentru a se

identifica corect elementul lipsă. Scorul final fu egal: oamenii 12, delfinii 12. Ambele perechi se înclinară şi audienţa aplaudă furtunos.

Nicole găsi exerciţiul absolut fascinant. Nu era convinsă dacă trebuia sau nu să creadă afirmaţia doctorului Bardolini că întrecerea ar fi fost corectă, că nu se făcuseră niciun fel de repetiţii prealabile; de fapt, pentru ea n-avea nicio importanţă. Pe ea o interesa însăşi natura competiţiei; ideea că inteligenţa putea fi definită în termenii abilităţii de a identifica modele şi direcţii de orientare. *Există oare vreo cale de a o măsura*? reflectă ea. *La copii*. *Sau chiar la adulţi*.

Nicole participase la test alături de oameni şi delfini. Răspunsese corect la primele treisprezece puncte, îl greşise pe al paisprezecea din cauza unei presupuneri neglijente şi tocmai rezolvase numărul cincisprezece, când soneria marcase sfârşitul timpului alocat. Habar n-avea de unde să-l înceapă pe al şaisprezecea. *Şi voi, romanilor*? se întrebă în clipa în care Francesca puse mâna pe microfon pentru a-l anunţa pe stăpânul inimii lui Genevieve – Julien LeClerc. *Aţi fi fost capabili să răspundeţi corect la toate cele şaisprezece chestiuni, în a zecea parte din timpul alocat*? *În a suta parte*? Simţi un nod în gât în momentul când realiză întreaga paletă de posibilităţi. *Sau poate chiar într-o milionime*?

„N-am trăit niciodată până nu te-am întâlnit… N-am iubit niciodată până ce nu te-am zărit…” Dulcea melodie a vechii înregistrări năvăli în mintea lui Nicole, aducându-i în faţa ochilor o imagine veche cincisprezece ani, un dans cu un alt bărbat, într-o epocă când încă mai credea că dragostea putea cuceri totul. Julien LeClerc interpretă greşit reacţia corpului ei şi o trase mai aproape de el. Nicole se hotărî să nu se împotrivească. Era deja foarte obosită şi, dacă ar fi fost să recunoască adevărul, se simţea

bine în braţele unui bărbat, pentru prima dată în decursul a mai mulţi ani.

Îşi ţinuse cuvântul dat Genevievei. Când Monsieur LeClerc îşi terminase cele câteva cântece din program, Nicole se apropiase de cântăreţul francez şi-i transmisese mesajul fiicei sale. Aşa cum anticipase, bărbatul interpretase complet greşit vorbele ei. Continuară să discute în vreme ce Francesca îi anunţa pe cei prezenţi că până la miezul nopţii nu avea să mai fie niciun alt spectacol, fiecare fiind invitat să bea, să mănânce şi să danseze după pofta inimii. Julien îi oferise braţul lui Nicole şi împreună ieşiseră în galerie, unde dansară în tot acest răstimp.

Julien era un bărbat bine, de vreo treizeci de ani, însă nu constituia genul lui Nicole. Întâi şi întâi, se dovedea prea încrezut pentru gustul ei. Vorbea mereu despre sine însuşi, nefiind atent atunci când conversaţia aluneca şi spre alte subiecte. Deşi un cântăreţ talentat, nu poseda alte calităţi remarcabile. *În schimb*, medită Nicole în timp ce prelungitul lor dans atrăgea privirile celorlalţi invitaţi, *e bun dansator şi face mai mult decât să stau singură răsucindu-mi mâinile*. Pe durata unei pauze muzicale, Francesca se apropie de ei.

— Bravo, Nicole, spuse ea, zâmbetu-i larg părând să fie sincer. Îmi pare bine să constat că te distrezi. Îi întinse o mică tavă pe care se aflau o jumătate de duzină de bomboane de ciocolată, acoperite cu o glazură aducând a zahăr. Sunt fantastice. Le-am comandat special pentru echipajul misiunii Newton.

Nicole luă o bomboană şi o băgă în gură. Delicioasă.

— Şi acum, vreau să-ţi cer o favoare, continuă după câteva secunde Francesca. Întrucât n-am reuşit să-ţi iau un interviu şi deoarece scrisorile primite indică faptul că milioane de oameni ard de nerăbdare să afle mai multe

despre tine, crezi că ai accepta să mergem în studioul improvizat aici şi astfel să-mi acorzi zece sau cincisprezece minute înainte de miezul nopţii?

Nicole o fixă intens. O voce interioară o punea în gardă, însă mintea îi denatura cumva mesajul.

— Sunt de acord, declară Julien LeClerc în vreme ce ambele femei se examinau reciproc. Presa fie că vorbeşte întotdeauna despre „misterioasa doamnă astronaut”, fie se referă la tine ca la „prinţesa de gheaţă”. Arată-le ce mi-ai arătat mie în această seară – că eşti o femeie normală şi sănătoasă ca oricare alta.

De ce nu? decise în sfârşit Nicole, reprimând sfatul vocii interioare. *Cel puţin acordând aici interviul nu-i voi implica pe Papa şi pe Genevieve*.

Se îndreptau spre studioul înjghebat de cealaltă parte a galeriei când Nicole îl zări pe Shigeru Takagishi care, sprijinit de o coloană, discuta cu trei oameni de afaceri japonezi îmbrăcaţi în ţinută de seară.

— Doar o clipă, spuse Nicole. Mă întorc imediat.

— Tanoshii shinnen, Takagishi-san, îl salută Nicole. Omul de ştiinţă japonez se răsuci surprins, apoi surâse văzând despre cine era vorba. După ce o prezentă pe Nicole asociaţilor săi şi după ce toţi se înclinară schimbând politeţile de rigoare, Takagishi deschise conversaţia.

— O genki desu ka? întrebă el.

— O kage sama de replică ea. Nicole se aplecă spre colegul ei japonez şi-i şopti la ureche: N-am la dispoziţie decât un minut. Vreau să-ţi spun că am studiat cu grijă datele dosarului şi sunt complet, de acord cu medicul dumitale personal. Nu există niciun motiv să-i anunţ pe membrii comisiei despre anomalie.

Doctorul Takagishi arăta de parcă tocmai ar fi fost anunţat că soţia sa dăduse naştere unui băieţel sănătos. Vru să-i spună ceva personal lui Nicole, dar îşi aminti că se

găsea într-un grup de compatrioţi.

— Domo arigato gozaimasu, i se adresă el femeii ce deja se îndepărta, ochii săi calzi şi umezi transmiţând în tăcere profunzimea sentimentelor sale.

Nicole se simţea minunat în timp ce intra în pas de vals în studio, între Francesca şi Julien LeClerc. Poză cu plăcere celor câţiva fotografi, în vreme ce signora Sabatini o asigura că totul fusese pregătit pentru interviu. Sorbi câteva înghiţituri dintr-un cocteil de şampanie, discutând nimicuri cu Julien. În cele din urmă luă loc alături de Francesca sub luminile orbitoare ale reflectoarelor. *Ce minunat*, continuă Nicole să se gândească la conversaţia anterioară cu Takagishi, *să pot să ajut un om atât de deosebit*.

Prima întrebare a Francescăi fu destul de nevinovată. O întrebă pe Nicole dacă apropiata lansare o emoţiona.

— Bineînţeles, replică ea, continuând prin a face un scurt rezumat al exerciţiilor efectuate de echipaj în aşteptarea rendez-vous-ul cu Rama II. Interviul se desfăşura în întregime în engleză. Întrebările curgeau într-o ordine bine stabilită. Nicole fu rugată să-şi descrie atribuţiile de pe parcursul misiunii, ce se aştepta să descopere („Nu prea ştiu, dar orice aş găsi, va fi extrem de interesant”) şi cum de se întâmplase să absolve Academia Spaţială. După vreo cinci minute, Nicole se simţea liniştită şi mulţumită, părând să fi ajuns pe aceeaşi lungime de undă cu Francesca.

Apoi Francesca puse trei întrebări personale, una despre tatăl ei, a doua despre mama sa şi tribul Senoufo de pe Coasta de Fildeş, şi a treia despre viaţa ei cu Genevieve. Niciuna nu părea dificilă, aşa încât ultima întrebare o surprinse complet nepregătită.

— Este evident din fotografia fiicei tale că pielea ei este mult mai deschisă decât a ta, spuse Francesca pe

acelaşi ton folosit pentru celelalte întrebări. Culoarea pielii lui Genevieve sugerează faptul că tatăl ei e probabil alb. Cine a fost tatăl fiicei tale?

Nicole simţi cum pulsul i se măreşte brusc. Apoi i se păru că timpul încremeneşte. Un val puternic de emoţie o cuprinse şi îi fu frică să nu ţipe. O imagine strălucitoare, pasionată, a doua corpuri încolăcite reflectate într-o oglindă uriaşă îi fulgeră prin minte, făcând-o să respire cu greutate. Îşi privi un moment picioarele, încercând să-şi recapete sângele rece.

Femeie idioată ce eşti, se autogratulă luptând să-şi înăbuşe sentimentele de mânie, durere şi dragoste răscolitoare care se năpustiseră asupra ei asemeni unui val uriaş în timpul fluxului. *Trebuia să-ţi fi dat seama*. Din nou lacrimile ameninţară să ţâşnească şi ea se strădui din greu să le oprească. Privi întâi la reflectoare, apoi la Francesca. I se păru că ţechinii de aur de pe rochia reporterei se grupaseră într-un model anume: un cap, un cap de pisică uriaşă, cu ochii scânteietori şi cu o gură plină de dinţi ascuţiţi, ce tocmai se deschidea hulpavă.

În cele din urmă, după câteva secunde care părură o veşnicie, Nicole simţi că-şi controlează iarăşi emoţiile. Aruncă o privire furioasă Francescăi.

— Non voglio parlare di quello, declară ea calmă. Abbiamo terminato questa intervista. Se ridică, îşi dădu seama că tremura din tot trupul, aşa încât se aşeză la loc. Camerele de luat vederi continuau să funcţioneze. Respiră adânc câteva clipe. Într-un târziu se ridică de pe scaun şi ieşi din studioul improvizat.

Voia să dispară, să fugă de toată lumea, să meargă undeva unde să fie singură cu propriile sale sentimente. Julien o apucă de braţ.

— Ce căţea! zise el fluturând un deget acuzator în direcţia Francescăi. Nicole era înconjurată de o mulţime

de invitaţi şi toţi vorbeau în acelaşi timp. Îi fu greu să se concentreze în aglomeraţia aceea.

În depărtare se auzea o melodie pe care o recunoscu vag, dar cântecul se termină aproape înainte să-şi dea seama că era vorba de „Auld Lang Syne”. Julien o ţinea de după umeri şi cânta plin de dorinţă. Totodată conducea un grup de vreo douăzeci de persoane, ce repetau după el cuvintele refrenului. Nicole şopti mecanic ultima măsură şi încercă să-şi menţină echilibrul. Brusc, două buze umede le acoperiră pe ale ei şi o limbă dinamică încercă să-i deschidă gura pentru a pătrunde înăuntru. Julien o săruta febril, aparatele de fotografiat se declanşau încontinuu, zgomotul era cumplit. Capul lui Nicole începu să se învârtească şi simţi că se afla pe punctul de a leşina. Se zbătu cu putere, reuşind în cele din urmă să se elibereze din strânsoarea lui Julien.

Retrăgându-se, se împletici şi se lovi de un Reggie Wilson cât se poate de furios. Acesta o împinse într-o parte, grăbit să ajungă la un cuplu ce schimba săruturi de Anul Nou în lumina orbitoare a flash-urilor. Nicole îl urmări cu o privire dezinteresată, ca şi cum ar fi asistat la o reprezentaţie de teatru, ori ca şi cum ar fi fost martoră la unul din propriile sale vise. Reggie îi despărţi pe cei doi şi-şi ridică braţul drept ca şi cum ar fi intenţionat să-l pocnească pe celălalt bărbat. Francesca Sabatini îl împiedică, în timp ce un jenat David Brown i se desprindea din braţe.

— Ia-ţi mâinile de pe ea, ticălosule, urlă Reggie continuând să-l ameninţe pe omul de ştiinţă american. Şi să n-ai impresia că nu ştiu ce faci. Nicole nu-şi credea ochilor. Totul era lipsit de sens. În câteva secunde camera se umplu de agenţi de securitate.

Nicole fu una dintre persoanele evacuate fără menajamente din încăpere, în vreme ce se încerca să se

restabilească ordinea. Îndepărtându-se de acolo, trecu din întâmplare pe lângă Elaine Brown, rezemată cu spatele de o coloană, singură-singurică. Nicole o întâlnise şi se înţelesese bine cu ea, atunci când fusese în Dallas să discute cu medicul familiei stările alergice ale lui David. Era evident că Elaine se îmbătase şi nu avea chef să discute cu altcineva.

— Rahat ce eşti, o auzi Nicole murmurând, n-ar fi trebuit să-ţi arăt niciodată rezultatele înainte să le public eu însămi. Atunci totul ar fi fost altfel.

Nicole părăsi gala de îndată ce reuşi să găsească un mijloc de transport spre Roma. Cu un tupeu incredibil, Francesca încercase s-o însoţească până la limuzină, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Nicole declină scurt oferta colegei sale de misiune şi ieşi singură din vilă.

Pe drumul spre hotel începu să ningă. Concentrându-se asupra fulgilor de nea ce cădeau continuu, Nicole reuşi să-şi limpezească îndeajuns mintea ca să evalueze evenimentele serii. De un lucru era absolut sigură. Bomboana de ciocolată conţinuse o substanţă neobişnuită, cu un efect extrem de puternic. Nu i se mai întâmplase încă niciodată să-şi piardă controlul asupra propriilor emoţii. *Poate că i-a oferit una şi lui Wilson*, medită ea. *Aşa s-ar explica în parte accesul lui de furie*. *Dar de ce*? *Ce încearcă să obţină procedând astfel*?

Ajunsă la hotel, se pregăti repede de culcare. Dar chiar în momentul când voia să stingă lumina, i se păru că aude o uşoară ciocănitură în uşă. Ascultă atentă şi nimic. Crezu că urechile îi jucaseră o festă, când auzi o nouă ciocănitură. Trăgându-şi halatul pe ea, se apropie cu grijă de uşa încuiată.

— Cine-i acolo? rosti ea cu o voce puternică, deşi nu prea convingătoare. Declină-ţi identitatea.

Auzi un fâşâit şi o bucată de hârtie împăturită fu

strecurată pe sub uşă. Încă înspăimântată şi prudentă, Nicole o ridică şi o desfăcu. Pe ea se puteau distinge, în scrierea originală a tribului mamei sale, Senoufo, doar trei cuvinte – *Ronata*. *Omeh*. *Here*. Ronata era numele ei în Senoufo.

Cuprinsă brusc de panică, Nicole deschise uşa fără a mai controla pe monitor chipul vizitatorului. La zece picioare depărtare, fixând-o cu o privire intensă, stătea un bătrân zbârcit pe faţa căruia erau pictate linii orizontale verzi şi albe. Purta un costum complet de ceremonie, asemănător cu o mantie, de culoare verde strălucitor, pe care se aflau pictate o serie de desene liniare fără nicio logică aparentă.

— Omeh! exclamă Nicole, inima bătându-i mai să-i spargă pieptul. Ce faci aici? adăugă ea în graiul tribului Senoufo.

Bătrânul nu spuse nimic. În mâna dreaptă ţinea o piatră şi o sticluţă. După câteva secunde păşi hotărât în cameră, privirea lui nedezlipindu-se nicio clipă de pe chipul lui Nicole, care se retrăgea pe măsură ce el înainta. Ajunşi în centrul camerei, la vreo trei sau patru paşi unul de celălalt, bătrânul îşi înălţă ochii spre tavan şi începu să intoneze un psalm monoton. Era un cântec ritual Senoufo, o binecuvântare şi un descântec, invocat de sute de ani de şamanii tribului pentru a alunga spiritele rele.

De îndată ce-şi termină psalmul, bătrânul Omeh îşi fixă iarăşi strănepoata şi începu să vorbească foarte încet:

— Ronata, Omeh a simţit un pericol mare în această viaţă. Stă scris în cronicile tribului că bărbatul a trei veacuri va alunga demonii răi din preajma femeii lipsite de tovarăş. Dar Omeh n-o poate proteja pe Ronata după ce Ronata părăseşte regatul Minowe. Uite, spuse el luându-i mâna şi aşezându-i piatra şi sticluţa în palmă, astea să stea întotdeauna cu Ronata.

Nicole privi piatra, un oval lustruit şi neted de vreo opt inci lungime şi patru în lăţime şi grosime, de culoare crem, cu câteva linii stranii, cafenii, şerpuind de-a curmezişul. Sticluţa verde nu era mai mare decât una obişnuită de parfum pe care orice femeie o poartă în geanta de călătorie.

— Apa Lacului înţelepciunii o poate ajuta pe Ronata, continuă Omeh. Ronata va şti când e timpul să bea din ea. Dându-şi capul pe spate, repetă cu toată seriozitatea încă o dată cântecul, de data aceasta ţinând ochii închişi. Nicole şedea lângă el, prea uluită pentru a scoate o vorbă, însă ţinând în mâna dreaptă piatra şi sticluţa. De îndată ce termină de cântat, Omeh strigă trei cuvinte pe care Nicole nu le înţelese. Apoi se răsuci brusc pe călcâie şi păşi repede spre uşa deschisă. Speriată, Nicole alergă în hol tocmai la timp pentru a-i zări mantia verde dispărând în lift.

14. La revedere, Henry

Nicole şi Genevieve urcau dealul, ţinându-se de mână, prin zăpada cernută lent din cer.

— Ai văzut figura americanului când i-am spus cine eşti? râse Genevieve. Fetiţa era teribil de mândră de mama ei.

Nicole îşi mută schiurile şi beţele pe celălalt umăr; se apropiau de hotel. „Guten Abend", le salută un bătrân cu un chip perfect de Moş Crăciun.

— Aş vrea să nu te mai repezi să le spui tuturor cine sunt, zise Nicole, fără intenţia de a-şi dojeni totuşi fiica. Uneori e mai plăcut să nu fii recunoscută.

Lângă intrarea hotelului se afla o cămăruţă pentru schiuri. Nicole şi Genevieve se opriră şi-şi încuiară echipamentul într-un rastel. Îşi schimbară bocancii de schi cu nişte încălţări mai uşoare şi ieşiră din nou în lumina care scădea treptat. Rămaseră pentru o clipă una lângă

cealaltă, privind în josul dealului spre satul Davos.

— Ştii, au fost câteva momente astăzi, în timpul cursei aceleia pe pista spre Klosters, când îmi era imposibil să cred că în mai puţin de două săptămâni vei fi undeva acolo – Nicole arătă cu mâna spre cer – îndreptându-mă spre un rendez-vous cu o misterioasă navă spaţială extraterestră. Uneori mintea omului refuză adevărul.

— Poate-i doar un vis, declară calm fiica ei.

Nicole surâse. Îi plăcea stilul de joacă al lui Genevieve. De câte ori era copleşită de oboseala unei zile de lucru, putea întotdeauna să conteze pe caracterul simplu al fiicei sale ca să-şi recapete buna dispoziţie. Formau un trio formidabil, ei trei care locuiau în Beauvois. Fiecare depindea enorm de ceilalţi doi. Nicole nici nu voia să se gândească cum îi va afecta despărţirea de o sută de zile.

— Te deranjează că voi lipsi atâta? o întrebă Nicole pe Genevieve în vreme ce intrau în holul hotelului. În jurul focului puternic din mijlocul încăperii se aflau o duzină de oaspeţi. Un chelner aproape invizibil, însă foarte eficient, servea băuturi fierbinţi. În hotelurile Morosani nu existau roboţi, nici măcar pentru room service.

— Dar n-o consider o despărţire, replică vesel Genevieve. La urma urmei, voi vorbi cu tine aproape în fiecare noapte folosind videofonul. Timpul de întârziere va face şi mai nostimă situaţia, dar şi mai provocatoare. Trecură pe lângă biroul de recepţie de modă veche. În plus, voi fi centrul atenţiei întregii şcoli. Subiectul proiectului meu e ca şi schiţat: un portret psihologic al ramanilor bazat pe conversaţiile cu tine.

Nicole zâmbi iarăşi şi clătină din cap. Optimismul lui Genevieve era întotdeauna contagios. Ce păcat…

— Oh, Madame des Jardins… O voce îi întrerupse

gândurile. Directorul hotelului îi făcea semn de la recepţie, iar Nicole se întoarse către el. Aveţi un mesaj. Mi s-a cerut să vi-l remit personal.

Îi înmână un plic simplu. Nicole îl deschise şi zări doar o parte infimă dintr-o coroană tipărită pe hârtie. Inima i-o luă razna şi închise plicul imediat.

— Despre ce-i vorba, mamă? se interesă Genevieve. Trebuie să fie ceva grozav dacă a fost adusă prin curier special. Nimeni nu mai foloseşte azi aşa ceva.

Nicole încercă să-şi ascundă sentimentele.

— Un raport secret despre activitatea mea, minţi ea. Curierul a comis o greşeală cumplită. Niciodată nu trebuia să i-l fi dat lui Herr Graf, ci numai mie personal în mână.

— Alte date medicale despre echipaj? Genevieve şi mama ei discutaseră nu o singură dată rolul delicat al unui ofiţer biolog, într-o misiune spaţială atât de importantă.

Nicole încuviinţă din cap.

— Scumpo, ce-ar fi să dai o fugă până sus şi să-i spui bunicului că mai întârzii câteva minute. Cinăm aşa cum am stabilit, la şapte jumătate. Acum vreau să citesc mesajul şi să văd dacă nu necesită un răspuns urgent.

Nicole îşi sărută fiica şi aşteptă până ce ea intră în lift, înainte să iasă din hotel. Se opri sub o lampă de pe strada acoperită de zăpadă şi deschise plicul cu mâinile reci. Îşi stăpânea cu greu tremurul degetelor. *Nebunule, nebun neglijent. După tot acest timp. Şi dacă fata ar fi văzut*...

Coroana era aceeaşi ca în urmă cu cincisprezece ani şi jumătate, când Darren Higgins îi înmânase invitaţia la cină în centrul olimpic de presă. Nicole fu surprinsă de trăinicia emoţiilor sale. Îşi luă inima în dinţi şi citi nota de sub coroană.

„Îmi pare rău pentru răgazul atât de scurt. Trebuie să te văd mâine. Exact la amiază. Încălzesc cabana nr. 8 pe

Weissfluhjoch. Vino singură. Henry”.

A doua zi Nicole se afla printre primele persoane care aşteptau telecabina spre vârful Weissfluhjoch. Se urcă în cuşca de sticlă alături de alţi douăzeci de turişti şi se rezemă de fereastră, în timp ce uşa se închidea automat. *L-am văzut doar o singură dată în toţi aceşti cincisprezece ani, şi totuşi*…

Cabina îşi începu urcuşul şi Nicole îşi puse ochelarii de zăpadă. Era o dimineaţă orbitoare, câtuşi de puţin asemănătoare cu acea dimineaţă de ianuarie de acum şapte ani, când tatăl ei o sunase de la vila din Beauvois. Cu o seară înainte ninsese, iar după multe rugăminţi acceptase ca Genevieve să lipsească de la şcoală ca să se joace în zăpadă. Pe atunci Nicole lucra la spitalul din Tours şi aştepta răspunsul la cererea de admitere în Academia Spaţială.

Îi arăta fiicei sale de şapte ani cum să facă un înger din zăpadă când Pierre o strigase pentru a doua oară din casă.

— Nicole, Genevieve, e ceva special printre scrisori. Trebuie să fi fost adusă în timpul nopţii. Nicole şi Genevieve alergaseră spre vilă în hainele lor pline de zăpadă, în vreme ce Pierre proiecta întregul text al mesajului pe videoecranul din perete.

— Extraordinar, exclamase Pierre. Se pare că am fost invitaţi cu toţii la încoronarea regelui Angliei, inclusiv la recepţia ce va avea loc după aceea. Extrem de neobişnuit…

— Oh, bunicule, intervenise Genevieve emoţionată. Vreau să merg. Putem merge cu toţii? Voi întâlni un rege şi o regină adevărată?

— Nu există nicio regină, replicase bunicul, doar dacă nu te referi cumva la regina mamă. Regele nu e căsătorit.

Nicole citise invitaţia de câteva ori, fără să scoată un

cuvânt. După ce Genevieve se calmase şi părăsise camera, tatăl ei o îmbrăţişase.

— Vreau să merg, declarase ea calm.

— Eşti sigură? întrebase el, făcând un pas înapoi şi privind-o scrutător.

— Da, întărise ea.

Henry nu o văzuse niciodată până în seara aceea, îşi amintea Nicole verificându-şi pentru început ceasul şi apoi echipamentul, în vederea coborârii pantei pe schiuri. *Tata a fost minunat. M-a lăsat să dispar în Beauvois şi aproape nimeni n-a ştiut că aveam un copil, până ce Genevieve nu a împlinit un an. Henry nici măcar n-a bănuit. Nu până în noaptea de la Buckingham Palace.*

Nicole se revăzu aşteptând împreună cu ceilalţi invitaţi. Regele întârziase, iar Genevieve devenise agitată. În cele din urmă, Henry ajunsese înaintea lor.

— Onorabilul Pierre des Jardins de Beauvois, Franţa, cu fiica sa, Nicole, şi nepoata Genevieve. Nicole se înclinase conform etichetei, iar Genevieve executase o reverenţă.

— Deci aceasta e Genevieve, constatase regele. Se aplecase doar o clipă, punându-şi mâna sub bărbia copilului. Când fetiţa îşi ridicase faţa, el desluşise ceva familiar. Se răsucise să o privească pe Nicole, o întrebare mută oglindindu-i-se în ochi. Zâmbetul lui Nicole nu dezvăluise nimic. Şamberlanul rostea deja numele următorilor oaspeţi. Regele se îndepărtase.

Aşa l-ai trimis pe Darren la hotel, îşi aminti Nicole, plutind o secundă sau două în aer după săritura peste o mică ridicătură de zăpadă. *Iar el a fredonat o melodie, s-a învârtit în jur şi în cele din urmă m-a întrebat dacă nu doresc să iau ceaiul cu tine.* Nicole înfipse cu putere beţele în zăpadă şi se opri brusc. „Spune-i lui Henry că nu pot”, îşi aduse ea aminte că-i răspunsese lui Darren în Londra,

cu şapte ani mai înainte.

Îşi privi iarăşi ceasul. De-abia ora unsprezece, prea devreme ca să se îndrepte spre cabană. Se urcă într-un teleschi şi se întoarse înapoi spre vârf.

Trecuseră două minute după ora douăsprezece când Nicole ajunse la mica cabană de la liziera pădurii. Îşi scoase schiurile, le înfipse în zăpadă şi se îndreptă spre uşa din faţă, ignorând semnele amplasate pretutindeni şi menţionând EINTRITT VERBOTEN. Ca din pământ apărură doi vlăjgani, unul din ei barându-i pur şi simplu drumul spre uşă.

— E-n regulă, auzi ea o voce familiară, este aşteptată. Cele două gărzi dispărură la fel de repede precum apăruseră şi Nicole îl văzu pe Darren în cadrul uşii, zâmbitor ca întotdeauna.

— Salut, Nicole, spuse el cu aceeaşi prietenie şi sinceritate în voce, Darren îmbătrânise. Câteva şuviţe cărunte îi apăruseră la tâmple, iar barba sa scurtă nu mai era complet neagră. Ce mai faci?

— Bine, Darren, răspunse ea conştientă că devenea din ce în ce mai nervoasă, în ciuda stăpânirii de sine autoimpuse. Încercă să-şi reamintească că acum era o profesionistă, o persoană ce reuşise în viaţă în felul ei, la fel de bine ca şi regele pe care urma să-l întâlnească. Cu hotărâre, intră în cabană.

Interiorul era cald. Henry şedea cu spatele la un mic cămin. Darren închise uşa şi-i lăsă singuri pe cei doi. Nicole îşi scoase eşarfa şi ochelarii de zăpadă, şi îşi descheie haina. Se priviră fix vreo douăzeci sau treizeci de secunde, fără a scoate niciun cuvânt, niciunul nedorind să întrerupă şuvoiul de emoţii ce-i transporta iarăşi în minunatele două zile de acum cincisprezece ani.

— Bună, Nicole, rosti în cele din urmă regele. Vocea îi suna moale şi caldă.

— Bună, Henry, replică ea. Bărbatul încercă să înconjoare canapeaua ca să se apropia de ea, poate şi pentru a o atinge, dar ceva în rigiditatea trupului ei îl determină să se oprească. Se rezemă de o latură a canapelei.

— Nu vrei să iei loc? o invită el.

Nicole clătină din cap.

— Aş prefera să stau în picioare, dacă nu ai nimic împotrivă. Aşteptă încă puţin. Privirile li se încrucişară din nou într-o profundă comuniune de gânduri. Se simţea atrasă către el, în ciuda puternicelor avertismente interioare.

— Henry, izbucni ea brusc, de ce m-ai chemat aici? Nu-i normal ca regele Angliei să-şi petreacă zilele într-o cabană dintr-o staţiune de munte elveţiană.

Henry păşi spre unul din colţurile camerei.

— Ţi-am adus un cadou în cinstea celei de a treizeci şi şasea aniversări a ta, spuse el aplecându-se cu spatele spre Nicole.

Nicole râse. Tensiunea începea să se risipească.

— Te-ai grăbit cu o zi. Abia mâine-i ziua mea. Dar de ce…

El îi întinse un cub de date.

— Acesta este cel mai preţios cadou pe care l-am putut găsi pentru tine, declară bărbatul serios, şi a fost nevoie de o mulţime de mărci din tezaurul regal pentru a-l realiza.

Ea îl privi întrebător.

— De câtva timp sunt îngrijorat în legătură cu misiunea ce te aşteaptă… La început nu înţelegeam de ce. Dar cu vreo patru luni în urmă, jucând cărţi cu prinţul Charles şi prinţesa Eleanor într-o noapte, mi-am dat brusc seama ce anume mă nelinişte a. Intuiţia îmi spune că echipajul acesta al vostru va avea, parte de probleme. Ştiu

că pare o nebunie, mai ales venind din partea mea, însă nu ramanii mă îngrijorează. Megalomanul acela de Brown are probabil dreptate când spune că ramanilor nu le pasă câtuşi de puţin de noi. În schimb, eşti pe punctul să petreci o sută de zile într-un perimetru izolat cu alţi unsprezece…

Îşi dădu seama că Nicole nu înţelegea la ce se referă.

— Ia cubul. Serviciile mele de informaţii au alcătuit dosare complete ale tuturor membrilor misiunii Newton, inclusiv pentru tine. Nicole se încruntă. Aceste informaţii, cele mai multe lipsind din dosarele oficiale ale Agenţiei Spaţiale, îmi confirmă părerea personală că echipajul vostru cuprinde destule personaje instabile. N-am ştiut ce să fac cu…

— Dar nu e treaba ta, îl întrerupse furioasă Nicole, jignită de intervenţia lui Henry în activitatea ei profesională. De ce te amesteci…

— Hei, hei, linişteşte-te! replică regele. Te asigur că motivele mele au fost bine întemeiate. Ascultă-mă, probabil nu vei avea nevoie de toate aceste date, însă m-am gândit că ţi-ar putea fi de folos într-o zi. Ia-le. N-ai decât să le distrugi, dacă vrei. Tu eşti ofiţerul biolog. Le poţi utiliza aşa cum doreşti.

Henry îşi dădea seama că ratase momentul revederii. Se îndepărtă şi se aşeză pe scaun în faţa căminului, cu spatele spre Nicole.

— Ai grijă de tine, Nicole, murmură el.

Ea reflectă câteva momente, puse cubul în buzunarul hainei şi se apropie de rege.

— Mulţumesc, Henry, zise lăsând să-i cadă mâna pe umărul lui. Bărbatul nu se întoarse, dar ridicându-şi mâna îi apucă degetele. Rămaseră nemişcaţi, în poziţia aceea, aproape un minut.

— Câteva lucruri le-au scăpat chiar şi specialiştilor mei, declară el cu o voce slabă. În special un fapt care mă

interesa în mod deosebit.

Nicole îşi auzea bătăile inimii printre pârâiturile buştenilor din cămin. O voce lăuntrică îi şoptea: *Spune-i, spune-i*. Dar o alta, plină de înţelepciune, o povăţuia să rămână tăcută.

Ea îşi retrase degetele încet. Bărbatul se răsuci să o privească. Nicole îi surâse, apoi se îndreptă spre uşă. Îşi puse eşarfa pe cap şi trase fermoarul hainei până sus, înainte de a ieşi din cabană.

— La revedere, Henry, rosti ea.

15. Întâlnire

Navele cuplate ale misiunii Newton manevraseră în aşa fel încât Rama să ajungă exact în centrul hubloului central al postului de comandă. Vasul extraterestru era imens, de o culoare mată cafeniu-deschis, al cărui corp lung îl constituia un cilindru perfect din punct de vedere geometric. Nicole şedea tăcută alături de Valerii Borzov. Pentru fiecare din ei, această primă imagine a întregului Rama, scăldat de lumina soarelui reprezenta un moment ce trebuia savurat pe îndelete.

— Ai observat vreo diferenţă? întrebă în cele din urmă Nicole.

— Nu încă, replică comandantul. Arată ca şi cum amândouă ar fi ieşit de pe aceeaşi linie de montaj.

Liniştea se instală la loc.

— Nu ţi-ar place să vezi cu ochii tăi linia aia de montaj? întrebă din nou Nicole.

Valerii Borzov încuviinţă din cap. Un mic vehicul spaţial, asemănător cu un liliac sau cu o pasăre colibri, trecu prin faţa hubloului, îndreptându-se spre Rama.

— Sondele teleghidate vor confirma similarităţile. Fiecare are în memorie un set complet de imagini ale lui Rama I. Orice abatere va fi înregistrată şi raportată în decurs de trei ore.

— Şi dacă nu există variaţii inexplicabile?

— Atunci procedăm conform planului, răspunse zâmbind generalul Borzov. Facem joncţiunea, intrăm înăuntru şi pornim roboţii. Aruncă o privire la ceas. Toate acestea ar trebui să aibă loc peste douăzeci şi două de ore, cu singura condiţie ca ofiţerul biolog să certifice că echipajul e pregătit de acţiune.

— Echipajul se găseşte într-o formă excelentă, raportă Nicole. Tocmai le-am analizat pentru a doua oară starea fizică. Surprinzător de bune. În afară de anomalii hormonale în cazul celor trei femei, ceea ce de altminteri era de aşteptat, nu s-au semnalat niciun fel de neregularităţi în ultimele patruzeci de zile.

— Deci fizic, lumea este aptă de misiune, rosti gânditor comandantul. Dar din punct de vedere psihologic? Ultimele izbucniri nu te neliniştesc? Le putem considera un rezultat al tensiunii nervoase şi al emoţiei?

Nicole rămase o clipă tăcută.

— Sunt de acord că aceste patru zile scurse de la cuplare au fost mai dificile. Ştiam, desigur, despre diferendul existent între Wilson şi Brown chiar înainte de lansare. L-am rezolvat parţial, plasându-l pe Reggie în nava dumitale pe durata călătoriei, dar acum că am cuplat navele, iar echipajul se găseşte mereu laolaltă, cei doi sunt în orice clipă gata să se repeadă unul la celălalt. În special atunci când Francesca e în preajmă.

— Am încercat să vorbesc de două ori cu Wilson cât timp navele au fost separate, explică frustrat Borzov. Nici n-a vrut să mă asculte. Un anume lucru îl supără vizibil foarte tare. Generalul Borzov se îndreptă spre tabloul de comandă şi apăsă câteva taste. O serie de date apărură pe unul din monitoare. Probabil ceva legat de Sabatini, continuă el. Wilson n-a făcut mare lucru pe parcursul zborului, dar jurnalul de bord indică faptul că a petrecut

un număr nemăsurat de mare de ore discutând cu ea prin videofon. Şi întotdeauna se afla într-o stare de spirit a naibii de proastă. L-a jignit chiar şi pe O'Toole.

Generalul Borzov se răsuci şi o privi cu atenţie pe Nicole.

— În calitatea ta de medic, aş vrea să ştiu dacă ai de făcut vreo recomandare „oficială" în ceea ce priveşte echipajul, mai ales în ceea ce se referă la relaţiile reciproce.

Nicole fu surprinsă. Când generalul Borzov îi solicitase această întrevedere pentru „evaluarea sănătăţii echipajului", nu se gândise ca ea va aborda şi starea psihică a celor doisprezece.

— Îmi ceri o evaluare psihoprofesională?

— Categoric, replică ferm generalul. Vreau de la tine un raport A5401 care să ateste starea fizică şi psihologică a fiecărui membru din echipaj. Regulamentul stipulează clar că ofiţerul comandant e obligat să ceară, înaintea fiecărei misiuni, avizul ofiţerului biolog cu privire la capacitatea de acţiune a echipajului.

— Dar la simulări nu ai cerut decât datele despre condiţia fizică.

Borzov zâmbi.

— Pot să aştept, domnişoară des Jardins, dacă ai nevoie de timp să-ţi pregăteşti raportul.

— Nu, nu, declară Nicole după câteva clipe de gândire. Sunt în măsură să-ţi comunic opiniile mele chiar acum, iar de pus pe hârtie la modul oficial o voi face la noapte. Ezită câteva secunde înainte de a continua. Nu i-aş repartiza împreună pe Wilson şi Brown în echipă, cel puţin nu de la prima ieşire. Şi m-aş feri, deşi impresia nu este la fel de puternică, să o includ pe Francesca într-o grupă din care face parte vreunul din cei doi. Astfel de restricţii nu se mai aplică nimănui altcuiva.

— Perfect, perfect. Comandantul rânji larg. Apreciez raportul tău, şi nu numai pentru că-mi confirmă propriile păreri. După cum vezi, chestiunile pot fi uneori extrem de delicate. Generalul Borzov schimbă brusc subiectul. Şi acum am să-ţi pun o întrebare de o cu totul altă natură.

— Anume?

— Francesca a fost la mine astăzi dimineaţă şi mi-a sugerat să organizăm mâine seară o petrecere. Argumentul ar fi că echipajul este încordat şi are nevoie de puţină relaxare înainte de prima misiune în interiorul lui Rama. Eşti de acord?

Nicole reflectă puţin.

— Nu-i o idee rea, replică ea. Tensiunea a crescut vizibil în ultima vreme... Dar la ce fel de petrecere se gândeşte?

— Un dineu aici, în centrul de comandă. Nişte vin, vodcă, poate şi o mică distracţie. Borzov zâmbi şi-şi puse mâna pe umărul lui Nicole. Am nevoie de părerea ta profesională, cred că mă-nţelegi.

— Desigur, râse Nicole. Generale, adăugă ea, dacă consideri că a sosit momentul pentru o petrecere cu toţi membrii echipajului, atunci voi fi încântată să te ajut...

Nicole îşi termină raportul şi-l introduse în computerul lui Borzov de pe nava militară. Fusese extrem de atentă să caracterizeze problema drept un „conflict de personalitate”, mai degrabă decât orice tip de patologie comportamentală. Pentru Nicole, problema dintre Wilson şi Brown era limpede ca lumina zilei: simplă gelozie, eterna hidră cu ochi verzi.

Era sigură că cei doi trebuiau împiedicaţi să lucreze împreună în timpul misiunilor din Rama. Nicole se învinuia că nu ridicase ea însăşi problema în faţa lui Borzov. Deşi înţelegea că sarcinile ei profesionale includeau şi supravegherea stării psihice a echipajului, îi venea greu să

se considere psihiatrul misiunii. *Evit să fac asta deoarece nu constituie un proces obiectiv*, gândi ea. *Nu avem încă senzori care să măsoare evoluţia mentală, bună sau rea, a fiecăruia dintre noi*.

Nicole porni de-a lungul coridorului. Era atentă să ţină întotdeauna un picior pe podea; devenise atât de obişnuită cu mediul ambiant lipsit de gravitaţie, încât procedura îi intrase aproape în sânge. Se bucura că proiectanţii misiunii munciseră din greu pentru a minimaliza diferenţele dintre viaţa din spaţiu şi aceea de pe Pământ. Astfel, activitatea astronauţilor era mult uşurată, permiţându-li-se să se concentreze exclusiv asupra îndatoririlor profesionale.

Cabina lui Nicole se găsea la capătul coridorului. Fiecare astronaut avea apartament separat (rezultat al unor discuţii aprinse între echipaj şi proiectanţi, ultimii insistând că spaţiul se folosea mai eficient în cazul cabinelor cu două paturi), foarte mic şi bine delimitat. Vehiculul mai mare, denumit de echipaj nava „ştiinţifică”, cuprindea opt dormitoare; celălalt, militar, avea cu patru dormitoare mici în plus. În schimb în ambele nave existau încăperi pentru exerciţii precum şi „holuri”, camere comune înzestrate cu mobilier mai confortabil, cât şi cu unele dotări pentru divertisment, inexistente în dormitoare.

Trecând pe lângă camera lui János Tabori, Nicole îi auzi râsetul inconfundabil. Ca de obicei, uşa stătea larg deschisă.

— Chiar te aşteptai să schimb nebunii şi să-ţi las caii stăpâni pe centru? spunea János. Haide, Shig, nu sunt eu maestru, dar învăţ din greşeli. M-ai păcălit cu asta într-o partidă mai veche.

Tabori şi Takagishi se găseau adânciţi în obişnuita lor partidă de şah de după masa de seară. Aproape în fiecare

„noapte” (echipajul menţinea o zi de douăzeci şi patru de ore, coincizând cu timpul Greenwich) cei doi jucau o oră înainte de a se culca. Takagishi era un maestru bine cotat la nivel internaţional, însă mai avea un suflet bun şi voia să-l încurajeze pe Tabori. Aşa încât aproape de fiecare dată, după ce îşi crea o poziţie solidă, Takagishi permitea adversarului să preia iniţiativa.

Nicole băgă capul pe uşă.

— Intră, frumoaso, o invită rânjind János. Priveşte cum îl distrug pe prietenul meu asiatic în această întrecere pseudocerebrală. Nicole se pregătea să-i explice că se îndrepta spre sala de exerciţii, când o creatură stranie, de mărimea unui şoarece mare, se strecură printre picioarele ei în camera lui Tabori. Femeia sări involuntar în sus, în vreme ce jucăria sau ce-o fi fost ea se apropie de jucători.

„Mierloiul negru şi glumeţ
Cu ciocul lui gălbiu.
Şi sturzul, meşter cântăreţ.
Şi sprintenul scatiu...”

Robotul cânta ţopăind către János. Nicole se lăsă în genunchi pentru a-l examina pe curiosul nou-venit. Avea capul unui măgar, dar partea de jos a corpului era umană. Continua să cânte. Tabori şi Takagishi încetară jocul şi izbucniră în râs la vederea expresiei uluite întipărită pe chipul lui Nicole.

— Haide, zise János, spune-i că-l iubeşti. Aşa ar face Titania, regina zânelor.

Nicole ridică din umeri. Micul robot tăcu câteva clipe. Îndemnată încă o dată de János, Nicole murmură „te iubesc” în direcţia robotului de douăzeci de centimetri.

Acest Bottom în miniatură se răsuci către Nicole.

— Mi se pare, doamnă, că nu prea aveţi de ce mă iubi. Dar, la drept vorbind, iubirea şi mintea nu prea duc azi casă bună.

Nicole fu uluită. Întinse mâna să apuce mica figurină, însă se opri auzind o nouă voce.

— Tii! Proşti sunt bieţii muritori. Şi acum, unde-i cel ce-l transformai într-un măgar? Bottom, pe unde-mi umbli?

Un al doilea roboţel, îmbrăcat ca spiriduş, sări în cameră. Observând-o pe Nicole, execută un salt şi rămase câteva secunde suspendat în aer, la nivelul ochilor ei, bătând frenetic din micuţele-i aripi.

— Eu mi-s Puck, frumoasa mea domniţă; nu v-am zărit pân-acum. Robotul se lăsă să cadă la pământ şi amuţi. Nicole rămase cu gura căscată.

— Ce naiba… începu ea.

— Sss… o întrerupse János, făcându-i semn să tacă. Arătă cu degetul spre Puck. Bottom dormea într-un colţ lângă patul său. Puck tocmai îl descoperise şi-l împroşcă cu un soi de praf deschis la culoare, scos dintr-un săculeţ. Sub ochii uimiţi ai celor trei muritori, capul de măgar al lui Bottom începu să se transforme. Plasticul şi micile fragmente de metal se rearanjau pur şi simplu singure; Nicole fu impresionată de proporţiile metamorfozei. Puck o luă la sănătoasa, exact în momentul când Bottom se trezi cu noul său cap pe umeri şi începu să glăsuiască.

— Am avut un vis… nici nu-i trece cuiva prin cap ce vis am avut! Se făcea că eram… dar cine oare spune ce eram? Parcă eram, parcă aveam… omul nu-i decât un nebun în haine de paiaţă, dacă n-apucă să spună ce era în vis…

— Bravo, bravo, strigă János după ce creatura redeveni tăcută.

— O medeto, adăugă Takagishi.

Nicole se aşeză pe singurul scaun neocupat şi îşi privi colegii.

— Şi când stau să mă gândesc că abia l-am asigurat pe comandant că voi doi sunteţi în toate minţile. Făcu o

pauză de două sau trei secunde. N-aţi vrea să mă lămuriţi şi pe mine ce se întâmplă aici?

— Wakefield, explică János. Tipu-i absolut strălucit, dar spre deosebire de alte genii, e şi foarte deştept. Şi un admirator fanatic al lui Shakespeare. Are o întreagă familie de asemenea indivizi minusculi, deşi bănuiesc că Puck este singurul care zboară, iar Bottom unicul capabil să-şi schimbe aspectul.

— Puck nu zboară, declară Richard Wakefield pătrunzând în cabină. Poate numai să planeze şi asta doar pentru scurt timp. Wakefield părea încurcat. Nu ştiam că vei trece pe aici, se adresă el lui Nicole. Uneori îi mai distrez pe ăştia doi când joacă şah.

— Într-o noapte, adăugă János văzând-o pe Nicole fără replică, tocmai mă recunoscusem învins în faţa lui Shig când am auzit un mare tărăboi pe hol. Câteva momente mai târziu Tybald şi Mercutio năvăleau în cameră, înjurându-se şi încrucişându-şi spadele.

— E un hobby? întrebă Nicole după câteva momente, arătând cu mâna micii roboţi.

— Draga mea, interveni János înainte ca Wakefield să răspundă, niciodată, dar *niciodată* să nu confunzi o pasiune cu un hobby. Pentru stimatul nostru coleg japonez, şahul nu este un hobby. Şi nici acest tânăr din oraşul natal al Bardului din Stratford-upon-Avon nu-şi creează roboţii ca rezultat al unui hobby.

Nicole îi aruncă o privire lui Richard. Încerca să-şi imagineze orele de muncă şi energia necesară pentru realizarea unor roboţi atât de sofisticaţi ca cei pe care tocmai îi văzuse în acţiune. Fără să mai menţioneze talentul şi, fireşte, pasiunea.

— Foarte impresionant, declară ea.

Zâmbetul lui Wakefield îi răsplăti complimentul. Nicole se scuză şi se pregăti să se retragă. Dar Puck i-o luă

cu uşurinţă înainte şi se opri în cadrul uşii.

„*Umbre suntem, umbre-abia*;
De v-am supărat cumva.
Socotiţi că am visat
Tot ce v-am înfăţişat”.

Râdea din toată inima în timp ce, păşind peste micul drăcuşor, îşi lua rămas bun de la prietenii ei.

În sala de exerciţii, Nicole zăbovi mai mult decât se aşteptase, în mod obişnuit, treizeci de minute de alergare sau de pedalare susţinută pe bicicletă îi erau suficiente să se relaxeze înainte de culcare. Şi totuşi în seara aceea, gândindu-se la misiunea aflată pe punctul să înceapă cu adevărat, avu nevoie de o perioadă mai lungă pentru a-şi calma sistemul hiperactiv. Poate îşi spunea cuvântul şi concentrarea psihică datorată redactării rapoartelor despre Wilson şi Brown.

Să mă fi pripit oare? *L-am lăsat pe generalul Borzov să-mi influenţeze părerea*? Nicole era foarte mândră de reputaţia ei profesională, iar intuiţia o ajuta adesea să ia hotărâri importante. Spre sfârşitul exerciţiului, se autoconvinsese că procedase aşa cum trebuie. Oboseala resimţită o vestea că era gata de culcare.

Zona rezidenţială a navei se găsea cufundată în întuneric, doar coridorul fiind luminat. Dând colţul pentru a se îndrepta spre cabină, aruncă din întâmplare o privire în direcţia micii încăperi unde păstra rezervele de medicamente. *Ciudat*, socoti ea, întorcându-se să privească încă o dată în lumina slabă a becurilor, *pare-se că am lăsat uşa depozitului deschisă*.

Nicole traversă holul. Într-adevăr, uşa era deschisă. Activase deja încuietoarea automată şi se pregătea să închidă uşa, când auzi un zgomot în camera întunecată. Întinzând mâna, Nicole răsuci întrerupătorul, surprinzând-o pe Francesca Sabatini într-un colţ, în faţa unui terminal

de computer. Monitorul afişa o mulţime de date, iar în mâna Francescăi se afla un flacon subţire.

— Oh, bună Nicole, zise netulburată Francesca, ca şi cum ar fi fost normal să stea pe întuneric, lucrând la un computer din depozitul de medicamente al misiunii.

Nicole se apropie încet de computer.

— Ce se întâmplă? rosti ea degajat în timp ce parcurgea cu privirea informaţiile de pe ecran. După codurile folosite, Nicole îşi dădu seama că Francesca ceruse o listă cu anticoncepţionalele disponibile la bord.

— Ce-i asta? întrebă acum Nicole arătând cu degetul spre monitor. Vocea îi trăda iritarea. Toţi astronauţii ştiau că singura persoană autorizată să pătrundă acolo era ofiţerul biolog.

Cum Francesca nu se obosea să-i răspundă, Nicole deveni furioasă.

— Cum ai intrat aici? Doar câţiva centimetri în mica nişă de lângă pupitru le despărţeau pe cele două femei. Nicole se aplecă brusc înainte şi smulse sticluţa din mâna Francescăi. În vreme ce citea eticheta, reportera îşi făcu loc în spaţiul îngust şi se îndreptă spre uşă. Nicole descoperi că lichidul din recipient era destinat provocării avorturilor şi se repezi în hol după ea.

— N-ai de gând să-mi explici ce căutai înăuntru?

— Dă-mi, te rog, sticluţa, rosti în cele din urmă Francesca.

— Nu se poate, replică Nicole, clătinând din cap. E un medicament foarte puternic, cu efecte secundare considerabile. Ce credeai că faci? Să-l furi, sperând că totul va trece neobservat? De îndată ce aş fi făcut un simplu inventar, mi-aş fi dat seama de dispariţia lui.

Cele două femei se priviră fix câteva secunde.

— Uite ce-i, Nicole, rosti Francesca încercând să zâmbească, problema-i foarte simplă. Spre marea mea

mâhnire, am descoperit de curând că sunt însărcinată. Vreau să scap de copil. E o chestiune strict personală şi nu doresc să te implic nici pe tine şi nici pe altcineva din echipaj.

— Nu se poate să fii însărcinată, replică rapid Nicole. Mi-aş fi dat seama din datele biometrice…

— Sunt doar în patru sau cinci zile şi sunt sigură. Simt deja schimbările produse în corpul meu. În plus, este momentul propice din lună.

— Cunoşti procedura corectă pentru orice problemă de sănătate, zise Nicole după o scurtă ezitare. Folosindu-ţi propriile cuvinte, ar fi fost o problemă foarte simplă dacă ai fi venit direct la mine. Mai mult ca sigur că ţi-aş fi respectat dorinţa de confidenţialitate. Însă acum m-ai pus în faţa unei dileme…

— Ce-ar fi să termini cu prelegerea asta birocratică, i-o tăie scurt Francesca. Nu mă interesează deloc blestematele de reguli. Un bărbat m-a lăsat însărcinată şi intenţionez să scap de copil. Şi acum ai de gând să-mi dai sticluţa, sau trebuie să găsesc alt mijloc să-mi rezolv problema?

Nicole se simţi insultată.

— Ştii că ai tupeu? Chiar te aştepţi să ţi-o dau şi să mă prefac că nu s-a petrecut nimic? Fără să pun întrebări? Nu ţi-o fi pasând ţie de propria ta viaţă şi sănătate, dar eu una am altă părere. Trebuie să te examinez, să-ţi verific datele medicale, să determin vârsta embrionului – atunci şi numai atunci s-ar puteţi să iau în consideraţie prescrierea unui tratament. Pe lângă asta, mă văd obligată să-ţi atrag atenţia că există implicaţii morale şi psihologice…

Francesca râse cu poftă.

— Mai scuteşte-mă cu implicaţiile tale, Nicole. N-am nevoie de concepţiile morale ale unei reprezentante a protipendadei din Beauvois ca să-mi arate drumul în viaţă.

Felicitări pentru că ţi-ai crescut singură fiica. Situaţia mea e cu totul diferită. Tatăl acestui copil nu şi-a luat dinadins niciun mijloc de precauţie, gândindu-se că dacă voi rămâne gravidă, dragostea mea pentru el va renaşte. Numai că a calculat greşit. Copilul nu este dorit. Trebuie să fiu mai explicită?

— Destul, o întrerupse Nicole, ţuguindu-şi dezgustată buzele. Nu mă interesează detaliile vieţii tale intime. Eu trebuie doar să decid ce este mai bine pentru tine şi pentru misiune. Făcu o pauză. În orice caz, insist să te examinez cu atenţie, ceea ceva necesita şi câteva imagini pelviene interne. Dacă refuzi, nu-mi voi da autorizaţia pentru avort. Şi desigur, voi fi obligată să întocmesc un raport complet…

Francesca râse.

— Nu trebuie să mă ameninţi. Nu sunt *atât* de proastă. Dacă te simţi mai bine plasându-mi sofisticatul tău echipament între picioare, eşti invitata mea. Dar hai s-o facem. Vreau să scap de copil înainte de prima recunoaştere în interiorul lui Rama.

În următoarea oră aproape că nu schimbară un cuvânt. Intrară împreună în mica infirmierie, unde Nicole utiliză o serie de echipamente extrem de sensibile pentru a determina existenţa şi mărimea fetusului. Îi făcu şi un test pentru a-i determina capacitatea de rezistenţă la lichidul abortiv. Fetusul avea cinci zile. *Cine ar putea fi tatăl*? se întrebă Nicole în vreme ce privea pe monitor. Chiar la puterea de mărire a microscopului, nu-ţi dădeai seama că celulele acelea reprezentau o fiinţă vie. *Dar eşti deja viu. Şi viitorul îţi este programat în gene*.

Nicole listă simptomele fizice la care se putea aştepta Francesca de îndată ce lua medicamentul. Fetusul va fi evacuat, respins de propriul ei corp în termen de douăzeci şi patru de ore. Era posibil să sufere de câteva crampe

uşoare, împreună cu menstruaţia normală aşteptată imediat după aceea.

Francesca bău lichidul fără nicio ezitare. În timp ce pacienta se îmbrăcă, Nicole îşi amintea momentele când bănuise prima dată că rămăsese gravidă. *Nici măcar o dată nu am luat în calcul... şi nu deoarece tatăl era un prinţ. Nu. A fost o problemă de responsabilitate. Şi de dragoste.*

— Ştiu ce gândeşti, rosti Francesca pregătindu-se de plecare. Stătea în uşa infirmeriei. Nu-ţi irosi timpul cu astfel de nimicuri. Ai şi aşa destule probleme de-ale tale.

Nicole nu-i răspunse.

— Aşadar, mâine micul bastard va fi mort, declară rece Francesca Sabatini; ochii îi erau obosiţi şi mânioşi. Un lucru al naibii de bun. Lumea n-are nevoie de încă un copil pe jumătate negru.

Reportera nu aşteptă replica lui Nicole şi se făcu nevăzută.

16. Rama, Rama care arzi

Coborârea decurse lin şi fără incidente. Urmând instrucţiunile comandantului Norton înregistrate eu şaptezeci de ani în unîră, generalul Borzov ordonase lui Yamanaka şi Turgheniev să piloteze nava spre punctul de contact situat chiar la exteriorul discului de o sută de metri, centrat pe axa de rotaţie a giganticului cilindru. O serie de structuri joase, în formă de montanţi, menţinură temporar vasul sosit de pe Pământ într-o poziţie fixă, contracarând uşoara forţă centrifugă creată de rotaţia lui Rama. Doar zece minute şi Newton se trezi ataşat bine de ţinta sa.

Discul constituia, după cum se anticipase, chepengul exterior al unei ecluze. Wakefield şi Tabori porniră de pe Newton în echipament EVA şi începură să caute roata încastrată în perete. Dispozitivul, permiţând manevrarea

manuală a ecluzei, se afla exact în locul unde trebuia să fie. Răsucit, el dezveli o deschizătură în blindajul exterior al lui Rama. Neconstatând diferenţe în construcţia exterioară a lui Rama II faţă de predecesorul lui, cei doi cosmonauţi îşi continuară drumul spre interior.

Patru ore mai târziu, după parcurgerea de nenumărate ori a unei jumătăţi de kilometru de coridoare şi tuneluri, care legau imensul interior scobit al navei extraterestre cu ecluza exterioară, cei doi bărbaţi terminară de deschis cele trei uşi cilindrice redundante. Devenise operaţional şi sistemul special pentru transportul oamenilor şi materialului de pe Newton în interiorul lui Rama. Transportorul fusese proiectat de inginerii de pe Pământ în aşa fel încât să alunece pe canelurile paralele practicate de ramani cu cine ştie câte secole înainte, în pereţii tunelurilor periferice.

După o scurtă pauză de masă, Yamanaka se alătură lui Wakefield şi Tabori, pentru a pune toţi trei la punct staţia de comunicaţii Alfa la capătul interior al tunelului. Tipurile de antene fuseseră cu grijă proiectate astfel încât, dacă al doilea vehicul rămân era identic cu primul, circuitul duplex să fie posibil între cosmonauţii aflaţi oriunde pe scări sau în jumătatea nordică a Câmpiei Centrale. Planul principal de comunicaţii prevedea amplasarea unei alte staţii-releu, Beta, lângă Oceanul Cilindric. Aceste două staţii urmau să asigure legăturile din Semicilindrul Nordic, fiind capabile să emită chiar până la insula New York-ului.

De îndată ce staţia-releu Alta fu verificată, Brown şi Takagishi îşi ocupară locurile în centrul de comandă. Începură pregătirile pentru lansarea primelor sonde. Takagishi era vizibil nervos şi agitat când termină testele premergătoare. În schimb, Brown părea relaxat şi cât se poate de calm. Francesca Sabatini şedea în faţa

nenumăratelor monitoare, gata să aleagă cele mai bune imagini pentru a fi retransmise pe Pământ.

Generalul Borzov anunţă personal principalele puncte ale programului. Făcu o pauză dramatică, înainte de a da ordinul de lansare a celor două sonde în golul întunecat al lui Rama. Câteva secunde mai târziu, ecranul principal din centrul de control, prezentând imagini venite direct de la sonda ghidată de David Brown, fu inundat de strălucirea rachetei de semnal. După ce lumina deveni mai suportabilă, se distinseră primele imagini luate cu un obiectiv cu deschidere panoramică. Se hotărâse cu mult înainte ca aceste prime imagini să se fixeze pe Semicilindrul Nordic, acoperind întreg teritoriul cuprins între capătul în formă de cupă pe unde pătrunseseră înăuntru, până la Oceanul Cilindric din mijlocul lumii artificiale. Imaginea stop-cadru de pe ecran copleşea. Una era să citeşti despre Rama sau să participi la teste simulate pe o replică a originalului, şi alta era să te afli ancorat de gigantica navă, în apropierea orbitei lui Venus, aruncând o primă privire în interior…

Familiaritatea priveliştii nu-i reducea cu nimic măreţia, Din capătul cupei, începând de la tuneluri, o succesiune de terase şi rampe se desfăşurau în formă de evantai, făcând legătura cu partea principală a cilindrului rotitor. Trei punţi late, asemănătoare cu nişte şine largi de cale ferată, tăiau cupa în trei, fiecare din ele continuându-se prin scări enorme, cu mai bine de treizeci de mii de trepte. Combinaţiile punte-scară emanau cu trei spiţe de umbrelă, plasate la distanţe egale, asigurând o modalitate de urcare şi coborâre între centrul plat al craterului şi vasta câmpie ramană Centrală, întinsă pe peretele cilindrului.

Jumătatea nordică a Câmpiei Centrale umplea cea mai mare parte a ecranului. Întinderea imensă era divizată

în zone rectangulare de dimensiuni diferite, cu excepţia celor din apropierea „oraşelor”. Cele trei oraşe vizibile în imagine – concentrări de obiecte înalte şi zvelte, asemănătoare cu clădirile ridicate de mâna omului şi legate prin ceea ce păreau a fi autostrăzi amplasate pe marginea câmpurilor – fură imediat recunoscute de membrii echipajului drept Paris, Roma şi Londra, aşa cum fuseseră ele numite de primii exploratori. La fel de izbitoare apăreau lungile şi dreptele caneluri al e Câmpiei Centrale. Aceste trei canale liniare, lungi de zece kilometri şi late de o sută de metri, erau egal distanţate în jurul curburii lui Rama. Pe durata primei întâlniri cu nava extraterestră, ele constituiseră sursele de lumină, aprinzându-se la scurt timp după topirea oceanului.

Spre marginea ecranului se zărea straniul ocean, acea întindere de apă înconjurând complet cilindrul uriaş. Aşa cum se aşteptaseră, era încă îngheţat, iar în mijlocul său se ridica misterioasa insulă acoperită de zgârie-nori, insulă botezată New York încă de la descoperirea ei. Clădirile ameninţătoare se întindeau până dincolo de marginea ecranului, provocând parcă să fie cercetare din apropiere.

Întregul echipaj fixă imaginea circa un minut. Apoi doctoral David Brown începu să vocifereze:

— Foarte bine, Rama, rosti el cu voce mândră. Cred că vedeţi, necredincioşilor, strigă destul de tare pentru a se face auzit de oricine, este *exact* ca primul.

Camera video a Francescăi se răsuci spre el ca să-i imortalizeze încântarea. Cea mai mare parte a echipajului era încă fără grai, pironită locului de detaliile dezvăluite pe monitor.

Între timp, sonda ghidată de Takagishi transmitea fotografii ale zonei situate imediat sub tunel, luate sub unghi mic. Imaginile erau retransmise pe ecranele

secundare plasate de jur-împrejurul centrului de control, urmând să fie folosite pentru reverificarea proiectelor infrastructurii de comunicaţii şi transport ce avea să fie amplasată în interior. Acesta reprezenta adevăratul „obiectiv” al primei faze a misiunii – compararea miilor de imagini înregistrate de cele două sonde, cu cele deja existente luate pe Rama I. Deşi cele mai multe comparaţii puteau fi executate digital – şi deci automat – întotdeauna aveau să existe diferenţe necesitând intervenţia umană. Chiar dacă cele două vehicule spaţiale erau absolut identice, intensitatea luminoasă diferită în momentul efectuării fotografiilor putea conduce la concluzii eronate.

Două ore mai târziu, ambele sonde reveniseră la baza şi se trecuse la efectuarea unui inventar sumar al fotografiilor. Nu existau diferenţe structurale majore între Rama II şi predecesorul său – cel puţin până la mărimea de o sută de metri. Singura zonă unde se observau modificări semnificative la acea rezoluţie a imaginii era însuşi Oceanul Cilindric, ştiut fiind că reflexia gheţii constituia un fenomen greu de analizat cu un algoritm de comparare digital. Ziua fusese lungă şi obositoare. Borzov anunţă că sarcinile fiecărui membru al echipajului aveau să fie afişate într-un ceas şi că „dineul special” va avea loc în centrul de control, peste două ceasuri.

— Nu poţi face aşa ceva, strigă un David Brown extrem de mânios, dând buzna în biroul comandantului fără a bate la uşă şi agitând în aer imprimatul cu sarcinile misiunii.

— Despre ce vorbeşti? replică generalul Borzov, deranjat de intrarea grosolană a doctorului Brown.

— Trebuie să fie o greşeală, continuă Brown, coborând de această dată vocea. Doar nu te aştepţi să rămân pe Newton în timpul primei ieşiri. Văzând că generalul Borzov nu răspunde, omul de ştiinţă american

schimbă tactica. Vreau să ştii că nu accept. Şi nici cei de la Agenţia Spaţială n-o vor face.

Borzov se ridică din spatele biroului.

— Închide uşa, doctore Brown.

David Brown trânti uşa glisantă.

— Şi acum *dumneata* ai să mă asculţi cu atenţie, continuă generalul. Nu-mi pasă câtuşi de puţin pe cine ai dumneata în conducerea Agenţiei. Eu comand această misiune. Dacă vei continua să te comporţi ca o primă donna, voi avea grijă personal să nu pui *niciodată* piciorul în interiorul lui Rama.

Brown coborî şi mai mult vocea.

— Am dreptul să cer o explicaţie, zise el cu o ostilitate transparentă. Sunt primul om de ştiinţă de pe această navă. Şi mai sunt purtătorul de cuvânt al misiunii Newton faţă de mass-media. Cum ai să justifici lăsarea mea la bordul navei, în vreme ce alţi nouă astronauţi intră în Rama?

— Nu trebuie să-mi justific deciziile, replică Borzov, gustând pentru moment autoritatea pe care o avea faţă de american. Aplecându-se înainte, reluă: Dar, pentru a se înregistra în procesul verbal şi pentru că am anticipat copilăreasca dumitale izbucnire, îţi voi spune de ce nu vei participa la prima ieşire. Ea are două obiective importante: stabilirea infrastructurii de comunicaţii şi transport, precum şi examinarea detaliată a interiorului, pentru a confirma presupunerea că această navă e identică cu cealaltă…

— Lucrul a fost deja confirmat de sonde, întrerupse Brown.

— Doctorul Takagishi nu-i de aceeaşi părere, ripostă Borzov. El consideră că…

— La dracu’, generale, Takagishi nu va fi mulţumit până ce fiecare centimetru pătrat din Rama nu va fi

dovedit identic cu cel de pe prima navă. Ai văzut rezultatele sondelor. Mai ai cumva dubii…

David Brown se opri în mijlocul propoziţiei. Generalul bătea darabana cu degetele în birou, fixându-l cu o privire îngheţată.

— Şi acum ai de gând să mă laşi să termin? rosti într-un sfârşit Borzov. Aşteptă câteva secunde, apoi continuă: Orice ai crede, Takagishi este considerat expertul numărul unu în ceea ce priveşte interiorul rămân. Afirmaţia dumitale că ai cunoaşte la fel de bine detaliile nu stă câtuşi de puţin în picioare. Am nevoie de toţi cei cinci ofiţeri pentru a lucra la infrastructură. Cei doi reporteri trebuie să intre în Rama nu numai deoarece au atribuţii distincte, dar şi pentru că atenţia întregii lumi este mereu aţintită asupra noastră. Şi consider că e esenţial pentru evoluţia ulterioară a misiunii ca eu însumi să pătrund în navă cel puţin o dată – am hotărât s-o fac *acum*. Întrucât regulamentul indică clar că cel puţin trei membri din echipaj trebuie să rămână în permanenţă în exteriorul lui Rama, nu-i greu de imaginat cine…

— Nu mă prosteşti nici măcar pentru o clipă, îl întrerupse brutal Brown. Ştiu despre ce-i vorba. Ai plănuit o scuză aparent logică ca să ascunzi adevăratul motiv al excluderii mele. Eşti gelos, Borzov. Nu suporţi gândul că cei mai mulţi mă consideră *pe mine* adevăratul conducător al expediţiei…

Comandantul îl fixă mai bine de cincisprezece secunde fără a scoate o vorbă.

— Ştii, doctore Brown, declară el în cele din urmă, te compătimesc. Eşti extrem de talentat, dar această calitate este depăşită de propria ta supraapreciere. Dacă n-ai fi un aşa… De data aceasta fu rândul lui Borzov să se oprească în mijlocul propoziţiei. Privi în altă parte. Apropo, ştiind că odată întors în cabină te vei plânge imediat celor de la ASI,

trebuie să te informez că raportul ofiţerului biolog recomandă expres să nu fi utilizat în misiune alături de Wilson – datorită animozităţii pe care aţi demonstrat-o unul faţă de celălalt.

Ochii lui Brown se îngustară.

— Adică Nicole des Jardins a întocmit un raport oficial, menţionând expres numele meu şi al lui Wilson?

Borzov încuviinţă din cap.

— Căţeaua, murmură Brown.

— Întotdeauna-i altcineva de vină, nu este aşa, doctore Brown? întrebă generalul Borzov, zâmbindu-i larg.

David Brown se răsuci pe călcâie şi ieşi vijelios.

Generalul era într-o excelentă dispoziţie; sugestia Francescăi fusese oportună, între astronauţii care ancorau cu îndemânare măsuţele de podeaua centrului de control se făcea simţit un real spirit de camaraderie.

David Brown nu participă la petrecere. Rămase în cabina sa, în vreme ce ceilalţi unsprezece membri ai echipajului se delectau cu vânat şi garnitură de orez. Francesca anunţă cu stângăcie că Brown nu se simţea „în apele sale”, dar când János Tabori se oferi voluntar să verifice indispoziţia americanului, reportera adăugă grăbită că suferindul dorea să fie lăsat singur După câteva pahare de vin, János şi Richard Wakefield o tachinau pe Francesca la un capăt de masă, în timp ce la celălalt Reggie Wilson şi generalul O’Toole se angajaseră într-o dispută aprinsă referitoare la viitorul sezon de baseball. Aşezată între generalul Borzov şi amiralul Heilmann, Nicole le asculta amintirile despre operaţiunile lor de menţinere a păcii în zilele timpurii de după Haos.

Francesca se scuză imediat după terminarea cinei şi dispăru câteva minute împreună cu Takagishi. Când se reîntoarse, îi rugă pe toţi să-şi răsucească scaunele în aşa fel încât fiecare să poată urmări principalul ecran de pe

perete. După stingerea luminilor, ea şi Dr. Takagishi proiectară pe monitor o imagine completă a exteriorului lui Rama. Numai că de data aceasta nu mai era vorba de acel cilindru cafeniu închis pe care-l văzuseră cu toţii mai devreme. Nu, acum Rama era inteligent colorată cu ajutorul unor subrutine de prelucrare a imaginilor; devenind un cilindru negru cu dungi galben-aurii. Capătul cilindrului aproape că semăna cu o faţă omenească. În sală se lăsă pentru moment tăcerea, în mijlocul căreia Francesca începu să recite:

„*Tigru, tigru care arzi*
În ai nopţii codri-nalţi.
Cine-a pus a lui vecie
În temuta-ţi simetrie?”

Nicole des Jardins simţi un fior rece pe şira spinării auzind-o pe Francesca începând următoarea strofă:

„*Pe ce pisc, pe care văi*
Arse foc din ochii tăi?”

La urma urmei, asta reprezintă adevărata întrebare, gândi Nicole. *Cine a construit această navă de proporţii uriaşe*? *Cine este mult mai important pentru destinul nostru decât de ce*.

„*Lanţ a fost, ciocan, ilău*.
De-a croit creierul tău?
Cine-a strâns, cine-ndrăzneşte.
Spaima ucigaşă-n cleşte?”

De cealaltă parte a mesei, generalul O’Toole era şi el vrăjit de recitarea Francescăi. Aceleaşi probleme fundamentale ce-l sâcâiau de când depusese cererea de admitere în echipajul misiunii Newton îi reveniră iarăşi în minte. *Sfinte Dumnezeule, cum se încadrează ramanii în universul Tău*? *I-ai creat pe ei la început şi abia apoi pe noi*? *Sunt ei care cumva verii noştri*? *Şi pentru ce i-ai trimis aici*?

„Stelele cu lănci aruncă
Sau e-n lacrimi bolta-adâncă?
Cel ce te-a creat, la fel
A surâs creând pe miel?”
(*The Tiger – William Blake*)

După ce Francesca termină de recitat poemul urmă o scurtă tăcere, apoi aplauze furtunoase. Reportera menţionă graţios că doctorul Takagishi îi pusese la dispoziţie modalitatea de procesare a imaginilor, iar plăcutul japonez se înclină jenat în faţa colegilor. János Tabori se ridica în picioare.

— Cred că sunt în asentimentul tuturor, Shig şi Francesca, în a vă felicita pentru originala şi profunda voastră realizare, declară el rânjind. Aproape că m-aţi determinat să iau în serios ce vom întreprinde mâine.

— Şi pentru că veni vorba de mâine, spuse ridicându-se în picioare generalul Borzov şi agitând în aer o sticlă destupată de vodcă ucraineană, din care trăsese deja două înghiţituri bune, acum e momentul să toastăm – ştiţi, un vechi obicei rusesc. Am adus cu mine doar două sticle din această comoară naţională şi intenţionez să le împart cu dumneavoastră, prieteni şi colegi ai mei, cu acest prilej cu totul special.

Întinse ambele sticle generalului O'Toole, care folosi neîndemânatic aparatul de dozat lichide ca să umple micile cupe acoperite, trecute din mâna în mână.

— Cum Irina Turgheniev cunoaşte bine, continuă comandantul, pe fundul fiecărei sticle de vodcă ucraineană se găseşte câte un mic vierme. Legenda spune că cel care mănâncă viermele va căpăta puteri deosebite în următoarele douăzeci şi patru de ore. Amiralul Heilmann a însemnat două cupe cu câte o cruce vizibilă în infraroşu. Cei ce vor primi aceste cupe vor avea permisiunea să mănânce viermii saturaţi cu vodcă.

— Iah, exclamă o clipă mai târziu János, întinzând scanerul lui Nicole, după ce verificase dacă pe propriul lui pahar exista sau nu o cruce. Iată o întrecere pe care sunt bucuros s-o pierd.

Cel al lui Nicole era marcat. Ea era unul din cei doi norocoşi cosmonauţi care aveau să aibă plăcerea să servească drept desert un vierme ucrainean. *Chiar trebuie să fac aşa ceva*? se întrebă în gând, apoi îşi răspunse afirmativ observând privirea serioasă a comandantului. *Ei bine*, *doar n-o să mă omoare*. *Iar eventualii paraziţi au fost probabil anihilaţi de alcool*.

Cealaltă cupă se afla în mâna generalului Borzov. Comandantul zâmbi, aruncă unul din micuţii viermi înăuntru, dându-i celuilalt drumul în paharul lui Nicole; ridicând cupa spre tavan, rosti:

— Să bem cu toţii pentru o misiune încununată de succes. Zilele şi săptămânile ce vor urma vor constitui pentru fiecare dintre noi aventura vieţii. Într-un sens cât se poate de real, noi doisprezece suntem ambasadorii omenirii pe lângă o cultură extraterestră. Să ne dăm întreaga silinţă pentru a ne reprezenta cum se cuvine semenii.

Îndepărtă capacul de pe cupă, atent să nu o verse şi îi dădu peste cap conţinutul, dintr-o singură înghiţitură. Nicole procedă la fel, reflectând că singurul lucru cu un gust şi mai rău mâncat vreodată fusese groaznicul tubercul servit în timpul ceremoniei Poro de pe Coasta de Fildeş.

După încă câteva scurte toasturi, luminile începură să se micşoreze.

— Iar acum, anunţă generalul Borzov cu un gest larg al mâinii, direct din Stratford, misiunea Newton are onoarea să vi-l prezinte pe Richard Wakefield şi pe talentaţii săi roboţi. Încăperea se întunecă complet, cu excepţia unei suprafeţe de un metru pătrat din stânga

mesei, zonă luminată de undeva de sus. În mijlocul spotului de lumină se ivi imaginea unui vechi castel. O femeie robot, înaltă de douăzeci de centimetri şi înveşmântată într-o rochie lungă, se plimba într-una din camere. Citea o scrisoare. După câţiva paşi totuşi, lăsă mâinile să-i cadă în jos şi începu să vorbească:

„Eşti Glamis, eşti şi Cawdor. Şi vei fi
Tot ce ţi-e dat. Dar firea ta-i prea plină
De laptele-omeneştii duioşii.
S-aleagă drumul care-i cel mai scurt.
Mă tem de ea. Mărire vrei...”

— O ştiu pe femeia asta, şopti János cu un zâmbet adresat lui Nicole, Am mai întâlnit-o undeva.

— Ssttt, făcu Nicole fascinată de precizia mişcărilor lui Lady Macbeth. *Wakefield e cu adevărat un geniu*, socoti ea. *Cum de a rea*lizat *detalii atât de extraordinare, în nişte lucruri aşa de mici*? Nicole era uluită de gama expresiilor redate de chipul robotului.

Pe măsură ce se concentra, minuscula scenă începu să se rotească în mintea ei. Uită pe moment că urmărea nişte roboţi, într-un spectacol de teatru miniatural. Un mesager intră, anunţând-o pe Lady Macbeth că soţul ei se apropie şi că regele Duncan va petrece noaptea la castel. Nicole observă expresia de anticipare ambiţioasă întipărită pe faţa eroinei, imediat după plecarea mesagerului.

„Voi, duhuri ce daţi gânduri ucigaşe.
Stârpiţi femeia-n mine şi turnaţi-mi
Din creştet până-n tălpi cruzime oarbă.
Vârtos să-mi fie sângele, căinţa
Nu-şi afle-n el nici loc, nici drum...”

Dumnezeule, gândi Nicole, clipind repede din ochi pentru a se asigura că nu-i jucau cumva vreo festă, *se transformă*! Şi chiar aşa se întâmpla! În clipa în care cuvintele „stârpiţi femeia-n mine” ieşiră din gura robotului,

silueta sa începu să se modifice. Apăsarea sânilor pe rochia de metal, rotunjimea şoldurilor, moliciunea feţei dispărură toate. Un robot androgin continuă să o întruchipeze mai departe pe Lady Macbeth.

Nicole era vrăjită şi plutea într-o fantezie, produsă atât de fertila sa imaginaţie cât şi de consumul de alcool. Noua faţă a robotului îi aducea vag aminte de cineva cunoscut. Auzi un zgomot în dreapta şi întorcându-se, îl văzu pe Reggie Wilson discutând aprins cu Francesca. Privirea lui Nicole alunecă iute de la Francesca la Lady Macbeth. *Asta-i, noua Lady Macbeth seamănă cu Francesca*.

Brusc fu cuprinsă de o teamă iraţională, de presentimentul unei tragedii care o aruncă într-o stare de teroare cumplită. *Ceva îngrozitor este pe punctul să se-ntâmple*. Respiră adânc de câteva ori încercând să se calmeze, dar nu reuşi să scape de lugubrul sentiment. Pe scenă, regele Duncan tocmai era salutat de graţioasa sa gazdă de o noapte. În centrul de control, Francesca îi turna generalului Borzov ultimele picături de vin. Nicole nu-şi putu stăpâni panica.

— Ce s-a întâmplat, Nicole? întrebă János, observându-i starea.

— Nimic, răspunse ea. Adunându-şi toate forţele, încercă să se ridice de pe scaun. Mi-a căzut ceva greu la stomac. Mă duc în camera mea.

— Dar pierzi filmul de după cină, exclamă plin de umor János.

Nicole se forţă să zâmbească, în vreme ce colegul ei o ajuta să rămână dreaptă. O auzi pe Lady Macbeth muştruluindu-şi bărbatul pentru lipsa lui de curaj şi un nou val de frică o cuprinse din cap până-n picioare. Aşteptă până ce surplusul de adrenalină se risipi, apoi îşi ceru scuze şi se îndreptă încet spre cameră.

17. Moartea unui soldat

În vis, Nicole avea iarăşi zece ani şi se juca în pădurile din spatele casei situate în suburbia pariziană Chilly-Mazarin. Deodată, o cuprinse sentimentul că mama sa este pe moarte. Fetiţa intră în panică şi alergă spre casă să îi spună tatălui. O pisică mică, cu dinţii însă ascuţiţi îi blocă calea. Nicole se opri. Auzi un ţipăt. Părăsind poteca, o luă printre copaci. Crengile îi zgâriau pielea; pisica o urmărea. Încă un ţipăt. Când se trezi, lângă ea stătea un János Tabori înfricoşat.

— Generalul Borzov, explică bărbatul. Are dureri cumplite.

Nicole sări într-o clipă din pat, se înfăşură în halat, înhăţă trusa medicală portativă şi-l urmă pe János.

— Pare a fi apendicită, totuşi nu sunt sigur, menţionă János în vreme ce se grăbeau de-a lungul coridorului.

Irina Turgheniev îngenunchease lângă comandant, ţinându-l de mână. Generalul era întins pe o canapea, cu faţa albă ca varul şi cu fruntea acoperită de sudoare.

— Ah, iat-o şi pe doctoriţa des Jardins. Reuşi să zâmbească, încercă să se ridice, dar se strâmbă de durere şi se lăsă din nou pe spate. Nicole, spuse el calm, sufăr cumplit. Nu m-am simţit niciodată aşa, nici chiar atunci când am fost rănit în armată.

— De când a început? întrebă ea scoţând din trusă scanerul şi monitorul de biometrie, pentru a verifica datele bolnavului. Între timp Francesca, cu aparatul video în mână, se plasase în spatele lui Nicole, intenţionând să filmeze punerea diagnosticului; doctoriţa îi făcu nerăbdătoare semn să se îndepărteze.

— De vreo două sau trei minute, rosti cu greu generalul. Şedeam pe scaun urmărind filmul şi râzând din toată inima, când am simţit o durere intensă, ascuţită, în partea dreaptă jos. Ca şi cum ceva mă ardea pe dinăuntru.

Nicole programă scanerul să verifice starea sondelor Hakamatsu din ultimele trei minute. Localiză punctul nevralgic al durerii, uşor de aflat din variaţiile ritmului cardiac ca şi din secreţiile endocrine. Solicită apoi o situaţie completă a tuturor înregistrărilor din perioada critică de timp.

— János, du-te în depozit şi adu-mi aparatul de diagnosticare, îşi rugă colegul întinzându-i cartela magnetică de deschidere a uşii. Ai o febră uşoară, fapt ce sugerează existenţa unei infecţii în corp, i se adresă apoi generalului Borzov. Datele interne confirmă că durerea e acută.

Tabori se întoarse cu un mic dispozitiv electronic, asemănător cu o cutie. Nicole scoase din scaner un cubuleţ şi-l introduse în noul aparat. După numai treizeci de secunde, monitorul afişa rezultatul: APENDICITĂ, PROBABILITATE 94%. Doctoriţa apăsă o tastă şi pe ecran apărură alte diagnostice posibile: hernie, ruptură musculară internă, reacţie la droguri, dar niciuna nu avea o probabilitate mai mare de două procente.

Am două posibilităţi, reflectă rapid Nicole în vreme ce Borzov se strâmbă iarăşi de durere. *Pot trimite toate datele*. *pe Pământ pentru a obţine un diagnostic complet, conform cu procedura*… Aruncă o privire la ceas şi calculă durata transmisiei, estimată în minute lumină, la care adăugă intervalul necesar medicilor ca să ia o hotărâre după analiza diagnosticului. *Moment când ar putea fi prea târziu*…

— Ce se aude, doctore? întrebă generalul ai cărui ochi o implorau să-i oprească durerea cât mai curând posibil.

— Diagnosticul cel mai probabil e apendicită.

— La naiba! Borzov aruncă o privire circulară spre colegii săi. Se aflau prezenţi acolo toţi, cu excepţia lui

Wilson şi Takagishi care renunţaseră la film. Misiunea nu va întârzia însă din cauza mea. Continuăm aşa cum am stabilit, în timp ce eu mă voi reface. Îl fulgeră o durere ascuţită şi faţa i se contorsionă.

— Ei, replică Nicole. Nimic nu-i încă sigur. Mai avem nevoie de o serie de înregistrări. Repetă analizele, folosind de astă dată şi datele înregistrate în cele două minute de la sosirea ei în încăpere. apendicită, probabilitate 92%. Nicole tocmai voia să reverifice şi celelalte diagnostice posibile, când simţi mâna puternică a comandantului pe braţul ei.

— Dacă intervenim rapid, înainte ca otrava să se răspândească în tot trupul, operaţia nu este dificilă pentru robot, aşa-i?

Nicole aprobă din cap.

— Iar dacă pierdem timp ca să aşteptăm confirmarea diagnosticului de pe Pământ – *auuu*! – atunci corpul meu va suferi o traumă mai puternică?

Îmi citeşte gândurile, se gândi fulgerător Nicole. Apoi îşi dădu seama că generalul demonstra doar perfecta cunoaştere a procedurilor Newton.

— Încearcă cumva pacientul să-i sugereze doctorului cum să procedeze? se interesă Nicole, zâmbind în ciuda durerii vizibile a lui Borzov.

— Nu mi-aş permite să fiu aşa de încrezut, replică comandantul străduindu-se să-i facă cu ochiul.

Nicole aruncă o privire monitorului. Iarăşi APENDICITĂ, PROBABILITATE 92%.

— Ai ceva de adăugat? îl întrebă pe János Tabori.

— Doar că am mai văzut şi altă dată apendicită, ca student la Budapesta, răspunse ungurul. Simptomele erau identice.

— În regulă, declară Nicole. Du-te şi pregăteşte-l pe ROşur pentru operaţie. Amirale Heilmann şi Cosmonaut

Yamanaka, vreţi să-l transportaţi pe general la infirmerie? Răsucindu-se, se adresă Francescăi: Îmi dau seama că asta e o ştire de pagina întâi! Ai permisiunea să intri în sala de operaţii numai dacă te supui următoarelor condiţii: urmezi procedura uzuală ca orice cadru medical, stai liniştită lângă un perete împreună cu aparatul tău de filmat; te supui oricărui ordin pe care ţi-l voi da.

— Îmi convine, dădu din cap Francesca. Mulţumesc.

Irina Turgheniev şi generalul O'Toole rămaseră în încăpere după ce Borzov ieşi, transportat de Heilmann şi Yamanaka.

— Sunt sigur că vorbesc în numele amândurora, declară în stilul său sincer americanul. Vă putem fi cumva de folos?

— János mă va asista, în vreme ce ROşur va efectua operaţia. Însă aş avea nevoie. de ajutor, în caz de urgenţă.

— Sunt gata, declară O'Toole. Am o oarecare experienţă medicală în urma acţiunilor caritabile la care am participat.

— Perfect, replică Nicole. Haideţi atunci să facem curat.

ROşur, chirurgul-robot îmbarcat pe Newton tocmai în perspectiva unor asemenea urgenţe, nu se compara câtuşi de puţin cu sofisticatele şi complet autonomele săli de operaţii ale spitalelor de pe Pământ. Cu toate acestea, ROşur rămânea o minune a tehnicii. Putea fi împachetat într-o valijoară şi cântărea doar patru kilograme. Nu avea nevoie de o sursă puternică de alimentare, fiind capabil să lucreze în peste o sută de situaţii distincte.

János Tabori despacheta maşina. Cu toate articulaţiile şi anexele bine strânse la un loc, chirurgul electronic nu arăta câtuşi de puţin impresionant. După ce János reciti instrucţiunile de utilizare, conectă dispozitivul central de comandă al robotului la tăblia patului special pe

care zăcea generalul. Durerile acestuia se atenuaseră şi nerăbdătorul comandant îi presa pe toţi să se grăbească.

János introduse cuvântul de cod al operaţiei. ROşur îşi desfăşură automat braţele, inclusiv extraordinara sa mână-bisturiu cu patru degete, în poziţia cerută pentru extirparea unui apendice. Nicole intră în cameră, într-un costum alb operator şi cu mâinile înmănuşate.

— Ai terminat verificările?

János încuviinţă în linişte.

— Termin eu testele preoperatorii în timp ce te dezinfectezi, continuă Nicole. Le făcu semn Francescăi şi generalului O'Toole, aflaţi chiar în faţa uşii, să intre înăuntru. E ceva mai bine? îl întrebă după aceea pe Borzov.

— Nu prea, mormăi acesta.

— Ţi-am administrat un sedativ uşor. ROşur va fi cel care te va anestezia în prima fază a operaţiei. Îmbrăcându-se, Nicole îşi reîmprospăta memoria; de fapt ştia totul pe dinafară, aceasta fiind una din intervenţiile simulate pe durata testelor. Introduse datele medicale personale ale lui Borzov în memoria lui ROşur, cuplă dispozitivele electronice ce asigurau transmiterea informaţiilor monitorizate ale pacientului către robot în timpul apendictomiei şi verifică dacă programele se autotestau. În cele din urmă, reglă minusculul cuplu de camere stereo menite să lucreze în tandem cu mâna chirurgului.

János reintră în încăpere. Nicole apăsă pe un buton de pe pupitrul robotului, listând două copii ale etapelor operaţiei. Îi întinse una lui János şi o păstră pe cealaltă.

— Toată lumea-i pregătită? întrebă ea, privindu-i pe Borzov. Comandantul misiunii Newton dădu din cap, iar Nicole îl activă pe ROşur.

Una din cele patru mâini mecanice administră pacientului un anestezic şi într-un minut, Borzov deveni inconştient. Sub ochii camerei video a Francescăi

(jurnalista şoptea ocazional comentarii în microfonul ultrasensibil) mâna-bisturiu, ajutată de cei doi „ochi”, practică incizia necesară izolării organului suspect. Niciun chirurg nu putea fi mai rapid şi mai abil. Având la dispoziţie o baterie de senzori ce verificau sute de parametri în fiecare microsecundă, ROşur îndepărtase ţesuturile şi dezgolise apendicele în aproximativ două minute. Urma o verificare de treizeci de secunde înainte ca robotul să extirpeze organul bolnav.

Nicole se aplecă peste pacient pentru a cerceta apendicele dezgolit. Nu era umflat şi nici inflamat.

— Repede, János, priveşte, spuse ea cu ochii ia ceasul digital care număra secundele acordate verificării. Pare normal. János se aplecă de cealaltă parte a mesei de operaţie. *Dumnezeule*, gândi Nicole, *suntem pe punctul de a extirpa*... Ceasul digital indica 00: 08.

— Opreşte-l, ţipă ea. Opreşte operaţia. Nicole şi János se întinseră simultan spre pupitrul de control al robotului.

Şi în acelaşi moment, întreaga navă Newton se lăsă într-o parte. Nicole fu aruncată înapoi şi izbită de perete. János se rostogoli în faţă, lovindu-se cu capul de masa de operaţie. Degetele sale întinse şi ţepene căzură pe tastele pupitrului de comandă, apoi alunecară jos, în vreme ce bărbatul se prăbuşea pe podea. Generalul O’Toole şi Francesca fură proiectaţi în peretele cel mai îndepărtat. Un *bip-bip* strident provenind de la câteva sonde Hakamatsu arăta că cineva prezent în cameră avea serioase probleme. Nicole verifică rapid dacă O’Toole şi Sabatini nu păţiseră nimic, apoi se strădui să-şi reia vechea poziţie lângă masa de operaţie. Cu mare efort reuşi să se târască într-acolo, folosind ca punct de sprijin picioarele prinse în podea ale mesei. În cele din urmă se ridică.

În clipa în care capul îi ajunse la nivelul mesei de operaţie, se trezi împroşcată cu sânge. Se holbă la Borzov, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Incizia era plină de sânge, iar mâna-bisturiu se găsea undeva înăuntru, după toate probabilităţile încă în funcţiune. Sonda implantată în corpul lui Borzov emisese acel sunet, în ciuda faptului că Nicole mărise considerabil valorile de toleranţă înainte de operaţie.

Femeia fu străbătută de un fior de teamă şi de greaţă, dându-şi seama că robotul nu încetase să opereze. Împotrivindu-se din toate puterile forţei care o împingea spre perete, reuşi să ajungă la pupitrul de comandă şi să întrerupă alimentarea cu energie. Bisturiul se retrase din balta de sânge, reluându-şi poziţia iniţială, lăsând-o pe Nicole să încerce să oprească masiva hemoragie.

Treizeci de secunde mai târziu, forţa neaşteptată dispăru la fel de brusc precum apăruse. Generalul O'Toole se ridică cu greu în picioare şi se apropie de o Nicole ajunsă deja în pragul disperării. Bisturiul produsese prea multe leziuni. Comandantul se stingea sub ochii lor, din cauza unei hemoragii mult prea intense.

— Oh, nu. Oh, Dumnezeule, nu, rostea încontinuu O'Toole, neputându-şi dezlipi privirea de pe trupul prietenului său. Alarma declanşată de sondă continua să sune, ei alăturându-i-se şi celelalte sisteme de siguranţă branşate la masa de operaţie. Francesca îşi reveni în simţiri la timp ca să înregistreze ultimele zece secunde din viaţa lui Valerii Borzov.

Urmă o noapte lungă pentru întregul echipaj Newton. În cele două ore scurse imediat după operaţie, Rama mai efectuă încă trei manevre similare cu cea dintâi, fiecare de unul sau două minute. Centrul de Control de pe Terra confirmă că aceste manevre combinate modificaseră poziţia, viteza de rotaţie şi orbita vasului extraterestru.

Nimeni nu reuşise să stabilească scopul exact al manevrelor; fuseseră considerate „modificări de orientare”, schimbând înclinaţia şi apsidele orbitei rămâne. Şi totuşi, energia traiectoriei nu se modificase semnificativ: Rama se găsea mai departe pe o curbă hiperbolică în raport cu Soarele.

Atât pe Newton cât şi pe Pământ, moartea bruscă a generalului Borzov şocase. Generalul fu elogiat de mijloacele mass-media ale tuturor naţiunilor, realizările sale fiindu-i scoase în evidenţă de colegi şi colaboratori. Moartea sa fu catalogată drept accidentală, datorată mişcării surprinzătoare efectuate de Rama în timpul unei banale operaţii de apendice. Dar la opt ore după deces, mulţi specialişti de pe Pământ ridicau deja o serie de întrebări neliniştitoare. De ce se mişcase Rama exact în acel moment? De ce sistemul de siguranţă al lui ROşur nu anulase operaţia? De ce nu reuşiseră medicii umani prezenţi la intervenţie să întrerupă alimentarea cu energie a robotului, înainte să fie prea târziu?

Aceleaşi probleme le analiza şi Nicole des Jardins. Completase documentele necesare în cazul unui deces survenit în spaţiu şi sigilase corpul lui Borzov într-un sicriu vidat din spatele uriaşului depozit al navei militare. Alcătuise propriul ei raport asupra incidentului; la fel procedaseră O’Toole, Sabatini şi Tabori. Între toate exista o singură – dar importantă – diferenţă. János uitase să menţioneze că ar fi atins pupitrul de comandă în timpul manevrei. În acel moment, Nicole nu acordă importanţă acestei omisiuni.

Teleconferinţele obligatorii cu oficialii Agenţiei Spaţiale se dovediră extrem de chinuitoare. Nicole fu cea care suportă cele mai stupide şi repetate întrebări. De câteva ori se văzu nevoită să-şi adune toate puterile pentru a nu-şi ieşi din sărite. Se aşteptase ca Francesca să facă

aluzii la incompetenţa cadrelor medicale de la bordul lui Newton. Însă italianca rămăsese imparţială şi corectă în reportajul ei.

După un scurt interviu acordat Francescăi, unde arătă cât de îngrozită fusese observând sângele ce ţâşnea din incizia practicată asupra lui Borzov, Nicole se retrase în camera ei, aparent să se odihnească şi să doarmă. Dar nu-şi permise acest lux. Revăzu de nenumărate ori momentele critice ale operaţiei. Ar fi putut oare să întreprindă ceva care să schimbe desfăşurarea ulterioară a lucrurilor? Cum se explica faptul că ROşur nu se oprise automat?

În mintea lui Nicole nu exista nici cea mai mică îndoială că algoritmii de protecţie ai robotului erau bine proiectaţi. Dacă ei ar fi conţinut greşeli, nu ar fi trecut riguroasele testări premergătoare lansării. Deci pe undeva trebuia să se fi strecurat o eroare umană, fie o neglijenţă (în graba lor, ea sau János uitaseră oare să introducă vreun parametru de protecţie de bază?), fie un accident, în acele secunde de haos ce urmaseră răsucirii neaşteptate a navei. Căutarea infructuoasă a unei explicaţii şi cumplita oboseală resimţită se împletiră cu o puternică depresiune nervoasă, şi în cele din urmă Nicole adormi. Pentru ea, unul din termenii ecuaţiei pe care se străduia s-o rezolve era absolut limpede. Murise un om şi responsabilitatea cădea pe umerii ei.

18. Post mortem

Aşa cum era de aşteptat, ziua ce urmă decesului generalului Borzov fu încărcată de evenimente. Ancheta ASI luase o amploare sporită şi mulţi dintre cosmonauţi fură supuşi unui îndelung interogatoriu încrucişat. Pe Nicole o întrebară despre capacitatea ei de reacţie în momentul intervenţiei chirurgicale. Unele întrebări erau de-a dreptul respingătoare şi, cu toate că se străduia să-şi

păstreze întreaga energie în vederea propriilor investigaţii, îşi pierdu răbdarea de câteva ori.

— Ascultaţi, v-am explicat deja că băusem două pahare de vin şi unul de vodcă, cu trei ore înaintea operaţiei. Am admis că nu aş fi pus nimic în gură dacă aş fi ştiut că urmează să operez. Am recunoscut că ar fi fost mai bine dacă măcar unul din cei doi medici de la bord nu ar fi băut deloc. Dar ideile bune vin întotdeauna prea târziu. Repet ce am spus mai înainte. Alcoolul nu mi-a influenţat câtuşi de puţin judecata şi capacităţile fizice în timpul intervenţiei.

Întoarsă în cabină, Nicole se concentră asupra controversei iscate de nereuşita programului de protecţie al robotului de a întrerupe operaţia. Conform instrucţiunilor de utilizare ale lui ROşur, era clar că cel puţin două sisteme separate de senzori ar fi trebuit să trimită semnale de corecţie procesorului. Accelerometrul ar fi trebuit să alerteze robotul de modificarea condiţiilor de mediu, survenite prin apariţia forţei laterale. Iar camerele video ar fi trebuit să semnalizeze neconcordanţa dintre imaginile transmise în direct şi cele preînregistrate. Însă, din cine ştie ce motiv, niciunul din sisteme nu întrerupsese operaţia. Ce se întâmplase în realitate?

Aproape cinci ore îi trebuiră lui Nicole ca să excludă orice posibilitate de eroare majoră, software ori hardware, a lui ROşur însuşi. Verifică dacă programul şi baza de date fuseseră corecte. Izolă imaginile stereo şi datele telemetrice ale accelerometrului din secundele imediat următoare răsucirii navei. Măsurătorile fuseseră transmise corect procesorului central şi ar fi trebuit să ducă la întreruperea funcţionării. Nu se întâmplase însă aşa. De ce? Singura explicaţie posibilă era că programul fusese schimbat manual, după introducerea lui în computer şi începutul operaţiei de apendictomie.

Nicole pătrunsese deja într-un domeniu care o depăşea. Cunoştinţele ei de inginerie şi calculatoare fuseseră solicitate la maximum pentru a determina inexistenţa unei erori de programare. Ca să afle dacă şi când s-ar fi efectuat schimbarea codului şi parametrilor stabiliţi pentru ROşur, ar fi avut nevoie de cineva capabil să citească limbajul calculatorului şi să studieze miliardele de biţi de informaţie stocaţi pe durata întregii operaţii. Cercetările lui Nicole se vedeau blocate până în clipa când găsea pe cineva potrivit să o ajute. *Poate că ar trebui să renunţ*? îi şopti o voce interioară. *Cum să faci asta*? replică o alta, *cum să te dai bătută înainte de a afla cu certitudine cauza morţii generalului*? La baza motivaţiei lui Nicole de a afla răspunsul stătea dorinţa arzătoare să se asigure că moartea comandantului nu se datora erorii sale.

Ridicându-se din faţa terminalului, se prăbuşi pe pat. Brusc îşi aminti de surprinderea încercată în cele treizeci de secunde în care avusese înaintea ochilor apendicele lui Borzov. *În niciun caz nu avea apendicită*, reflectă ea. Fără vreun motiv anume, Nicole se reaşeză în faţa terminalului şi accesă al doilea set de date oferite de diagnosticianul electronic, chiar înainte de a-şi face cunoscută ea decizia de intervenţie operatorie. Aruncă doar o privire spre ce afişa ecranul – APENDICITĂ, probabilitate 92% – concentrându-se asupra celorlalte posibilităţi. De astă dată, REACŢIE LA DROGURI era listată ca a doua alternativă, cu o probabilitate de 4%. Nicole ceru prezentarea datelor dintr-un alt unghi: cauza posibilă a simptomelor, având în vedere că *nu putea* fi vorba de apendicită.

Rezultatele apărură pe ecran, iar Nicole rămase uluită. Conform acestor ultime cifre, dacă informaţiile biometrice transmise de sonda implantată în corpul lui Borzov se analizau sub ipoteza că *nu* era vorba de

apendicită, atunci existau 62% şanse ca totul să se fi datorat acţiunii unor droguri. Înainte să solicite efectuarea altor analize, auzi o bătaie în uşă.

— Intră, strigă continuând să lucreze la terminal. Răsucindu-se, o văzu în pragul uşii pe Irina Turgheniev. Câteva clipe, pilotul sovietic rămase tăcută.

— Mi-au cerut să te chem, spuse ea, ezitând. Era foarte timidă în relaţiile cu ceilalţi; singurii în mijlocul cărora se simţea în largul ei erau colegii săi din Europa de Est, Tabori şi Borzov. Echipajul s-a adunat într-o şedinţă în…

— Ce fel de şedinţă? întrebă Nicole, salvând datele din memorie, apoi ridicându-se şi îndreptându-se spre coridor.

— De organizare, răspunse sec Irina, fără alte cuvinte.

În clipa când intrară într-una din sălile comune, între Reggie Wilson şi David Brown se derula o discuţie aprinsă.

— Trebuie să înţeleg, întreba sarcastic doctorul Brown, că dumneata consideri că Rama s-a decis *dinadins* să efectueze manevra în acel moment? N-ai vrea să ne explici cum s-a făcut ca acest asteroid de metal să cunoască cu precizie că generalul Borzov era supus unei apendictomii tocmai atunci? Şi pentru că veni vorba, nu vrei să ne lămureşti de ce această presupus răuvoitoare navă extraterestră ne-a permis să ne ataşăm de ea şi n-a întreprins nimic, împiedicându-ne să ne continuăm misiunea?

Reggie Wilson aruncă o privire în jur, cerând parcă ajutorul celorlalţi.

— Logica ta e din nou de neclintit, Brown, declară cu o evidentă frustrare în glas. Ceea ce spui pare întotdeauna logic la suprafaţă. Dar eu nu sunt singurul care găseşte coincidenţa de-a dreptul înspăimântătoare. Uite-o pe Irina

Turgheniev. Ea mi-a vorbit prima despre această coincidenţă.

Dr. Brown le salută pe cele două femei. Felul autoritar cum pusese întrebarea sugera faptul că el conducea consfătuirea.

— Adevărat, Irina? Crezi ca şi Wilson că Rama a încercat să ne trimită un mesaj, efectuându-şi manevrele exact în timpul operaţiei generalului?

Irina şi Hiro Yamanaka vorbeau cel mai puţin la şedinţele echipajului. Sub privirile tuturor, Irina murmură un „nu” cu o nuanţă de umilinţă în voce.

— Dar când discutam aseară… insistă Wilson.

— Gata, am pus punct subiectului, îl întrerupse autoritar David Brown. Consensul general, împărtăşit şi de oficialităţile centrului de control, este că manevra a reprezentat o simplă coincidenţă, nu o conspiraţie. Aruncă o privire unui Reggie Wilson clocotind de mânie. Acum avem de discutat probleme mult mai importante. L-aş ruga pe amiralul Heilmann să ne comunice noutăţile privind comanda misiunii.

Abordând o poză teatrală, Otto Heilmann se ridică şi începu să citească dintr-un carnet.

— În conformitate cu regulamentele în vigoare la bordul lui Newton, în caz de deces sau incapacitate a comandantului, membrii echipajului sunt obligaţi să-şi ducă la bun sfârşit sarcinile sau misiunile deja repartizate. După îndeplinirea acestora, cosmonauţii trebuie să aştepte decizia celor de pe Pământ în legătură cu numirea unui nou ofiţer comandant.

David Brown îl întrerupse.

— Amiralul Heilmann şi cu mine am început să analizăm situaţia în urmă cu o oră şi ne-am dat rapid seama că avem motive reale de îngrijorare. ASI este preocupată cu cercetarea morţii generalului Borzov.

Nimeni de acolo nici măcar nu s-a gândit să pună în discuţie problema înlocuitorului său. Când o vor face, le vor trebui săptămâni pentru o decizie. Vorbim despre aceeaşi birocraţie incapabilă să numească un secund pentru Borzov, considerând că nu era nevoie. Făcu o pauză de câteva secunde pentru a permite membrilor echipajului să realizeze importanţa celor ascultate. Otto a sugerat că poate nu e cazul să aşteptăm hotărârea celor de pe Pământ, continuă doctorul Brown. Ideea sa este că ar trebui să ne formăm propria noastră structură organizatorică, una acceptabilă pentru toţi cei prezenţi aici, apoi să trimitem propunerea Agenţiei. Amiralul Heilmann crede că ea va fi acceptată, evitându-se astfel o tergiversare inerentă.

— Amiralul Heilmann şi doctorul Brown mi-au vorbit despre ideea lor, accentuând importanţa declanşării misiunii noastre în interiorul lui Rama, interveni în discuţie János Tabori. Au întocmit chiar o schiţă de organizare ce mi se pare destul de bună. Având în vedere că nimeni nu posedă experienţa vastă a generalului Borzov, poate că sunt necesari doi conducători, chiar amiralul Heilmann şi doctorul Brown. Otto ar răspunde de problemele militare şi de inginerie spaţială, iar Dr. Brown ar coordona eforturile de explorare a lui Rama.

— Şi ce se întâmplă când se contrazic sau când responsabilităţile lor se suprapun? se interesă Richard Wakefield.

— În acest caz, răspunse amiralul Heilmann, se recurge la votul tuturor astronauţilor.

— Ce drăguţ! exclamă Reggie Wilson, încă furios. Brown şi Heilmann s-au hotărât brusc să se neliniştească despre şefia misiunii şi tot ei ne propun o nouă structură de conducere, unde împart împreună puterea şi responsabilităţile. Sunt oare singurul care miroase ceva

necurat aici?

— Ei, şi tu acuma, Reggie, exclamă forţat Francesca Sabatini, coborându-şi camera video. E o concluzie logică. Doctorul Brown e ofiţerul senior cu ştiinţa. Amiralul Heilmann a fost mulţi ani colaboratorul apropiat al lui Valerii Borzov. Nimeni dintre noi nu posedă o cunoaştere aprofundată a tuturor aspectelor misiunii. Să împărţirii sarcinile ar…

Lui Reggie Wilson îi venea greu s-o contrazică pe Francesca, şi totuşi o întrerupse.

— Nu sunt de acord, declară el calm. Cred că trebuie să avem un singur comandant. Şi luând în consideraţie cele observate de când fac parte din acest echipaj, există un singur om pe care cu toţii l-am asculta fără discuţii. Generalul O'Toole. Dacă asta-i o şedinţă democratică, atunci îl propun pe el ca noul nostru comandant.

După ce Reggie se aşeză, se iscă un tumult general. David Brown încercă să restabilească ordinea.

— Vă rog, vă rog, strigă el, să discutăm metodic. Vreţi să ne alegem singuri comandantul şi apoi să punem Agenţia în faţa faptului împlinit? Să cădem de acord întâi cu asta, şi apoi putem să stabilim cine va fi, sau vor fi, conducătorii.

— Nu m-am gândit până acum la această chestiune, rosti Richard Wakefield. Dar sunt de acord să-i excludem pe cei de pe Pământ în luarea deciziei. Nu ei au trăit alături de noi în această misiune. Mai important, ei nu se află la bordul unei nave spaţiale legate de o creaţie extraterestră, undeva în interiorul orbitei lui Venus. Noi vom avea de suferit dacă se ia o decizie proastă; noi trebuie să hotărâm pe cine alegem.

Era evident că toţi – cu posibila excepţie a lui Wilson – preferau stabilirea structurii proprii de conducere şi prezentarea ei spre aprobare Agenţiei Spaţiale.

— În regulă, hotărî Otto Heilmann câteva minute mai târziu. Atunci să alegem şefii. S-a propus divizarea conducerii între doctorul Brown şi eu însumi. Reggie Wilson votează pentru generalul Michael O'Toole. Alte sugestii?

În cameră se instală o tăcere adâncă.

— Scuzaţi-mă, se auzi după vreo zece secunde vocea generalului O'Toole, aş dori să fac câteva observaţii. Cei prezenţi deveniră atenţi. Wilson avea dreptate; în ciuda cunoscutelor sale preocupări religioase, pe care însă nu le impunea nimănui altcuiva, generalul american era respectat de întregul echipaj. Consider că nu trebuie să pierdem spiritul de echipă pe care l-am construit cu greu în ultimul an. O alegere contestată ar duce la diviziune. În plus, nu cred că alegerea este atât de importantă sau de necesară. Indiferent cine va fi conducător – sau conducători – fiecare din noi a fost pregătit să îndeplinească anumite sarcini. Le vom duce la bun sfârşit, indiferent de circumstanţe.

Se auzi un murmur general de aprobare.

— În ce mă priveşte, continuă generalul O'Toole, trebuie să recunosc că ştiu foarte puţin sau chiar nimic despre problemele interne ale misiunii. Am fost antrenat doar să administrez cele două nave Newton, să evaluez potenţialele ameninţări militare şi să servesc ca nod de comunicaţii la bord. Nu sunt calificat pentru a fi comandant.

Reggie Wilson vru să-l întrerupă, dar O'Toole îl opri cu un gest.

— Propun să adoptăm planul lui Heilmann şi Brown şi să ne continuăm principala sarcină – explorarea acestui leviatan extraterestru venit de undeva din stele.

La sfârşitul întrunirii, cei doi noi conducători ai misiunii informară restul echipajului că a doua zi

dimineaţă va fi gata schiţa de principiu a primei ieşiri în interiorul lui Rama. Nicole se întoarse în cameră. Pe drum se opri şi bătu în uşa lui János Tabori. Niciun răspuns. Nicole ciocăni încă o dată şi-l auzi pe János strigând:

— Cine e?

— Nicole.

— Intră.

János zăcea pe spate pe micul pat, cu o expresie de suferinţă întipărită pe chip.

— Ce s-a întâmplat?

— Oh, nimic. Mă doare capul.

— Ai luat ceva? se interesă Nicole.

— Nu, durerea nu-i aşa de puternică. Te pot ajuta cu ceva? întrebă el cu un ton aproape ostil.

Nicole rămase uluită. Abordă discuţia cu mare grijă.

— Ei bine, reciteam raportul tău în legătură cu moartea lui Valerii…

— De ce? o întrerupse brusc János.

— Să văd dacă există vreun aspect pe care l-am fi putut aborda într-un mod diferit, răspunse Nicole.

Era limpede că János nu dorea să discute. După câteva secunde de aşteptare, Nicole reluă:

— Îmi pare rău, János. Poate că sunt prea insistentă. Voi veni altă dată.

— Nu, nu. Să terminăm acum cu asta.

Ciudat mod de a pune problema, socoti Nicole în vreme ce-şi formula în minte întrebarea:

— János, nu se menţionează nicăieri în raportul tău că te-ai întins spre pupitrul de control al lui ROşur, exact înainte de manevră. Iar eu aş putea să jur că ţi-am observat degetele pe claviatura de comandă în timp ce eram izbită de perete.

Nicole se opri. Niciun muşchi nu se clintise pe faţa lui Tabori. Era ca şi cum bărbatul se gândea la cu totul

altceva.

— Nu-mi amintesc, răspunse el în cele din urmă, fără nicio urmă de emoţie în glas. Poate că ai dreptate. Mi s-o fi şters din memorie atunci când m-am lovit.

Ajunge pentru moment, îşi zise Nicole, studiindu-şi cu atenţie colegul. *Nu mai poţi afla nimic aici.*

19. Ritual de trecere

Genevieve izbucni fără veste în lacrimi.

— Oh, Maman, te iubesc atât de mult şi totu-i aşa de îngrozitor.

Adolescenta ieşi grăbită din cadru, lăsând locul tatălui lui Nicole. Pierre o urmări cu privirea pentru a se asigura că se îndepărtează, apoi se răsuci spre monitor.

— A suportat greu ultimele douăzeci şi patru de ore. Ştii cât te adoră. Câteva ziare străine au scris că ai greşit operaţia. Aseară un reporter american de televiziune chiar a sugerat că erai beată.

Făcu o pauză. Tensiunea nervoasă i se citea pe faţă.

— Atât Genevieve cât şi eu ştim că niciuna din aceste afirmaţii nu este adevărată. Te iubim din toată inima şi suntem alături de tine.

Ecranul se întunecă. Nicole ceruse legătura prin videofon şi, la început, conversaţia cu familia ei o îmbărbătase. Totuşi, după cea de-a doua transmisie efectuată la un interval de douăzeci de minute, devenise evident că evenimentele de la bordul lui Newton tulburaseră profund viaţa celor din Beauvois. În special Genevieve arătase disperată. Plânsese din când în când vorbind despre generalul Borzov, pe care-l întâlnise de câteva ori şi de care cumva se ataşase; spre sfârşitul convorbirii se stăpânise cu greu să nu izbucnească iarăşi în lacrimi.

Deci şi vouă v-am îngreunat existenţa, gândi Nicole aşezându-se pe pat. Se frecă la ochi. Era extrem de

obosită. Încet, fără a-şi da de fapt seama cât era de deprimată, se dezbrăcă. O obsedau imaginile fetiţei sale la şcoala din Luynes. Se înfioră închipuindu-şi prietenele lui Genevieve, interesându-se despre operaţia şi moartea lui Borzov. *Scumpa mea, trebuie să ştii cât de mult te iubesc. Dacă aş fi în stare să te feresc de toate astea*! Nicole dorea s-o ia în braţe, s-o simtă lângă ea şi s-o dezmierde, alungând astfel demonii din jurul ei. Numai că nu putea. Genevieve se afla la o sută de milioane de kilometri distanţă.

Se întinse pe spate. Închise ochii, însă nu adormi. Era conştientă de o singurătate adâncă şi profundă, un sentiment de izolare mult mai acut decât oricare altul simţit vreodată în viaţă. Ştia că tânjeşte după o anume simpatie, după o altă fiinţă umană care să-i confirme că sentimentele sale de inadaptabilitate erau neîntemeiate şi neconforme cu realitatea. Dar nimeni nu se afla lângă ea. Tatăl şi fiica ei rămăseseră pe Pământ. Dintre cei doi membri ai echipajului pe care-i cunoştea mai bine, unul murise, iar celălalt se comporta suspicios.

Am dat greş. Am eşuat în cea mai importantă misiune. Îşi aduse aminte de un alt insucces la vârsta de şaisprezece ani. Participase la un uriaş concurs naţional pentru rolul lui Jeanne d’Arc, cu ocazia aniversării a 750 de ani de la moartea Fecioarei din Orléans. Dacă ar fi câştigat, ar fi întruchipat-o pe Jeanne într-o serie de spectacole pe durata a doi ani. Se lansase trup şi suflet în concurs, citind orice carte despre eroină şi vizionând nenumărate înregistrări video pe această temă. Nicole ieşise prima la toate testele, cu excepţia unuia: „potrivire”. Ar fi trebuit să câştige, dar nu se întâmplase aşa.

Tatăl ei o consolase spunându-i că Franţa nu era încă pregătită pentru eroine cu pielea întunecată.

Dar acela nu a fost un eşec în adevăratul sens al

cuvântului, îşi zise Nicole. *Şi oricum, îl aveam pe tata să mă consoleze*. Imagini de la înmormântarea mamei îi străfulgerară prin minte. Avea numai zece ani. Mama ei plecase neînsoţită în Coasta de Fildeş să îşi viziteze rudele. Anawi se găsea în Nidougou când o puternică epidemie de febră Hogan se abătuse asupra satului. Mama lui Nicole murise repede.

Cinci zile mai târziu, Anawi fusese incinerată ca o regină Senoufe. Nicole plânsese în vreme ce Omeh însoţea cu psalmi monotoni trecerea sufletului mamei sale în lumea de dincolo, pe Tărâmul Meditaţiei, unde fiinţele se odihneau, aşteptând să fie alese pentru o nouă viaţă pe Pământ. Pe măsură ce flăcările cuprindeau tot mai mult rugul şi veşmintele regale începeau să ardă, Nicole simţea cum o copleşeşte un sentiment cumplit de pierdere. Şi de singurătate. *Dar şi atunci l-am avut pe tata alături de mine*. *Mă ţinea de mână, privind cum pe mama o devorau flăcările*. *Împreună, totul a fost mai uşor de suportat*. *Mai singură m-am simţit în timpul ceremoniei Poro*. *Şi mai înspăimântată*.

Încă îşi aducea aminte de groaza şi neputinţa care-i cuprinse seră trupul de fetiţă de şapte ani pe aeroportul din Paris, în acea dimineaţă de primăvară. Tatăl ei o mângâia cu deosebită tandreţe.

— Scumpa mea Nicole, îmi vei lipsi extrem de mult. Întoarce-te sănătoasă.

— De ce trebuie să plec, Papa? Şi de ce nu vii şi tu cu noi?

Tatăl i se aplecase deasupra.

— Vei deveni o părticică din seminţia mamei tale. Toţi copiii Senoufe trebuie să treacă prin Poro la şapte ani.

Nicole începu să plângă.

— Dar, Papa, nu vreau să merg. Sunt franţuzoaică, nu africană. Nu-mi plac oameni aceia ciudaţi… şi nici

căldura… şi nici gândacii…

El îi cuprinsese obrajii cu palmele.

— Trebuie să te duci, Nicole. Aşa am hotărât eu şi mama ta. Într-adevăr, Anawi şi Pierre discutaseră de multe ori. Nicole trăise mereu în Franţa. Tot ce ştia despre moştenirea ei africană era ceea ce o învăţase mama ei şi ceea ce descoperise singură, în timpul celor două vizite de câte o lună efectuate împreună cu familia pe Coasta de Fildeş.

Lui Pierre nu-i venea uşor să-şi supună fata adorată ceremoniei Poro. Ştia că este un ceremonial primitiv. Ştia de asemenea că reprezenta piatra de temelie a religiei tradiţionale Senoufo. Însă în momentul căsătoriei cu Anawi, îi promisese lui Omeh că toţi copiii lor se vor întoarce la Nidougou pentru măcar primul ciclu Poro.

Cel mai greu pentru Pierre era să stea deoparte. Dar Anawi avea dreptate: el era un străin care nu putea să participe niciodată la Poro. Nu l-ar fi înţeles, iar prezenţa lui ar fi tulburat fetiţa. Simţise o durere în inimă în clipa când îşi sărutase soţia şi fiica, conducându-le la avionul spre Abidjan.

La rândul său, pe Anawi o neliniştea ceremonia ritualului de trecere la care urma să fie supus singurul ei copil, o fetiţă de nici şapte ani. O pregătise pe Nicole cât putuse ea mai bine. Având darul limbilor, copilul prinsese cu uşurinţă noţiunile elementare ale dialectului Senoufo. În schimb, nu era nicio îndoială că faţă de restul copiilor ce-şi petrecuseră întreaga viaţă m şi în jurul satelor natale exista o mare diferenţă. Aceştia erau familiarizaţi cu zona. Pentru a micşora problemele legate de orientare, Anawi şi Nicole sosiseră la Nidougou cu o săptămână mai devreme de momentul fixat.

Ideea fundamentală a ceremoniei Poro afirma că viaţa constă într-o succesiune de faze ori cicluri, fiecare

tranziţie fiind marcată cu grijă şi durând şapte ani. În viaţa oricărui Senoufo existau trei Poro, trei metamorfoze necesare ca un copil să se transforme în adult. Ceremonia Poro rămânea astfel o parte integrantă a societăţii Senoufo, în ciuda faptului că multe alte obiceiuri tribale dispăruseră odată cu introducerea mijloacelor moderne de comunicaţii în Coasta de Fildeş, în secolul al XXI-lea, practicile tribale se revigoraseră într-o oarecare măsură, în special după ce Marele Haos le dovedise conducătorilor africani cât de periculoasă era dependenţa de lumea exterioară.

Anawi se prefăcu de minune în după-amiaza când preoţii veniseră s-o ia pe Nicole, încercând să nu-i transmită acesteia frica sau neliniştea ei. Şi totuşi fetiţa îşi dădu seama de tulburarea mamei.

— Mâinile tale sunt reci şi transpirate, şoptise ea în franceză în vreme ce se îmbrăţişau la despărţire. Nu-ţi face griji, n-am să păţesc nimic. De fapt Nicole, singura fetişoară cafenie în grupul de negrese mici urcate în căruţă, părea aproape veselă şi nerăbdătoare, ca şi cum ar fi mers la un parc de distracţii sau la o grădină zoologică.

În total erau patru căruţe, două descoperite în care călătoreau fetiţele, celelalte acoperite şi învăluite în mister. Lutuwa, prietena lui Nicole de la precedenta vizită şi de fapt una dintre verişoarele sale, le explică celorlalte că acolo se aflau preoţii împreună cu „instrumentele de tortură". Urmaşe o tăcere prelungă, înainte ca una dintre fetiţe să prindă curaj să o întrebe ce voia să spună.

— Am visat acum două nopţi, replicase sec Lutuwa. Au de gând să ne ardă sfârcurile şi să ne vâre obiecte ascuţite peste tot. Şi atâta vreme cât nu ţipăm, nu vom simţi niciun fel de durere. Celelalte cinci fetiţe din căruţa lui Nicole, inclusiv Lutuwa, abia dacă mai scoseseră un cuvânt în următoarea oră.

Până la asfinţit, parcurseseră o distanţă apreciabilă spre est, dincolo de staţia de transmisie pe unde ultrascurte, intrând în zona specială cunoscută numai conducătorilor religioşi ai tribului. Cei şase preoţi ridicară nişte adăposturi temporare şi aprinseră un foc. După lăsarea întunericului, iniţiaţilor, şezând cu picioarele încrucişate într-un cerc larg în jurul focului, li se servi mâncare şi băutură. După cină urmară patru dansuri costumate, fiecare simbolizând viaţa unor animale indigene. Muzica o asigurau tamburine şi xilofoane primitive, iar ritmul era menţinut de bătaia sacadată a tam-tam-ului. Din când în când, un punct important în povestirea rostită de Omeh era marcat de un sunet puternic dintr-un olifant, cornul de fildeş folosit de obicei la vânătoare.

Chiar înainte de culcare, Omeh – încă purtând marea mască rituală şi coafura adiacentă caracteristică şefului de trib – înmână fiecărei fetiţe un săculeţ din piele de antilopă, recomandându-le să studieze cu mare grijă conţinutul: o ploscă cu apă, câteva nuci şi fructe uscate, două bucăţi de pâine, un instrument de tăiat, o frânghie, două tipuri diferite de unguente şi un tubercul al unei plante necunoscute.

— Mâine dimineaţă, fiecare copil va fi luat din tabără şi dus într-un anume loc nu departe de aici. Fiecare va avea asupra ei doar obiectele aflate în săculeţul din piele. Trebuie să supravieţuiască de una singură şi să se întoarcă în locul de unde a plecat, până când soarele se va ridica sus pe cer în ziua următoare. Săculeţul, continuă Omeh, conţine tot ce este necesar, cu excepţia înţelepciunii, curajului şi a curiozităţii. Tuberculul e ceva special. Rădăcina cărnoasă o va îngrozi pe cea care o mănâncă dar în schimb ar putea să o înzestreze cu puteri supranaturale de rezistenţă şi previziune.

20. Somn binecuvântat

Fetiţa rămăsese singură de vreo două ore înainte să-şi dea seama cu adevărat ce se întâmpla cu ea. Omeh şi unul dintre preoţii mai tineri o lăsaseră lângă un mic eleşteu cu apă sălcie, înconjurată din toate părţile de ierburile savanei. Îi reamintiseră că se vor întoarce a doua zi la prânz. Apoi dispăruseră.

La început, Nicole reacţionase de parcă întreaga experienţă nu era decât un joc grozav. Desfăcând săculeţul din piele de antilopă, îi inventariase conţinutul, împărţi în minte hrana în trei părţi, hotărând ce avea să mănânce la prânz, seara şi a doua zi dimineaţă. Nu era multă mâncare, dar fetiţa socotise că-i va ajunge. Nu acelaşi lucru s-ar fi putut spune despre apă, care după o primă apreciere părea să fie exact la limita necesarului. Nu ar fi fost rău să descopere un pârâu sau o altă sursă de apă curgătoare pentru a-şi împrospăta rezerva.

Nicole îşi făcuse apoi o schiţă mentală a locului, acordând mare atenţie oricăror semne în stare s-o ajute să identifice de la distanţă eleşteul lângă care se afla. Era o fetiţă extrem de bine organizata, iar acasă la Chilly-Mazarin se jucase adesea de una singură prin codrii din apropierea locuinţei. În cameră păstra hărţi detaliate ale pădurilor, desenate de mână, pe care ascunzătorile sale secrete erau însemnate cu stele şi cercuri.

Şi totuşi, Nicole realiză cât de izolat era locul unde se afla doar în clipa când dădu peste patru antilope vărgate, păscând liniştite sub soarele arzător al amiezii. Prima ei reacţie fu de a-şi căuta în jur mama, să-i arate ce animale frumoase descoperise. *Dar mama nu este aici*, gândise după o clipă, în vreme ce ochii ei scrutau orizontul. *Sunt singură-singurică*. Ultimul cuvânt născu ecouri în mintea ei şi în aceeaşi clipă se simţi cuprinsă de disperare. Încercă să i se împotrivească, căutând să vadă dacă nu distingea în

depărtare vreun semn de civilizaţie. În jur se găseau însă doar păsări şi animale, păşind netulburate, şi nicio fiinţă umană. Sunt complet *singură*, îşi spusese iarăşi Nicole, străbătută de un fior de groază.

Îşi aminti că dorea să descopere o altă sursă de apă şi se îndreptă în direcţia unui pâlc de copaci. Nu avea idee despre distanţele din savană. Deşi se oprea la aproximativ fiecare treizeci de minute pentru a se asigura că putea găsi oricând drumul înapoi spre eleşteu, copacii nu păreau să se apropie câtuşi de puţin. Continuă să meargă. Se însera; i se făcu sete şi era obosită. Se opri şi bău câteva înghiţituri din ploscă. O mulţime de muşte ţeţe o înconjurară. Nicole scoase din săculeţ cele două unguente şi-şi aplică pe faţă şi braţe cel mai urât mirositor din ele. Alegerea păru să fie corectă; muştele găsiră mirosul respingător şi păstrară distanţa.

Ajunse la pâlcul de copaci cu o oră înainte de lăsarea întunericului. Fu încântată să descopere că nimerise peste o mică oază din mijlocul imensităţii savanei. Un izvor ţâşnea cu putere din pământ, formând un lăcuşor de vreo zece metri diametru. Surplusul de apă se prelingea din el, dând naştere unui pârâiaş ce se pierdea undeva în savană. Nicole era extenuată şi transpirată din cauza drumului lung. Lacul o invita parcă să se scalde. Fără să stea mult pe gânduri, îşi scoase toate hainele cu excepţia chiloţeilor şi se aruncă în el.

Apa îi învioră trupul ostenit. Cu capul sub apă şi ochii închişi, continuă să înoate închipuindu-şi că se afla în piscina din suburbia ei pariziană, unde se juca o dată pe săptămână cu prietenii. Amintirile o linişteau. După o vreme îndelungată, se întoarse pe spate şi deschizând ochii, privi copacii de deasupra. Ultimele raze ale soarelui se jucau printre frunzele lor, creând tot soiul de forme ciudate de lumină.

Nicole încetă să mai înoate şi bătând apa pe loc îşi căută din ochi hainele. Nu le văzu nicăieri. Uluită, scrută cu grijă marginile lacului. Iarăşi nimic. Repetă în minte firul evenimentelor de la sosirea sa acolo, stabilind cu exactitate locul unde-şi lăsase hainele şi săculeţul din piele. Ieşi din apă şi examină îndeaproape malul. *Cu siguranţă acesta-i locul*. *Dar hainele şi săculeţul au dispărut*.

Într-o clipă o cuprinse panica. Ochii i se umplură de lacrimi, din gâtlej îi ţâşni un geamăt. Închise ochii şi izbucni în plâns, sperând că totul nu era decât un vis urât din care se va trezi în următoarele momente, alături de mama şi tatăl ei. Dar când îi deschise iarăşi, scena rămăsese aceeaşi. O fetiţă pe jumătate goală, singură în sălbăticia Africii, fără mâncare şi fără apă, cu nicio speranţă de a fi găsită şi salvată înainte de amiaza zilei următoare. Şi aproape se întunecase.

Cu un efort imens, Nicole reuşi să-şi domine atât frica cât şi lacrimile. Se decise să-şi caute hainele. În locul unde se dezbrăcase se vedeau nişte urme proaspete. Nicole n-avea de unde să ştie ce animal le lăsase, aşa încât consideră că era vorba de una din simpaticele antilope observate în acea după amiază în savană. *Ar fi logic*. *E probabil cel mai bun loc de adăpat din întreaga zonă*. S-*au oprit aici şi lucrurile mele le-au făcut curioase*. *Bălăceala mea în apă trebuie să le fi speriat, punându-le pe fugă*.

Lumina devenea din ce în ce mai slabă, aşa încât Nicole se grăbi să meargă după urme printre copaci. Găsi săculeţul din piele, sau mai degrabă ce mai rămăsese din el. Era deschis.

Mâncarea dispăruse, plosca era aproape goală şi restul de obiecte – cu excepţia unguentului şi a tuberculului – fuseseră împrăştiate de-a lungul potecii. Nicole termină apa şi prinse în mâna dreaptă plosca şi

tuberculul. Aruncă unguentele şi era gata să-şi continue drumul pe potecă când auzi un sunet, ceva între un scheunat şi un urlet. Venea de foarte aproape. La nici cincizeci de metri mai încolo se întindea savana. Nicole îşi încordă privirea şi i se păru că distinge o mişcare, fără a recunoaşte însă cine o făcea. Auzi din nou sunetul, de data aceasta mult mai aproape. Lăsându-se pe burtă, se târî încet înainte.

La vreo cincisprezece metri de marginea oazei se ridica un mic dâmb. De aici reuşi să vadă sursa sunetului. Doi pui de leu se jucau cu rochiţa ei verde. Alături, în lumina amurgului, stătea nemişcată mama lor. Nicole îngheţă, realizând că nu vizita o grădină zoologică, ci se găsea chiar în inima Africii sălbatice, având în faţă, la nici douăzeci de metri, o leoaică cât se poate de reală. Tremurând din toate încheieturile, se târî foarte încet înapoi pe potecă, încet, încet, pentru a nu-şi face simţită prezenţa.

Întoarsă la lac, rezistă gândului să o ia la fugă orbeşte prin savană. *Leoaica m-ar vedea cu siguranţă*, socoti ea. Dar unde să-şi petreacă noaptea? *Voi găsi o ascunzătoare undeva printre copaci, departe de potecă. Şi voi sta acolo nemişcată. Poate atunci voi* fi în *siguranţă*. Strângând încă în mână plosca şi tuberculul, Nicole se îndreptă cu paşi uşori spre izvor. Gustă din apă, apoi îşi umplu plosca. Se târî spre pâlcul de copaci şi găsi un fel de adâncitură lângă un trunchi de arbore. Convinsă că, în condiţiile date, va fi în siguranţă, fetiţa adormi, complet extenuată.

Se trezi cu senzaţia că zeci de insecte mişună pe ea. Se ridică şi-şi duse mâna la burtă. Era plină de furnici. Scoase un ţipăt, şi într-o clipă realiză ce prostie comisese. Auzi leoaica trecând ca fulgerul prin tufişuri, în căutarea creaturii care produsese acel zgomot. Fetiţa se cutremură

şi dădu jos cu un băţ furnicile de pe ea. Deodată observă ochii neîmblânziţi ai fiarei străpungând întunericul şi fixând-o. Fu cât pe-aci să leşine. Îngrozită, îşi aminti spusele lui Omeh despre tubercul. Băgă rădăcina plină de mizerii în gură şi începu să mestece vârtos. Avea un gust cumplit. Se forţă să înghită.

În momentul următor, Nicole o luase la goană printre copaci cu leoaica pe urme. Ramuri şi frunze îi zgâriară faţa şi pieptul. Alunecă şi căzu. Ajunsă la lac, nu se opri. Alergă peste apă, de-abia atingând-o cu picioarele. Dădu din mâini. Mâinile i se transformaseră în aripi, aripi albe. Nu atingea apa. Devenise un bâtlan mare şi alb, luându-şi zborul în sus spre cerul nopţii. Se întoarse şi privi în jos spre leoaica nedumerită, rămasă undeva sub ea. Râzând în sinea ei, Nicole bătu cu şi mai multă putere din aripi, ridicându-se deasupra copacilor. În faţa ei se deschidea întreaga savană. Vedea până la mai bine de o sută de kilometri.

Zbură peste eleşteul cu apă sălcie, se îndreptă spre vest şi zări un foc de tabără. Se îndreptă spre el, strigătele ei pătrunzătoare de pasăre străpungând liniştea nopţii. Omeh se trezi brusc, distinse pasărea solitară proiectată pe cerul întunecat al nopţii şi scoase şi el un ţipăt prelung – tot de pasăre.

— Ronata? păru să întrebe vocea sa. Dar Nicole nu-i răspunse. Dorea să zboare cât mai sus posibil, poate chiar deasupra norilor.

De cealaltă parte a norilor străluceau luna şi stelele. Ele îi făcură semn. Ridicându-se, i se păru că din depărtare se aude o muzică asemănătoare cu clinchetul unor clopoţei de cristal, încercă să bată mai repede din aripi, dar ele de-abia se mişcau. Se transformaseră în suprafeţe de control, mărindu-se neîncetat pentru a mări portanţa în aerul suprararefiat. Rachetele posterioare se aprinseră. Nicole

devenise o navetă argintie, subţire şi lucioasă, lăsând Pământul tot mai mult în urmă.

Pe orbită, muzica se auzea mai tare. O simfonie magnifică, o completă armonie cu maiestuoasa planetă de dedesubt.

Îşi auzi strigat numele. De unde? Şi de către cine? strigătul venea de dincolo de lună. Îşi schimbă cursul spre spaţiul nesfârşit şi pornind rachetele din nou depăşi satelitul, îndreptându-se spre soare. Viteza îi creştea exponenţial. În spatele ei, soarele devenea din ce în ce mai mic, o lumină minusculă care dispăru şi ea curând. Întunericul se întindea de jur-împrejur: Ţinându-şi respiraţia, ieşi la suprafaţa apei. Leoaica dădea târcoale lacului. Nicole îi vedea muşchii puternici ai labelor şi putea să-i citească expresia chipului.

— *Te rog*, *lasă-mă să plec*, spuse Nicole, *nu-ţi voi face niciun rău*, *nici ţie şi nici puilor tăi*.

— Recunosc mirosul, replicase leoaica. Puii mei se jucau cu el.

— *Şi eu sunt un pui*, continuă Nicole, *şi vreau să mă întorc la mama mea*. *Dar îmi este frică*.

— Ieşi din apă, ceruse leoaica. Lasă-mă să te văd. Nu cred că eşti ceea ce spui.

Adunându-şi întreg curajul, cu ochii fixaţi asupra fiarei, fetiţa ieşi încet din apă. Leoaica nu se mişcă. Când apa îi ajunse la talie, Nicole îşi mlădie mâinile în formă de leagăn şi începu să cânte. Era o melodic simplă şi paşnică, o melodie ce şi-o amintea de la începuturile vieţii sale, când mama şi tatăl ei o sărutau înainte de culcare, o puneau înapoi în leagăn şi apoi stingeau luminile. Micile animale de pe mobil se învârteau, se învârteau mereu, în timp ce o voce caldă de femeie murmura cântecul de leagăn al lui Brahms:

„Te întinde-acum şi te-odihneşte… Fie-ţi somnul

binecuvântat”.

Leoaica se lăsă pe labele dinapoi, ameninţând să sară. Fetiţa, cântând pe acelaşi ton molatec, continuă să se apropie de animal. După ce Nicole ieşi complet din apă, ajungând la numai cinci metri de fiară, aceasta făcu un salt într-o parte şi se pierdu printre copaci. Nicole continuă să înainteze, cântecul alinător conferindu-i putere şi linişte interioară.

În câteva minute ajunse la marginea savanei. Pe la răsăritul soarelui izbuti să ajungă la eleşteu, unde se cuibări în iarbă şi adormi buştean. Acolo o găsiră Omeh şi preoţii Senoufe, pe jumătate goală şi încă dormind, în vreme ce soarele se ridicase sus în înaltul cerului.

Îşi reamintea totul de parcă s-ar fi întâmplat doar cu o zi în urmă. *Au trecut deja treizeci de ani şi lucrurile pe care le-am învăţat atunci sunt încă valabile*, îşi spuse ea stând trează pe patul din mica cabină de pe Newton. Nicole se gândi la fetiţa de şapte anişori, care deşi abandonată într-o lume complet străină, reuşise să supravieţuiască. *Şi atunci de ce îmi plâng acum de milă*? *Situaţia de atunci era mult mai dificilă*.

Retrăirea experienţei din copilărie îi insuflase o forţă neaşteptată. Deprimarea îi dispăruse. Mintea îi lucra furibund, încercând să pună la punct un plan ce i-ar fi putut oferi cheia întâmplărilor petrecute în timpul operaţiei lui Borzov. Se scutură de sentimentul de singurătate.

Înţelese că trebuia să rămână la bordul lui Newton pe parcursul primei misiuni în Rama, dacă dorea să analizeze în profunzime toate aspectele incidentului căruia îi căzuse victimă generalul. Se hotărî să ridice problema în faţa lui Brown sau a lui Heilmann, în dimineaţa următoare.

În cele din urmă, extenuată, femeia adormi. Alunecând în zona crepusculară ce separă veghea de

somn, Nicole fredona cântecul de leagăn al lui Brahms.

21. Cubul Pandorei

Nicole îl vedea pe David Brown stând la birou, în timp ce Francesca, aplecată peste el, arăta cu degetul spre un punct de pe o schemă desfăşurată în faţa lor. Bătu la uşă.

— Salut, Nicole, zise Francesca deschizându-i uşa. Cu ce te putem ajuta?

— Vreau să vorbesc cu doctorul Brown, replică Nicole. În legătură cu misiunea mea.

— Intră.

Nicole pătrunse înăuntru cu paşi mici şi se aşeză pe unul din cele două scaune din faţa mesei. Francesca luă loc pe celălalt. Nicole privi pereţii încăperii. Aspectul lor se schimbase total. Fotografiile soţiei şi copiilor generalului Borzov, ca şi tabloul său favorit reprezentând o pasăre solitară cu aripile întinse, zburând peste fluviul Neva din Leningrad, fuseseră înlocuite cu nişte scheme şi diagrame uriaşe, plasate într-o anumită ordine; schemele, fiecare având câte un titlu diferit (Prima Ieşire, A Doua Ieşire etc), acopereau toate panourile de afişaj, de la un capăt al peretelui la celălalt.

Biroul generalului fusese cald şi personal. Această cameră era lipsită de viaţă, devenise un loc care intimida. Pe peretele din spatele mesei de lucru, doctorul Brown atârnase fotocopii ale unor prestigioase premii internaţionale primite de el în decursul carierei. Sub propriul scaun îşi pusese un postament, astfel încât să-şi privească de sus interlocutorii.

— Am o problemă personală, declară Nicole. Aşteptă câteva secunde, crezând că doctorul Brown o va invita pe Francesca să iasă din cameră. David Brown nu spuse nimic. În cele din urmă, Nicole aruncă o privire în direcţia reporterei, pentru a se face mai bine înţeleasă.

— Mă ajută la treburile administrative, explică Brown. Intuiţia sa feminină detectează adesea lucruri care mie îmi scapă.

Nicole rămase tăcută vreo cincisprezece secunde. Se pregătise să vorbească cu doctorul Brown, neaşteptându-se însă că va trebui să se explice şi în faţa Francescăi. *Poate c-ar fi mai bine să plec*, gândi fulgerător, întrucâtva surprinsă de iritarea provocată de prezenţa Francescăi.

— Am citit sarcinile fiecăruia pentru prima misiune în Rama, spuse în cele din urmă Nicole pe un ton oficial, şi aş dori să fac o solicitare. Sarcinile mele, aşa cum sunt ele menţionate, sunt minime. Mi se pare că nici Irina Turgheniev nu va avea mult de lucru în ieşirea asta de trei zile. Recomand ca sarcinile mele nemedicale să fie îndeplinite de Irina, iar eu să rămân la bordul lui Newton împreună cu amiralul Heilmann şi generalul O'Toole. Voi urmări cu atenţie evoluţia misiunii şi voi fi imediat disponibilă, dacă se vor ivi probleme medicale deosebite. De altfel, János se poate descurca singur în ceea ce priveşte obligaţiile unui ofiţer biolog.

În încăpere se instală tăcerea. Doctorul Brown se uită fix la Nicole, apoi la Francesca.

— De ce vrei să rămâi la bord? întrebă într-un târziu Francesca. Aş fi jurat că de-abia aştepţi să vezi interiorul lui Rama.

— Aşa cum am zis, e ceva personal, răspunse vag Nicole. Sunt încă extrem de obosită după întâmplarea cu Borzov şi am o mulţime de hârtii de pus la punct. Această primă misiune trebuie să fie perfectă. Aş vrea să fiu odihnită şi bine pregătită pentru a doua...

— E o cerere extrem de neobişnuită, declară doctorul Brown, dar având în vedere circumstanţele, cred că poate fi aprobată. Aruncă iarăşi o privire Francescăi. În schimb, am vrea să-ţi cerem o favoare. Dacă tot nu intri în Rama,

atunci poate îl vei înlocui din când în când pe O'Toole la transmisiuni? Amiralul Heilmann ar avea astfel posibilitatea să meargă înăuntru…

— Desigur, răspunse Nicole înainte ca Brown să-şi ducă la capăt ideea.

— În regulă. Atunci ne-am înţeles. Schimbăm dispoziţiile pentru prima misiune. Rămâi la bordul lui Newton. După ce Brown termină de vorbit, Nicole rămase totuşi aşezată.

— Mai e ceva? întrebă el nerăbdător.

— Conform regulamentelor în vigoare, ofiţerul biolog pregăteşte rapoartele despre toţi cosmonauţii înainte de fiecare misiune. Să-i dau o copie amiralului…

— Dă-mi mie rapoartele, o întrerupse doctorul Brown. Pe amiralul Heilmann nu îl preocupă problemele legate de personal. Savantul american o privi drept în faţă. Însă nu-i nevoie de alte rapoarte. Am citit documentele pe care le-ai întocmit pentru generalul Borzov. Sunt pe deplin corespunzătoare.

Pe Nicole nu o intimidă privirea pătrunzătoare a bărbatului. *Deci ştii ce am scris despre line şi Wilson*, socoti ea, *şi consideri că ar trebui să mă simt vinovată sau jenată*. *Ei bine, te înşeli*. *Părerile mele nu s-au schimbat doar pentru că dumneata ai preluat efectiv comanda*.

Noaptea, Nicole îşi continuă cercetările. Analiza detaliată a datelor biometrice indica că în corpul generalului Borzov existaseră concentraţii extraordinare a doua substanţe chimice stranii, cu puţină vreme înaintea morţii. Nicole nu reuşise să le determine provenienţa. Luase generalul medicamente fără ştirea ei? Ar fi putut aceste substanţe chimice (cunoscute ca provocând dureri şi utilizate, conform enciclopediei medicale, în testarea senzitivităţii la durere a pacienţilor cu tulburări neurologice) să fie produse intern în urma unor reacţii

alergice?

Şi ce se întâmpla cu János? De ce nu-şi amintea că se întinsese spre pupitrul de comandă? De ce de la moartea generalului Borzov era retras şi taciturn? Trecuse de miezul nopţii şi ea continua să fixeze tavanul micului dormitor. *Astăzi, echipajul intră în Rama şi eu voi rămâne singură aici*. *Trebuie să aştept până atunci ca să-mi continui analizele*. Totuşi, era incapabilă să aştepte atât. Nu reuşea să scape de întrebările care-i frământau mintea. *Să existe vreo legătură între* János *şi substanţele depistate în corpul lui Borzov*? *E posibil ca moartea lui să nu fi fost accidentală*?

Nicole scoase dintr-un sertăraş geanta personală şi deschizând-o în grabă, îi împrăştie conţinutul în aer. Prinse din zbor un set de fotografii de familie care planau deasupra patului. Adună cele mai multe lucruri şi le introduse iarăşi în geantă, iar în mână păstră cubul oferit la Davos de către regele Henry.

Ezită câteva clipe înainte de a introduce cubul în computer. Într-un târziu, îşi luă inima în dinţi. Pe monitor apăru imediat un meniu cu optsprezece itemuri. Avea posibilitatea să selecteze oricare din cele douăsprezece dosare personale ale cosmonauţilor, precum şi şase rapoarte diferite cu statistici. Nicole solicită dosarul lui János Tabori. Existau trei submeniuri pentru biografia sa: Date Personale, Sumar Cronologic şi Profil Psihologic. După mărimea fişierelor, era evident că Sumarul Cronologic conţinea cele mai numeroase detalii. Pentru a se familiariza cu modul de alcătuire al dosarelor, Nicole apelă pentru început Datele Personale.

Scurta prezentare nu-i dezvălui mai mult decât ştia deja. János avea patruzeci şi unu de ani şi nu era căsătorit. Când nu se afla în misiune pentru ASI, locuia singur într-un apartament în Budapesta, la o distanţă de numai patru

blocuri de mama sa, divorţată a doua oară. Absolvise cu brio Universitatea Ungară în 2183. În afară de o serie de date curente precum înălţime, greutate, rude, alte două numere mai erau listate pentru el: EI (de la Evaluarea Inteligenţei) şi CS (de la Coeficient de Sociabilitate). Numerele lui Tabori erau + 3, 37 şi respectiv 64.

Nicole reveni în meniul principal şi apelă Glosarul pentru a-şi reîmprospăta memoria în legătură cu definiţiile EI şi CS. Numărul El se presupunea că reprezintă o unitate complexă de inteligenţă, bazată pe o comparaţie cu populaţia mondială de studenţi. Toţi studenţii erau supuşi la un set de teste standard, la momente bine determinate între doisprezece şi douăzeci de ani. Indicele constituia de fapt un exponent în sistemul zecimal. O valoare zero indica media. Un indice de + 1,00 însemna că individul depăşeşte ca inteligenţă 90% din populaţie, + 2,00 că depăşeşte 99%, iar + 3,00 însemna că el se ridică ca inteligenţă peste nivelul a 99, 9% din populaţie. Indicii negativi reprezentau valori situate sub nivelul mediu. Aşadar, indicele atribuit lui János (+ 3, 37) îl plasa în rândul primei zecimi dintr-un procent din totalul populaţiei.

Coeficientul de sociabilitate se baza la rândul lui pe un pachet de teste administrat studenţilor între doisprezece şi douăzeci de ani, dar modul lui de interpretare era mult mai uşor de înţeles. 100 însemna maximul posibil. Persoanele care se apropiau de acest punctaj erau respectate şi acceptate practic de oricine, se puteau adapta oricărui grup, nu se certau şi nu aveau toane, şi în general erau considerate ca fiind de mare încredere. O notă de subsol menţiona că testele înscrise nu măsurau de fapt cu exactitate trăsăturile personalităţii umane, aşa încât coeficientul respectiv trebuia utilizat cu discernământ în fiecare caz concret.

Nicole îşi fixă în minte să compare într-o zi valorile EI

şi CS ale tuturor cosmonauţilor. Ceru apoi Sumarul Cronologic al lui János Tabori. Următoarele şaizeci de minute constituiră o experienţă senzaţională pentru Nicole. Ca ofiţer biolog, avusese bineînţeles prilejul să studieze dosarele personale întocmite oficial de Agenţia Spaţială pentru toţi membrii echipajului. Numai că, dacă informaţiile adunate de Henry erau corecte – iar Nicole n-avea cum să le verifice – atunci dosarele ASI se dovedeau extrem de incomplete.

Nicole ştia că János fusese desemnat de două ori cel mai remarcabil student al Universităţii Ungare, dar habar n-avusese că timp de doi ani îndeplinise funcţia de preşedinte al Asociaţiei Studenţilor Homosexuali din Budapesta. Cunoscuse faptul că János intrase în Academia Spaţială în 2192 şi absolvise în numai trei ani, având în vedere experienţa sa anterioară cu proiecte sovietice majore de inginerie, dar nimeni nu-i spusese vreodată că cererea sa de admitere în Academie fusese refuzată de două ori. În ciuda extraordinarelor rezultate la admitere, fusese respins de două ori la interviul personal. Şi de ambele dăţi, preşedinţia comisiei o deţinuse generalul Valerii Borzov. János activase în diverse organizaţii homosexuale până în 2190, după care se retrăsese, nemailuând niciodată parte la vreo activitate organizată. Niciuna din aceste informaţii nu se afla în dosarele ASI.

Cele aflate o uluiau pe Nicole. Nu faptul că János fusese sau încă mai era homosexual o deranja, deoarece ea nu avea prejudecăţi sexuale. Ce o supăra cel mai mult era posibilitatea ca dosarul oficial să fi fost cenzurat în mod deliberat, pentru a îndepărta orice referiri atât la înclinaţiile sale homosexuale, cât şi la relaţiile anterioare cu generalul Borzov.

Ultimele date din Sumarul Cronologic al lui Tabori reprezentară altă surpriză pentru Nicole. În ultima

săptămână din decembrie, aşadar exact înainte de lansare, János semnase un contract cu Schmidt şi Hagenest, conglomeratul german de presă, prin care se obliga să asigure „consultaţii” nespecificate pentru o mare varietate de mijloace mass-media, în sprijinul a ceea ce era desemnat ca proiectul Brown-Sabatini. Semnătura îi adusese lui Tabori un avans de trei sute de mii de mărci. Trei zile mai târziu, mama sa, care aşteptase aproape un an implantul de ţesuturi artificiale menite să refacă distrugerea creierului provocată de boala lui Alzheimer, fu internată la Spitalul Bavarez din München pentru operaţie.

Cu ochii obosiţi şi roşii, Nicole termină de citit voluminosul dosar al doctorului David Brown. În decursul orelor afectate studierii Sumarului Cronologic, realizase un soi de minidosar, cuprinzând toate datele cu oarecare importanţă pentru ea. Înainte de a încerca să adoarmă, Nicole mai trecu încă o dată în revistă acest dosar.

Vara anului 2161: Brown, 11 ani, înscris în Camp Longhorn de către tatăl său, în ciuda obiecţiilor energice ale mamei. Tabără tipică de vară în zona deluroasă a statului Texas pentru copiii păturilor avute; antrenamente atletice de toate felurile, tragere cu puşca, excursii pe jos şi obişnuinţa de a manevra diverse bărci. Băieţii sunt cazaţi câte zece într-o baracă. Brown devine imediat nepopular. În a cincea zi, este atacat pe când iese de la duş şi colegii săi îi vopsesc organele genitale în negru. Brown refuză să se ridice din pat până ce mama lui nu se deplasează în tabără – la distanţă de două sute de mile – ca să-l ia acasă. După incident, tatăl încetează să-i mai acorde atenţie fiului.

Septembrie 2166: După absolvirea unui liceu particular, Brown se înscrie la Princeton pentru a studia fizica. Rămâne în New Jersey doar opt săptămâni. Termină studiile la SMU, locuind la părinţi.

Iunie 2173: Doctor în fizică şi astronomie la Harvard. Wilson Brownwell, conducătorul său de doctorat, îl caracterizează drept „un student ambiţios şi sârguincios”.

Iunie 2175: Termină cercetările post-doctorat asupra evoluţiei stelelor, sub îndrumarea lui Brian Murchison la Cambridge.

Aprilie 2180: Brown se căsătoreşte cu Jeannette Hudson în Pasadena, California. Domnişoara Hudson terminase astronomia la Stanford. Un singur copil, o fată pe nume Angela, născută în decembrie 2184.

Noiembrie 2181: I se refuză numirea în catedra de astronomie de la Stanford, întrucât doi membri ai comisiei au considerat că Brown îşi falsificase datele ştiinţifice în câteva din multele sale articole de specialitate. Problema nu a fost niciodată elucidată.

Ianuarie 2184: Numit membru în prima Comisie Consultativă a Agenţiei Spaţiale. Pregăteşte planuri amănunţite pentru o serie de noi telescoape astronomice importante, situate pe faţa nevăzută a Lunii.

Mai 2187: Numit şeful Catedrei de Fizică şi Astronomie la SMU în Dallas, Texas.

Februarie 2188: Altercaţie însoţită de pumni cu Wendell Thomas, profesor la Princeton, înaintea unei şedinţe a Academiei Aerospaţiale Americane în Chicago. Thomas insistă că Brown a furat şi publicat sub numele său idei pe care le discutaseră împreună.

Aprilie 2190: Electrizarea lumii ştiinţifice nu numai prin publicarea unor modele epocale de studiu a supernovelor, dar şi prin prezicerea apariţiei uneia la mijlocul lui martie 2191. Cercetările fuseseră conduse alături de doctorandul Elaine Bernstein din New York. Colegii domnişoarei Bernstein afirmă cu tărie că principalele idei îi aparţin de fapt ei. Brown devine celebru prin prevederile sale îndrăzneţe şi corecte.

Iunie 2190: Divorţează de soţia de care se separase timp de optsprezece luni. Separarea se produsese la trei luni după ce Elaine Bernstein îşi începuse doctoratul.

Decembrie 2190: Se căsătoreşte în Dallas cu domnişoara Bernstein.

Martie 2191: Apariţia supernovei 219 la, aşa cum fusese prevăzut de Brown şi colab.

Iunie 2191: Brown semnează un contract ca reporter ştiinţific cu CBS. Trece la UBC în 2194, apoi la INN în 2197.

Decembrie 2193: I se acordă de către ASI Medalia pentru Servicii Ştiinţifice Deosebite.

Noiembrie 2199: Semnează un contract exclusiv de mai multe milioane de mărci, pe mai mulţi ani, cu gigantul german Schmidt şi Hagenest, pentru „a exploata” toate posibilele aplicaţii comerciale ale misiunii Newton, inclusiv cărţi, înregistrări video şi material educaţional. Face echipă cu Francesca Sabatini, Heilmann şi Tabori, ultimii doi având rolul de consultanţi. Primeşte o bonificaţie de două milioane de mărci, depuse într-un cont secret în Italia.

Deşteptătorul o trezi după numai două ore de somn. Se ridică cu greu din pat şi se răcori, spălându-se cu apă rece. Porni încet pe coridor spre centrul de control. Ceilalţi patru cadeţi se grupaseră deja în jurul lui David Brown, revăzând exaltaţi detaliile primei ieşiri.

— În regulă, tocmai spunea Richard Wakefield, priorităţile le reprezintă scaunele-lift individuale de lângă scările din dreapta şi stânga, cât şi liftul pentru sarcini grele din Butuc până la Câmpia Centrală. Vom amplasa apoi un centru temporar de control la marginea câmpiei, unde se vor asambla şi testa cele trei rovere. Tabără provizorie la noapte, tabără de bază în punctul Beta, în apropierea Oceanului Cilindric, mâine. Vom lăsa

asamblarea şi desfăşurarea celor două elicoptere pentru mâine, iar ice-mobilul şi bărcile cu motor pentru Ziua Trei.

— Excelentă recapitulare, interveni doctorul Brown. Francesca vă va însoţi în timp ce veţi pune la punct infrastructura în această dimineaţă. După ce lifturile uşoare vor fi instalate şi vor deveni operaţionale, vor veni şi restul dintre noi: Amiralul Heilmann, doctorul Takagishi şi domnul Wilson. La noapte vom dormi cu toţii în Rama.

— De câte trasoare dispunem? o întrebă János Tabori pe Irina Turgheniev.

— Douăsprezece. Sunt chiar prea multe pentru azi.

— Iar diseară, când vom dormi înăuntru, va fi cea mai întunecată noapte pe care oricare dintre noi a trăit-o vreodată, spuse Takagishi. Nu vor fi nici stele, nici lună şi nici reflexii ale solului, în jurul nostru nu va fi decât o beznă adâncă.

— Ce temperatură va fi? se interesă Wakefield.

— Nu ştim cu siguranţă, răspunse omul de ştiinţă japonez. Sondele iniţiale nu erau echipate decât cu aparate de luat vederi. Dar temperatura în zona de la capătul tunelului era la fel ca pe Rama I. Dacă ne ghidăm după ea, atunci aş zice că în tabere vor fi cam zece grade sub temperatura de îngheţ.

Takagishi făcu o scurtă pauză. În creştere însă, continuă el. Am pătruns în interiorul orbitei lui Venus. Ne aşteptăm ca lumina să se aprindă în vreo opt sau nouă zile, iar Oceanul Cilindric să înceapă să se topească de la fund la suprafaţă curând după aceea.

— Ei, glumi David Brown. Se pare că treptat te converteşti. Nu îţi mai verifici toate afirmaţiile.

— Cu fiecare informaţie primită care indică că această navă se aseamănă cu predecesoarea sa de acum şaptezeci de ani, creşte şi probabilitatea ca ele să fie identice, replică Takagishi. Până în prezent, dacă ignorăm

momentul precis al manevrei de corecţie, toate elementele legate de cele două nave au fost similare.

Nicole se apropie de grup.

— Ia priviţi cine a venit, rânji ca de obicei János. Cel de-al cincilea şi ultimul nostru cadet. Observându-i ochii înroşiţi, reluă: Noul nostru comandant a avut dreptate. Arăţi ca şi cum câteva zile de odihnă ţi-ar prinde într-adevăr bine.

— Eu unul sunt dezamăgit că îl am pe Yamanaka asistent la asamblarea roverului pe Yamanaka, în locul doamnei des Jardins, interveni Richard Wakefield. Cel puţin ofiţerul nostru biolog mai şi vorbeşte. Va trebui să-mi recit singur Shakespeare ca să rămân treaz. Îi dădu un ghiont în coaste pilotului japonez, iar Yamanaka aproape că zâmbi.

— Vreau să vă urez tuturor succes, spuse Nicole. Aşa cum sunt convinsă că v-a comunicat Dr. Brown, mă simt prea obosită ca să vă fiu de ajutor. În schimb, voi fi odihnită şi pregătită în vederea celei de a doua ieşiri.

— Mă rog, remarcă nerăbdătoare Francesca Sabatini după ce panoramă încă odată cu aparatul ei video, filmând prim planuri ale chipurilor tuturor. Suntem gata?

— Să mergem, rosti Wakefield. Se îndreptară spre ecluza situată în partea din faţă a navei spaţiale Newton.

22. Zori de zi

Richard Wakefield lucra cu repeziciune într-o beznă aproape totală. Se găsea deja la jumătatea drumului spre scările Alfa, unde gravitaţia datorată forţei centrifuge create de rotaţia lui Ramă crescuse la peste un sfert de g. Lumina căştii îl ajuta să vadă doar o zonă restrânsă. Termina instalarea unui alt pilon.

Îşi verifică rezerva de aer. Rămăsese mai puţin de jumătate. Până în acel moment, ceilalţi trebuiau să fi pătruns adânc în Rama, până aproape de punctul unde

respirarea aerului înconjurător devenea posibilă. Subestimaseră însă durata necesară instalării scaunelor-lift individuale. Modalitatea de construcţie era extrem de simplă şi cosmonauţii o repetaseră de câteva ori pe durata simulărilor. Cât timp lucraseră lângă scări, aflându-se practic în stare de imponderabilitate, totul mersese ca pe roate. În schimb, la nivelul la care se afla acum, amplasarea fiecărui stâlp devenise dificilă din cauza gravităţii mărite şi într-o continuă creştere.

Exact la o mie de trepte deasupra lui Wakefield, János Tabori termină de înfăşurat cablurile de ancorare în jurul stâlpilor metalici ce străjuiau scara. După patru ore de lucru monoton începuse să obosească. Îşi aminti replica directorului de program, căruia el şi Richard îi ceruseră o maşină specializată pentru instalarea lifturilor: „Nu este eficient din punct de vedere al costului să realizezi un robot pentru operaţii nerepetitive. Roboţii sunt buni doar atunci când îi foloseşti mereu şi mereu, la operaţiuni care se repetă”.

János aruncă o privire dedesubt, dar nu reuşi să vadă următorul stâlp, două sute şi cincizeci de trepte mai jos.

— N-a sosit timpul să luăm masa? îl întrebă pe Wakefield folosind radioul din cască.

— Posibil, veni răspunsul. Numai că suntem mult în urma planificării. Nu i-am trimis pe Yamanaka şi Turgheniev spre scările Gama decât la 10: 30. În ritmul în care înaintăm, avem noroc dacă terminăm astăzi amplasarea lifturilor şi a taberei provizorii. Va trebui să amânăm pentru mâine montarea liftului greu şi a roverelor.

— Hiro şi cu mine mâncăm deja, o auziră amândoi pe Irina din cealaltă parte a cupei. Ne era foame. Am terminat de montat cremaliera scaunului şi motorul superior într-o jumătate de oră. Suntem la stâlpul numărul doisprezece.

— Bine lucrat, declară Wakefield. Vă previn însă că aţi rezolvat doar partea cea mai uşoară, cea de la vârful scărilor. Lucrul în imponderabilitate e floare la ureche. Aşteptaţi până ce gravitatea diferă sesizabil în fiecare zonă.

— După detectorul laser, astronautul Wakefield se află la exact 8, 13 kilometri de mine, îl auziră toţi intervenind pe doctorul Takagishi.

— Asta nu-mi spune nimic, profesore, doar dacă aş şti unde naiba eşti.

— Pe marginea terasei, chiar lângă staţia releu. Aproape de picioarele scării Alfa.

— Haide, Shig; de ce nu puteţi voi orientalii să fiţi la fel ca toată lumea? Newton este parcată *deasupra* lui Rama, iar tu te afli în vârful scării. Dacă nu ne punem de acord cu poziţia noastră, atunci cum putem spera vreodată să ne împărtăşim sentimentele cele mai tainice? Ca să nu mai vorbim de partidele de şah.

— Mulţumesc, János. În prezent sunt în vârful scării Alfa. Apropo, ce faci? Distanţa dintre noi creşte rapid.

— Alunec pe balustradă ca să-l întâlnesc pe Richard. Nu-mi place să mănânc singur peşte şi cartofi prăjiţi.

— Cobor şi eu pentru masă, se făcu auzită Francesca. Tocmai am terminat de filmat o excelentă demonstraţie a forţei Coriolis, folosindu-mă de Hiro şi Irina. Va fi excelentă pentru orele de fizică elementară. Ajung în cinci minute.

— Ascultă, signora, se auzi din nou glasul lui Wakefield, crezi că te-am putea convinge să depui o muncă cu adevărat folositoare? Ne-am oprit din lucru ca să-ţi permitem să filmezi – poate cădem la o înţelegere.

— Sunt gata, răspunse Francesca. După prânz vă ajut. Dar acum aş avea nevoie de puţină lumină. Puteţi să lansaţi un trasor, aşa încât să te filmez pe tine şi pe János

organizând un picnic pe Scara Zeilor?

Wakefield programă un trasor pentru declanşare întârziată şi urcă optzeci de trepte până la cea mai apropiată terasă. Tabori ajunse în acelaşi loc cu o jumătate de minut înainte ca lumina orbitoare să-i inunde. De la doi kilometri deasupra, Francesca panoramă cele trei scări, fixându-şi apoi obiectivul asupra celor două figuri aşezate cu picioarele încrucişate pe terasă. Din acel unghi, János şi Richard arătau exact ca doi vulturi, în cuibul lor inaccesibil din vârful unui munte.

Târziu după amiază, scaunul-lift de pe Alfa era amplasat şi pregătit de testare.

— Având în vedere că ai fost aşa de amabilă să ne ajuţi, îţi permitem să fii prima care-l foloseşte, îi declară Richard Wakefield Francescăi. Stăteau în plină gravitaţie, la picioarele interminabilei scări. Treizeci de mii de trepte urcau în întunericul cerului artificial de deasupra. Lângă ei, pe Câmpia

Centrală, motorul ultrauşor şi centrala electrică portabilă autonomă ce deservea liftul intraseră deja în funcţiune. Cosmonauţii transportaseră subsistemele electrice şi mecanice în piese separate şi le asamblaseră în mai puţin de un ceas.

— Scăunaşele nu sunt conectate permanent la cabluri, îi explică Wakefield reporterei. La fiecare capăt există un mecanism care le ataşează sau le detaşează. În acest fel, nu e nevoie să avem un număr aproape infinit de scaune.

Francesca se aşeză cu o oarecare reţinere în locaşul de plastic.

— Ai verificat dacă scaunul ăsta e sigur? întrebă ea privind întunericul de deasupra.

— Bineînţeles, râse Richard. Va fi exact ca în exerciţiile simulate. Iar eu voi fi în următorul, la un minut

distanţă, sau dacă preferi, la patru sute de metri sub tine. Cu totul, călătoria va dura patruzeci de minute. Viteza medie este de douăzeci şi patru de kilometri pe oră.

— Şi eu n-am altceva de făcut decât să stau liniştită, să mă ţin bine şi să-mi activez sistemul de respirat la aproximativ douăzeci de minute de vârf?

— Nu uita să-ţi legi centura de siguranţă, îi reaminti zâmbind Wakefield. Dacă cablul încetineşte sau se opreşte aproape de vârf, când nu mai cântăreşti aproape nimic, inerţia te va arunca în gol. Rânji. Având însă în vedere că liftul funcţionează paralel cu scările, în caz de pericol poţi să cobori oricând din scaun, continuându-ţi drumul pe trepte.

Richard făcu un semn din cap şi János Tabori porni motorul. Francesca fu ridicată de pe sol şi în scurt timp dispăru din vedere.

— După ce mă asigur că ai plecat, mă duc direct la Gama, îi comunică Richard lui János. Al doilea sistem ar trebui să fie mai uşor. Lucrând toţi împreună, ar trebui să-l terminăm cel mai târziu la 19: 00.

— Iar până vei ajunge sus, eu voi termina de ridicat tabăra, răspunse János. Crezi că vom rămâne tot aici la noapte?

— N-ar avea sens, remarcă David Brown de undeva de deasupra. Împreună cu Takagishi, Brown supraveghea toate comunicaţiile dintre cosmonauţi. Roverele nu sunt încă pregătite. Speram să întreprindem mâine o mică expediţie.

— Dacă fiecare din noi cară câteva subsisteme, replică Wakefield, János şi cu mine am putea să asamblăm unul astă seară, înainte de culcare. Cel de-al doilea va fi probabil operaţional mâine, înainte de amiază, dacă nu vom întâmpina niciun fel de dificultăţi.

— E un scenariu posibil, aprecie doctorul Brown. Să

vedem ce am realizat până acum şi cât vom fi de obosiţi peste trei ore.

Richard se urcă în scaun şi aşteptă ca algoritmul automat al procesorului să-l ataşeze de cablu.

— Apropo, spuse pe când începea să urce, îţi mulţumesc pentru umorul tău de bună calitate de astăzi. N-aş fi reuşit să-mi termin treaba fără glumele tale.

János zâmbi şi-i făcu semn din mână. Privind în sus din scaunul în mişcare, Richard Wakefield de abia reuşea să distingă lumina de la casca Francescăi. *Se găseşte la mai bine de o sută de etaje deasupra*, socoti el. *Dar la numai două procente şi jumătate din totalul distanţei de aici până la butuc*. *Locul acesta e imens*.

Băgă mâna în buzunar şi scoase staţia meteorologică portabilă dată de Takagishi. Profesorul dorise să obţină un profil exact al tuturor parametrilor atmosferici din cupa polară nordică a lui Rama. O importanţă specială aveau densitatea şi temperatura aerului.

Wakefield urmări cum valoarea presiunii porneşte de la 1, 05 bari, coboară sub nivelul celei de pe Pământ, continuând să scadă treptat şi constant. Temperatura se fixase la – 8 grade Celsius. Lăsându-se pe spate, închise ochii. Încerca un sentiment ciudat urcând într-un scaun asemănător cu un coş, în sus, tot mai sus în întuneric. Reduse volumul canalului de sunet din cască; singura conversaţie auzită se purta între Yamanaka şi Turgheniev, şi niciunul nu aveau lucruri foarte interesante de spus. Mări volumul la Simfonia a VI-a a lui Beethoven, difuzată ca zgomot de fond pe celălalt canal.

Pe măsură ce asculta muzica, Richard era surprins de modul în care viziunile sale interioare pline de cărţi, flori şi câmpuri înverzite de pe Pământ îi amplificau tot mai mult dorul de casă. Îi venea aproape imposibil să înţeleagă înlănţuirea de evenimente ce-l purtase din casa

părintească din Stratford la Cambridge, de la Academia Spaţială din Colorado până aici în Rama, unde se lăsase ridicat de un lift într-un întuneric deplin, de-a lungul Scării Zeilor.

Nu, Prospero, îşi spuse în sine, *niciun magician nu ar fi putut concepe vreodată un asemenea loc*. Îşi aduse aminte că văzuse *Furtuna* pentru prima dată pe când era un puşti, şi că fusese înfricoşat de prezentarea unei lumi ale cărei mistere se situau dincolo de înţelegerea omului. *Nu există magie*, se autoconvinsese atunci. *Doar concepte naturale pe care nu ni le putem explica*. Richard zâmbi. *Prospero nu era un mag, ci numai un om de ştiinţă plin de frustrare*.

O clipă mai târziu, Richard Wakefield fu stupefiat de cea mai uluitoare privelişte zărită vreodată. În vreme ce scaunul se ridica fără zgomot tot mai sus, paralel cu scara, pe Rama răsăriră zorile. La trei kilometri sub el, tăiate în Câmpia Centrală, lungile şi dreptele văi întinse de la marginea cupei la Oceanul Cilindric explodară brusc în lumină. Cei şase sori liniari al lui Rama, câte trei în fiecare semicilindru, fuseseră proiectaţi cu mare grijă, astfel încât să asigure o iluminare egală pretutindeni în acea lume. Primele sentimente ale lui Wakefield fură de greaţă şi ameţeală. Se afla suspendat de un cablu subţire în aer, la mii de metri de sol. Închise ochii şi încercă să-şi vină în fire. *Nu vei cădea*, îşi ordonă în gând.

— *Aaah*, îl auzi urlând pe Hiro Yamanaka.

Din cele recepţionate în cască, înţelese că Hiro, luat prin surprindere de izbucnirea de lumină, îşi pierduse echilibrul la mijlocul scărilor Gama; După cât se părea, căzuse vreo douăzeci sau treizeci de metri înainte să izbutească să se prindă cu îndemânare (dar şi noroc) de balustrada metalică.

— Eşti teafăr? întrebă David Brown.

— Aşa cred, răspunse aproape fără suflu Yamanaka.

Odată depăşit momentul de criză, toţi începură să vorbească în acelaşi timp.

— E fantastic! strigă doctorul Takagishi. Luminozitatea e fenomenală. Şi toate astea se întâmplă *înainte* de topirea oceanului. Este altfel, cu totul altfel.

— Pregătiţi-mi un alt modul de îndată ce ajung în vârf, strigă Francesca. Aproape am rămas fără film.

— Ce frumuseţe. Ce frumuseţe, de nedescris, adăugă generalul O'Toole. Privea împreună cu Nicole des Jardins monitorul de la bordul lui Newton. Imaginea instantanee luată de camera Francescăi le era transmisă prin releul din butuc.

Richard Wakefield nu spuse nimic. Se holba pur şi simplu, vrăjit de lumea de dedesubt. De-abia reuşea să-l distingă pe János Tabori, instalaţia de la baza liftului şi tabăra pe jumătate amplasată la baza scării. Cu toate acestea, distanţa îi oferea un jalon în privinţa dimensiunile lumii. Privind peste sutele de kilometri pătraţi ai Câmpiei Centrale, observă forme fascinante întinzându-se în toate direcţiile. Şi totuşi, două lucruri îi copleşiră complet imaginaţia: Oceanul Cilindric şi structurile masive şi ascuţite situate în cavitatea sudică, la o distanţă de cincizeci de kilometri în partea opusă.

Pe măsură ce ochii i se acomodau cu lumina, giganticul ac din cilindrul sudic părea să devină tot mai mare şi mai mare. Primii exploratori îl denumiseră Marele Corn. *Să aibă chiar opt kilometri înălţime*? se întrebă Wakefield. Cele şase ace mai mici din jurul Marelui Corn, prinse atât de el cât şi de pereţii lui Rama prin nişte contraforturi enorme de susţinere, erau fiecare în parte mai mari decât orice lucru ieşit vreodată din mâinile omului pe Pământ. Cu toate acestea, rămâneau nişte pitici în comparaţie cu protuberanţa alăturată, ce se înălţa exact

în centrul cavităţii, pe axa de rotaţie a cilindrului.

În prim plan, la jumătatea distanţei dintre poziţia lui Wakefield, situată în apropierea polului nord şi construcţia mamut din sud, o fâşie de un alb-albastru înconjura lumea cilindrică. Oceanul îngheţat părea ilogic şi nelalocul lui. Nu se poate topi, dorea creierul să spună, deoarece apa ar curge spre axa centrală. Însă Oceanul Cilindric era menţinut în albie de forţa centrifugă a lui Rama. Nimeni nu ştia mai bine ca echipajul de pe Newton că o fiinţă umană ar fi avut pe malurile lui aceeaşi greutate ca pe orice ţărm oceanic de pe Terra.

Oraşul insulă din mijlocul oceanului era New York-ul lui Rama. Pentru Wakefield, zgârie-norii nu mai păreau atât de impozanţi cum arătaseră sub flacăra trasoarelor. În schimb, în lumina sorilor lui Rama, era limpede că oraşul îndeplinea un rol cheie. Din orice punct aflat în interiorul lui Rama, New York-ul atrăgea privirile – ovala insulă constituia singura spărtură în inelul regulat al Oceanului Cilindric.

— Priviţi New York-ul! se auzi în căşti vocea tulburată a doctorului Takagishi. Trebuie să fie aproape o mie de clădiri cu peste două sute de metri. Făcu o pauză de numai o clipă. *Acolo* locuiesc ei. O ştiu. New York trebuie să reprezinte ţinta noastră.

După izbucnirea iniţială de entuziasm, urmă o tăcere prelungă, în timpul căreia fiecare cosmonaut îşi imprimă adânc în conştiinţă peisajul luminat de soare al lui Rama. În prezent Richard o vedea clar pe Francesca la vreo patru sute de metri deasupra, pe măsură ce scaunul se apropia de butuc.

— Am avut o scurtă discuţie cu amiralul Heilmann, bazându-ne şi pe sfatul doctorului Takagishi, întrerupse tăcerea David Brown. Nu există motive întemeiate să schimbăm planul iniţial, cel puţin nu în acest moment de

început. Dacă nu se întâmplă ceva neaşteptat, continuăm aşa cum a sugerat Wakefield. Vom termina de instalat cele două scaune-lift, spre seară aducem piesele pentru rover, iar de dormit vom dormi în tabăra de la picioarele scării, aşa cum s-a hotărât.

— Nu mă uitaţi şi pe mine, urlă în căşti János. Sunt singurul care nu prea are ce să admire.

Richard Wakefield îşi desfăcu centura de siguranţă şi păşi pe terasă. Privi în jos spre locul unde scara dispărea din vedere.

— Recepţionat, Cosmonaut Tabori. Am ajuns în staţia Alfa. Oricând ne dai semnalul, te vom ridica aici.

23. Căderea nopţii

„… Luând în consideraţie maltratările continue la care a fost supus de tatăl său nevrotic şi traumele emoţionale lăsate de căsătoria timpurie cu actriţa engleză Sarah Tydings, cosmonautul Wakefield se dovedeşte remarcabil de echilibrat. După divorţ a fost supus, unui tratament de terapie intensivă vreme de doi ani, înainte de a intra în Academia Spaţială în anul 2192. Dosarul său de la Academie este excepţional; profesorii de electronică şi calculatoare insistă asupra faptului că la absolvire, Wakefield ştia mai mult decât oricare membru al corpului profesoral.

…Cu excepţia unei prudenţe în ceea ce priveşte o anumită intimitate în relaţiile cu femeile (se pare că nu a mai întreţinut nicio legătură de la destrămarea căsniciei), Wakefield nu prezintă comportamentul antisocial obişnuit al celor maltrataţi în copilărie. Deşi în tinereţe avea un coeficient scăzut de sociabilitate, pe măsură ce s-a maturizat el a devenit din ce în ce mai puţin arogant, iar astăzi nu mai este predispus să-şi etaleze inteligenţa în faţa celorlalţi. Sinceritatea şi personalitatea lui sunt indiscutabile. Scopul său în viaţă pare să fie cunoaşterea,

nu banii sau puterea...”

Nicole termină de citit Profilul Psihologic al lui Richard Wakefield şi se frecă la ochi. Se făcuse foarte târziu. Studia dosarele încă din momentul în care echipajul rămas peste noapte pe Rama se culcase. În două ore urmau să se trezească pentru a doua lor zi în strania lume a lui Rama. Cartul lui Nicole ca ofiţer cu comunicaţiile avea să înceapă în treizeci de minute. *Aşadar, din tot acest grup, doar trei se află în afara oricăror suspiciuni*, gândi ea. *Cei patru semnatari ai contractelor ilegale cu mijloacele mass-media s-au compromis singuri*. *Yamanaka şi Turgheniev constituie necunoscute*. *Wilson e marginal stabil şi în plus are propria sa agendă de interese*. *Asta îi lasă deoparte pe O’Toole, Takagishi şi pe Wakefield*.

Nicole se spălă pe faţă şi pe mâini, şi se aşeză din nou înaintea terminalului. Renunţând la dosarul lui Wakefield, reveni la principalul meniu al cubului de date. Scană statisticile comparate puse la dispoziţie şi tastă comanda pentru un tabel comparativ: în partea stângă a ecranului valorile descrescătoare ale coeficientului El al fiecărui membru din echipaj, iar în partea dreaptă, valorile CS.

EI CS
Wakefield + 5, 58 O’Toole 86
Sabatini + 4, 22 Borzov 84
Brown + 4, 17 Takagishi 82
Takagishi + 4, 02 Wilson 78
Tabori + 3, 37 des Jardins 71
Borzov + 3, 28 Heilmann 68
des Jardins + 3, 04 Tabori 64
O’Toole + 2, 92 Yamanaka 62
Turgheniev + 2, 87 Turgheniev 60
Yamanaka + 2, 66 Wakefield 58
Wilson + 2, 48 Sabatini 56

Heilmann + 2, 24 Brown 49

Chiar dacă parcursese mai devreme cea mai mare parte a informaţiilor cuprinse în dosare, Nicole nu citise toate tabelele de indici ai echipajului. O serie de cifre le vedea în prezent pentru prima dată. Fu în mod deosebit surprinsă de coeficientul de inteligenţă extrem de ridicat al Francescăi Sabatini. *Ce pierdere*, socoti imediat Nicole, *ca tot acest potenţial să fie folosit în scopuri mărunte*.

Nivelul mediu de inteligenţă al echipajului impresiona. Fiecare din ei se situa în primul procent al populaţiei terestre. Nicole era „una dintr-o mie" şi nu se găsea decât la jumătatea scării. Coeficientul lui Wakefield era cu totul şi cu totul excepţional, plasându-l în categoria „supergeniilor"; Nicole nu întâlnise niciodată pe cineva cu un coeficient atât de ridicat, obţinut în cadrul testelor standard.

Deşi pregătirea ei în psihiatrie o învăţase să privească cu neîncredere încercările de a cuantifica trăsăturile personale, pe Nicole o intrigau totuşi valorile CS. Ea însăşi i-ar fi plasat, intuitiv, pe O'Toole, Borzov şi Takagishi în capul listei. Toţi trei păreau siguri de sine, echilibraţi şi sensibili la nevoile celorlalţi. În schimb o uluia coeficientul ridicat al lui Wilson. *Trebuie să fi fost o persoană complet diferită înainte de a se încurca cu Francesca*. Nicole se întrebă pentru o clipă de ce propriul ei coeficient nu depăşea 71; apoi îşi reaminti că în tinereţe fusese retrasă şi egocentrică.

Dar Wakefield? se întrebă, dându-şi seama că acesta era singurul candidat viabil care să o ajute să priceapă ce se întâmplase cu programul lui ROşur, în timpul operaţiei generalului. Putea oare să aibă încredere în el? Să-şi asigure sprijinul lui Richard fără a-i dezvălui suspiciunile ei exagerate? Din nou îi trecu prin minte gândul să abandoneze căutările. *Nicole,* îşi spuse singură, *dacă*

această conspiraţie fantomă se dovedeşte a fi doar o pierdere de timp…

Însă Nicole des Jardins era convinsă că existau destule întrebări la care nu se răspunsese şi care cereau continuarea investigaţiei. Se decise să vorbească cu Wakefield. Constatând apoi că avea posibilitatea să adauge propriile sale fişiere în cubul monarhului, Nicole crea unul nou, al nounsprezecelea, intitulat simplu *Nicole*. Lansă un procesor de text şi scrise un scurt memorandum:

3 – 2 – 00 Am determinat cu precizie că funcţionarea necorespunzătoare a lui ROşur în timpul intervenţiei chirurgicale se datorează unei comenzi manuale externe, ce a avut loc după încărcarea şi verificarea programului iniţial. Voi solicita sprijinul lui Wakefield.

Nicole scoase un cub de date nefolosit dintr-un sertar aflat lângă computer şi copie pe el toate informaţiile originalului dăruit de Henry. După ce se schimbă în combinezonul de zbor, puse duplicatul în buzunarul salopetei.

Generalul O'Toole moţăia în Complexul de Comandă şi Control al navei militare, în momentul în care Nicole se prezentă să-l elibereze din tură. Deşi aparatura vizuală în această navă mai mică nu se ridica la nivelul celei a surorii sale ştiinţifice, echipamentul de telecomunicaţii se dovedea mult superior, mai ales din punctul de vedere al posibilităţii de manevrare de către un singur astronaut.

O'Toole îşi ceru scuze că aţipise şi arătă cu degetul spre cele trei monitoare, prezentând aceeaşi scenă din trei unghiuri diferite – echipajul adormit în tabăra improvizată la picioarele scării Alfa.

— Nu s-ar spune că ultimele cinci ore au fost teribil de interesante, declară ei.

Nicole surâse.

— Generale, nu-i nevoie să te scuzi. Ştiu că eşti de

serviciu aproape douăzeci şi patru de ore.

O'Toole se ridică.

— După plecarea dumitale, continuă el verificându-şi jurnalul electronic pe unul din cele şase monitoare aflate înaintea lui, au terminat de mâncat şi apoi au început să asambleze primul rover. Pilotul automat n-a trecut testul de verificare, însă Wakefield a rezolvat problema: un bug de programare într-una din subrutinele modificate la ultima livrare. Tabori l-a testat din nou, înainte ca echipajul să se culce. Francesca a transmis pe Pământ un reportaj entuziasmant, la sfârşitul zilei. Generalul făcu o pauză. Vrei să-l vezi?

Nicole aprobă cu o uşoară mişcare a capului. O'Toole activă ultimul monitor din dreapta şi Francesca apăru în prim plan, în exteriorul taberei. În cadru se zărea o porţiune a scării şi a echipamentului scaunului-lift.

— Ora de somn în Rama, intonă ea privind sus şi împrejur. Luminile s-au aprins pe neaşteptate în urmă cu nouă ore deasupra acestei uluitoare lumi, permiţându-ne să admirăm în detaliu grandioasa lucrare a verilor noştri inteligenţi de dincolo de stele.

Un montaj de fotografii şi scurte secvenţe video, unele luate de sonde, altele de însăşi Francesca, punctă prezentarea „lumii” artificiale pe cale să fie explorată. La sfârşitul lor, camera se fixă din nou asupra chipului Francescăi.

— Nimeni nu ştie de ce a doua navă spaţială Rama ne-a invadat, după aproape un secol, micul nostru domeniu de la marginea galaxiei. Poate că această magnifică creaţie nu are o explicaţie pe înţelesul nostru, al pământenilor. Sau poate că undeva în vasta şi perfecta funie de metal vom găsi unele indicii care să dezlege misterul ce încă îi învăluie constructorii. Francesca zâmbi, iar nările îi fremătară dramatic. Şi dacă vom reuşi, atunci poate că

vom avansa cu un pas în a ne înţelege pe noi înşine… şi poate în a-l înţelege chiar pe Dumnezeu.

Nicole îşi dădu seama că discursul bombastic al reporterei îl mişcase pe general. În ciuda antipatiei sale faţă de italiancă, Nicole trebuia să recunoască cu părere de rău că Francesca avea talent.

— Mi-a redat propriile sentimente atât de bine, încât îmi doresc să fiu şi eu la fel de explicit în exprimare, se entuziasmă O’Toole.

Nicole se aşeză la consolă şi introduse codul de cart. Urmă procedura prezentată pe monitor şi verifică echipamentul.

— În regulă, generale, declară rotindu-se cu tot cu scaun. Cred că de aici încolo mă descurc singură.

O’Toole zăbovi în spatele ei; era limpede că voia să stea de vorbă.

— Acum trei nopţi am avut o discuţie lungă cu Signora Sabatini, începu el. Despre religie. Mi-a spus că a fost agnostică înainte de a se întoarce iarăşi la credinţă. Mi-a declarat că numai gândul la Rama a făcut-o să se simtă catolică din nou.

Se lăsă o lungă tăcere. Dintr-un motiv oarecare, în mintea lui Nicole se întrupă imaginea bisericii construite în secolul al cincisprezecelea în vechiul sat Sainte Étienne de Chigny, la vreo opt sute de metri în josul drumului spre Beauvois. Îşi aminti cum şedea alături de tatăl ei în biserică, într-o frumoasă zi de primăvară, fascinată de lumina filtrată de vitralii.

— Dumnezeu a inventat culorile? îşi întrebase tatăl.

— Aşa susţin unii, răspunsese el laconic.

— Şi tu ce crezi, Papa?

— Trebuie să admit, tocmai spunea generalul O’Toole în vreme ce Nicole îşi forţa gândurile să revină în prezent, că această călătorie înseamnă pentru mine o înălţare

spirituală. Mă simt mai aproape de Dumnezeu decât am fost vreodată. Există ceva în contemplarea imensităţii universului care te umileşte şi te face… Se opri. Îmi pare rău, se scuză el, am încercat să-mi impun…

— Nu, replică Nicole, nici vorbă de aşa ceva. Găsesc certitudinea dumitale religioasă foarte înviorătoare.

— Totuşi, sper că nu te-am jignit în niciun fel. Religia constituie o problemă foarte personală. Surâse. Dar uneori e greu să nu-ţi împărtăşeşti sentimentele, în special atunci când şi dumneata şi Signora Sabatini sunteţi catolice.

O'Toole părăsi centrul de control, nu înainte ca Nicole să-i ureze un somn odihnitor. De îndată după aceea, femeia scoase din buzunar duplicatul cubului şi-l introduse în lectorul din CCC. *Cel puţin astfel am făcut un backup sursei mele de informaţii*. Cu ochii minţii văzu chipul Francescăi Sabatini ascultând cu atenţie în timp ce O'Toole filosofa despre semnificaţia religioasă a lui Rama. *Eşti o femeie uluitoare*, reflectă Nicole. *Nu te dai în lături de la nimic*. *Chiar ipocrizia şi imoralitatea, pentru tine sunt acceptabile*.

Doctorul Shigeru Takagishi privea fix, într-o linişte aproape evlavioasă, turnurile şi cupolele New York-ului situate la o distanţă de patru kilometri. Din când în când se apropia de telescopul amplasat temporar pe stâncile dominând Oceanul Cilindric, pentru a studia detalii ale acelui peisaj straniu şi străin.

— Ştiţi, se adresă el în cele din urmă lui Wakefield şi Sabatini, nu cred că rapoartele despre New York ale celor din prima expediţie sunt întru totul corecte. Sau avem de-a face cu o altă navă de astă dată. Nici Richard şi nici Francesca nu se obosiră să-i răspundă. Wakefield era preocupat de ultimele retuşuri ale vehiculului proiectat să străbată întinderea de gheaţă, în vreme ce pe Francesca o preocupa ca de obicei filmarea eforturilor lui Richard.

— Se pare că oraşul are trei părţi identice, reluă Takagishi vorbind mai mult pentru sine, fiecare din ele având la rândul lor câte trei subdiviziuni. Dar cele nouă secţiuni nu sunt absolut identice. Între ele apar diferenţe subtile.

— Gata, zise Richard Wakefield, ridicându-se în picioare cu un zâmbet satisfăcut. Am terminat – cu o zi în avans faţă de grafic. Mi-a mai rămas doar să verific funcţionarea tuturor sistemelor principale.

Francesca aruncă o privire la ceas.

— Suntem în întârziere cu o jumătate de oră faţă de programul revizuit. Mai avem timp să aruncăm o privire rapidă asupra New York-ului, înainte de masă?

Wakefield ridică din umeri şi-l privi pe Takagishi. Francesca se apropie de savantul japonez.

— Ce zici, Shigeru? Facem o plimbare rapidă pe gheaţă şi le arătăm celor de pe Pământ un prim plan al New York-ului în versiune Rama?

— Neapărat, răspunse acesta. De-abia aştept…

— Numai dacă vă întoarceţi în tabără până la 19: 30, interveni David Brown din elicopter, unde se găsea împreună cu Amiralul Heilmann şi Reggie Wilson. În noaptea asta trebuie să discutăm serios o serie de planuri. S-ar putea să trebuiască să revedem ordinea deplasărilor programate pentru mâine.

— Recepţionat, confirmă Wakefield. Dacă facem abstracţie de sistemul de transmisie şi reuşim să coborâm fără probleme vehiculul pe scară, suntem pregătiţi să traversăm oceanul în zece minute, în oricare direcţie. Ar trebui să ajungem la timp în tabără.

— Noi am survolat multe zone ale Emisferei Nordice, spuse Brown. Nici urmă de bioţi. Oraşele arată ca nişte copii identice. Nicio surpriză, nicăieri pe Câmpia Centrală. Personal consider că mâine ar fi cazul să cercetăm partea

misterioasă din sud.

— New York-ul, strigă Takagishi. O recunoaştere detaliată a New York-ului trebuie să fie ţinta noastră de mâine.

Brown nu răspunse nimic. Îndreptându-se spre marginea stâncii, Takagishi privi ţintă gheaţa aflată cu vreo cincizeci de metri dedesubt. În stânga lui se găsea scara îngustă cu trepte mici, tăiate în stâncă. Cât de greu este ice-mobilul? întrebă Takagishi.

— Nu foarte, însă-i voluminos. Sigur nu vreţi să aşteptaţi să instalez troliu!? Putem traversa şi mâine, avansă Wakefield.

— Ajut şi eu la transport, interveni Francesca. Dacă nu vedem insula, sau măcar o parte a ei, nu vom veni cu sugestii constructive la şedinţa de diseară.

— Bine, bine, cedă Richard, scuturând amuzat din cap. Facem totul pentru jurnalişti. Voi merge eu în faţă, aşa încât cea mai mare parte a greutăţii se va sprijini pe spatele meu, Francesca va sta la mijloc, iar doctorul Takagishi va fi ultimul. Atenţie la tălpice, au muchiile ascuţite.

Coborârea până la ocean se desfăşură fără peripeţii.

— Dumnezeule, a fost foarte uşor, rosti Francesca în timp ce se pregăteau de traversare. De ce-i nevoie de un troliu?

— Deoarece uneori s-ar putea să transportăm şi altceva, sau, ferească sfântul, să ne vedem nevoiţi să ne apărăm cât timp urcăm ori coborâm.

Wakefield şi Takagishi se aşezară pe locurile din faţă, Francesca luă loc în spate, alături de camera video. Pe măsură ce se apropiau de New York, Takagishi devenea din ce în ce mai agitat.

— Ia uitaţi-vă, exclamă el pe când ice-mobilul se afla la circa cinci sute de metri de ţărmul opus. Se mai

îndoieşte cineva că ne îndreptăm spre capitala lui Rama?

Pe măsură ce trioul se apropia de mai, imaginea tulburătoare a straniului oraş desfăşurat în faţa ochilor lor le tăie orice poftă de conversaţie. Complicatele sale structuri vorbeau de la sine despre inteligenţa creatorilor; totuşi, primii cosmonauţi care-l vizitaseră cu şaptezeci de ani înainte, îi găsiseră la fel de lipsit de viaţă ca şi restul uriaşei nave. Era oare acest vast complex, format din nouă secţiuni, o maşină enorm de complicată aşa cum sugeraseră primii lui vizitatori, sau insula lungă şi subţire (zece kilometri pe trei) era stafia unui oraş ai cărui locuitori dispăruseră demult?

Parcară ice-mobilul la marginea apei îngheţate şi merseră de-a lungul ţărmului, până ce descoperiră o scară ducând undeva pe meterezele zidului împrejmuitor. Nerăbdătorul Takagishi alerga la douăzeci de metri în faţa Francescăi şi a lui Wakefield. Pe măsură ce urcau, detaliile oraşului deveneau tot mai limpezi.

Pe Richard îl intrigau formele geometrice ale clădirilor. Alături de zgârie-norii înalţi şi zvelţi se observau construcţii sferice, dreptunghiulare sau poliedrice. Şi toate erau dispuse după un anumit model. *Da,* reflectă el în timp ce ochii îi cercetau vastul complex de structuri, *iată acolo un dodecaedru, dincolo un pentaedru...*

Meditaţiile sale matematice fură întrerupte în momentul când toate luminile se stinseră brusc, iar interiorul lui Rama se scufundă în cea mai profundă beznă.

24. Sunete în întuneric

La început, Takagishi nu reuşi să vadă absolut nimic. Era ca şi când ar fi orbit pe neaşteptate. Clipi din ochi de câteva ori şi rămase nemişcat în bezna înconjurătoare. Tăcerea din căşti fu spulberată brusc de un potop de cuvinte, în clipa în care astronauţii începură să vorbească toţi odată. Calm, încercând să-şi domine frica ce-l

cuprindea tot mai tare, Takagishi se strădui să-şi reamintească scena avută în faţa ochilor în momentul stingerii luminilor.

Se aflase pe zidul din jurul New York-ului, cam la un metru de marginea periculoasă. În ultima secundă de lumină privise spre stânga, zărind astfel la vreo două sute de metri o scară care cobora în oraş. Apoi totul dispăruse…

— Takagishi, îl auzi pe Wakefield, eşti teafăr?

Răsucindu-se să îi răspundă, descoperi că-i tremurau genunchii. Îşi pierduse simţul de orientare. Oare cu câte grade se răsucise? Clădirile se mai aflau sau nu în faţa lui? Apelă din nou la ultima imagine mentală. Zidul se înălţa la vreo douăzeci sau treizeci de metri peste nivelul oraşului. O cădere ar fi fost fatală.

— Da, sunt însă prea aproape de margine. Se lăsă în patru labe şi simţi metalul rece sub palme.

— Venim, rosti Francesca. Încerc să aprind lumina de la cameră.

Takagishi reduse volumul din cască şi încercă să audă paşii camarazilor. Peste câteva secunde, o lumină se zări în depărtare. Siluetele celorlalţi abia se distingeau.

— Unde eşti, Shigeru? întrebă Francesca. Lumina camerei video risipea bezna doar în jurul reporterei.

— Aici sus. Sus. Flutură din mâini înainte de a-şi da seama că oricum nu îl vedeau.

— Vreau tăcere deplină, până ce toată lumea răspunde la apel, bubui în căşti vocea lui David Brown. După câteva secunde se instală liniştea. Ei bine, reluă el, ce se întâmplă acolo, Francesca?

— David, urcăm scările de pe zid, cam la o sută de metri de locul unde am parcat ice-mobilul. Doctorul Takagishi se găseşte în faţa noastră, aproape sus deja. Nu avem decât becul de la camera video. Mergem să-l găsim.

— János, se auzi iarăşi vocea lui Brown, unde eşti cu roverul numărul doi?

— La circa trei kilometri de tabără. Totu-i OK. Ne întoarcem în zece minute.

— Du-te acolo şi supraveghează instrumentele de navigaţie. Noi rămânem în aer până verifici dacă sistemul de radioghidaj este operaţional… Francesca, ai grijă şi reveniţi în tabără cât mai repede. Raportaţi din două în două minute.

— Recepţionat, David, încuviinţă ea şi întrerupse legătura.

Alături de Richard porni spre Takagishi dar, deşi acesta se afla la numai treizeci de metri, le trebui mai mult de un minut pentru a-l localiza în întuneric.

Simţindu-şi colegii lângă el, Takagishi se simţi uşurat.

Aşezaţi cu toţii pe zid, ascultară discuţiile din căşti. O'Toole şi des Jardins verificau dacă se petrecuseră şi alte schimbări notabile în interiorul lui Rama în momentul întreruperii luminii. Cele aproape douăsprezece staţii portabile răspândite în întreaga navă nu înregistraseră perturbaţii. Temperatura, viteza şi direcţia vântului, datele seismice, măsurătorile spectroscopice erau complet nemodificate.

— Deci s-au stins luminile, începu Wakefield. Mărturisesc că a fost groaznic, însă în fapt nu-i mare scofală. Probabil…

— Sstttt, îl întrerupse brusc Takagishi. Tăie volumul sunetului din căşti, apoi întinzându-se, procedă la fel cu receptorul lui Wakefield. Auzi?

Lui Wakefield, tăcerea bruscă i se păru la fel de enervantă ca şi întunericul în care fuseseră cufundaţi cu câteva minute în urmă.

— Nu, răspunse şoptit, după ce ascultă preţ de câteva clipe, dar urechile mele nu-s foarte…

— Ssstt, şopti de astă dată Francesca. Te referi la sunetul ăla îndepărtat şi scârţâitor?

— Da, replică excitat Takagishi. E ca şi cum ceva se freacă de o suprafaţă metalică. Sugerează mişcare.

Wakefield ascultă din nou. Poate că auzea şi el ceva, ori poate numai îşi imagina.

— Haideţi să ne întoarcem la ice-mobil, îi îndemnă el în cele din urmă pe ceilalţi doi.

— Aşteptaţi, rosti Takagishi când Richard se ridică în picioare. Mi se pare că a încetat când ai vorbit. Se aplecă către Francesca. Stinge lumina. Rămânem în întuneric să vedem dacă-l mai auzim sau nu.

Wakefield se aşeză iarăşi lângă coechipierii săi. Fără lumina camerei, în jur domnea un întuneric total. Singurul sunet provenea de la respiraţiile lor precipitate. Aşteptară un minut. Nu remarcară nimic. Dar când Wakefield vru să insiste să părăsească locul, din direcţia oraşului se auzi un zgomot. Suna ca şi cum nişte tufişuri erau târâte pe o suprafaţă metalică, însă cu el se împletea şi un vuiet de înaltă frecvenţă, de parcă o voce subţire ar fi cântat foarte repede, punctându-şi performanţa cu scrâşnituri. Zgomotul era cu certitudine mai puternic. Şi sinistru. Wakefield simţi furnicături pe şira spinării.

— Ai un casetofon? şopti Takagishi în urechea Francescăi.

Scrâşniturile se opriră la sunetul vocii japonezului. Cei trei aşteptară încă cincisprezece secunde.

— Atenţie, izbucni vocea lui David Brown pe canalul de urgenţă. Toată lumea-i teafără? Aţi întârziat să raportaţi situaţia.

— Da, David, replică Francesca. Suntem încă aici. Am auzit un sunet neobişnuit venind din direcţia oraşului.

— Acuma n-avem timp de fleacuri. Ne aflăm în plină criză. Toate planurile noastre s-au bazat pe ipoteza că

Rama va fi mereu iluminat. În prezent trebuie să le schimbăm.

— În regulă, răspunse Wakefield. Părăsim zidul. Dacă totul merge bine, vom ajunge în tabără în mai puţin de un ceas.

Doctorul Shigeru Takagishi n-avea niciun chef să părăsească New York-ul fără a fi dezlegat misterul acelui sunet. Înţelese totuşi că timpul nu era tocmai potrivit pentru o expediţie ştiinţifică în oraş. În vreme ce vehiculul se avânta pe întinsul îngheţat al Oceanului Cilindric, savantul japonez zâmbea în sinea sa. Era fericit. Ştia că auzise un sunet nou, ceva complet diferit de oricare altul catalogat de prima expediţie umană pe Rama. Constituia un început promiţător.

Tabori şi Wakefield fură ultimii care urcară cu ajutorul scaunului-lift de lângă scara Alfa.

— Intervenţia doctorului Brown l-a iritat bine de tot pe Takagishi, nu-i aşa? constată Richard ajutându-l pe micul ungur să coboare din scaun. Ambii alunecară de-a lungul rampei către transportor.

— Nu l-am văzut niciodată atât de furios, replică János, Shig e un profesionist adevărat şi se mândreşte cu cunoştinţele sale despre Rama. Desconsiderarea zgomotului auzit de voi sugerează lipsa celui mai mic respect al doctorului Brown pentru Takagishi. Nu-l învinuiesc pe Shig că era atât de nervos.

Se urcară în transportor şi activară comenzile. Întunericul lui Rama rămânea încet în spate, pe măsură ce avansau pe coridorul luminat spre Newton.

— Era un sunet foarte bizar, care te tăcea să te înfiori, spuse Richard. Habar n-am dacă e un sunet nou sau dacă Norton şi, echipajul său l-au auzit şi ei acum şaptezeci de ani. Ce ştiu e că am fost extrem de neliniştit acolo sus pe zid.

— Chiar şi pe Francesca a supărat-o la început decizia lui Brown. Avusese intenţia să realizeze un lung interviu cu Shig pentru buletinul ei de noapte; Brown a determinat-o să se răzgândească, dar nu sunt deloc sigur că a convins-o că sunetele acelea nu înseamnă ştiri deosebite. Din fericire, stingerea luminilor îi oferise deja material destul.

Bărbaţii coborâră din transportor şi se apropiară de ecluză.

— Pfuii, exclamă János. Sunt terminat. Au fost câteva zile lungi şi agitate.

— Da, fu de acord Richard. Credeam că vom petrece următoarele două nopţi în tabără. În schimb, iată-ne întorşi aici. Mă întreb ce surprize ne aşteaptă mâine.

János îi zâmbi prieteneşte.

— Ştii ce-i caraghios în treaba asta? Nu aştept răspunsul lui Wakefield. Brown chiar se crede conducătorul misiunii. Ai văzut cum a reacţionat la sugestia lui Takagishi de a explora New York-ul în întuneric? Brown consideră că decizia *lui* ne-a făcut să ne întoarcem pe Newton, punând punct înainte de vreme primei ieşiri.

Richard îl privi cu o figură întrebătoare.

— Bineînţeles că nu-i aşa, continuă János. Rama a luat hotărârea să plecăm. Şi tot Rama va decide care va fi următorul nostru pas.

25. Un prieten la strâmtoare

În vis se făcea că zace pe o rogojină întinsă într-un ryokan stil secolul al şaptesprezecelea. Camera era foarte mare; nouă tatami în total. La stânga, în curtea dezvăluită de paravanul deschis, se afla o grădină minusculă, cu copaci pitici şi un pârâu manichiurat. Aştepta o tânără femeie.

— Eşti treaz, Takagrshi-san?

Se foi în pat şi se întinse după comunicator.

— Salut, zise el cu un glas buimac. Cine-i acolo?

— Nicole des Jardins, veni răspunsul. Îmi pare rău că te deranjez aşa devreme, însă am nevoie de ajutor. E ceva urgent.

— Acordă-mi trei minute, replică Takagishi.

După exact trei minute se auzi o bătaie în uşă. Nicole îl salută şi intră înăuntru. În mână ţinea un cub de date.

— Îmi dai voie? întrebă arătând spre consola terminalului.

Takagishi aprobă din cap.

— Ieri s-au petrecut o serie de incidente separate, inclusiv două din cele mai importante aberaţii pe care le-am observat vreodată în datele tale cardiace, declară grav Nicole, indicând cu degetul semne de pe monitor. Eşti sigur că tu şi doctorul tău mi-aţi dat toate informaţiile şi că nu mi s-a ascuns nimic?

Takagishi încuviinţă în tăcere.

— Atunci am motive să fiu îngrijorată, continuă ea. Neregularităţile de ieri sugerează faptul că anomalia ta diastolică s-a înrăutăţit. Poate că valva e de vină. Poate că lungile perioade de imponderabilitate…

— Sau poate că am fost prea surescitat şi surplusul de adrenalină a agravat problema, declară cu un zâmbet uşor savantul japonez.

Nicole îl privi fix.

— Posibil, doctore Takagishi. Unul din incidentele majore a avut loc imediat după ce s-au stins luminile. Bănuiesc că atunci când ascultai acel „sunet straniu”.

— Şi nu cumva celălalt a survenit în timpul discuţiei în contradictoriu cu doctorul Brown, în tabără? Dacă ar fi aşa, atunci ipoteza mea este demonstrată.

Des Jardins atinse câteva taste şi programul ei apelă o nouă subrutină. Studie datele apărute pe ecran.

— Da, se pare că e corect. Al doilea incident a avut loc la douăzeci de minute înainte de plecarea din Rama. Asta înseamnă cam pe la sfârşitul şedinţei. Se îndepărtă de monitor. Dar nu pot trece cu vederea comportarea bizară a inimii tale doar pentru că ai fost emoţionat.

Cei doi se priviră câteva secunde lungi.

— Ce încerci să-mi comunici, doctore? întrebă cu o voce moale Takagishi. Că ai de gând să mă consemnezi în cabină pe Newton? Acum, în momentele cele mai semnificative ale carierei mele profesionale?

— E o posibilitate pe care trebuie s-o iau în consideraţie, răspunse sincer Nicole. Sănătatea e mai importantă decât cariera. Am pierdut deja un membru al echipajului. Nu sunt sigură că m-aş putea ierta eu însămi vreodată dacă mai pierd un coechipier.

Se opri observând rugămintea fierbinte de pe chipul colegului său.

— Ştiu cât de importante sunt aceste ieşiri pe Rama pentru tine. Încerc să găsesc vreun argument raţional care să-mi permită să trec cu vederea datele înregistrate ieri. Nicole se aşeză pe marginea patului şi privi într-o parte. Dar ca doctor – nu ca un simplu cosmonaut de pe Newton – acest lucru este foarte dificil.

Îl auzi pe Takagishi apropiindu-se şi simţi mâna acestuia atingându-i uşor umărul.

— Ştiu cât de greu ţi-a fost în ultimele zile, rosti el. Însă nu a fost greşeala ta. Toţi suntem conştienţi că moartea generalului Borzov nu putea fi preîntâmpinată.

Nicole recunoscu respectul şi prietenia din privirea lui Takagishi. Îi mulţumi din ochi.

— Apreciez foarte mult ce ai făcut pentru mine înainte de lansare, continuă el. Dacă te simţi obligată să-mi limitezi sfera de activitate, nu mă voi opune.

— La naiba, exclamă Nicole, ridicându-se rapid în

picioare, nu-i aşa de simplu. Ţi-am studiat mai bine de un ceas datele medicale de ieri. Priveşte aici. Diagrama pentru ultimele zece ore e perfect normală. Nici urmă de anomalie. Şi nu ai suferit nimic deosebit de câteva săptămâni. Până ieri. Ce se întâmplă, Shig? Ai o inimă bolnavă? Sau una cu toane?

Takagishi zâmbi.

— Soţia mi-a spus cândva că am o inimă ciudată. Presupun însă că se referea la cu totul altceva.

Nicole activă scanerul şi prezentă datele pe monitor în timp real.

— Din nou, oftă ea, clătinând din cap. O inimă perfect sănătoasă. Niciun cardiolog din lume nu ar avea nimic de obiectat. Se îndreptă spre uşă.

— Deci, care-i verdictul, doctore? întrebă Takagishi.

— N-am decis încă. Poate mă vei ajuta tu. Provoacă-ţi încă un incident în următoarele câteva ore şi lucrurile vor fi mai uşoare pentru mine. Îi făcu din mână. Ne vedem la masă.

Richard Wakefield ieşea din camera sa când Nicole îl părăsi pe Takagishi. Spontan, femeia se hotărî să-i vorbească despre programul lui ROşur.

— Bună dimineaţa, prinţeso, rosti el jovial. Ce faci la ora asta matinală? Ceva captivant, sper.

— De fapt, replică Nicole pe acelaşi ton jucăuş, veneam să discut cu tine. Bărbatul se opri să o asculte. Ai un minut liber?

— Pentru dumneata, doamnă doctor, replică el cu un zâmbet exagerat de larg, am *două* minute. Dar nu mai mult. Atenţie, sunt hămesit. Şi dacă nu sunt hrănit ca lumea, mă transform într-un căpcăun cumplit. Nicole râse. Ce ai pe suflet? adăugă el pe un ton lejer.

— Putem intra în camera ta?

— Ştiam eu, ştiam eu, strigă el, răsucindu-se şi

alunecând rapid spre propria uşă. În sfârşit s-a întâmplat, exact ca în visele mele. O femeie frumoasă, inteligentă, e pe cale să-şi declare nemuritoarea ei afecţiune…

Nicole nu se putu opri să nu izbucnească într-un hohot de râs.

— Wakefield, îl întrerupse ea încă râzând, eşti incorigibil. Nu eşti niciodată serios? Am nişte treburi de discutat cu tine.

— Ah, la naiba, exclamă dramatic Richard. Treburi. În acest caz am să-ţi acord doar cele două minute promise. Problemele mă fac întotdeauna flămând… şi morocănos.

Richard Wakefield deschise uşa şi aşteptă ca Nicole să intre. Îi oferi scaunul din faţa computerului, iar el se aşeză în spatele ei, pe pat. Femeia se întoarse să-l privească în faţă. Pe un raft deasupra patului se înşirau o duzină de figurine, similare cu acelea admirate în camera lui Tabori şi la banchetul lui Borzov.

— Permite-mi să-ţi prezint o parte din menajeria mea, rosti el observându-i curiozitatea. I-ai întâlnit pe Lordul şi pe Lady Macbeth, pe Puck şi Bottom, Tybald şi Mercutio. Iată-i pe Iago şi Othello, prinţul Hal, Falstaff şi minunata doamnă

Quickly. Ultimul din dreapta este prietenul meu cel mai bun, Bardul, ori TB, pe scurt.

În timp ce Nicole privea atentă, Richard întoarse un comutator amplasat la capul patului şi TB cobori pe o scară, de pe raft pe pat. Micul robot de douăzeci şi doi centimetri înălţime navigă cu pricepere prin cutele aşternutului şi se apropie de Nicole să o salute.

— Şi care v-ar fi numele, frumoasă domniţă? rosti TB.

— Mă numesc Nicole des Jardins, răspunse ea.

— Sună franţuzeşte, continuă robotul imediat. Dar nu arătaţi, ca o franţuzoaică. Cel puţin nu o Valois. Micuţa drăcovenie părea s-o privească ţinta. Păreţi mai degrabă

copilul lui Othello şi al Desdemonei, iubita sa soţie.

Nicole era uluită.

— Cum ai făcut asta?

— Îţi explic mai târziu, răspunse Richard fluturând din mână. Ai un sonet shakespearean favorit? Dacă da, recită un rând sau dă-i lui TB un număr.

— „Văzu-i adesea slava...” începu Nicole.

— „... dimineţii”, adăugă robotul.

Cu ochi de rege piscuri mângâind.

Şi sărutări de aur dând fâneţii.

Şi, vraci divin, pâraie aurind...

Micuţul robot continuă să recite sonetul cu mişcări graţioase din cap şi mâini, exprimând cu faţa o întreagă gamă de emoţii omeneşti. Pe Nicole o impresionă din nou creativitatea lui Richard Wakefield. Îşi aduse aminte cele patru rânduri cheie ale sonetului învăţate în studenţie şi le murmură odată cu TB:

La fel, pe-un prag de zi, superbu-mi soare

Luci pe fruntea mea triumfător.

Dar vai! mi-a stat un ceas abia-n păstrare.

Şi se topi-ntr-o negura de nori...

După ce robotul termină cupletul final, Nicole, mişcată de acele cuvinte aproape uitate, se trezi aplaudând fără voia ei.

— Ştie toate sonetele?

Richard încuviinţă din cap.

— Şi încă multe, multe alte monologuri. Dar nu aceasta-i caracteristica lui cea mai importantă. Reproducerea unor pasaje din Shakespeare necesită doar spaţiu de înmagazinare corespunzător. TB este şi un robot foarte inteligent. E în stare să poarte o conversaţie mai bine... Se opri la mijlocul propoziţiei. Iartă-mă, Nicole, ţi-am monopolizat timpul. Spuneai că ai o problemă importantă de discutat.

— Dar tu mi-ai consumat deja cele două minute, îi spuse ea cu o sclipire în ochi. Eşti sigur că nu vei muri de foame dacă-ţi mai răpesc vreo cinci minute?

Nicole rezumă rapid cercetările întreprinse în legătură cu funcţionarea defectuoasă a programului lui ROşur, neuitând să menţioneze concluzia la care ajunsese: algoritmul de protecţie trebuia să fi fost anulat de o comandă umană. Recunoscu că nu putea continua de una singură şi că avea nevoie de ajutorul lui. Suspiciunile nu şi le menţiona deloc.

— Ar trebui să fie floare la ureche, replică cu un surâs. Tot ce am de făcut e să găsesc locaţiile din memorie unde sunt înmagazinate comenzile. Asta va lua ceva timp, având în vedere cantitatea de date, totuşi aceste memorii sunt în general proiectate pe o arhitectură logică. Totuşi, nu pricep de ce te joci de-a detectivul. De ce nu-i întrebi pur şi simplu pe János şi pe ceilalţi dacă nu au introdus alte comenzi?

— Asta-i problema, replică Nicole. Nimeni nu-şi aduce aminte să fi introdus ceva în memoria lui ROşur după verificarea programului principal. Când János s-a lovit cu capul de consolă în timpul manevrei, mi s-a părut că-i văd degetele pe tastele de comandă. Însă el nu-şi aminteşte nimic, iar eu una nu sunt sigură.

Richard încruntă din sprâncene.

— E puţin probabil ca János să fi dereglat sistemul de protecţie cu o simplă comandă dată la întâmplare. Ar însemna că proiectarea s-a făcut stupid. Reflectă câteva clipe. Mă rog, continuă el, n-are niciun rost să speculăm. Mi-ai trezit curiozitatea. Mă voi ocupa de problemă de îndată ce am…

— Atenţiune, atenţiune, întrerupeţi orice activitate. Vocea lui Otto Heilmann bubui în difuzor. Toată lumea să se prezinte în centrul de control. Condiţiile s-au modificat.

Luminile s-au reaprins în interiorul lui Rama.

Richard deschise uşa şi o urmă pe Nicole pe coridor.

— Mulţumesc pentru ajutor, îi zise ea. Apreciez foarte mult gestul.

— Mulţumeşte-mi după ce rezolv ceva, Sunt renumit pentru promisiuni… rânji Richard. Şi acuma, ce părere ai despre jocurile astea de lumini?

26. A doua ieşire

David Brown plasase o singură foaie mare de hârtie pe masa din centrul de control. Francesca o împărţise în fâşii potrivit orelor, şi era acum ocupată să scrie pe ele orice îi dicta el.

— Programul ăsta blestemat e prea rigid ca să fie folositor în astfel de situaţii, spunea Brown adresându-se lui János Tabori şi Richard Wakefield. E bun doar când activităţile sunt compatibile cu strategiile elaborate pe Pământ înaintea misiunii.

János se îndreptă spre unul din monitoare.

— Poate că le poţi folosi mai bine decât mine, continuă David Brown; azi dimineaţă mie mi s-a părut mult mai uşor să mă bazez pe creion şi hârtie.

János apelă un program şi începu să introducă în computer o serie de date.

— Un moment, interveni Richard Wakefield.

János se opri cu degetele pe taste şi se răsuci cu faţa la englez.

— Ne complicăm degeaba. Nu are rost să planificăm în detaliu următoarea ieşire. Ştim în orice caz că obiectivul principal îl constituie amplasarea bazei. Ne va lua zece sau douăsprezece ore. Restul se poate executa în paralel.

— Richard are dreptate, spuse şi Francesca. Încercăm să rezolvăm totul prea repede. Să trimitem întâi cadeţii să termine baza. În acest timp, noi vom definitiva detaliile…

— Nu e practic, se auzi doctorul Brown. Absolvenţii Academiei sunt singurii care ştiu cât timp necesită fiecare activitate inginerească. Fără ei nu putem planifica nimic.

— Atunci unul din noi va rămâne la bord, declară János Tabori, rânjind. Iar pe Heilmann ori pe O'Toole îl vom folosi ca ajutor. În acest mod nu vom întârzia foarte mult.

După o jumătate de oră de discuţii, se ajunse la consens. Nicole urma să rămână din nou pe Newton, cel puţin până se termina de stabilit infrastructura, reprezentându-i astfel pe cadeţi în procesul de planificare. Amiralul Heilmann avea să-i însoţească pe ceilalţi patru cosmonauţi în interiorul lui Rama. Cu toţii trebuiau să termine trei proiecte de infrastructură: asamblarea restului de vehicule, amplasarea a încă o duzină de staţii portative de urmărire în Emisfera Nordică şi construcţia complexului de comunicaţii şi a taberei Beta în partea de nord a Oceanului Cilindric.

Richard Wakefield se găsea în plin proces de revizuire a detaliilor fiecărei operaţiuni, alături de membrii echipei sale, când Reggie Wilson, care tăcuse efectiv până atunci, sări pe neaşteptate de pe scaun.

— E o întreagă porcărie! urlă el. Nu-mi vine să cred ce tâmpenii aud.

Richard se opri din lucru, iar doctorii Brown şi Takagishi, angajaţi deja în discutarea planurilor noii ieşiri, tăcură brusc. Toţi ochii se aţintiră asupra lui Reggie Wilson.

— Un om a murit acum patru zile, probabil ucis de orice sau oricine conduce această navă gigantică, explică el. Iar noi intrăm înăuntru. Luminile se sting subit. Wilson aruncă o privire circulară; ochii săi păreau înnebuniţi, fruntea îi era acoperită de sudoare. Şi noi ce facem? Ei? Cum răspundem acestui avertisment trimis de creaturi

străine nouă, însă mult mai avansate tehnologic? Stăm calmi şi planificăm încă o misiune de explorare în vasul lor. Nimeni n-a înţeles nimic? Ei nu ne doresc acolo. Vor să plecăm de aici, vor să ne întoarcem pe Pământ.

Izbucnirea lui Wilson fu întâmpinată cu o tăcere jenantă. În cele din urmă, generalul O'Toole se apropie de el.

— Uite ce e, începu el calm, cu toţii suntem afectaţi de moartea generalului Borzov, dar niciunul din noi nu vede vreo legătură…

— Atunci sunteţi orbi, complet orbi. Mă aflam în blestematul ăla de elicopter când s-au stins luminile. Era lumină ca în miezul verii şi bum! în secunda următoare o noapte neagră ca smoala. Al naibii de straniu, omule! Cineva a stins brusc *toate* luminile. N-am auzit nici măcar o singură dată pe cineva să întrebe *de ce* s-au stins luminile. Ce-i cu voi, oameni buni? Sunteţi prea deştepţi ca să vă fie frică?

Wilson îşi mai continuă tirada câteva minute. Tema rămânea mereu aceeaşi. Ramanii plănuiseră moartea lui Borzov, trimiseseră un avertisment prin intermediul luminilor şi alte dezastre aveau să mai urmeze dacă echipajul îşi continua misiunea de explorare.

Generalul O'Toole se oprise lângă Reggie pe durata întregului episod. Doctorul Brown, Francesca şi Nicole avură o scurtă discuţie într-un colţ al camerei, după care Nicole se apropie de Wilson.

— Reggie, ce-ar fi să vii cu mine, împreună cu generalul O'Toole? îi spuse Nicole pe un ton familiar, întrerupându-i discursul bombastic. Am putea continua discuţia fără a tulbura activitatea celorlalţi.

Reggie Wilson o privi suspicios.

— Să merg cu tine, doctore? De ce aş face-o? Nici nu ai fost acolo, n-ai văzut destul pentru a şti ceva. Wilson se

opri în faţa lui Wakefield. Tu ai fost înăuntru, Richard. Ai văzut locul. Ştii ce inteligenţă şi ce mijloace tehnice sunt necesare pentru a construi un vehicul spaţial atât de mare şi a-l trimite într-o călătorie printre stele. Ei bine, omule, noi nu însemnăm *nimic* pentru ei. Suntem mai insignifianţi decât furnicile. N-avem nicio şansă.

— Sunt de acord cu tine, Reggie, rosti calm şi după o clipă de ezitare Richard. Cel puţin în ceea ce priveşte propriile noastre capacităţi de comparaţie. Dar nu avem nicio dovadă că ne sunt ostili, ori dacă le pasă cu adevărat că le explorăm nava. Din contră, simplul fapt că mai suntem încă în viaţă…

— *Priviţi*! strigă brusc Irina Turgheniev. Uitaţi-vă la monitor!

În mijlocul ecranului gigant din centrul de control îngheţase o imagine neaşteptată. O creatură ca un crab umplea întreg displayul. Avea un corp scund şi turtit, mai curând lung decât lat. Greutatea i-o suportau şase picioare cu câte trei articulaţii. Doi cleşti ca nişte foarfeci se vedeau în faţa corpului şi o întreagă serie de manipulatoare, semănând bizar la o primă evaluare cu nişte mânuţe de copil, se încolăceau pe lângă ceva ce părea să fie o deschidere în carapace. La o privire mai atentă, manipulatoarele erau formate de un întreg arsenal de scule: cleşti, sonde, răzuitoare şi chiar ceva ce aducea cu nişte burghie.

Ochii, *dacă* erau ochi, erau adânc înfundaţi în orbite protectoare şi ridicaţi ca nişte periscoape deasupra carapacei. Globurile oculare păreau din cristal sau gelatină, de un albastru intens şi complet lipsite de expresie.

Legenda de pe marginea imaginii indica limpede că fotografia fusese luată doar cu câteva momente mai devreme, de către una din sondele cu teleobiectiv, într-un

punct situat la aproximativ cinci kilometri sud de Oceanul Cilindric. Teleobiectivul acoperise o suprafaţă de vreo şase metri pătraţi.

— Aşadar avem tovarăşi pe Rama, declară János Tabori. Restul astronauţilor se uitau uluiţi la monitor.

Mai târziu, cu toţii admiseră că imaginea crabului biot de pe ecran nu ar fi fost atât de înfricoşătoare dacă nu ar fi apărut în acel moment precis. Deşi comportarea lui Reggie era în mod cert aberantă, în ce susţinea el exista suficient bun simţ încât să le reamintească pericolele expediţiei. Nimeni nu se putea lăuda că nu-l încearcă teama. Fiecare se confruntase, la un moment sau altul, cu ideea neliniştitoare că super-avansaţii ramani s-ar fi putut dovedi mai puţin prietenoşi.

În cea mai mare parte a timpului însă îşi lăsau frica deoparte. Făcea parte din slujba lor. Ca şi primii astronauţi ai navetelor spaţiale americane, care, cunoscuseră foarte bine posibilitatea ca vehiculul lor să explodeze sau să se prăbuşească, cosmonauţii de pe Newton acceptaseră faptul că misiunea lor era asociată cu riscuri inevitabile. O negare sănătoasă îi determinase să evite discuţiile pe teme tulburătoare, concentrându-se în schimb asupra altor probleme, mai stringente (şi deci mai controlabile), cum ar fi fost spre exemplu planificarea acţiunilor zilei următoare.

Izbucnirea lui Reggie, corelată cu apariţia pe monitor a crabului biot, declanşase una din puţinele discuţii serioase purtate până atunci în grup, de la începutul misiunii. O'Toole îşi făcuse cunoscută poziţia mai devreme. Deşi ramanii îl fascinau, nu-i era frică de ei. Voinţa Domnului îl alesese să întreprindă această călătorie şi doar voinţa Sa putea decide dacă ea avea să fie şi ultima. În orice caz, orice se întâmpla reprezenta voinţa Creatorului.

Richard Wakefield susţinu un alt punct de vedere, aparent împărtăşit şi de alţi membri ai echipajului. Pentru

el, întregul proiect constituia atât o provocare aruncată expediţiei de descoperire, cât şi un test personal de curaj. Desigur că existau incertitudini, însă ele produceau în acelaşi timp emoţie şi pericol. Fiorul intens prilejuit de cunoştinţe noi, alături de importanţa excepţională a unei posibile întâlniri cu o civilizaţie extraterestră, compensa în mare măsură riscurile probabile. Richard nu avea îndoieli în privinţa misiunii. Era convins că reprezenta apoteoza: vieţii sale; chiar dacă nu îi apuca sfârşitul, şi tot merita să fi participat. Ar fi realizat ceva realmente important în timpul scurtei sale existenţe terestre.

Nicole ascultă cu atenţie discuţia. Nu spuse mai nimic ea însăşi, dar realiză că propria concepţie i se cristaliza în minte pe măsura ce-i asculta vorbind pe ceilalţi. Savura replicile, verbale sau nu, dintre ceilalţi coechipieri. Shigeru Takagishi se situa evident în tabăra lui Richard Wakefield, dând viguros din cap ori de câte ori Richard vorbea înfierbântat despre participarea la un asemenea efort. Reggie Wilson, probabil îmblânzit de tiradele sale anterioare, tăcuse mai tot timpul, pentru a răspunde doar când i se punea o întrebare. Amiralul Heilmann arătase stingherit pe durata întregii discuţii, singura sa contribuţie constând în a le reaminti, din când în când, că timpul se scurgea.

Surprinzător, doctorul David Brown nu adăugă multe alte elemente dezbaterii filosofice. Expuse câteva scurte comentarii, iar o dată sau de două ori fu gata să se lanseze într-o lungă şi ambiţioasă explicaţie. Dar nu o făcu. Adevăratele sale gânduri despre natura lui Rama rămaseră neîmpărtăşite.

Francesca Sabatini acţionase iniţial ca moderatoare, punând întrebări de clarificare şi menţinând conversaţia la un nivel echilibrat. Totuşi, spre sfârşit oferi câteva comentarii personale şi candide. Punctul ei de vedere

asupra misiunii Newton diferea complet de cel exprimat de O'Toole şi Wakefield.

— Cred că transformaţi totul în ceva mult prea complex şi intelectual, declară Francesca după ce Richard îşi isprăvi lungul panegiric referitor la bucuriile cunoaşterii. N-a fost nevoie să mă afund în studii aprofundate ale spiritului uman înainte de a mă alătura echipajului Newton. Am pus problema aşa cum procedez de obicei cu toate deciziile mele. Am luat în calcul riscul şi răsplata. Am socotit că ceea ce am de câştigat, faimă, prestigiu, bani, chiar aventură, depăşeşte cu mult riscurile. Iar într-altă privinţă nu sunt câtuşi de puţin de acord cu Richard. Nu aş fi deloc fericită să mor aici. Pentru mine, recompensa adusă de proiect este întârziată; dacă nu mă întorc pe Pământ, nu voi beneficia de ea.

Comentariile Francescăi stârniră curiozitatea lui Nicole. Dorea să-i pună reporterei italiene nişte întrebări, dar înţelese că nu era nici momentul, nici locul favorabil. După terminarea şedinţei, spusele Francescăi încă o intrigau. *Să fie viaţa atât de simplă pentru ea*? *Să evalueze oare totul în funcţie de riscuri şi răsplată*? îşi aminti de completa lipsă de emoţie a Francescăi în clipa când băuse lichidul menit să-i provoace avortul. *Dar cum rămâne cu principiile şi cu valorile vieţii*? *Sau chiar cu sentimentele*? După plecarea tuturor, Nicole se văzu nevoită să recunoască că Francesca reprezenta încă o şaradă nedezlegată.

Nicole îl privi cu atenţie pe Takagishi. Omul de ştiinţă se comporta mult mai bine.

— Am scos pe imprimantă un plan de strategie, doctore Brown, ca să ne reamintim tezele fundamentale rezultate la capătul anului de proiectare a misiunii, spuse el fluturând un vraf de vreo patru inci grosime. Să citesc sumarul?

— Nu cred că-i necesar, răspunse David Brown. Suntem cu toţii familiarizaţi…

— Eu nu sunt, îl întrerupse generalul O'Toole. Aş vrea să-l ascult. Amiralul Heilmann m-a rugat să fiu atent şi să-l ţin la curent cu mersul discuţiilor.

Doctorul Brown îi făcu semn lui Takagishi să continue. Scundul savant japonez tocmai împrumuta o pagină din mapa personală a lui Brown. Deşi ştia că acesta se declarase în favoarea cercetării crabilor bioţi pe parcursul celei de a doua ieşiri, Takagishi era încă tentat să-i convingă pe ceilalţi că prioritatea trebuia să o deţină expediţia în New York.

Reggie Wilson se scuzase cu o oră mai devreme, retrăgându-se în cabină pentru a trage un pui de somn. Restul de cinci astronauţi de la bordul lui Newton petrecură cea mai mare parte a după amiezii încercând fără succes să ajungă la o înţelegere în privinţa următoarelor activităţi. Nu se ajunsese însă la consens deoarece cei doi oameni de ştiinţă, Brown şi Takagishi, nutreau opinii radical diferite despre cele ce trebuiau întreprinse. Între timp, pe monitorul mare din spatele lor se perindau imagini intermitente ale cadeţilor spaţiali şi ale amiralului Heilmann lucrând în interiorul lui Rama. În prezent, imaginea îi înfăţişa pe Tabori şi Turgheniev la baza situată în apropierea Oceanului Cilindric. Cei doi terminaseră de asamblat a doua barcă cu motor şi-i verificau subsistemele electrice.

— …Succesiunea ieşirilor a fost astfel proiectată pentru a fi compatibilă cu documentul de politică şi priorităţi a misiunii, ISA-NT-0014, citea Takagishi. Scopurile principale ale acestei etape sunt de a definitiva infrastructura inginerească şi de a examina interiorul, cel puţin la un nivel superficial. De o mare importanţă va fi identificarea oricăror caracteristici care se deosebesc,

indiferent în ce măsură, de cele ale primului vehicul Rama.

A doua ieşire are drept scop completarea cartografierii interne a lui Rama, un mare accent punându-se pe zonele neexplorate acum şaptezeci de ani şi pe grupurile de clădiri denumite oraşe. Întâlnirile cu bioţii se vor *evita* în această fază, chiar dacă prezenţa şi localizarea diferitelor tipuri de creaturi face parte din procesul de cartografiere.

Interacţiunea cu bioţii se va efectua abia la a treia ieşire, şi numai după o observaţie atentă şi prelungită...

— De ajuns, doctore Takagishi, interveni David Brown. Am priceput cu toţii esenţa respectivului document care, din păcate, a fost conceput cu luni de zile înaintea lansării. Situaţia de astăzi n-a fost niciodată preconizată. Luminile se sting şi se aprind. Iar noi am localizat un grup de şase crabi bioţi dincolo de ţărmul sudic al Oceanului Cilindric.

— Nu sunt de acord, rosti cu respect savantul japonez. Chiar dumneata ai afirmat că profilul imprevizibil al iluminării nu constituie o diferenţă semnificativă între cele două nave. Nu ne confruntăm cu un Rama necunoscut. Cer să organizăm ieşirile conform planului iniţial al misiunii.

— Aşadar consideri că această etapă ar trebui dedicată exclusiv cartografierii, incluzând probabil o explorare detaliată a New York-ului?

— Exact, generale O'Toole. Chiar dacă unii cred că acel „sunet straniu" auzit de cosmonauţii Wakefield, Sabatini şi de mine însumi nu înseamnă o „diferenţă" oficială, cartografierea atentă a New York-ului este în mod clar una din activităţile prioritare. Şi e vital să o realizăm pe durata acestei ieşiri. Temperatura s-a ridicat deja pe câmpie la – 5 grade. Rama ne poartă tot mai aproape de Soare. Nava se încălzeşte de la exterior spre interior.

Prevăd că oceanul va începe să se topească de la fund în sus, în trei sau patru zile…

— N-am spus niciodată că New York-ul nu este o ţintă justificată pentru explorare, ci doar am susţinut de la început ideea că bioţii constituie adevărata comoară ştiinţifică, îl întrerupse iarăşi David Brown. Priviţi aceste creaturi uimitoare, rosti el făcând să apară pe ecranul central imaginea celor şase crabi bioţi, deplasându-se încet în zona Emisferei Sudice. S-ar putea să nu mai avem niciodată prilejul de a captura unul. Sondele aproape au terminat survolarea întregii emisfere, fără să descopere niciun alt biot.

Restul echipajului, inclusiv Takagishi, urmăreau cu atenţie concentrată monitorul. Bizarul grup al creaturilor extraterestre, dispus într-o formaţie triunghiulară condusă de un specimen puţin mai mare, se apropia de o structură metalică nedefinită. Crabul conducător intră direct în obstacol, rămase nemişcat câteva secunde, apoi îşi folosi cleştii pentru a ciopârţi metalul în bucăţi mici. Cei doi crabi din al doilea rând încărcară fragmentele metalice pe spatele ultimilor trei membri ai trupei. Fragmentele sporiră grămezile deja existente acolo.

— Probabil sunt gunoierii ramanilor, comentă Francesca. Ceilalţi izbucniră în râs.

— Dar vedeţi de ce vreau să ne mişcăm repede, reluă David Brown. În acest moment, scurtul film pe care l-aţi văzut este deja pe drum către reţelele de televiziune ale Terrei. Mai bine de un miliard de pământeni îl vor viziona astăzi cu aceeaşi frică şi fascinaţie resimţită de noi. Închipuiţi-vă ce fel de laboratoare vom putea să construim pentru a studia o asemenea creatură. Închipuiţi-vă câte vom învăţa…

— Ce te face să crezi că vom reuşi să le capturăm? întrebă generalul O'Toole. Arată ca şi cum ar putea fi nişte

adversari formidabili.

— Suntem siguri că, deşi par a avea o structură biologică, sunt de fapt roboţi. De aici şi denumirea de „biot”, foarte populară în timpul şi după prima expediţie pe Rama. Aşa cum s-a menţionat în rapoartele lui Norton şi ale celorlalţi colegi ai săi, fiecare din aceşti bioţi pare proiectat pentru un singur scop. După câte ştim, nu au o inteligenţă proprie. Prin urmare ar trebui să fim capabili să-i păcălim… şi să-i capturăm.

Pe ecran apăru un prim plan cu cleştii-foarfeci. Erau în mod evident foarte ascuţiţi.

— Nu ştiu, opină O’Toole. Sunt înclinat să urmez sugestia doctorului Takagishi şi să-i menţin o vreme sub observaţie, înainte de a încerca să capturez vreunul.

— Vă contrazic, declară Francesca. Vorbind ca jurnalist, niciun reportaj nu poate fi mai interesant decât acela descriind captura unei astfel de creaturi. Întregul Pământ ne va urmări. E posibil ca o a doua şansă să nu se mai ivească. Făcu o scurtă pauză. ASI ne solicită ştiri fulminante. Incidentul căruia i-a căzut victimă Borzov nu a convins câtuşi de puţin contribuabilii că banii alocaţi acestei aventuri spaţiale au fost cu folos cheltuiţi.

— De ce să nu rezolvăm ambele chestiuni în decursul aceleiaşi intrări? întrebă generalul O’Toole. O echipă ar explora New York-ul, cealaltă ar porni să captureze un crab.

— În niciun caz, replică la rândul ei Nicole. Dacă scopul misiunii e de a prinde un biot, atunci toate resursele noastre trebuie concentrate corespunzător. Amintiţi-vă că suntem limitaţi atât ca număr, cât şi ca timp disponibil.

— Din păcate, decizia nu poate fi luată în consiliul de conducere, rosti cu un zâmbet şters David Brown. De vreme ce nu întrunim o unanimitate de păreri, eu trebuie

să decid… Prin urmare, scopul viitoarei intrări va fi să capturăm un crab biot. Bănuiesc că amiralul Heilmann îmi va da dreptate. Dacă nu, vom supune propunerea votului întregului echipaj.

Şedinţa luă sfârşit după o oarecare lâncezeală. Doctorul Takagishi încercă să ofere alte argumente, scoţând în evidenţă faptul că majoritatea speciilor de bioţi, zărite de primii exploratori, nu se materializaseră decât *după* dezgheţul Oceanului Cilindric. Dar nimeni nu mai voia să asculte. Oboseala îşi spunea cuvântul.

Nicole se apropie de japonez şi activă pe ascuns scanerul biometric. Fişierul de avertizare rămase complet gol.

— Curat ca lacrima, rosti ea cu un zâmbet.

Takagishi o privi foarte serios.

— Decizia noastră este greşită, declară el sumbru. Trebuia să mergem în New York.

27. A prinde un biot

— Ai grijă, îi spuse Francescăi amiralul Heilmann. Nu mă simt deloc bine când te văd aplecată în felul ăsta.

Signora Sabatini îşi fixase gleznele sub scaunul elicopterului şi se aplecase în afară cu aparatul de filmat în mână. La vreo trei sau patru metri dedesubt, cei şase crabi-bioţi îşi continuau deplasarea, în aparenţă fără a lua în seamă maşina huruind chiar deasupra lor. Menţineau încă formaţia în falangă, dispuşi precum şirurile de popice.

— Ia-o spre apă, strigă Francesca către Hiro Yamanaka. Se vor apropia de margine, după care se întorc.

Elicopterul viră brusc spre stânga, trecând de cealaltă parte a stâncii de cinci sute de metri care separa Emisfera Sudică a lui Rama de Oceanul Cilindric. Aici, malul era de zece ori mai înalt decât duplicatul nordic. David Brown îşi opri respiraţia, privind în jos spre marea îngheţată, întinsă la jumătate de kilometru sub el.

— E ridicol, Francesca, exclamă el. Ce speri să realizezi? Camera automată din botul elicopterului va lua toate imaginile necesare.

— Ea a fost special proiectată pentru zoom, replică reportera. În plus, un pic de nervozitate conferă o mai mare verosimilitate imaginilor. Yamanaka se apropie iarăşi de ţărm. Bioţii se găseau chiar în faţă, la vreo treizeci de metri. Conducătorul formaţiei depăşi cu jumătate din corp creasta, se opri o fracţiune de secundă, apoi se răsuci brusc spre dreapta. O altă răsucire rapidă la nouăzeci de grade duse la bun sfârşit manevra, astfel că biotul se afla îndreptat acum exact în direcţie opusă. Ceilalţi cinci îşi imitară conducătorul, executând întoarcerile cu precizie militară, rând pe rând.

— De data asta am reuşit, rosti bucuroasă Francesca, intrând cu totul în elicopter. Prim plan şi imagini de ansamblu. Şi cred că am surprins o licărire în ochiul albastru al liderului, chiar înainte să se întoarcă.

Bioţii se îndepărtau de stâncă cu viteza lor obişnuită de zece kilometri la oră. Deplasarea lor lăsa o urmă uşoară în solul argilos, pe o direcţie paralelă cu cea pe care se apropiaseră de ocean. De sus, întreaga zonă semăna cu o grădină suburbană, unde o parte din iarbă fusese tunsă – pe o parte, terenul arăta îngrijit, în vreme ce acolo unde bioţii încă nu trecuseră, solul nu avea niciun fel de semne.

— Lucrurile par să devină plictisitoare, declară Francesca, întinzându-se şi punându-şi jucăuşă braţele în jurul gâtului lui David Brown. S-ar putea să ne vedem obligaţi să ne amuzăm în alt fel.

— Îi mai urmărim încă o tură; comportamentul lor e destul de simplu. Ignoră atingerea Francescăi; părea că verifică mental punctele unei liste. În cele din urmă, se hotărî: Ce crezi, doctore Takagishi? Să mai fie altceva de făcut?

În centrul de control de pe Newton, Takagishi urmărea pe monitor înaintarea bioţilor.

— Ar fi extrem de folositor, dacă am reuşi să aflăm mai multe despre capacităţile lor senzoriale, înainte de a încerca să capturăm vreunul. Până acum nu au reacţionat la zgomote sau stimuli vizuali îndepărtaţi. De fapt, nici nu ne-au băgat în seamă. Sunt sigur că sunteţi de acord că nu avem încă destule date pentru a trage concluzii definitive. Dacă i-am expune la o întreagă plajă de frecvenţe electromagnetice şi le-am măsura reacţiile, atunci poate că ne-am face o idee mai bună…

— Dar aşa ceva ar lua *zile*, îl întrerupse Brown. Şi în final tot va trebui să riscăm. Nu-mi imaginez ce am putea descoperi pentru a ne determina să ne schimbăm planurile.

— Dacă am cunoaşte mai multe despre ei de la început, atunci am fi capabili să proiectăm o metodă mai bună şi mai sigură de capturare, argumentă Takagishi. Ba chiar poate vom afla lucruri care să ne facă să renunţăm complet…

— Puţin probabil, replică brutal David Brown. Din punctul său de vedere, discuţia luase sfârşit. Ei, Tabori, strigă el. Cum staţi voi acolo cu tabăra?

— Aproape am terminat, răspunse ungurul. Cel mult încă treizeci de minute, apoi sunt pregătit să trag un pui de somn.

— Mai întâi masa, interveni Francesca. Doar n-o să te culci cu stomacul gol.

— Ce găteşti, frumoaso? întrebă Tabori în zeflemea.

— Osso buco alia Rama. Rasol de viţel cu sos à la Rama

— Destul, spuse doctorul Brown. Făcu o pauză de câteva clipe. O’Toole, continuă el, eşti în stare să te descurci singur pe Newton? Cel puţin pentru alte

douăsprezece ore?

— Afirmativ.

— Atunci trimite jos restul echipajului. Până vom ajunge cu toţii în tabără, ar trebui să fie locuibilă. Luăm masa şi ne odihnim puţin, după care pregătim vânătoarea.

Sub elicopter, cele şase creaturi asemănătoare crabilor îşi continuau marşul neîntrerupt pe solul arid. Cei patru oameni le observară întâlnirea cu o graniţă distinctă, solul şi pietricelele cedând locul unei reţele fine de sârmă. De îndată ce atinseră zona îngustă dintre secţiuni, bioţii executară o întoarcere în U şi porniră înapoi spre apă, pe o traiectorie adiacentă celei anterioare. Yamanaka execută un viraj, luă altitudine şi se îndreptă spre tabăra Beta, aflată la zece kilometri dincolo de Oceanul Cilindric.

Toţi aveau dreptate, gândea Nicole. *Imaginea de pe monitor nu se compara cu realitatea*. Cobora pe scaunul-lift în Rama. Acum că trecuse de jumătatea drumului, priveliştea îi tăia respiraţia. Îşi aminti de un sentiment asemănător, trăit pe Platoul Tonto din Parcul naţional al Marelui Canion. *Numai că acela a fost creat de natură, într-un interval de timp mai mare de un miliard de ani*. *Pe Rama l-a construit cineva, sau ceva*.

Scaunul se opri un moment. Un kilometru mai jos, Shigeru Takagishi cobora din teleferic. Nicole nu-l vedea, însă îl auzea în intercom vorbind cu Richard Wakefield.

— Grăbeşte-te, îl auzi strigând pe Reggie Wilson. Nu-mi place să stau atârnat aşa în gol.

Lui Nicole în schimb îi plăcea să rămână suspendată. Uluitoarea privelişte din jur era temporar nemişcată, iar ea avea posibilitatea să cerceteze pe îndelete orice trăsătură cât de cât interesantă.

După încă o oprire necesară pentru Wilson, Nicole se apropie în sfârşit de baza scărilor Alfa. Urmărea fascinată peisajul, pe măsură ce ochii ei distingeau tot mai multe

detalii pe ultimele trei sute de metri. Ceea ce până în prezent constituiseră o serie de imagini vagi, se transformă într-un rover, trei oameni, piese de echipament şi o mică tabără. După câteva momente reuşi să-i identifice pe cei trei. O secvenţă dintr-o altă călătorie, cu un scaun-lift oarecum asemănător, îi fulgeră prin minte: în Elveţia, cu două luni înainte. Chipul lui Henry îi apăru în faţa ochilor, dar fu imediat înlocuit de cel al lui Richard Wakefield, aflat chiar sub ea. Bărbatul tocmai îi dădea instrucţiunile necesare unei coborâri cât mai uşoare.

— Niciodată nu se opreşte de tot, dar încetineşte foarte mult, spunea el. Desfă-ţi centura de siguranţă şi păşeşte pe teren mergând uşor, exact cum ai proceda în cazul unei scări rulante.

Apucând-o de mijloc, o ridică de pe platformă. Takagishi şi Wilson se aşezaseră deja în scaunele din spatele roverului.

— Bine ai venit pe Rama, îi ură Wakefield. În regulă, Tabori, continuă el în microfon. Suntem cu toţii jos şi pregătiţi de plecare. Trecem pe frecvenţa de transmisie a roverului.

— Grăbiţi-vă, îi îndemnă János. De-abia ne abţinem să nu mâncăm şi porţiile voastre... Apropo, Richard, vrei să aduci şi cutia de scule tip C? Am tot discutat despre plase şi cuşti şi s-ar putea să am nevoie de o varietate mai mare de ustensile.

— Recepţionat, replică Wakefield. Alergând până în tabără, intră în singurul cort mai spaţios. Ieşi aproape imediat cu o cutie metalică lungă, dreptunghiulară şi vizibil foarte grea. La naiba, Tabori, exclamă în microfon, ce Dumnezeu e-năuntru?

Se auzi un râset.

— Orice ai nevoie ca să capturezi un crab biot. Şi încă alte numeroase lucruri pe deasupra.

Wakefield întrerupse comunicaţia şi urcă în rover. Porni maşina de la baza scării, în direcţia Oceanului Cilindric.

— Vânătoarea asta de bioţi e cea mai stupidă idee pe care am auzit-o vreodată, bombăni Reggie Wilson. Cineva va sfârşi prin a fi rănit.

În rover se aşternu tăcerea. Spre dreapta, la limita câmpului vizual, pasagerii de-abia zăreau varianta ramană a Londrei.

— Ei bine, cum e să faci parte din echipa numărul doi? întrebă Wilson fără a se adresa cuiva anume.

După o tăcere penibilă, Takagishi se răsuci spre el ca să-l întrebe:

— Scuzaţi-mă, domnule Wiison, spuse el politicos, cu mine vorbiţi?

— Desigur, replică Wilson, aprobând din cap. Nu v-a spus încă nimeni că în această misiune sunteţi omul de ştiinţă numărul *doi*? Bănuiesc că nu, continuă Wilson după o scurtă pauză. Dar nu-i deloc surprinzător. Pe Pământ nici eu n-am ştiut că sunt reporterul numărul doi.

— Reggie, nu cred… începu Nicole înainte de a fi întreruptă.

— Cât despre dumneata, doctore, rosti Wilson aplecându-se înainte, s-ar putea să devii singurul membru al celei de-a *treia* echipe. I-am auzit din întâmplare pe glorioşii noştri lideri Heilmann şi Brown discutând despre tine. Le-ar place să te lase permanent la bordul lui Newton. Deoarece s-ar putea însă să avem nevoie de măiestria dumitale…

— Destul, interveni Richard Wakefield. În glasul lui exista o nuanţă tăioasă. Nu fi atât de urâcios. Urmară câteva secunde de încordare, după care Wakefield vorbi din nou, pe un ton mai prietenesc: Spune, Wilson, dacă-mi aduc bine aminte, eşti un fanatic al volanului. Nu ţi-ar

place să conduci tărăboanţa asta?

Sugestia se dovedi perfectă. Câteva minute mai târziu, Reggie Wilson se afla în locul şoferului, alături de Wakefield, râzând ca un nebun în vreme ce accelera roverul într-un cerc strâns. Des Jardins şi Takagishi erau hurducaţi pe locurile din spate.

Nicole îl observă cu mare atenţie pe Wilson. *A luat-o iarăşi razna*, socoti ea. *Asta înseamnă de trei ori în ultimele două zile*. Încercă să-şi amintească când îi făcuse ultima scanare completă. *O zi de la moartea lui Borzov*. *De atunci i-am verificat pe cadeţi de două ori*... *la naiba*, îşi zise în gând. *Investigaţiile m-au făcut neglijentă*. Hotărî în gând să-i consulte pe toţi cât mai curând posibil după sosirea în tabăra Beta.

— Scumpul meu profesor, am din întâmplare o întrebare pentru dumneata, rosti Richard Wakefield de îndată ce Wilson reveni pe traiectoria normală către tabără. Se întoarse să-l privească în faţă pe savantul japonez. Ai dezlegat misterul acelui „sunet straniu” pe care l-am auzit cu toţii deunăzi? Sau te-a convins doctorul Brown că a fost doar o născocire a imaginaţiei noastre colective?

Takagishi scutură din cap.

— Am spus că era un sunet nou. Privi fix în depărtare, peste întinderea încă neexplorată a Câmpiei Centrale. Asta este o altă navă Rama. O ştiu. Pătratele cadrilate din sud formează modele cu totul noi, şi nu se mai întind până la ţărmurile Oceanului Cilindric. Luminile se aprind înainte ca marea să se topească. Şi se sting brusc, fără a se micşora treptat timp de câteva ore, aşa cum au raportat primii exploratori. Crabii bioţi apar în grupuri, nu individual. Făcu o pauză, continuând să privească imensitatea câmpiei. Doctorul Brown consideră aceste diferenţe ca fiind neînsemnate, dar eu sunt de

părere că ele semnifică ceva. E foarte posibil, declară candid Takagishi, ca Brown să se înşele.

— Dar e de asemenea posibil să fie şi un mare ticălos, spuse cu amărăciune Wilson. Apăsă acceleraţia până la fund. Tabără Beta, sosim!

28. Extrapolare

Nicole îşi terminase prânzul alcătuit din raţă conservată, conopidă italiană şi piure de cartofi. Restul astronauţilor încă mâncau, la masa lungă domnind pe moment liniştea. În colţ, lângă intrare, un monitor urmărea poziţia crabilor. Nimic nu se schimbase în comportamentul lor. Spotul ce reprezenta grupul de bioţi se deplasa într-o direcţie ceva mai mult de zece minute, apoi mişcarea se inversa.

— Ce se întâmplă după ce termină parcela? întrebă Wakefield, privind harta zonei, prinsă pe un afişier portativ.

— Data trecută au urmat una din acele cărări dintre pătrate, până au ajuns la o gaură, răspunse Francesca din celălalt colţ al mesei. Apoi au aruncat gunoiul înăuntru. N-au adunat nimic în zona nouă, aşa că nu se ştie ce vor face după aceea.

— Sunteţi toţi convinşi că bioţii noştri sunt nişte gunoieri?

— Dovezile sunt destul de puternice, spuse David Brown. Un crab singuratic, asemănător cu aceştia şi întâlnit de Jimmy Pak pe primul Rama, a fost considerat tot un gunoier.

— Ne amăgim singuri, interveni Shigeru Takagishi, terminând de înghiţit ultima îmbucătură. Însuşi doctorul Brown a declarat printre primii că e improbabil ca noi, oamenii, să înţelegem ce se întâmplă în realitate în Rama. Conversaţia noastră îmi reaminteşte de vechiul proverb hindus despre orbii care pipăiau un elefant. Fiecare îl descria altfel, întrucât fiecare atingea doar o mică parte a

animalului. Niciunul nu avea dreptate.

— Deci nu crezi că aceşti crabi lucrează pentru Departamentul Sanitar din Rama? se interesă János Tabori.

— N-am spus asta, replică Takagishi. Am sugerat doar că este o insolenţă din partea noastră să conchidem atât de repede că cele şase creaturi nu au alt scop decât colectarea gunoiului. Datele obţinute din observaţia de până acum sunt jalnic de insuficiente.

— Uneori e necesar să extrapolezi, ba chiar să speculezi, bazându-te pe câteva informaţii minime, rosti înţepat Brown. Dumneata ştii prea bine că ştiinţele noi se bazează mai degrabă pe probabilităţi maximale decât pe date certe.

— Înainte de a ne lansa într-o discuţie esoterică despre ştiinţe şi metodologia lor, îl întrerupse rânjind János, am să vă fac o propunere sportivă. Se ridică în picioare, apoi continuă: De fapt, a fost iniţial ideea lui Richard, însă eu am transformat-o într-un fel de joc. Are legătură cu luminile.

János sorbi o înghiţitură din pahar.

— De când am ajuns aici în Ramaland, începu el cu glas oficial, au existat trei tranziţii în nivelul de iluminare.

— Huu, huu, strigă Wakefield în râsetul lui János.

— În regulă, prieteni, reluă micul ungur în maniera sa degajată, care-i treaba cu luminile? S-au aprins, s-au stins, s-au aprins din nou. Ce se va întâmpla pe viitor? Propun să încheiem un pariu şi fiecare să pună jos o sumă oarecare, să zicem douăzeci de mărci, pronosticând totodată evoluţia luminilor pe durata restului misiunii. Cine nimereşte răspunsul corect câştigă potul.

— Dar cine va desemna câştigătorul? întrebă somnoros Reggie Wilson, după un căscat prelung. În pofida atâtor creiere de mare calibru aşezate la această masă, nu cred că cineva şi-a făcut cu adevărat o părere clară despre

Rama. Credinţa mea personală este că luminile nu vor urma niciun tipar. Se sting şi se aprind la întâmplare, lăsându-ne să facem tot felul de supoziţii.

— Vom scrie totul pe hârtie şi o trimitem generalului O'Toole prin modem. Richard şi cu mine am căzut de acord că el ar fi judecătorul ideal. La sfârşitul misiunii, va compara pronosticurile fiecăruia cu realitatea, iar fericitul câştigător se va trezi cu o norocoasă cină în doi.

Dr. David Brown îşi împinse cu putere scaunul înapoi.

— Ai terminat? întrebă el. Dacă da, adăugă fără să aştepte un răspuns, atunci poate facem curat şi ne reluăm programul.

— Ei, căpitane, replică János, încercam doar să mai destind puţin atmosfera. Fiecare din noi e încordat.

Brown ieşi din cort înainte ca Tabori să-şi termine fraza.

— Ce-l frământă? o întreba Richard pe Francesca.

— Bănuiesc că-l nelinişteşte vânătoarea, răspunse ea. A fost prost dispus încă de dimineaţă. Poate că responsabilităţile îl apasă prea tare…

— Poate că-i doar un ticălos, declară Wilson ridicându-se în picioare. Mă duc să mă culc.

Pe când Wilson părăsea la rândul său încăperea, Nicole îşi reaminti că intenţionase să verifice datele biometrice ale colegilor ei. Era o operaţiune relativ simplă. Trebuia să stea lângă fiecare astronaut circa patruzeci şi cinci de secunde, cu scanerul activat, apoi să citească informaţiile pe monitor: Dacă nu existau valori alarmante, însemna că totul e bine.

La acest control, nimeni nu prezentă semne negative.

— În regulă, îi spuse Nicole cu voce joasă lui Takagishi.

Ieşi afară în căutarea lui David Brown şi a lui Reggie Wilson. Cortul lui Brown se afla la capătul cel mai

îndepărtat al taberei: Ca şi celelalte de acelaşi tip, avea forma unei pălării înalte şi subţiri, aşezată direct pe sol. Toate aveau culoarea albă, înălţimea de aproximativ doi metri jumătate, cu o bază circulară sub doi metri în diametru. Erau fabricate din materiale flexibile, super-uşoare, care combinau o rezistenţă formidabilă, cu o împachetare rapidă şi simplă. Nicole îşi zise că semănau cu teepee-urile indienilor americani.

David Brown se găsea înăuntru, stând pe podea cu picioarele încrucişate în faţa unui computer portabil. Pe display se derula textul capitolului despre bioţi din *Atlasul* lui Takagishi.

— Scuză-mă, doctore Brown, rosti Nicole vârându-şi capul pe uşă.

— Da, ce s-a întâmplat? Nu făcu nicio încercare de a-şi ascunde iritarea că era deranjat.

— Trebuie să-ţi verific datele biometrice. Nu le-am mai controlat încă dinainte de prima ieşire.

Brown o fixă mânios, însă Nicole îi susţinu privirea. Americanul ridică din umeri, mârâi ceva şi se întoarse din nou spre monitor. Nicole îngenunche alături şi-şi activă scanerul.

— Sunt câteva scaune rabatabile în magazie, avansă Nicole observându-l pe Brown cum îşi mută greutatea de pe un picior pe altul. Bărbatul îi ignoră sugestia. *De ce se poartă aşa de grosolan cu mine*? se miră în sinea ei Nicole. *Din cauza raportului despre el şi Wilson*? Nu, îşi răspunse tot ea, *pentru că n-am fost* niciodată *deferentă*.

Pe ecran se iviră primele date. Introduse câteva comenzi, solicitând prezentarea unei sinteze a valorilor de avertizare.

— Tensiunea arterială a crescut cu intermitenţe în ultimele şaptezeci şi două de ore, incluzând aproape în totalitate ziua de azi, declară ea fără pic de emoţie în glas.

Acest model se asociază în general cu stress-ul.

Doctorul Brown încetă lectura şi se răsuci spre ofiţerul biolog; privi datele de pe ecran fără să le înţeleagă.

— Diagrama indică amplitudinea şi durata excursiilor dumitale în afara curbelor de toleranţă, explică Nicole, indicând, cu degetul un grafic. Niciunul din vârfuri nu e periculos în sine, dar ansamblul constituie motiv de îngrijorare.

— Am fost sub o anumită tensiune, mormăi el. O privi pe Nicole apelând alte diagrame ce-i coroborau afirmaţia iniţială. Multe din bufferele lui Brown erau pline.

Luminile continuau să pulseze pe monitor.

— Care-i cel mai rău scenariu posibil? se interesă el.

Nicole aruncă o privire piezişă pacientului.

— Congestie cerebrală, cu paralizie ori deces, replică. Dacă starea actuală se menţine ori se înrăutăţeşte.

Bărbatul fluieră.

— Ce ar trebui să fac?

— În primul rând, răspunse Nicole, să începi să dormi mai mult. Profilul metabolismului arată că de la moartea generalului Borzov nu ai dormit corespunzător decât unsprezece ore. De ce nu mi-ai spus că ai probleme cu somnul?

— Am crezut că la mijloc e emoţia. Într-o noapte chiar am luat un somnifer, însă nu a avut efect.

Nicole îşi încruntă sprâncenele.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi prescris aşa ceva.

Doctorul Brown zâmbi.

— La naiba, am uitat să-ţi spun. Într-o noapte îi povesteam Francescăi Sabatini despre insomnia mea şi ea mi-a oferit o pastilă. Am luat-o fără să mă gândesc.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Nicole apăsând nişte taste pentru a solicita informaţii suplimentare.

— Nu sunt sigur, răspunse David Brown după o clipă

de ezitare. Cred că a fost...

— Oh, am găsit, îl întrerupse Nicole. Se observă din analiza chimică. S-a întâmplat pe 3 martie, a doua noapte după moartea lui Borzov. Ziua în care dumneata şi Heilmann aţi fost aleşi împreună la conducere. Din datele spectrometrice, aş zice că ai luat o singură pastilă de medvil.

— Poţi să afirmi *asta* doar din datele mele biometrice?

— Nu chiar, zâmbi Nicole. Interpretarea nu e unică. Ce ai zis la prânz? Uneori e necesar să extrapolezi... şi să speculezi.

Ochii li se întâlniră pentru o clipă. *Să fie oare frică*? se minună Nicole, străduindu-se să interpreteze ceea ce vedea în privirea lui. Doctorul Brown se uită în altă parte.

— Mulţumesc, doctore des Jardins, pentru raportul asupra evoluţiei tensiunii mele, rosti el rece. Voi încerca să mă relaxez şi să dorm mai mult. Şi îmi cer scuze că nu te-am anunţat despre somnifer. Cu o mişcare a mâinii, îi făcu semn că era liberă.

Nicole vru să protesteze, dar se răzgândi. *Oricum nu-mi va urma sfatul*, îşi spuse îndreptându-se spre cortul lui Wilson. *Iar tensiunea lui nu-i atât de periculoasă*. Reflectă la ultimele două minute ale întâlnirii, după ce-l uimise pe David Brown identificând corect tipul somniferului. *Ceva nu-i în regulă aici*. *Îmi scapă ceva*. *Dar ce anume*?

Auzi sforăitul lui Reggie Wilson înainte de a ajunge la uşă. După o scurtă ezitare, se hotărî să-l consulte după ce se va trezi. Se întoarse în cortul propriu şi adormi imediat.

— Nicole. Nicole des Jardins. Vocea îi pătrunse în vis şi o trezi. Sunt eu, Francesca. Trebuie să-ţi vorbesc.

Nicole se ridică încet în pat. Francesca intrase deja înăuntru. Italianca avea pe buze zâmbetul ei cel mai prietenos, pe care Nicole îl credea păstrat doar în

beneficiul camerelor de luat vederi.

— Discutam cu David cu câteva minute mai devreme, începu Francesca apropiindu-se, şi mi-a spus despre conversaţia pe care aţi avut-o după prânz.

Francesca continuă să vorbească, în vreme ce Nicole căsca şi îşi dădea jos picioarele din pat.

— Am fost, fireşte, foarte îngrijorată de tensiunea sa arterială – fii fără grijă, am hotărât deja împreună să nu-l mai folosim – dar ce mă deranjează este că nu ţi-am spus nimic despre somnifer. Mă simt atât de prost. Trebuia să te fi informat numaidecât.

Francesca vorbea prea repede pentru Nicole. Cu câteva clipe mai înainte visa ceva frumos despre Beauvois şi brusc i se cerea să asculte o confesiune pe un ritm de mitralieră, din partea italiencei.

— Nu poţi aştepta un moment până mă dezmeticesc? întrebă supărată Nicole. Ocolind-o pe Francesca, se aplecă peste o măsuţă rabatabilă şi luă un pahar cu apă pe care-l bău încet.

— Să înţeleg că m-ai trezit ca să-mi spui că i-ai dat un somnifer doctorului Brown? Ceva ce ştiam deja?

— Da, zâmbi Francesca. Adică asta-i doar o parte din ce doream să-ţi spun. Mi-am dat seama că am uitat să-ţi povestesc şi despre Reggie.

Nicole clătină din cap.

— Nu pricep. Acuma vorbeşti despre Reggie Wilson?

Francesca ezită o secundă.

— Nu l-ai verificat imediat după prânz?

Nicole clătină din cap.

— Nu, adormise deja. Îşi privi ceasul. Hotărâsem să-l consult înainte de şedinţă, probabil peste un ceas.

Francesca se necăji.

— Mă rog, când David mi-a spus că medvilul a fost evidenţiat de datele biometrice, m-am gândit… Se opri la

jumătatea frazei, părând să-şi adune gândurile. Nicole aşteptă răbdătoare. Reggie a început să se plângă de dureri de cap cu mai bine de o săptămână în urmă, continuă într-un sfârşit reportera, după ce navele Newton s-au cuplat pentru rendez-vous-ul cu Rama. Fiind prieteni apropiaţi şi cunoscând experienţa mea în medicamente – ştii, documentarul meu pentru televiziune – m-a întrebat dacă n-aş putea să-i dau ceva pentru durerea de cap. La început l-am refuzat, dar mai apoi, fiindcă mă tot sâcâia, i-am dat nişte nubitrol.

Nicole se încruntă.

— E un medicament foarte puternic pentru o simplă durere de cap. Sunt medici care consideră că n-ar trebui prescris decât dacă orice altceva dă greş…

— Aşa i-am spus şi eu, declară Francesca. A fost de neînduplecat. Nu-l cunoşti pe Reggie. Sunt momente când nu te poţi înţelege cu el.

— Ce cantitate i-ai dat?

— Opt pastile, în total vreo două sute de miligrame.

— Nu-i de mirare că se comportă atât de ciudat. Nicole se aplecă şi-şi luă computerul de buzunar de pe marginea mesei. Pătrunse în banca de date medicale şi citi scurta informaţie despre nubitrol. Nu scrie prea mult aici. Va trebui să-l rog pe O'Toole să-mi transmită datele complete din enciclopedia medicală. Dar dacă-mi amintesc corect, nu a existat o controversă asupra faptului că nubitrolul ar rămâne în sistemul nervos timp de săptămâni?

— Nu ştiu, replică Francesca. Privi monitorul din mâna lui Nicole şi parcurse rapid textul. Nicole fu iritată. Vru să o admonesteze verbal pe Francesca, însă în ultima clipă se răzgândi. *Deci ai folosit droguri atât cu David cât şi cu Reggie*. De undeva din străfundul memoriei, o revăzu pe Francesca înmânându-i un pahar de vin lui Valerii

Borzov, cu câteva ore înainte de moartea acestuia. Un fior rece îi străbătu corpul. Era oare corectă intuiţia ei?

Nicole se răsuci şi o ţintui cu o privire necruţătoare.

— Acum că ţi-ai descărcat sufletul informându-mă că te-ai jucat de-a doctorul şi farmacistul cu David şi cu Reggie, mai ai altceva de adăugat?

— Ce vrei să spui? întrebă Francesca.

— Ai mai dat medicamente şi altor membri din echipaj?

Nicole simţi cum i se zbate inima, observând înălbirea imperceptibilă la faţă a Francescăi şi scurta ezitare înainte de a-i răspunde:

— Nu. Bineînţeles că nu.

29. Vânătoarea

Elicopterul cobora încet roverul pe sol.

— Cât mai am? întrebă în microfon János Tabori.

— Vreo zece metri, răspunse Richard Wakefield. Inginerul electronist se găsea la aproximativ o sută de metri sud faţă de ocean. Deasupra lui, roverul se balansa la capătul a două cabluri lungi.

— Fii atent cum îl aşezi. Şasiul conţine circuite electronice sensibile.

Hiro Yamanaka menţinea elicopterul la cea mai mică altitudine posibilă, în timp ce János derula electronic cablurile cu câţiva centimetri odată.

— Contact cu terenul pe roţile din spate, strigă Wakefield. Partea din faţă mai trebuie coborâtă un metru.

Francesca Sabatini alergă lângă vehicul pentru a imortaliza pe peliculă momentul istoric al atingerii Emisferei Sudice din Rama. La cincizeci de metri depărtare de faleză, în vecinătatea unui cort ce servea drept punct temporar de comandă, restul echipajului se pregătea de vânătoare. Irina Turgheniev verifica instalarea cablului capcană în cel de-al doilea elicopter. David Brown

şedea singur la o distanţă de câţiva paşi, vorbind prin radio cu amiralul Heilmann rămas la baza Beta. Cei doi recapitulau detaliile planului de capturare a bioţilor. Wilson, Takagishi şi des Jardins priveau ultimele clipe ale operaţiei de coborâre a roverului.

— Acuma ştim cine-i cu adevărat şeful expediţiei, spunea Reggie Wilson adresându-se celorlalţi doi; apoi arătă cu degetul spre David Brown. Blestemata asta de vânătoare seamănă cu o operaţiune militară mai mult decât orice altceva am făcut până astăzi, şi totuşi principalul nostru om de ştiinţă conduce ostilităţile, iar ofiţerul comandant manevrează telefoanele. Scuipă pe jos. Dumnezeule, dar avem oare destul echipament? Două elicoptere, un rover, trei tipuri diferite le cuşti, fără a mai menţiona câteva cutii mari pline de porcării electrice şi mecanice. Bieţii crabi n-au nicio şansă.

Doctorul Takagishi duse la ochi binoclul laser. Descoperi cu uşurinţă ţinta. La jumătate de kilometru spre est, bioţii se apropiau din nou de marginea falezei. Nimic nu se schimbase în modul lor de deplasare.

— Avem nevoie de toate acestea din cauza stării de incertitudine în care ne aflăm, explică calm Takagishi. Nimeni nu ştie cu precizie ce poate surveni.

— Sper să se stingă luminile, râse Wilson.

— Suntem pregătiţi şi pentru eventualitatea asta, interveni acru David Brown, apropiindu-se de ei. Carcasa crabilor a fost stropită cu un material fluorescent şi avem suficiente rachete. În timp ce voi vă lamentaţi de durata lungă a ultimei noastre şedinţe, noi am terminat de stabilit planurile de rezervă, îşi privi supărat compatriotul. Ştii, Wilson, ai putea încerca…

— Atenţiune, îl întrerupse vocea lui Otto Heilmann. Noutăţi de ultimă oră. O’Toole tocmai m-a anunţat că peste douăzeci de minute, INN va prelua în direct operaţiunea.

— Bine lucrat, aprecie Brown. Până atunci ar trebui să terminăm pregătirile. Îl văd deja pe Wakefield venind încoace cu roverul. Aruncă o privire la ceas. Iar crabii se vor întoarce peste câteva secunde. Apropo, Otto, continui să fii împotriva propunerii mele de a atrage în cursă biotul din frunte?

— Da. E un risc inutil. Puţinele informaţii de până acum sugerează că liderul biot are capabilităţile cele mai avansate. De ce să riscăm? Oricare din ei ar reprezenta o comoară de nepreţuit pe Pământ, mai cu seamă dacă încă va mai funcţiona. De conducător ne putem ocupa după aceea.

— În acest caz voturile îmi sunt împotrivă. Doctorul Takagishi şi Tabori îţi împărtăşesc părerea. La fel O'Toole. În consecinţă vom proceda conform planului B. Ţinta va fi biotul numărul patru, ultimul din dreapta dacă ne apropiem din spatele formaţiei.

Roverul care-i transporta pe Wakefield şi Sabatini ajunse în zona cortului, aproape simultan cu elicopterul.

— Bună treabă, rosti David Brown văzându-i pe Tabori şi Yamanaka sărind jos din elicopter. Ia o pauză scurtă, János, apoi verifică dacă Turgheniev şi cablul-capcană sunt gata. Vreau să fiţi în aer peste cinci minute. În regulă, continuă întorcându-se spre ceilalţi. Wilson, Takagishi şi des Jardins urcă în rover alături de Wakefield. Francesca, tu vii cu mine şi Hiro în al doilea elicopter.

Nicole se îndreptă spre rover, dar Francesca îi tăie calea.

— Ai folosit vreodată aşa ceva? o întrebă reportera întinzându-i o cameră video, de mărimea unei cărţulii.

— O singură dată, acum unsprezece sau doisprezece ani, răspunse Nicole, studiind aparatul din mâna Francescăi. Am filmat una din operaţiile doctorului Delon. Bănuiesc…

— Uite, o întrerupse Francesca, am nevoie de ajutor. Regret că n-am discutat problema mai devreme, însă nu ştiam... Oricum, am nevoie de încă o cameră pe teren, mai ales cu transmisia INN în direct. Nu cer miracole. Eşti singura care...

— De ce nu-l rogi pe Reggie? replică Nicole. Şi el e ziarist, nu?

— Reggie nu vrea să mă ajute. Doctorul Brown o strigă pe Francesca din elicopter. Vrei s-o faci, Nicole? Te rog? Sau trebuie să mă adresez altcuiva?

De ce nu? socoti Nicole. *Dacă nu apare vreo urgenţă, nu am altceva de făcut*.

— Bine, încuviinţă ea.

— Mii de mulţumiri, strigă Francesca întinzându-i camera şi repezindu-se spre elicopterul care aştepta.

— Ia te uită, se miră Reggie Wilson observând-o pe Nicole cu aparatul video în mână. Doctoriţa a fost recrutată de reportera numărul unu. Sper că ai cerut măcar salariul minim.

— Potoleşte-te, Reggie, replică Nicole. Nu mă deranjează să dau o mână de ajutor dacă nu am altceva de făcut.

Wakefield porni vehiculul şi se îndreptă spre est. Punctul de comandă fusese intenţionat stabilit în zona deja „curăţată" de crabi. Solul compact uşura înaintarea. În mai puţin de trei minute ajunseră la o sută de metri de bioţi. Deasupra crabilor se învârteau deja elicopterele, amintindu-i lui Wilson de un stol de ulii, rotindu-se în jurul unui animal pe moarte.

— Spune-mi cu exactitate ce vrei să fac, se adresă Nicole Francescăi prin intermediul staţiei radio.

— Încearcă să mergi paralel cu bioţii, răspunse italianca. Vei reuşi să o faci, cel puţin pentru o bucată de vreme. Momentul cel mai important vine atunci când János

va încerca să închidă capcana.

— Totul e gata aici, anunţă câteva momente mai târziu Tabori. Aşteptăm să v-auzim.

— Suntem în emisie? o întrebă Brown pe Francesca.

Femeia încuviinţă din cap.

— În regulă, se adresă el lui János. Îi dăm drumul.

Un cablu lung şi subţire, având la capăt ceva asemănător cu un coş cu fundul în sus, coborî dintr-un elicopter.

— János va încerca să-l centreze pe biotul ţintă, explică Wakefield lui Nicole, lăsându-i marginile să cadă peste colţurile carapacei. Apoi va creşte tensiunea, ridicând creatura de pe pe sol. După ce ne întoarcem la Beta o vom pune în cuşcă.

— Să vedem cum arată de jos, o auzi Nicole pe Francesca.

În prezent roverul se afla exact lângă bioţi. Nicole sări din vehicul şi începu să alerge pe alături. La început fu înfricoşată. Dintr-un motiv oarecare, nu se aşteptase să i se pară atât de mari şi de ciudaţi la înfăţişare. Strălucirea lor metalică îi amintea de exterioarele reci ale multor clădiri pariziene. Alergând pe lângă ei, păstra o distanţă de numai doi metri. Având în vedere focalizarea automată a camerei, lui Nicole nu-i venea greu să filmeze imaginile corespunzătoare.

— Fii cu băgare de seamă să nu ajungi în faţa lor, o preveni Takagishi. Nu trebuia însă să-şi facă griji: Nicole nu uitase soarta obstacolului din metal.

— Imaginile tale sunt realmente foarte bune, bubui în receptorul roverului vocea Francescăi. Nicole, încearcă să te apropii de lider, apoi lasă-i să te depăşească, filmându-i pe fiecare. Italianca aşteptă până ce Nicole ajunse în faţa bioţilor. Oho! Superb. Acum ştiu de ce avem cu noi un campion olimpic.

János rată ţinta în primele două încercări. Totuşi, cea de-a treia îi reuşi, iar coşul ateriză perfect pe spatele crabului numărul patru. Marginile plasei se mulară pe carapacea acestuia. Nicole începuse să transpire. Alerga de patru minute.

— Din acest moment, se auzi glasul Francescăi din elicopter, focalizează doar pe crabul ţintă. Apropie-te de el atât cât îndrăzneşti.

Nicole reduse la un metru distanţa până la biotul cel mai apropiat. Aproape că alunecă o dată, şi un fior rece o străbătu din cap până-n picioare. *Dacă aş cădea în calea lor, m-ar face bucăţele*. Camera era fixată pe ultimul crab din dreapta când János strânse cablurile.

— Acum! urlă el. Capcana, cu biotul prins înăuntru, începu să se ridice. Totul se petrecu extrem de repede. Biotul îşi folosi cleştii-foarfece pentru a tăia unul din cablurile metalice ale coşului. Ceilalţi cinci se opriră brusc, preţ poate de o secundă întreagă, apoi atacară imediat capcana. Plasa metalică fu sfâşiată complet şi biotul eliberat în cinci secunde.

Cele văzute o uimeau peste măsură pe Nicole. Continua să filmeze, în ciuda bătăilor nebuneşti ale propriei inimi. Crabul din frunte se aşezase pe sol. Ceilalţi îl înconjurară într-un cerc extrem de strâns, punând câte un cleşte pe carapacea lui, iar celălalt pe vecinul din dreapta. Formaţia se închegă în doar câteva clipe. După care bioţii rămaseră înlănţuiţi şi nemişcaţi.

Francesca vorbi prima.

— Absolut incredibil, strigă cu înflăcărare. Tocmai le-am ridicat tuturor de pe Pământ părul măciucă.

Nicole îl simţi pe Richard Wakefield lângă ea.

— Eşti teafără?

— Aşa cred, răspunse ea. Încă tremura. Amândoi priviră crabii. Niciunul nu se mişca.

— S-au strâns grămadă, se auzi din rover vocea lui Reggie Wilson. Scorul a devenit 7 la o pentru bioţi.

— Întrucât sunteţi convinşi că nu există niciun pericol, sunt de acord să mai încercăm o dată, deşi vă mărturisesc că ideea mă face foarte nervos. E limpede că lucrurile alea comunică între ele. Şi nu cred că vor să fie capturate.

— Otto, Otto, replică doctorul Brown. Procedeul de acum e doar o îmbunătăţire a celui folosit prima dată. Plasa de fire va adera pe carapacea crabului, învăluindu-l complet. Ceilalţi bioţi nu-şi vor putea utiliza cleştii, deoarece nu va exista deloc spaţiu între plasă şi carapace.

— Amirale Heilmann, aici doctorul Takagishi. Vocea îi trăda în mod vizibil îngrijorarea. Trebuie să-mi exprim dezaprobarea totală cu privire la continuarea vânătorii. Am văzut deja cât de puţin înţelegem comportamentul acestor creaturi. După cum a arătat Wakefield, încercarea de captură a declanşat un sistem de protecţie. Habar n-avem cum vor reacţiona data viitoare.

— Cu toţii înţelegem aceasta, doctore Takagishi, interveni David Brown înainte ca Heilmann să răspundă. Dar există circumstanţe care atârnă mai greu în balanţă decât incertitudinile. În primul rând, cum bine a accentuat Francesca, întregul Pământ ne va urmări dacă continuăm acţiunea imediat. Aţi auzit ce a spus Jean-Claude Revoir acum douăzeci de minute – că deja am realizat pentru explorarea spaţiului mai mult decât oricine altcineva, de la primii cosmonauţi sovietici şi americani ai secolului douăzeci. În al doilea rând, de astă dată suntem pregătiţi să ducem la bun sfârşit operaţiunea. Dacă renunţăm şi ne întoarcem cu tot echipamentul în tabără, atunci am irosit atât timp cât şi efort. De ce insistaţi cu aceste profeţii funeste? Tot ce am văzut este că bioţii au recurs la o simplă manevră defensivă.

— Profesore Brown, uitaţi-vă vă rog în jur, se strădui eminentul savant japonez să formuleze un ultim apel la raţiune. Încercaţi să vă imaginaţi posibilităţile celor care au construit acest uluitor vehicul. Închipuiţi-vă că ceea ce încercăm noi să întreprindem ar putea fi considerat un act ostil şi că a fost cumva comunicat inteligenţei, oricare ar fi ea, aflată la comanda navei. Gândiţi-vă că noi, ca reprezentanţi ai speciei umane, ne-am condamna astfel nu numai pe noi înşine, dar şi pe semenii…

— Prostii, pufni David Brown. Cum să mă acuze cineva *pe mine* de speculaţii nefondate…? râse din toată inima. E absurd. Dovezile indică fără putinţă de tăgadă că această navă are acelaşi scop şi funcţionalitate ca şi prima, nefiind interesată câtuşi de puţin de existenţa noastră. Faptul că o singură familie de roboţi coalizează atunci când sunt ameninţaţi nu are o importanţă semnificativă. Privi spre ceilalţi din jur. Eu cred că s-a vorbit prea mult, Otto. Dacă nu ai nimic de obiectat, vom trece la prinderea biotului.

De cealaltă parte a Oceanului Cilindric avu loc o scurtă ezitare. Apoi astronauţii auziră răspunsul afirmativ al amiralului.

— Continuă, David. Dar fără riscuri inutile.

— Chiar crezi că suntem în pericol? îl întrebă Hiro Yamanaka pe compatriotul său, în timp ce noua tactică era trecută în revistă de Brown, Tabori şi Wakefield. Pilotul japonez privea fix în depărtare la structurile masive ale Emisferei Sudice, gândindu-se, poate pentru prima dată, la vulnerabilitatea poziţiei lor.

— Probabil că nu, însă e o nebunie să…

— Nebunie e termenul perfect, îl întrerupse Reggie Wilson. Dumneata şi cu mine suntem singurii care ne-am opus reluării acestei vânători tâmpite. Însă obiecţiile noastre au fost făcute să sune a neghiobie şi chiar a

laşitate. Personal, aş dori ca unul din crabii ăştia blestemaţi să-l provoace pe stimatul doctor Brown. Ori şi mai bine, un fulger să trăsnească dinspre vârfurile de colo. Indică cu degetul spre marile cornuri privite mai devreme de Yamanaka. Vocea lui Wilson seschimb ă, devenind tăioasă: Suntem vârâţi până peste cap într-o porcărie. Se simte în aer. Am fost avertizaţi de primejdie de forţe pe care niciunul din noi nu le înţelege. Dar ignorăm mai departe avertismentele.

Nicole întoarse spatele celor doi colegi şi aruncă o privire iestului cosmonauţilor care, la vreo cincisprezece metri depărtare, se aflau pe punctul de a încheia scurta şedinţă tactică. Inginerii Wakefield şi Tabori gustau din plin posibilitatea de a-i păcăli pe bioţi. Nicole se întrebă dacă nu cumva Rama le trimitea cu adevărat un avertisment. *Prostii*, repetă ea în minte expresia lui David Brown. Corpul îi fu zguduit de frisoane amintindu-şi cât de puţin le trebuise crabilor bioţi pentru a face bucăţi obstacolul metalic. *Poate fac din ţânţar armăsar*. *La fel şi Wilson*. *Nu avem motive de teamă*.

Şi totuşi, după ce se răsuci să privească iarăşi prin binoclu formaţia bioţilor oprită la o distanţă de jumătate de kilometru, în ea dăinuia o frică palpabilă pe care nimic nu o putea potoli. Cei şase crabi nu se mişcaseră de aproape două ore. Erau în continuare înlănţuiţi în acelaşi mod. *Ce ne pregăteşti cu adevărat, Rama*? se întrebă Nicole fără să mai ştie a câta oară. Următoarea întrebare o făcu să tresară, deoarece nu ornai exprimase în cuvinte până atunci. *Şi câţi dintre noi se vor întoarce pe Pământ să-ţi spună povestea*?

La a doua încercare, Francesca hotărâse să rămână la sol, lângă bioţi. Ca mai înainte, Turgheniev şi Tabori se găseau în primul elicopter, împreună cu echipamentul cel mai important. Brown, Yamanaka şi Wakefield urcaseră în

celălalt. Doctorul Brown îl invitase pe Richard să-l ajute cu sfatul, iar Francesca, bineînţeles, îl convinsese să ia câteva fotografii aeriene pentru a completa sistemul automat de camere video al aparatului de zbor.

Reggie Wilson transportă echipa de teren în rover spre grupul crabilor.

— Iată o slujbă numai bună pentru mine, declară el în vreme ce se apropiau de ţintă. Şofer de lux. Aruncă o privire spre tavanul îndepărtat al lui Ramei. Sper că aţi auzit, băieţi. Sunt multilateral. Sunt în stare să fac o mulţime de lucruri. Se uită către Francesca, care ocupa locul de alături: Apropo, doamnă Sabatini, ai de gând să-i mulţumeşti lui Nicole pentru splendida sa prestaţie? În definitiv, imaginile luate de ea au fost cele ce au cucerit publicul în ultima ta transmisie.

Francesca era ocupată cu verificarea echipamentului video şi la început ignoră înţepătura lui Reggie. După ce el o repetă, ea replica fără să ridice capul:

— Aş putea să-i reamintesc domnului Wilson că nu am nevoie de sfaturile sale nesolicitate cum să îmi fac meseria?

— A fost un timp când lucrurile stăteau altfel, cugetă în surdină Reggie, clătinând din cap. Aruncă o căutătură reporterei. Ea nu părea nici măcar să asculte. Atunci când încă credeam în dragoste, continuă el cu o voce mai puternică. Înainte de a cunoaşte ce înseamnă trădarea. Ori ambiţia şi egoismul ei.

Roti violent volanul spre stânga şi frână la vreo patruzeci de metri vest de amplasamentul bioţilor. Francesca sări din vehicul fără un cuvânt. Peste trei secunde sporovăia deja prin radio cu David Brown şi Richard Wakefield despre reportajul în direct. Doctorul Takagishi, politicos ca întotdeauna, îi mulţumi lui Reggie pentru călătorie.

— Intrăm în acţiune, strigă din aer Tabori. Din a doua aruncare reuşi să poziţioneze perfect dispozitivul atârnat la capătul cablului, o sferă rotundă şi masivă de vreo douăzeci de centimetri diametru, prevăzută cu o duzină de zimţi ori găurele pe întreaga suprafaţă. O lăsară încet exact în mijlocul carcasei unuia dintre crabii aflaţi la marginea formaţiei. Apoi János transmise o serie de comenzi procesorului încorporat în sferă, ordonând desfăşurarea fâşiilor de metal împachetate înăuntru. Niciunul din bioţi nu se mişcă, în vreme ce panglicile metalice se înfăşurau în jurul ţintei.

— Ce zici, inspectore? strigă János către Richard Wakefield aflat în celălalt elicopter.

Richard cerceta straniul dispozitiv. Cablul gros era ataşat de un inel la partea din faţă a aparatului de zbor. Cincisprezece metri mai jos, sfera metalică se sprijinea pe spatele biotului ţintă, filamente subţiri derulându-se treptat peste şi dedesubtul carapacei creaturii.

— De arătat arată bine, replică Richard. Mai rămâne să constatăm un singur lucru. Este elicopterul mai puternic decât strânsoarea lor colectivă?

David Brown îi ceru Irinei Turgheniev să ridice prada. Pilotul mări încet turaţia elicelor, încercând să înalţe aparatul. Cablul se întinse, dar bioţii de-abia se mişcară.

— Ori sunt foarte grei, ori s-au ancorat cumva de teren, spuse Richard. Ia accelerează brusc.

Şocul neaşteptat ridică pentru moment întreaga formaţie în aer. Elicopterul se clătină, în vreme ce bioţii se balansau la doi-trei metri deasupra solului. Cei doi crabi neataşaţi de biotul ţintă căzură primii într-o grămadă nemişcată, după câteva secunde. Ceilalţi trei rezistară mai mult, zece secunde în total, înainte de a-şi desprinde la rândul lor cleştii şi de a cădea. Echipajul izbucni în urale şi

felicitări reciproce, pe măsură ce elicopterul se înălţa tot mai sus spre cer.

Francesca filma scena de la o distanţă de aproximativ zece metri. După ce ultimii trei bioţi, inclusiv liderul lor, îşi eliberară din strânsoare tovarăşul şi se prăbuşiră pe solul rămân, ea se aplecase pe spate pentru a prinde în cadru elicopterul îndreptându-se împreună cu prada sa spre ţărmurile Oceanului Cilindric. Îi trebuiră două sau trei secunde ca să-şi dea seama că toată lumea ţipa la ea.

Biotul conducător şi ultimii doi însoţitori ai săi nu se transformaseră într-o masă informă lovind pământul. Deşi uşor avariaţi, erau activi şi în mişcare la câteva clipe după prăbuşire. În timp ce Francesca filma plecarea aparatului de zbor, liderul îi simţise prezenţa şi se îndreptase către ea. Ceilalţi doi îl urmau la un pas distanţă.

Se aflau la numai patru metri când reportera, încă filmând, îşi dădu în cele din urmă seama că ea însăşi reprezenta de astă dată prada. Se răsuci pe călcâie şi o rupse la fugă.

— Aleargă în zigzag, striga în microfon Richard Wakefield, ei nu pot merge decât în linie dreaptă.

Francesca se conformă, dar bioţii continuau să-i calce pe urme. Surplusul iniţial de adrenalină îi permise să mărească distanţa la aproximativ zece metri. Dar oboseala îşi spuse cuvântul şi curând, bioţii să înceapă să câştige implacabil teren. Femeia alunecă şi aproape căzu. Până să-şi recapete echilibrul, biotul conducător redusese distanţa la doar trei metri.

Reggie Wilson se năpustise spre rover de îndată ce devenise limpede că bioţii o urmăreau pe Francesca. Porni vehiculul şi se îndreptă în viteză spre italiancă. Intenţia sa iniţială era să o culeagă în trecere, îndepărtându-se apoi dinaintea asaltului bioţilor. Totuşi, aceştia se apropiaseră prea mult, aşa că Reggie decise să-i lovească lateral. Cu un

zăngănit metalic, uşorul vehicul se izbi de bioţi. Planul funcţionă. Energia impactului îi azvârli pe Reggie şi pe crabi la câţiva metri într-o parte. Ameninţarea la adresa Francescăi dispăruse.

Însă bioţii nu fuseseră incapacităţi. Departe de aşa ceva. În ciuda faptului că unul din ei pierduse un picior, iar conducătorul avea un cleşte uşor avariat, le trebuiră doar câteva secunde ca să se arunce asupra maşinii sfărâmate. Începură să ciopârţească roverul cu cleştii, apoi să transforme bucăţile în fragmente şi mai mici cu înfricoşătoarele colecţii de pile şi foarfeci.

Izbitura îl ameţi pe moment pe Reggie. Crabii străini se dovediseră mai grei decât anticipase el, iar avariile vehiculului său erau majore. De îndată ce-şi dădu seama că bioţii încă funcţionau, încercă să sară din rover. Nu reuşi. Picioarele îi fuseseră prinse sub tabloul de comandă.

Cumplita sa teroare nu dură decât zece secunde. Nimeni nu putea face nimic. Urletele îngrozite ale lui Reggie Wilson se răsfrânseră peste imensitatea lui Rama, în timp ce bioţii îl tăiau bucăţi-bucăţele, exact ca şi cum ar fi făcut parte din rover. Totul se petrecu repede şi sistematic. Atât Francesca cât şi camerele automate ale elicopterului îi filmară ultimele momente de viaţă. Iar imaginile fură transmise în direct pe Pământ.

30. Post mortem II

Nicole şedea tăcută în cortul ei din tabăra Beta. Nu reuşea să-şi şteargă din minte imaginea oribilă a chipului lui Reggie Wilson, contorsionat de groază în timp ce era ciopârţit. Încercă să se gândească la altceva. *Şi acum*? se întrebă singură. *Ce se va întâmpla cu misiunea*?

Afară se lăsase iarăşi întunericul. Luminile se stinseseră brusc cu trei ore înainte, după un interval de funcţionare mai scurt cu treizeci şi patru de secunde faţă de ziua precedentă. Stingerea lor ar fi trebuit în mod

normal să suscite o serie întreagă de discuţii şi de speculaţii. Nu se întâmplase aşa. Nimeni nu dorea să vorbească. Amintirea îngrozitoare a morţii lui Wilson apăsa greu asupra fiecăruia.

Obişnuita consfătuire a echipajului de după masa de prânz fusese amânată pentru a doua zi dimineaţă, întrucât David Brown şi amiralul Heilmann se aflau într-o conferinţă prelungită cu oficialităţile ASI de pe Pământ. Nicole nu participase la niciuna din discuţii, însă nu era dificil să-şi imagineze conţinutul lor. Era conştientă că apăruse posibilitatea clară ca misiunea să fie întreruptă. Strigătele şi vociferările opiniei publice ar fi putut s-o ceară. La urma urmei, oamenii fuseseră martori la una din cele mai macabre scene…

Nicole şi-o închipui pe Genevieve în faţa televizorului în Beauvois, urmărind cum cosmonautul Wilson era metodic divizat de crabi. Se cutremură. Apoi se condamnă pentru egoism. *Adevărata oroare a fost trăită în Los Angeles*.

Întâlnise de două ori familia lui Wilson, la primele petreceri ţinute imediat după anunţarea oficială a componenţei echipajului. Nicole îşi reamintea în special de băiat, Randy. Avea şapte sau opt ani, ochi mari şi era foarte frumos. Iubea sportul. Îi adusese lui Nicole unul din cele mai preţuite obiecte ale colecţiei sale, un program al Olimpiadei din 2184 într-o stare aproape perfectă, şi o rugase să-i ofere un autograf pe pagina referitoare la triplul salt feminin. Ea îi ciufulise părul, în vreme ce băieţaşul îi mulţumea cu un zâmbet larg.

Imaginea lui Randy Wilson privindu-şi tatăl cum moare în direct la televiziune se dovedi prea mult pentru Nicole. Ochii i se umplură de lacrimi. *Ce coşmar a însemnat anul acesta pentru tine, micuţule. Tăvălugul vieţii. La început bucuria ca tatăl tău să fie ales printre*

astronauţi. Apoi toată aiureala cu Francesca şi divorţul. Şi acum această tragedie.

Nicole era deprimată, iar mintea ei prea activă ca s-o lase să doarmă. Decise că nu dorea să rămână singură. Se îndreptă spre cortul vecin şi bătu uşor în uşă.

— E cineva acolo? auzi pe cineva întrebând dinăuntru.

— Hai, Takagishi-san. Sunt eu, Nicole. Pot să intru?

Bărbatul se apropie de uşă şi o deschise.

— Ce surpriză neaşteptată. O vizită profesională?

— Nu, răspunse ea intrând. Una neprotocolară. Nu reuşeam să dorm. M-am gândit că...

— Oricând eşti binevenită, spuse el cu un surâs prietenesc. Nu ai nevoie de motiv. O privi câteva clipe. Sunt foarte tulburat de cele întâmplate în această după amiază. Mă simt răspunzător. Nu cred că am făcut destul ca să opresc...

— Fii serios, Shigeru, interveni Nicole. Nu fi ridicol. N-ai de ce să te învinovăţeşti. Cel puţin tu ţi-ai exprimat deschis părerea. Eu sunt medic şi nici măcar n-am deschis gura.

Îşi plimbă privirea prin cortul lui Takagishi. Lângă pat, pe o bucată de stofă întinsă pe podea, observă o ciudată figurină albă cu însemne negre. Se duse lângă ea şi îngenunche.

— Ce-i asta?

Doctorul Takagishi se simţi puţin jenat. Veni alături de Nicole, ridicând micul şi grăsunul bărbat oriental. Îl ţinu între degetul mare şi arătător.

— E o moştenire netsuke de familie a soţiei mele. Este sculptat în fildeş. Îl întinse lui Nicole. Regele zeilor. Perechea lui, o regină la fel de durdulie, se odihneşte pe o măsuţă lângă patul soţiei mele, în Kyōto. Cu mult timp în urmă, înainte ca elefanţii să devină o specie primejduită,

oamenii colecţionau asemenea statuete. Familia soţiei are o colecţie superbă.

Nicole cercetă cu atenţie figurina din mână. Pe faţă avea întipărit un zâmbet senin şi blând. Şi-o imagină pe frumoasa Machiko Takagishi acasă în Japonia şi pentru câteva momente invidie legătura dintre ei, *Aşa ceva ar face evenimente precum moartea lui Wilson mai uşor de suportat*, medită ea.

— Nu vrei să stai jos? o invită Takagishi. Nicole se aşeză pe o cutie de lângă pat şi discutară vreme de douăzeci de minute. În special îşi împărtăşiră amintiri despre familiile fiecăruia. De câteva ori se referiră în treacăt la dezastrul după amiezii, dar evitară cu desăvârşire orice abordare detaliată a misiunii lor pe Rama! Amândoi aveau nevoie de imagini liniştitoare ale vieţii lor de zi cu zi de pe Pământ.

— Şi acum, rosti Takagishi terminându-şi ceaşca de ceai şi aşezând-o pe masă, am o rugăminte deosebită pentru doctoriţa des Jardins. Te superi dacă te rog să-ţi aduci echipamentul biometric? Aş vrea să fiu scanat.

Nicole începu să râdă, dar observă seriozitatea înscrisă pe faţa colegului ei. După ce se întoarse cu scanerul, doctorul Takagishi îi împărtăşi raţiunea cererii sale.

— În această după amiază am simţit două înţepături ascuţite în piept, explică el. S-a întâmplat imediat după ce Wilson a lovit bioţii şi mi-am dat seama că… Nu-şi termină fraza. Nicole încuviinţă din cap şi activă aparatul.

Niciunul nu scoase vreun cuvânt pe durata următoarelor trei minute. Nicole verifică valorile de alertă, cercetă graficele şi datele cardiace prezentate pe ecran, clătinând periodic capul. Când termină, îl privi cu un zâmbet de rău augur.

— Ai avut un uşor infarct; poate chiar două, foarte

apropiate între ele. Iar de atunci inima ta funcţionează neregulat. Îşi putea da seama că Takagishi se aştepta la asemenea veşti. Îmi pare rău, reluă ea. Am nişte medicamente, dar ele nu constituie decât un paleativ. Trebuie să ne întoarcem imediat pe Newton ca să te tratez corect.

— Ei bine – surâse el slab – dacă previziunile noastre sunt corecte, peste douăsprezece ore va fi iarăşi lumină în Rama. Presupun că vom pleca atunci.

— Probabil. Am să vorbesc imediat cu Brown şi Heilmann. Părerea mea e că vom pleca la prima oră mâine dimineaţă.

Japonezul o apucă de mână.

— Mulţumesc, Nicole.

Femeia se răsuci pe călcâie. Pentru a doua oară în decurs de o oră avea lacrimi în ochi. Nicole părăsi cortul şi se îndreptă spre marginea taberei, căutându-l pe David Brown.

— Ah, tu eşti, auzi în întuneric vocea lui Richard. Eram convins că dormi. Am o serie de noutăţi pentru tine.

— Bună, îl salută Nicole, în vreme ce umbra care ţinea o lanternă în mână se detaşă din întuneric.

— Nu puteam să dorm. Prea multe imagini macabre mi se învârteau prin minte. Aşa încât am decis să mă ocup puţin de problema ta. Zâmbi. A fost chiar mai uşor decât am crezut. N-ai vrea să vii la mine?

Nicole era dezorientată. Fusese preocupată de ce avea să le spună lui Brown şi Heilmann despre Takagishi.

— Îţi aduci aminte, nu-i aşa? se interesă Richard. Chestiunea programului lui ROşur şi a comenzilor manuale…

— La *asta* ai lucrat? întrebă ea. Aici jos?

— Desigur. Tot ce am făcut a fost să-l rog pe O’Toole să-mi transmită informaţiile necesare. Haide să-ţi arăt.

Nicole decise că întrevederea cu doctorul Brown putea să mai aştepte câteva minute. Porni alături de Richard. În drum, bărbatul ciocăni la uşa altui cort.

— Ei, Tabori, ce zici de asta? strigă el. Am găsit-o pe drăgălaşa noastră doctoriţă hoinărind în întuneric. Nu vii să ne ţii companie? I-am explicat şi lui o parte, îi zise Richard. În cortul tău era întuneric şi am presupus că dormi.

În mai puţin de un minut János se împleticea pe uşă afară şi o întâmpină pe Nicole cu un surâs.

— În regulă, dar să n-o lungim prea mult. Tocmai aţipisem.

Odată ajunşi în adăpostul lui Wakefield, inginerul trecu în revistă, cu evidentă plăcere, ce se întâmplase cu robotul-chirurg în clipa când Newton suferise acea răsucire neaşteptată.

— Ai avut dreptate, Nicole, bănuind că au existat comenzi manuale introduse în ROşur. Iar aceste comenzi au blocat într-adevăr programul de protecţie. Însă niciuna din ele nu a fost introdusă *în timpul* manevrei rămâne.

Wakefield zâmbi şi continuă, urmărind-o atent pe Nicole dacă îi înţelege explicaţiile.

— Aparent, atunci când János a căzut şi degetele sale au atins pupitrul de comandă, el a generat trei instrucţiuni. Cel puţin aşa a crezut ROşur; i s-a transmis că are în buffer trei comenzi manuale. Fireşte că n-aveau niciun sens, dar ROşur nu cunoştea acest lucru.

Poate că acum înţelegi unele din coşmarurile inginerilor de software. Nu există nicio şansă ca cineva să anticipeze vreodată toate situaţiile posibile. Proiectanţii au prevăzut protecţii în cazul unei singure comenzi inadvertenţe – de exemplu, cineva atingând din greşeală pupitrul de comandă în timpul operaţiei – însă nu împotriva *mai multor* astfel de comenzi. Comenzile

manuale au fost considerate în esenţă drept urgenţe. De aceea deţin prioritatea maximă în structura de întreruperi a programului lui ROşur, fiind prelucrate numaidecât. Totuşi, sistemul consideră că nu poate exista mai mult de o singură comandă eronată, având capacitatea să o elimine şi să treacă apoi la procesarea următoarelor întreruperi, care includ algoritmii de protecţie.

— Îmi pare rău, am pierdut şirul, zise Nicole. Cum de se face că programul e în stare să discearnă o singură comandă greşită, şi nu mai multe? Am crezut că acest procesor simplu lucrează serial.

Richard se răsuci eu faţa către computerul său portabil şi, ajutându-se de notiţe, apelă pe ecran o serie de numere dispuse în şiruri şi coloane.

— Iată operaţiunile, instrucţiune cu instrucţiune; implementate de software-ul lui ROşur după recunoaşterea prezenţei comenzilor manuale în buffer.

— Se repetă la fiecare şapte cicli, observă János.

— Exact, replică Richard. ROşur a încercat de trei ori să prelucreze prima comandă, nu a reuşit, ceea ce l-a determinat să treacă la următoarea comandă. Programul a funcţionat exact aşa cum a fost scris să o facă…

— Dar de ce s-a întors la prima comandă? întrebă Tabori.

— Deoarece programatorii nu au luat niciodată în consideraţie posibilitatea unor comenzi greşite *multiple*. Sau cel puţin nu au programat niciodată pentru această condiţie. Problema internă pe care şi-o pune software-ul după terminarea procesării fiecărei comenzi manuale, este să vadă dacă nu mai există o alta în bufferul de aşteptare. Dacă nu există, atunci programul respinge prima comandă şi devine liber pentru a prelucra altă întrerupere. Dar totuşi bufferul nu este gol, programului i se cere să înregistreze prima comandă şi s-o proceseze pe

următoarea. Acum, dacă sunt respinse două comenzi la rând, software-ul *presupune* că procesorul central e defect, trece pe hard-ul de rezervă şi încearcă iarăşi să prelucreze aceleaşi comenzi manuale. Înţelegeţi raţiunea. Să presupunem că…

Nicole ascultă câteva momente discuţia dintre Richard şi János referitoare la sisteme redundante, comenzi buferate şi structuri de aşteptare. Poseda doar o pregătire sumară în domeniu şi nu reuşi să urmărească schimbul de replici.

— O clipă, interveni ea într-un sfârşit, dar din nou nu mai pricep nimic. Aduceţi-vă aminte că nu sunt inginer. Nu mă lămureşte nimeni şi pe mine într-un limbaj normal?

Wakefield se scuză.

— Îmi pare rău, Nicole. Ştii ce este un program pe bază de întreruperi?

Femeia aprobă din cap.

— Eşti familiarizată cu modul în care acţionează priorităţile într-un astfel de sistem? Bine. Atunci explicaţia devine simplă. Întreruperile sistemului de protecţie, bazat pe accelerometru şi imagini, aveau un nivel de prioritate mai scăzut decât comenzile manuale introduse din greşeală de János în cădere. Sistemul a intrat într-o buclă închisă, încercând să prelucreze comenzile eronate şi nu a mai avut posibilitatea să ia în seamă semnalele de urgenţă ale senzorilor. De aceea bisturiul a continuat să taie.

Dintr-un motiv oarecare, Nicole fu dezamăgită. Explicaţia era destul de clară şi cu siguranţă ea nu dorise ca analiza faptelor să-l implice pe János, ori pe altcineva. Dar totul era prea simplu. Nu meritase nici timpul şi nici energia cheltuită.

Nicole se lăsă să cadă pe pat.

— Deci atât despre misterul meu, declară ea.

János se aşeză alături.

— Capul sus, Nicole! Astea-s veşti bune. Cel puţin acum ştim cu certitudine că nu am greşit iniţializarea operaţiei. Există o explicaţie logică pentru cele întâmplate.

— Grozav, replică ea sarcastic. Însă generalul Borzov tot mort e. Şi la fel şi Reggie Wilson.

Nicole se gândi la ciudatul comportament al reporterului american din ultimele zile şi-şi aminti de conversaţia purtată cu Francesca.

— Apropo, întrebă pradă unui impuls spontan, l-aţi auzit cumva pe generalul Borzov plângându-se de dureri de cap sau acuzând vreo indispoziţie trecătoare? Mai cu seamă în ziua banchetului?

Wakefield clătină din cap.

— Nu, zise şi János, de ce întrebi?

— Mă rog, bazându-mă pe datele biometrice ale lui Borzov, am cerut calculatorului să-mi listeze cauzele posibile ale simptomelor sale, în condiţiile în care generalul *nu* avea apendicită. Cea mai probabilă cauză, cu un procent de 62%, a fost considerată reacţia la droguri. Am socotit că poate de vină a fost un medicament oarecare.

— Într-adevăr? rosti János, cu curiozitatea stârnită. De ce nu mi-ai spus nimic până acum?

— Am vrut s-o fac… de câteva ori, răspunse Nicole. M-am gândit însă că nu te interesează. Îţi aduci aminte că am trecut pe la tine, la o zi după moartea lui Borzov? Imediat după consfătuirea echipajului. Din felul cum te-ai purtat, am tras concluzia că nu voiai să-ţi reaminteşti…

— Dumnezeule, clătină János din cap. Cât de greu ne înţelegem uneori, noi, pământenii… Mă durea pur şi simplu capul. Nici mai mult, nici mai puţin. Cu siguranţă n-am intenţionat să las impresia că n-aveam chef să vorbesc de moartea lui Valerii.

— Vorbind despre comunicare, spuse Nicole

ridicându-se obosită de pe pat, trebuie să-i văd pe doctorul Brown şi pe amiralul Heilmann înainte de a mă culca. Se uită la Wakefield. Mulţumesc mult pentru ajutor, Richard. Aş vrea să pot spune că mă simt mai bine în prezent.

Se apropie de János.

— Îmi pare rău, prietene. Ar fi trebuit să conduc investigaţia cu tine. Probabil s-ar fi terminat cu mult mai repede…

— În regulă, replică János. Nu-ţi face griji. János zâmbi. Haide, te însoţesc până la cortul meu.

Nicole auzi conversaţia aprinsă încă dinainte să bată la uşă. David Brown, Otto Heilmann şi Francesca Sabatini se certau cu privire la răspunsul ce trebuia dat ultimelor directive primite de pe Pământ.

— Exagerează, spunea Francesca. Şi îşi vor da singuri seama de îndată ce vor avea timp să reflecteze. Nu e prima misiune care suferă pierderea unei vieţi omeneşti.

— Dar ne-au *ordonat* să ne întoarcem pe Newton cât mai repede posibil, protestă amiralul Heilmann.

— Iar mâine le vom explica de ce am mers să cercetăm întâi New York-ul. Takagishi zice că oceanul va începe să se topească într-o zi său. două, şi atunci va trebui oricum să plecăm. În plus, Wakefield, Takagishi şi cu mine am auzit ceva în noaptea aia, chiar dacă David nu ne crede.

— Nu ştiu, Francesca, începu să răspundă doctorul Brown când auzi ciocăniturile. Cine-i acolo? se răsti supărat.

— Cosmonaut des Jardins. Am importante informaţii de ordin medical…

— Uite ce-i, des Jardins, o întrerupse Brown, suntem foarte ocupaţi. Nu poţi aştepta până mâine dimineaţă?

Bine, îşi spuse în sinea ei Nicole. *Pot să aştept până dimineaţă*. Oricum nu se grăbea să răspundă întrebărilor

lui Brown despre condiţia inimii lui Takagishi.

— Am înţeles, rosti cu voce tare, amuzându-se de expresia folosită.

Peste câteva clipe auzi discuţia declanşându-se din nou. Se îndreptă încet spre cort. *Mâine trebuie să fie o zi mai bună*, se gândi strecurându-se în pat.

31. Fenomenul Orvieto

— Noapte bună, Otto, spuse David Brown la plecarea amiralului. Ne vedem mâine dimineaţă. Căscă şi se întinse. Îşi privi ceasul. Mai erau peste opt ore până la probabila aprindere a luminilor.

Îşi scoase combinezonul de zbor şi bău o înghiţitură de apă. De-abia se întinsese pe pat când Francesca intră în încăpere.

— David, avem necazuri. Se aplecă şi-l sărută în fugă. Am vorbit cu János. Nicole bănuieşte că Valerii a fost drogat.

— Ceea? strigă el. Se ridică în capul oaselor. Cum de e posibil? Nu exista nicio modalitate…

— Pare-se că au existat nişte dovezi în datele biometrice, iar ea a fost destul de isteaţă ca să le găsească. I-a pomenit faptul lui János în această seară.

— N-ai reacţionat când ţi-a spus, nu-i aşa? Adică, trebuie să fim absolut…

— Sigur că nu, răspunse Francesca. Oricum, János n-ar bănui nimic în vecii vecilor. E complet inocent. Cel puţin în ceea ce priveşte astfel de lucruri.

— La naiba cu femeia asta, izbucni David Brown. Şi la naiba cu datele sale biometrice. Îşi frecă faţa cu mâinile. Ce zi! Întâi tâmpitul de Wilson vrea să facă pe eroul. Acum asta… Ţi-am spus că trebuia să ştergem toate fişierele referitoare la operaţie. Ar fi fost extrem de uşor de făcut. Iar situaţia n-ar fi devenit…

— Oricum ar fi rămas înregistrările biometrice, pară

Francesca. Acolo se găsesc dovezile principale. Însemna să fii un veritabil geniu ca să cercetezi istoricul operaţiei şi să deduci ceva. Italianca se aşeză pe pat şi îi strânse capul la piept. Marea greşeală nu a fost că am neglijat să distrugem fişierele. De altfel asta ar fi trezit suspiciunile celor de la ASI. Eroarea noastră este că am subestimat-o pe Nicole des Jardins.

Doctorul Brown se eliberă din îmbrăţişarea femeii şi se ridică în picioare.

— La dracu', Francesca, e greşeala ta. N-ar fi trebuit să mă las niciodată atras în combinaţia asta. Am ştiut eu…

— Ai ştiut că, îl întrerupse tăios Francesca, dumneata, Dr. David Brown, nu participai la prima ieşire în Rama. Ştiai că viitoarele tale milioane ca erou şi conducător în ochii publicului al acestei expediţii ar fi fost serios compromise dacă rămâneai la bordul lui Newton. Brown se opri din măsurarea încăperii în lung şi în lat şi se întoarse spre reporteră. Şi mai ştiai atunci, continuă ea pe un ton mai măsurat, că la rândul meu aveam un interes bine întemeiat ca tu să participi la prima misiune. Şi că te puteai bizui pe ajutorul meu.

Francesca îl apucă de mâini şi-l trase spre pat.

— Stai jos, David. Am mai discutat de sute de ori această chestiune. Nu noi l-am ucis pe generalul Borzov. Pur şi simplu i-am dat un medicament care inducea simptomele unei apendicite. Decizia am luat-o împreună. Dacă Rama nu ar fi executat manevra şi robotul ar fi funcţionat corect, atunci planul nostru ar fi reuşit de minune. Borzov s-ar afla astăzi pe Newton, restabilindu-se după apendictomie, iar noi doi am conduce explorarea navei.

David Brown îşi smulse mâinile dintr-ale ei şi începu să şi le frângă.

— Mă simt atât… atât de murdar. N-am mai făcut

niciodată aşa ceva. Fie că ne place sau nu, suntem parţial responsabili de moartea lui Borzov. Poate şi pentru cea a lui Wilson. Am putea fi acuzaţi. Clătină iarăşi din cap. Disperarea i se citea pe faţă. Se presupune că sunt om de ştiinţă. Ce mi s-a întâmplat? Cum de m-am implicat în asemenea lucruri?

— Scuteşte-mă de fraze bombastice, replică dur Francesca. Şi nu încerca să te amăgeşti singur. Nu eşti tu omul care a furat cea mai importantă descoperire astronomică a deceniului de la o studentă? Şi care s-a căsătorit cu ea pentru a-i închide gura? Integritatea profesională ţi-a fost compromisă de mult timp.

— E injust, se plânse David Brown. În general am fost cinstit. Doar…

— Doar atunci când era important şi însemna mult pentru tine. Ce porcărie! Francesca se ridică şi începu să se plimbe la rândul ei prin cameră. Voi, bărbaţii, sunteţi nişte ipocriţi teribili. Vă păstraţi amorul propriu cu explicaţii abracadabrante. Nu admiteţi niciodată cine sunteţi cu adevărat şi ce doriţi de fapt. Cele mai multe dintre femei sunt mai cinstite. Ne recunoaştem ambiţiile, dorinţele şi chiar cele mai primitive instincte. Ne recunoaştem slăbiciunile. Ne vedem aşa cum suntem, nu cum am vrea să fim.

Se întoarse pe pat şi-l apucă din nou de mâini pe David.

— Nu-ţi dai seama, dragul meu, spuse ea cu voce serioasă, tu şi cu mine avem sufletele asemenea. Alianţa noastră se bazează pe cea mai puternică legătură dintre toate – interesul reciproc. Suntem motivaţi de aceleaşi ţeluri: glorie şi putere.

— Sună groaznic, rosti el.

— Dar e adevărat. Chiar dacă nu vrei să recunoşti în sinea ta. David, scumpule, nu înţelegi că indecizia ta

provine tocmai de la neputinţa de a-ţi admite adevărata fire? Uită-te la mine. Ştiu exact ce vreau şi nu sunt niciodată nehotărâtă vizavi de ce trebuie să fac. Purtarea mea este automată.

Fizicianul american rămase tăcut o bună bucată de timp. Într-un sfârşit, se răsuci şi îşi puse capul pe umărul ei.

— La început Borzov, acum Wilson, oftă adânc. Sunt pur şi simplu dărâmat. Aş vrea ca nimic din toate astea să nu se fi întâmplat.

— Nu te poţi da bătut acum, David, declară ea, mângâindu-l pe cap. Am mers prea departe. Şi marele premiu e la îndemâna noastră.

Francesca se aplecă şi începu să-i scoată cămaşa.

— A fost o zi lungă şi obositoare, rosti cu un glas liniştitor. Să încercăm să o dăm uitării.

David Brown închise ochii, în vreme ce ea îşi plimba mâinile pe pieptul şi faţa sa. Femeia se aplecă şi-l sărută uşor pe buze. Câteva clipe mai târziu, se opri brusc.

— Vezi tu, spuse scoţându-şi încet propriile haine, atâta timp cât rămânem uniţi, ne sprijinim unul pe celălalt. Se ridică în picioare, forţându-l să-şi deschidă ochii.

— Grăbeşte-te, zise el nerăbdător. Eram gata…

— Nu-ţi face griji, replică Francesca, dezbrăcându-se complet, cu mine n-ai avut nicicând probleme. Zâmbi din nou, în timp ce-i desfăcea genunchii şi-i apăsa faţa între sâni. Nu uita, încheie trăgând cu mâna liberă de şortul lui, eu nu sunt Elaine.

Îl studie pe americanul adormit alături. Încordarea şi neliniştea oglindite pe chipul său cu doar câteva minute mai devreme fuseseră înlocuite de zâmbetul senin al unui băieţel. *Bărbaţii sunt atât de simpli*, socoti Francesca. *Orgasmul e analgezicul perfect*. *Aş vrea să fie la fel de uşor şi pentru noi*.

Se strecură jos din pat şi se îmbrăcă. Francesca fu atentă să nu-şi trezească prietenul adormit. *Însă tu şi cu mine avem o problemă adevărată*, îşi spuse terminând să se îmbrace, *pe care trebuie să o rezolvăm rapid*. *Şi va fi mai greu de rezolvat întrucât avem de-a face cu o femeie*.

Ieşi afară, în bezna ramană. Existau câteva lămpi lângă depozitul de materiale, în rest tabăra Beta se afla în întuneric. Toată lumea dormea. Îşi aprinse mica lanternă şi se îndreptă spre sud, spre Oceanul Cilindric.

Ce doreşti de fapt, Nicole des Jardins? medită ea, continuându-şi mersul. *Şi unde se găseşte punctul tău slab, călcâiul lui Ahile*? Preţ de câteva minute, Francesca îşi cercetă în minte întreaga bază de date referitoare la Nicole, încercând să descopere orice defect de caracter sau personalitate posibil de a fi exploatat. *Banii nu constituie răspunsul*. *Nici sexul, cel puţin nu cu mine însămi*. Râse involuntar. *Şi cu siguranţă nici cu David*. *Antipatia ta pentru el este evidentă*.

Dar şantajul? se întrebă Francesca în vreme ce se apropia deţ armul oceanului. Îşi aduse aminte de reacţia lui Nicole la întrebarea despre tatăl lui Genevieve. *Poate, dacă aş şti răspunsul*... *Însă nu-l cunosc*.

Francesca se văzu pe moment neputincioasă. Nu întrezărea nicio modalitate de a o compromite pe Nicole des Jardins. Luminile taberei abia se mai zăreau în spate. Francesca stinse lanterna, şi se aşeză cu grijă jos, cu picioarele atârnând peste marginea falezei.

Stând aşa, cu picioarele balansându-i-se deasupra apelor îngheţate ale Oceanului Cilindric, în minte în năvăliră amintiri vii ale copilăriei ei petrecute în Orvieto. La vârsta de unsprezece ani, în ciuda avertismentelor care o asaltau de pretutindeni, Francesca cea precoce hotărâse să înceapă să fumeze. În fiecare zi după şcoală cobora dealul pe câmpia de sub oraş, pentru a se aşeza pe malul

pârâiaşului preferat. Aici fuma în tăcere, un act de rebeliune solitară. În acele după amiezi leneşe popula în minte o lume fantastică de castele şi prinţese, la milioane de kilometri depărtare de mama şi tatăl ei vitreg.

Amintirea acelor momente ale adolescenţei născu în ea o dorinţă irezistibilă de a fuma. De la începutul misiunii luase cu regularitate pastilele de nicotină, dar ele îi satisfăceau doar nevoia fizică. Râse în sinea ei şi băgă mâna într-un buzunar secret al combinezonului. Acolo, într-o cutiuţă special confecţionată pentru a le păstra prospeţimea, ascunsese trei ţigări. Îşi spusese că erau doar pentru „cazuri de urgenţă”...

Să fumeze într-o navă extraterestră era şi mai scandalos decât să fumeze la unsprezece ani. Francesca simţi că e gata să strige de bucurie când îşi lăsă capul pe spate, aruncând un rotocol de fum în atmosfera ramană. Această mişcare simplă o eliberase întru totul. Cumva, ameninţarea lui Nicole des Jardins nu mai părea serioasă.

Fumând, Francesca retrăi acuta singurătate a acelei tinere fete colindând pantele vechiului Orvieto. Îşi aduse aminte de teribilul secret pe care-l înmormântase pentru totdeauna în inimă. Francesca nu povestise nimănui despre tatăl ei vitreg, cu siguranţă nu mamei sale şi rareori se mai gândea la el. Stând însă pe faleza Oceanului Cilindric, supliciile copilăriei îi apărură în întreaga lor hidoşenie.

A început imediat după ce am împlinit unsprezece ani, socoti ea, plonjând în detaliile unei vieţi duse cu optsprezece ani în urmă. *La început habar n-am avut ce voia ticălosul ăla*. Trase cu sete din ţigară. *Nici chiar atunci când a început să-mi facă cadouri fără motiv*.

El era directorul de la noua ei şcoală. La primul test de aptitudini, Francesca obţinuse cel mai mare punctaj din istoria Orvieto-ului. Era un copil-minune. Până atunci, el

nu o remarcase niciodată. Se căsătorise cu mama ei în urmă cu optsprezece luni şi-i făcuse gemenii aproape imediat. Francesca fusese doar o pacoste, o altă gură de hrănit, nimic altceva decât o parte din mobilierul mamei sale.

Câteva luni s-a purtat deosebit de frumos cu mine. Apoi mama a plecat s-o viziteze pe mătuşa Carla. Amintirile sosiră repede, grăbindu-se ca un torent în mintea ei. Îşi aminti mirosul de vin din răsuflarea tatălui ei vitreg, sudoarea lui, lacrimile ei după ce el îi părăsise camera.

Coşmarul durase peste un an. Se arunca asupra ei ori de câte ori mama nu era acasă. Apoi într-o seară, în vreme ce el se îmbrăca şi privea în altă parte, Francesca îl lovise în moalele capului cu o crosă de baseball din aluminiu. Tatăl vitreg se prăbuşise pe podea, inconştient şi plin de sânge. Îl târâse în camera de zi şi-l lăsase să zacă acolo.

Nu m-a mai atins niciodată, îşi aduse aminte Francesca, stingând ţigara de pământ. *Eram străini sub acelaşi acoperiş. Din acel moment mi-am petrecut majoritatea timpului cu Roberto şi prietenii lui. Aşteptam ocazia prielnică. Când a apărut Carlo eram pregătită.*

În vara lui 2184, Francesca împlinea paisprezece ani. Cea mai mare parte a acelei veri şi-o petrecuse hoinărind prin piaţa mare din Orvieta. Vărul ei mai vârstnic, Roberto, tocmai obţinuse atestatul de ghid pentru catedrala din piaţă. Vechiul Dom, principala atracţie turistică a orăşelului, fusese construit în etape diferite, începând cu secolul al paisprezecelea. Biserica constituia o capodoperă artistică şi arhitecturală. Frescele semnate de Luca Signorelli, aflate în interiorul Capelei San Brizio, erau unanim recunoscute ca exemple perfecte de pictură imaginativă a secolului cincisprezece, existente în afara Vaticanului.

Să devii ghid oficial al Domului era considerat o veritabilă realizarea, mai ales la nouăsprezece ani. Francesca se mândrea peste măsură cu Roberto. Uneori îl însoţea în tururi, dar numai dacă promitea în prealabil să nu îl stânjenească cu şmecheriile ei.

Într-o după amiază de august, imediat după prânz, o limuzină sclipitoare oprise în piaţa Domului, iar şoferul solicitase un ghid autorizat. Gentleman-ul din automobil nu făcuse o rezervare, iar Roberto era singurul disponibil la ora aceea. Francesca urmări cu mare curiozitate cum un bărbat scund şi chipeş, în vârstă de vreo patruzeci de ani, coboară de pe bancheta din spate a maşinii, prezentându-se lui Roberto. Accesul maşinilor fără un permis special fusese interzis în Orvieto-ul de sus de aproape o sută de ani, aşa încât Francesca ştiu că bărbatul trebuia să fie cineva important.

Ca întotdeauna, Roberto îşi începu turul cu basoreliefurile lui Lorenzo Maitani de pe portalul exterior. Încă curioasă, Francesca stătea deoparte, fumând liniştită, în vreme ce vărul ei explica semnificaţia straniilor figuri demonice situate la baza uneia din coloane.

— Iată una din cele mai timpurii reprezentări ale Iadului, spunea Roberto, indicând cu degetul un grup de figuri danteşti. Viziunea Iadului în secolul al paisprezecelea implică o interpretare extrem de literală a Bibliei.

— Ha! exclamase brusc Francesca, aruncând ţigara pe pavaj şi îndreptându-se spre Roberto şi străinul cel chipeş. Este de asemenea o reprezentare foarte masculină. Observaţi că mulţi demoni au sâni şi că majoritatea păcatelor zugrăvite sunt de natură sexuală. Bărbaţii au crezut întotdeauna că au fost creaţi perfecţi şi că femeile i-au învăţat să păcătuiască.

Străinul păruse uluit de apariţia adolescentei care

scotea cu îndrăzneală fum pe gură. Îi recunoscu imediat frumuseţea naturală şi-şi dădu seama că era de asemenea foarte deşteaptă. Cine era?

— Ea e verişoara mea, Francesca, spusese Roberto, vizibil supărat de intervenţia ei.

— Carlo Bianchi, rosti bărbatul, întinzându-i mâna. Palma îi era umedă.

Francesca îi aruncă o privire, dându-şi seama că îi trezise interesul. Simţi cum inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Dacă îl ascultaţi pe Roberto, declară ea ştrengar, atunci veţi primi doar explicaţiile oficiale. Amănuntele picante el le lasă deoparte.

— Şi dumneata, domnişoară…

— Francesca.

— Da, Francesca. Ai un tur al tău personal?

Fata îi adresă cel mai frumos zâmbet al ei.

— Citesc mult şi cunosc totul despre artiştii care au lucrat la catedrală, în special despre Luca Signorelli. Făcu o pauză dramatică. Ştiaţi, continuă ea, că Michelangelo a venit aici să studieze nudurile lui Signorelli înainte de a picta tavanul Capelei Sixtine?

— Nu, nu ştiam, declară Carlo râzând din toată inima. Era deja fascinat. Însă ştiu acum. Hai cu noi. Îl vei completa pe vărul tău, Roberto.

Îi plăcea felul în care o fixa cu privirea. Era ca şi când o cântărea, de parcă ar fi fost un tablou sau un colier cu pietre preţioase, ochii lui nescăpând niciun amănunt în timp ce îi studia silueta. Iar râsul lui o stimula. Comentariile Francescăi deveniră tot mai scandaloase şi lipsite de ruşine.

— Vedeţi acea sărmană fata de pe spinarea demonului? întrebă ea pe când priveau uluitoarea gamă de figuri din frescele lui Signorelli, în interiorul Capelei San

Brizio. Pare să facă dragoste cu diavolul din spate, aşa-i? Ştiţi cine e? Faţa şi trupul ei gol sunt de fapt portrete ale iubitei lui Signorelli. În timp ce el trudea zilnic aici, ea s-a plictisit şi a decis să-i tragă clapa cu unul sau cu altul. Luca s-a înfuriat cumplit şi a hotărât să se răzbune. Aşa că a condamnat-o să călărească veşnic un demon.

După ce se oprise din hohote, Carlo o întrebase pe Francesca dacă considera dreaptă pedeapsa la care fusese supusă femeia.

— Bineînţeles că nu, replicase fetiţa de paisprezece ani. E doar un alt exemplu de şovinism masculin al secolului cincisprezece. Bărbaţii puteau face dragoste cu oricine doreau şi erau consideraţi virili; dar lasă o femeie să-şi satisfacă…

— *Francesca*! o întrerupse Roberto. Zău aşa. Asta-i prea de tot. Maică-ta te-ar omorî dacă ar auzi ce spui…

— Maică-mea n-are nicio importanţă în acest moment. Vorbesc despre un criteriu dublu de apreciere existent încă şi astăzi. Priveşte la…

Carlo Bianchi nu-şi putea crede ochilor. Un bogat creator de modele din Milano, care la treizeci de ani îşi crease deja o reputaţie internaţională, se hotărâse sub un impuls de moment să închirieze o maşină ca să ajungă la Roma, în loc să ia ca de obicei trenul de mare viteză. Sora lui, Monica, îi vorbise întotdeauna de frumuseţea Domului din Orvieto. Şi decizia de a opri aici reprezentase o altă decizie de moment. Iar acum… Ah, ah! Ce bucăţică bună era fata aceea!

Când turul luă sfârşit, o invită pe Francesca la cină. Dar în clipa în care ajunseră în faţa celui mai elegant restaurant din Orvieto, tânăra femeie dădu înapoi. Carlo înţelese. O conduse într-un magazin şi-i cumpără o rochie scumpă, pantofi şi poşetă asortate. Rămase uluit cât de frumoasă era. Şi avea doar paisprezece ani!

Francesca nu mai băuse niciodată un vin bun. Îl bău ca şi cum ar fi fost apă. Fiecare fel de mâncare era atât de delicios încât pur şi simplu scâncea de bucurie. Pe Carlo, copilul-femeie îl fermeca. Îi plăcea la nebunie felul cum lăsa ţigara să-i atârne în colţul gurii. Era atât de naturală... şi atât de stângace!

Când terminară cina era deja întuneric. Francesca îl conduse la limuzina parcată în faţa Domului. Străbătând o alee îngustă, ea se întinse şi-l muşcă în joacă de ureche. El o trase în mod spontan spre el şi fu răsplătit cu un sărut arzător.

Dorinţa din vintre îl copleşi.

Francesca o simţise şi ea. Nu ezită nicio secundă atunci când Carlo îi propuse să facă o plimbare cu maşina. Nici nu depăşiseră bine suburbiile Orvieto-ului, că ea stătea călare pe el pe bancheta din spate. După treizeci de minute, după ce terminară de făcut dragoste a doua oară, Carlo nici nu-şi mai putea închipui despărţirea de această fată incredibilă. O întrebă dacă nu voia să-l însoţească la Roma.

— Andiamo, replicase ea cu un surâs.

Aşadar am mers la Roma şi apoi la Capri, îşi aminti Francesca. *O săptămână la Paris. La Milano m-ai obligat să locuiesc cu Monica şi Luigi. Pentru a salva aparenţele. Bărbaţii întotdeauna îşi fac griji în privinţa aparenţelor.*

Lunga reverie a Francescăi se întrerupse când ei i se păru că aude zgomote de paşi în depărtare. Se ridică precaută în întuneric şi ascultă. Era greu să audă altceva decât bătăile propriei inimi. Apoi distinse iarăşi sunetul, undeva în stânga. Urechile îi indicară că sunetul provenea dinspre gheaţă. Un fior de spaimă o cuprinse la gândul unor creaturi atacându-le tabăra dinspre ocean. Ascultă din nou cu mare atenţie, dar nu mai auzi nimic.

Francesca se întoarse spre corturi. *Dacă am iubit*

vreodată *vreun bărbat, acela ai fost tu, Carlo*. *Chiar şi după ce ai început să mă împărţi cu prietenii tăi*. Alte amintiri dureroase şi demult înmormântate în adâncul sufletului răzbiră la suprafaţă, iar ea se luptă cu ele cu mânie. *Până ai început să mă loveşti*. *Atunci s-a prăbuşit totul*. *Ai dovedit că erai un veritabil ticălos*.

Francesca îndepărtă deliberat aceste gânduri. *Unde eram deci*? îşi spuse în vreme ce se apropia de cortul ei. *Ah, da*. *Problema o constituie Nicole des Jardins*. *Cât de mult ştie cu adevărat*? *Şi ce vom întreprinde noi*?

32. Explorator în New York

Alarma de la ceasul de mână îl trezi pe doctorul Takagishi dintr-un somn adânc. Câteva clipe se simţi dezorientat, incapabil să-şi amintească unde se află. Se aşeză pe pat şi-şi frecă ochii. În cele din urmă îşi aduse aminte că era în interiorul lui Rama şi că alarma fusese programată să-l trezească după cinci ore de somn.

Se îmbrăcă pe întuneric. După ce termină, puse mâna pe o geantă mare şi bâjbâi câteva secunde înăuntru. Satisfăcut de conţinutul ei, îşi trecu curelele pe după umăr şi se îndreptă spre uşă. Privi cu precauţie în jur. În celelalte corturi nu se vedeau niciun fel de lumini. Respiră adânc şi ieşi afară în vârful picioarelor.

Cea mai mare autoritate mondială în privinţa lui Rama părăsi tabăra, îndreptându-se în direcţia Oceanului Cilindric. Ajungând laţ arm, coborî pe scările săpate în stânca înaltă de cincizeci de metri, până la nivelul apei îngheţate. Se aşeză pe ultima treaptă de la baza falezei, ferit de priviri străine. Scoase din geantă nişte cleme speciale şi le prinse de tălpile încălţărilor, înainte de a păşi pe gheaţă, îşi reglă dispozitivul personal de orientare pentru a menţine un curs constant, de îndată ce avea să lase în spate ţărmul.

La vreo două sute de metri mai departe, băgă mâna

în buzunar şi scoase aparatul meteorologic portabil. Îl scăpă pe gheaţă, iar impactul generă un sunet scurt ce răsună puternic în liniştea nopţii. Takagishi îl ridică după câteva momente. Monitorul îi spuse că temperatura se situa la minus zece grade Celsius şi că vântul sufla uşor cu opt kilometri pe oră.

Trase puternic aer în piept şi fu uimit să simtă un miros ciudat, însă familiar. Mirat, inhală din nou, de astă dată concentrându-se asupra mirosului. Nu încăpea nicio îndoială – era fum de ţigară! Stinse rapid lanterna şi rămase nemişcat pe gheaţă. Mintea îi lucra nebuneşte, căutând o explicaţie. Francesca Sabatini era singura dintre astronauţi care fuma. Îl urmărise ea cumva? îi văzuse oare lumina atunci când verificase aparatul meteo?

Încercă să distingă vreun zgomot, dar nu auzi nimic în noaptea ramană. Continuă să aştepte. După ce mirosul de ţigară se împrăştie, doctorul Takagishi îşi reluă înaintarea pe gheaţă, oprindu-se la fiecare patru sau cinci paşi să se asigure că nu! urmărea nimeni. În cele din urmă se convinse că Francesca nu se găsea în spatele său. Cu toate acestea, prevăzătorul Takagishi nu aprinse din nou lanterna până ce nu parcurse mai bine de un kilometru, şi începu să se teamă că deviase de la cursul stabilit.

În total îi trebuiră patruzeci şi cinci de minute ca să atingă ţărmul opus al apei şi insula New York-ului. La o sută de metri de ţărm, savantul japonez scoase din geantă o lanternă mai puternică şi o aprinse. Siluetele fantomatice ale zgârie-norilor îi trimiseră un fior de uşurare pe şira spinării. În sfârşit, se afla acolo! În sfârşit putea să caute răspunsuri la întrebările pe care şi le pusese întreaga viaţă, fără a fi stânjenit de programul arbitrar al altcuiva.

Doctorul Takagishi ştia exact unde dorea să meargă în New York. Fiecare din cele trei secţiuni circulare ale oraşului râmân se diviza mai departe în alte trei porţiuni

unghiulare, precum o plăcintă tăiată în felii. În centrul fiecăreia dintre cele trei secţiuni principale se găsea un miez, sau o piaţă, în jurul căreia erau dispuse restul clădirilor şi străzile. Copil fiind în Kyōto, după ce citise tot ce reuşise să găsească în legătură cu prima expediţie în Rama, Takagishi se întrebase cum s-ar simţi stând în centrul uneia dintre acele pieţe extraterestre, privind în sus la construcţiile create de fiinţe venite dintr-o altă stea. Takagishi era convins nu numai că secretele lui Rama ar fi putut fi înţelese cercetând New York-ul, dar şi că cele trei pieţe reprezentau cele mai probabile locuri unde să se găseau indicii cu privire la misteriosul scop al vehiculului interstelar.

Harta New York-ului întocmită de primii exploratori îi era întipărită în minte la fel de puternic ca şi cea a lui Kyōto, oraşul unde se născuse şi crescuse. Însă prima expediţie avusese la dispoziţie puţin timp ca să cartografieze New York-ul. Din cele nouă unităţi funcţionale, doar una fusese cercetată în detaliu; pur şi simplu, astronauţii presupuseseră, pe baza unor observaţii limitate, că celelalte erau identice.

Pe măsură ce pasul susţinut al lui Takagishi îl purta tot mai adânc în liniştea rău prevestitoare a unei părţi din secţiunea centrală, începură să apară subtile diferenţe între această zonă şi aceea studiată de echipajul condus de Norton (ei pătrunseseră într-o felie adiacentă). Dispunerea principalelor străzi se păstra; totuşi, pe măsură ce doctorul Takagishi se apropia de piaţă, străzile mai mici căpătau o dispunere diferită faţă de cea raportată de primii exploratori. Omul de ştiinţă din Takagishi îi impunea să se oprească des şi să introducă toate diferenţele în computerul de buzunar.

Intră în regiunea imediat înconjurătoare pieţii, unde străzile erau dispuse în cercuri concentrice. Traversă trei

bulevarde şi se trezi în faţa unui octaedru gigantic, înalt de vreo sută de metri, al cărui exterior părea confecţionat din oglinzi. Lumina puternică a lanternei se reflecta pe suprafaţa lui, ricoşând apoi pe clădirile din jur. Doctorul Takagishi păşi încet în jurul octaedrului, căutând o intrare, dar nu descoperi niciuna.

De cealaltă parte a structurii cu opt laturi, în centrul pieţei, se întindea un spaţiu circular larg, lipsit de clădiri. Shigeru Takagishi se deplasă deliberat de-a lungul circumferinţei, studiind cu atenţie clădirile înconjurătoare. Nu căpătă niciun indiciu despre scopul structurilor. După ce se apropie de centru, la intervale regulate, pentru a cerceta zona, nu observă nimic neobişnuit sau demn de interes. Cu toate acestea, introduse în computer amplasamentul cutiilor metalice, joase şi cu un aspect indescriptibil, care împărţeau piaţa în secţiuni.

Ajuns iarăşi înaintea octaedrului, doctorul Takagishi băgă mâna în geantă şi scoase o placă subţire, hexagonală, acoperită cu dispozitive electronice. Fixă aparatul în piaţă, la trei sau patru metri distanţă de octaedru, apoi petrecu următoarele zece minute verificând, cu ajutorul transmiţătorului, buna funcţionare a instrumentelor ştiinţifice. Terminând testele, părăsi repede piaţa şi se îndreptă spre ocean.

Takagishi se găsea la mijlocul celui de al doilea bulevard concentric când auzi un pocnet puternic venind din piaţă. Se răsuci şi rămase nemişcat. După câteva momente auzi un alt zgomot. Pe acesta Takagishi îl recunoscu; atât hârşâitul periilor pe metal, cât şi ţiuitul de înaltă frecvenţă. Îndreptă fasciculul lanternei în direcţia pieţei. Sunetul încetă. Stinse lanterna şi rămase tăcut în mijlocul bulevardului.

După câteva minute, periile începură iarăşi să foşnească. Takagishi traversă pe furiş celelalte două

bulevarde şi vru să ocolească octaedrul, îndreptându-se spre sursa sunetului. Aproape ajuns în piaţă, un bip-bip ieşit din geantă îi întrerupse concentrarea. Până să oprească alarma care-i indica că instrumentele din piaţă nu mai funcţionau, în New York se instalase iarăşi liniştea. Doctorul Takagishi aşteptă, dar zgomotul nu se mai auzi din nou.

Trase cu putere aer în piept să se liniştească şi îşi făcu curaj.

Într-un fel sau altul, curiozitatea îi birui teama şi doctorul Takagishi se întoarse în piaţă să afle ce se întâmplase aparatura ştiinţifică. Prima surpriză fu că dispozitivul hexagonal dispăruse din locul unde îl lăsase. Unde putuse oare să se evapore? Cine sau ce îl luase de acolo?

Takagishi realiză că era pe cale să facă o descoperire de o copleşitoare importanţă. În acelaşi timp era înspăimântat. Luptând împotriva unei dorinţe acerbe de a fugi, plimbă fascicolul puternic al lanternei împrejur, sperând să găsească o explicaţie pentru dispariţia staţiei. Raza de lumină se reflectă de o piesă metalică situată la vreo treizeci sau patruzeci de metri mai aproape de centrul pieţei. Instinctiv, Takagishi ştiu că reflecţia provenea de la aparatul căutat. Se repezi într-acolo.

Se lăsă în genunchi şi cercetă dispozitivele electronice. Nu se vedea nicio stricăciune evidentă. Tocmai îşi scosese transmiţătorul pentru a efectua o verificare metodică, când observă un obiect ca o funie, cu un diametru de aproximativ cincisprezece centimetri, la marginea zonei luminate de fasciculul lanternei. Doctorul Takagishi ridică lanterna şi se apropie de el. Era vărgat, negru cu auriu, şi se întindea pe o distanţă de vreo doisprezece metri, dispărând în spatele unui ciudat paralelipiped metalic, de trei metri înălţime. Pipăi funia

groasă. Era moale şi pufoasă la suprafaţă. Când încercă s-o întoarcă pentru a o atinge şi pe cealaltă parte, obiectul începu să se mişte. Takagishi îi dădu drumul imediat şi îl urmări cum şerpuieşte încet în direcţia paralelipipedului. Mişcarea era însoţită de un zgomot asemănător hârşâitului unor perii pe metal.

Doctorul Takagishi îşi auzea bătăile inimii. Îşi învinse iarăşi impulsul de a o lua la fugă. Îşi aminti de meditaţiile studenţiei, în grădina maestrului său Zen. Nu-i va fi teamă. Ordonă picioarelor să-l ducă către paralelipiped.

Funia neagră-aurie dispăruse. Tăcerea inundase piaţa. Takagishi se apropie de paralelipiped, cu lanterna îndreptată spre punctul unde văzuse ultima dată funia. Ocoli colţul şi îndreptă fasciculul în spatele paravanului. Nu-şi putu crede ochilor. O masă de tentacule negre şi aurii se ondulau în bătaia luminii.

Un scâncet de înaltă frecvenţă îi explodă brusc în urechi. Doctorul Takagishi privi peste umăr şi rămase înmărmurit. Ochii îi ieşiră din orbite. Ţipătul său se pierdu în zgomotul tot mai puternic făcut de cele trei tentacule care se întindeau spre el. Pereţii inimii sale cedară iar el se prăbuşi, deja mort, în strânsoarea uluitoarei creaturi.

33. Persoană dispărută

— Amirale Heilmann?

— Da, generale O'Toole.

— Eşti singur?

— Desigur. Abia m-am sculat de câteva minute. Întrevederea mea cu doctorul Brown nu e prevăzută decât peste o oră. De ce suni aşa de devreme?

— În timp ce dormeai, am primit un mesaj codificat strict secret de la cartierul general. Despre Trinity. Doresc să-i cunoască statutul.

— Ce vrei să spui, generale?

— Linia e sigură? Ai oprit înregistrarea convorbirii?

— Am făcut-o acum.

— Au pus două întrebări. Dacă Borzov a murit fără să comunice nimănui RQ-ul său, şi dacă mai ştie cineva din echipaj despre Trinity.

— Cunoşti răspunsul la ambele întrebări.

— Am vrut să fiu sigur că nu ai vorbit cu doctorul Brown. Au insistat să verific acest lucru înainte de a răspunde. Ce crezi că-i cu povestea asta?

— Nu ştiu, Michael. Poate că cineva de pe Pământ a devenit nervos. Moartea lui Wilson i-a înfricoşat, probabil.

— Pe mine m-a speriat cu siguranţă. Dar nu până acolo încât să mă gândesc la Trinity. Mă întreb dacă nu cumva ei ştiu ceva despre care noi habar n-avem?

— Ei bine, bănuiesc că vom afla destul de curând. Toţi oficialii de la ASI insistă să părăsim Rama cât mai repede posibil. Nu le-a plăcut nici hotărârea noastră de a permite echipajului să se odihnească câteva ceasuri. De data asta nu cred că se vor răzgândi.

— Amirale, îţi aduci aminte de discuţia ipotetică pe care am purtat-o cu generalul Borzov, legată de condiţiile în care ar urma să activăm operaţiunea Trinity?

— Vag. De ce?

— Încă dezaprobi insistenţa lui de a cere mai întâi să cunoaştem *de ce* este pusă Trinity în aplicare? Ai spus atunci că dacă cei de pe Pământ consideră pericolul ca fiind iminent, nu ai personal nevoie să cunoşti raţionamentul deciziei.

— Mă tem că nu te înţeleg, generale. De ce-mi pui aceste întrebări?

— Aş vrea să-ţi cer permisiunea, Otto, ca atunci când transmit răspunsul către cartierul general, să-i întreb de ce se interesează despre Trinity exact în acest moment. Dacă ne aflăm în primejdie, avem dreptul să cunoaştem acest lucru.

— Nu ai decât să-i întrebi, Michael. Însă pariez că nu-i decât o investigaţie de rutină.

János Tabori se trezi când interiorul lui Rama se afla încă în întuneric. Punându-şi combinezonul de zbor, făcu o listă mentală cu activităţile cerute de transportul crabului biot pe Newton. Dacă ordinul de abandonare a lui Rama era confirmat, atunci urmau să plece în zori. János consultă procedura obişnuită de evacuare înmagazinată în computer şi o aduse la zi, adăugând câteva noi sarcini asociate biotului.

Îşi verifică ceasul. Zorii aveau să vină peste cincisprezece minute, fireşte, dacă ciclul diurn al lui Rama era regulat. János râse în sinea lui. Rama le oferise atâtea surprize, încât nu era deloc sigur că luminile se vor aprinde după orarul stabilit. Dacă totuşi acest lucru avea să se întâmple, János dorea să admire „răsăritul" rămân. Putea să-şi ia micul dejun şi după aceea.

La o sută de metri de cort, biotul şedea imobil în cuşcă, aşa cum procedase din clipa în care fusese despărţit cu o zi înainte de tovarăşii săi. János îşi îndreptă lanterna spre pereţii transparenţi şi foarte rezistenţi ai cuştii, încercând să observe dacă biotul se mişcase în timpul nopţii. Descoperind că nu-şi schimbase câtuşi de puţin poziţia, János se îndepărtă de tabără, în direcţia oceanului.

Aşteptând explozia de lumină, se trezi fără voie gândindu-se la sfârşitul conversaţiei avute cu Nicole în seara precedentă. Ceva nu era în regulă cu dezvăluirea cauzei probabile a durerii lui Borzov din noaptea când acesta murise. János îşi amintea perfect apendicele sănătos; nu încăpea îndoială că diagnosticul primar fusese eronat. De ce însă Nicole nu-i spusese nimic despre cel secundar, reacţia adversă la medicamente? Mai ales dacă investiga problema…

János ajunse la concluzia inevitabilă că des Jardins fie

că-şi pierduse încrederea în capacităţile sale profesionale, fie îl suspecta de administrarea unor medicamente generalului Borzov, fără să o fi consultat în prealabil. Oricare ar fi fost situaţia, trebuia să afle ce gândea ea de fapt. O idee neliniştitoare, generată de propriile sale sentimente de vinovăţie, îi trecu brusc prin minte. Era oare posibil ca Nicole să cunoască existenţa proiectului Schmidt-Hagenest şi să-i suspecteze pe toţi patru?

Pentru prima dată, János se întrebă dacă nu cumva durerile resimţite de Valerii Borzov fuseseră provocate artificial. Îşi aminti haotica lor întrunire în patru, la două ore după ce David Brown descoperise că urma să fie lăsat la bordul lui Newton în timpul primei ieşiri.

— Trebuie să vorbeşti cu el, Otto, spusese Amiralului Heilmann un Dr. Brown frustrat. Trebuie să-l convingi să se răzgândească.

Amiralul admisese atunci că era improbabil ca Borzov să modifice planificarea deja stabilită doar pe baza rugăminţii sale.

— În acest caz ne putem lua adio de la premiile stipulate în contract, replicase mânios doctorul Brown.

În tot acest răstimp, Francesca Sabatini rămăsese tăcută, aparent neîngrijorată. Pe când ieşea din încăpere, János îl auzise fără să vrea pe David Brown luând-o la rost:

— De ce eşti aşa de calmă? Doar ai de pierdut la fel de mult ca şi noi. Sau ai un plan despre care eu nu ştiu nimic?

János întrezărise zâmbetul Francescăi doar o fracţiune de secundă. În schimb, remarcase atunci strania încredere în sine a reporterei. Acum, aşteptând răsăritul pe Rama, acel zâmbet începu să-l sâcâie pe Tabori. Date fiind cunoştinţele Francescăi în materie de droguri, nu era dificil pentru ea să-i dea generalului ceva capabil să inducă simptomele apendicitei. Dar să fi făcut ea ceva atât de…

atât de necinstit, doar pentru a creşte valoarea proiectului mass-media?

Rama fu din nou scăldat brusc de lumină. Ca întotdeauna, procesul se dovedi o sărbătoare pentru ochi. János se răsuci încet, privind în toate direcţiile şi studiind imensele castroane de la capetele cilindrului. Odată lumina revenită, se decise s-o abordeze pe Francesca cu prima ocazie.

Destul de ciudat, prima care puse întrebarea se dovedi a fi Irina Turgheniev. Astronauţii aproape îşi terminaseră micul dejun. De fapt, doctorul Brown şi amiralul Heilmann se ridicaseră deja de la masă ca să înceapă o altă interminabilă conferinţă cu cei de la conducerea ASI.

— Unde este doctorul Takagishi? întrebă ea inocentă. E ultimul membru din echipaj pe care l-aş fi crezut în stare să întârzie.

— Probabil că n-a auzit ceasul, răspunse János Tabori, împingându-şi scaunul pliant în spate. Mă duc să văd ce-i cu el.

Se întoarse după un minut, complet nedumerit.

— Nu-i înăuntru, declară ridicând din umeri. Probabil a ieşit la o plimbare.

Nicole des Jardins simţi imediat un gol în stomac. Se ridică brusc, fără să-şi fi terminat masa.

— Trebuie să mergem să-l căutăm, spuse ea fără să-şi ascundă neliniştea, altminteri nu va fi gata pentru plecare.

Toţi ceilalţi îi observară agitaţia.

— Ce se întâmplă aici? întrebă cu un aer firesc Richard Wakefield. Unul din oamenii noştri de ştiinţă face o plimbărică de unul singur dimineaţa şi doctorul intră în panică? Porni emiţătorul radio. Atenţie, doctore Takagishi, oriunde te afli. Aici e Wakefield. Comunică-ne, te rog, dacă te simţi bine, ca să ne putem termina micul dejun.

Urmă o linişte prelungă. Fiecare astronaut ştia că era absolut obligatoriu să poarte întotdeauna asupra lui un comunicator. Dacă dorea, putea închide partea de emisie, însă aparatul trebuia păstrat în permanenţă deschis pe frecvenţa de recepţie.

— Takagishi-san, spuse apoi Nicole cu o voce urgentă. Te simţi bine? Te rog, răspunde.

În timpul tăcerii care urmă, golul din stomacul lui Nicole deveni şi mai acut. Prietenului ei i se întâmplase ceva îngrozitor.

— Ţi-am explicat de două ori, doctore Maxwell, declară exasperat David Brown. N-are niciun sens să evacuăm parţial echipajul. Modalitatea cea mai eficace de a-l găsi pe doctorul Takagishi este să utilizăm întreg personalul disponibil. De îndată ce-l găsim, vom pleca în cea mai mare grabă. Şi pentru a-ţi răspunde la ultima dumitale întrebare, ei bine, nu, nu este un subterfugiu al nostru pentru a evita îndeplinirea ordinului de evacuare.

Se răsuci spre Amiralul Heilmann şi îi înmână microfonul.

— La naiba, Otto, murmură el, vorbeşte tu cu neghiobul ăsta de birocrat. Crede că-i în stare să conducă misiunea mai bine decât noi, deşi se află la o sută de milioane de kilometri distanţă.

— Doctore Maxwell, aici Amiralul Heilmann. Îl susţin întru totul pe Dr. Brown. Oricum, având în vedere timpii de aşteptare, nu ne putem permite să discutăm în contradictoriu. Vom acţiona conform planului nostru. Cosmonautul Tabori va rămâne cu mine în tabăra Beta şi va strânge echipamentul greu, inclusiv biotul. Eu voi coordona căutarea. Brown, Sabatini şi des Jardins vor traversa gheaţa până în New York, cea mai probabilă destinaţie a profesorului, dacă a plecat singur, de bunăvoie. Wakefield, Turgheniev şi Yamanaka îl vor căuta

cu elicopterele.

Făcu o pauză.

— Nu-i nevoie să-mi răspunzi în grabă. Operaţiunea de căutare va începe înainte ca următorul dumitale mesaj să ajungă aici.

Întoarsă în cortul său, Nicole îşi împachetă cu mare grijă rezervele de medicamente. Se învinovăţi că nu prevăzuse faptul că Takagishi va încerca o ultimă vizită în New York. *Ai comis încă o greşeală*, îşi spuse Nicole. *Ce poţi să mai faci e să te asiguri că vei fi pregătită atunci când îl găseşti*.

Cunoştea pe de rost procedura de împachetare. Cu toate acestea, sări peste propriile sale rezerve de alimente şi apă, pentru a se asigura că are tot ce i-ar fi fost necesar unui Takagishi rănit sau bolnav. Nicole nutrea sentimente amestecate faţă de cei doi însoţitori ai săi la operaţiunea de căutare a savantului japonez, dar nu se gândi o clipă că repartizarea ar fi putut fi deliberat aleasă. Cu toţii cunoşteau fascinaţia lui Takagishi pentru New York. În împrejurările date, nu era nimic surprinzător că Brown şi Sabatini o însoţeau în cercetarea principalei zone de investigaţie.

Chiar înainte să părăsească cortul, Nicole îl văzu pe Richard Wakefield la uşă.

— Pot să intru?

— Desigur, replică ea.

Bărbatul păşi înăuntru cu o nesiguranţă ce nu-i era caracteristică, ca şi când ar fi fost jenat ori tulburat.

— Ce e? întrebă Nicole după o scurtă tăcere.

Richard zâmbi.

— Mă rog, zise el sfios, în urmă cu câteva minute îmi părea o idee bună. Acum îmi pare niţel stupidă – poate chiar copilărească.

Nicole observă că ţinea un obiect în mâna dreaptă.

— Ţi-am adus ceva, reluă el. Un talisman, presupun. Ceva care să-ţi poarte noroc. M-am gândit că poate îi vei lua cu tine în New York.

Wakefield îşi desfăcu palma. Nicole recunoscu figura Prinţului Hal.

— Poţi spune ce vrei despre valoare şi discreţie şi toate astea, dar uneori puţin noroc contează mai mult.

Nicole fu surprinzător de mişcată. Luă mica figurină din mâna lui Wakefield şi îi studie detaliile cu admiraţie.

— Prinţul are cumva şi alte calităţi pe care ar trebui să le cunosc? întrebă ea zâmbind.

— Oh, da, se învioră Richard. Îi place să-şi petreacă serile în cârciumi, alături de cavaleri graşi şi de alte personaje dezagreabile. Sau să se bată cu duci şi conţi renegaţi. Ori să curteze minunate prinţeze franţuzoaice.

Nicole se înroşi uşor.

— Dacă mă simt singură şi doresc ca prinţul să mă înveselească, ce trebuie să fac?

Richard se apropie de Nicole şi-i arătă o minusculă tastatură amplasată chiar deasupra feselor Prinţului Hal.

— Răspunde la multe comenzi, zise Richard, înmânându-i o mică baghetă de mărimea unui ac. Se potriveşte perfect în oricare din taste. Apasă pe T pentru text sau pe A pentru acţiune, dacă vrei să-ţi arate ce poate.

Nicole introduse robotul şi bagheta într-unul din buzunarele costumului.

— Mulţumesc, Richard. A fost tare drăguţ din partea ta.

Wakefield se fâstâci.

— Ei, mă rog, nu-i cine ştie ce. Doar că am avut mult ghinion în ultima vreme şi m-am gândit, adică… poate…

— Mulţumesc încă o dată, Richard, îl întrerupse Nicole. Apreciez grija ta.

Ieşiră împreună afară.

34. Însoţitori neobişnuiţi

Doctorul David Brown era genul de savant căruia nu-i plăceau şi nici nu avea încredere în maşini. Cele mai multe dintre lucrările sale tratau subiecte teoretice, căci detesta formalismul şi detaliile ştiinţelor empirice. Empiriştii aveau de luptat cu instrumentele şi, chiar mai rău, cu inginerii. Pentru David Brown, inginerii nu erau decât dulgheri şi instalatori cu diplomă. Le tolera existenţa doar pentru că unii din ei puteau fi necesari, dacă teoriile sale ar fi fost să fie verificate de măsurători reale.

Când Nicole îi puse inocent câteva întrebări referitoare la funcţionarea ice-mobilului, Francesca nu-şi putu reţine un chicotit.

— Habar n-are, şi nici nu îl interesează, explică italianca. Ai crede că nu ştie nici măcar să conducă un cărucior electric? L-am văzut privind un simplu robot de bucătărie mai bine de treizeci de minute, încercând fără succes să-şi dea seama cum se utilizează. Dacă nu l-ar ajuta nimeni, ar muri de foame.

— Haide Francesca, lucrurile nu pot sta aşa de rău, zise Nicole în timp ce urcau pe bancheta din faţă a vehiculului. La urma urmei, trebuie să se folosească atât de computere şi de echipamentul de transmisie, cât şi de sistemul de prelucrare a imaginilor de pe Newton. Exagerezi.

Tonul conversaţiei era uşuratic şi inofensiv. David Brown se lăsă să cadă pe bancheta din spate şi oftă din greu.

— Cu siguranţă că două femei excepţionale ca voi au şi altceva mai important de discutat. Dacă nu, poate îmi explicaţi şi mie de ce un lunatic cercetător japonez părăseşte tabăra în puterea nopţii.

— Potrivit asistentului lui Maxwell, nulitatea aia slugarnică de Mills, mulţi de pe Pământ consideră că bunul

nostru doctor a fost răpit de ramani.

— Fii serioasă, Francesca. De ce s-ar decide Takagishi să plece de unul singur?

— Eu am o idee, declară rar Nicole. Nu era satisfăcut de programarea explorării. Ştiţi cât de mult crede în importanţa New York-ului. După incidentul cu Wilson... ei bine, a devenit convins de iminenţa unui ordin de evacuare. Până ne-am fi întors – *dacă* ne-am mai fi întors vreodată – Oceanul Cilindric avea să se topească, făcând mult mai dificil accesul în oraş.

Onestitatea înnăscută a lui Nicole o îndemna să-i informeze pe Brown şi Sabatini despre problemele inimii lui Takagishi, însă intuiţia o sfătuia să nu aibă încredere în cei doi.

— Nu pare a fi un tip care să se pripească, opină doctorul Brown. Mă întreb dacă nu cumva a auzit sau a văzut ceva.

— Poate că-l durea capul, ori nu reuşea să adoarmă, avansă Francesca. Reggie Wilson obişnuia să hoinărească în timpul nopţii când avea migrene.

David Brown se aplecă în faţă.

— Apropo, se adresă el lui Nicole, Francesca îmi spune că eşti de părere că instabilitatea lui Wilson ar fi putut fi exacerbată de pilulele pe care le lua. E limpede că te pricepi la medicamente. M-a impresionat din cale-afară rapiditatea cu care ai identificat somniferul pe care îl luasem eu.

— Vorbind de medicamente, adăugă Francesca după o scurtă pauză, János Tabori a menţionat ceva despre o discuţie avută cu tine referitoare la moartea lui Borzov. Poate că nu l-am înţeles eu bine, însă cred că a spus că la mijloc ar fi putut să fie o reacţie adversă la administrarea unui medicament.

Înaintau pe gheaţă cu o viteză constantă. Atmosfera

părea degajată, aparent normală. Nu exista niciun motiv vizibil de suspiciune. *Totuşi*, se gândi Nicole formulând un răspuns Francescăi, *ultimele două remarci au fost prea lunecoase*. *Aproape exersate*. Se răsuci să-l privească pe David Brown. Pe Francesca o ştia capabilă să-şi ascundă sentimentele, însă Nicole era sigură că putea citi pe chipul doctorului Brown dacă întrebările lor erau sau nu repetate. Bărbatul se foi uşor sub privirea ei scrutătoare.

— Cosmonautul Tabori şi cu mine am vorbit despre generalul Borzov şi împreună am emis o serie de speculaţii despre ce i-ar fi putut provoca durerea, declară Nicole afabil. În definitiv, apendicele său era perfect sănătos, aşa că simptomele trebuie să fi fost induse de altceva. Pe parcursul discuţiei, i-am spus lui János că o reacţie negativă la medicamente constituie una din posibilităţi. Nu este o afirmaţie foarte categorică.

Doctorul Brown păru uşurat şi schimbă subiectul imediat. Cu toate acestea, răspunsul lui Nicole nu o satisfăcuse pe Francesca. *Dacă nu cumva greşesc, jurnalista noastră mai are încă întrebări*, cugetă Nicole. *Dar nu mi le va pune acum*. O privi pe Francesca şi îşi dădu seama că italianca nu acorda nicio atenţie monologului lui Brown de pe scaunul din spate. În vreme ce el vorbea despre reacţia celor de pe Pământ la moartea lui Wilson, Francesca se adâncise în propriile sale gânduri.

După ce Brown îşi sfârşi ideea, se instală tăcerea. Nicole privi în jur la nesfârşitele mile de gheaţă, la impunătoarele faleze de peţ armurile Oceanului Cilindric, la zgârie-norii New York-ului profilaţi în faţă. Rama era o lume plină de glorie. Pe moment se simţi vinovată de neîncrederea arătată Francescăi şi doctorului Brown. *Ce păcat că noi, pământenii, nu suntem niciodată capabili să mergem în aceeaşi direcţie*. *Nici chiar atunci când suntem confruntaţi cu infinitul*.

— Nu-mi dau seama cum ai reuşit, rupse brusc tăcerea Francesca. Se răsucise pentru a i se adresa lui Nicole. După atâta amar de timp, nici măcar ziarele tabloide n-au niciun indice. Şi nu trebuie să fii un geniu ca să calculezi când s-a întâmplat.

Doctorul Brown pierduse complet şirul replicilor.

— Despre ce naiba vorbiţi?

— Celebrul nostru ofiţer biolog, replică Francesca. Nu găseşti fascinant faptul că, după atâta vreme, identitatea tatălui fiicei ei nu este încă cunoscută publicului?

— Signora Sabatini, rosti numaidecât în italiană Nicole, aşa cum ţi-am mai declarat înainte, acest subiect nu te interesează. Nu voi permite acest amestec în viaţa mea personală…

— Voiam doar să-ţi reamintesc, Nicole, o întrerupse rapid Francesca, de asemenea în italiană, că ai secrete pe care nu doreşti să le vezi dezvăluite.

David Brown le privi deconcertat pe amândouă. Nu înţelesese nicio vorbă şi era complet uluit de brusca tensiune instalată în vehicul.

— Aşadar, David, rosti Francesca pe un ton condescendent, ne povesteai ceva despre starea de spirit de pe Terra. Crezi că ni se va ordona să ne întoarcem acasă? Sau vom renunţa pur şi simplu la această ieşire?

— Consiliul executiv de la cartierul general a fost convocat într-o sesiune specială la sfârşitul săptămânii, răspunse el după o scurtă ezitare. Părerea doctorului Maxwell e că ni se va cere să abandonăm proiectul.

— Reacţia ar fi tipică pentru un grup de oficialităţi guvernamentale, al căror obiectiv principal a fost întotdeauna minimalizarea riscurilor, comentă Francesca. Pentru prima dată în istorie, fiinţe umane adecvat pregătite explorează interiorul unui vehicul construit de o

inteligenţă extraterestră. Şi totuşi, pe Pământ politicienii se comportă ca şi cum nu s-ar întâmpla nimic neobişnuit. Sunt incapabili de viziune. Uluitor!

Nicole des Jardines încetă să mai asculte conversaţia dintre Francesca şi David Brown. Mintea i se concentrase pe schimbul anterior de cuvinte. *Crede că deţin probe despre drogurile din corpul lui Borzov*, cugetă Nicole. *Nu există altă explicaţie pentru ameninţarea ei*.

Ajunşi la marginea întinderii de gheaţă, Francesca petrecu zece minute cu pregătirea camerei robot şi a echipamentului de sunet pentru secvenţa menită să-i prezinte pe cei trei pornind în operaţiunea de „cercetare a oraşului extraterestru”, în căutarea colegului dispărut. Nemulţumirea exprimată de Nicole despre întârziere trecu neobservată. Îşi făcu totuşi cunoscută supărarea neparticipând la realizarea filmului respectiv. În vreme ce Francesca îşi termina pregătirile, Nicole urcă scara apropiată şi studie oraşul zgârie-norilor. În spate şi sub ea, o auzea pe Francesca evocând drama pentru milioanele de spectatori de pe Pământ.

— Iată-mă la periferia misteriosului oraş-insulă denumit New York. În apropierea acestui loc doctorul Takagishi, cosmonautul Wakefield şi cu mine am auzit la începutul săptămânii o serie de sunete stranii. Avem motive să credem că New York-ul a constituit destinaţia profesorului atunci când a părăsit tabăra noaptea trecută, într-o expediţie de explorare solitară şi neautorizată…

Ce i s-a întâmplat? De ce nu răspunde apelurilor noastre? Ieri am fost martorii unei teribile tragedii în decursul căreia ziaristul Reggie Wilson, riscându-şi viaţa pentru a o salva pe cea care vă vorbeşte acum, a fost prins sub rover, fiind incapabil să scape de cleştii puternici ai crabilor bioţi. Să fi avut expertul nostru în Rama o soartă similară? Să fi proiectat oare extratereştrii care au

construit acest uimitor vehicul în urmă cu eoni un soi de capcană sofisticată, destinată să-i păcălească, iar în cele din urmă să-i distrugă pe vizitatorii prea puţin suspicioşi? Nu ştim. Însă…

Din punctul ei de observaţie, Nicole încercă s-o ignore pe Francesca şi să ghicească în ce direcţie ar fi putut să se îndrepte doctorul Takagishi. Consultă hărţile stocate în memoria computerului ei de buzunar. *El s-ar fi dus exact spre centrul geometric al oraşului*, conchise ea. *Era convins că această perfecţiune geometrică are o semnificaţie*.

35. În groapă

Străbăteau năucitorul labirint de străzi de vreo douăzeci de minute numai, şi cu siguranţă s-ar fi rătăcit deja în lipsa dispozitivelor personale de orientare. Nu aveau niciun plan prestabilit. Hoinăreau pur şi simplu pe străzi, la întâmplare. La fiecare trei sau patru minute, amiralul Heilmann lua legătura cu doctorul Brown, aşa încât trebuiau să găsească locuri potrivite, unde intensitatea semnalului să fie satisfăcătoare.

— În ritmul acesta, cercetarea noastră nu se va sfârşi niciodată, remarcă Nicole când vocea lui Otto Heilmann slăbi încă o dată în comunicator. Doctore Brown, ce-ar fi să rămâi într-un loc fix? Francesca şi cu mine am…

— Atenţiune. Vocea amiralului deveni mai clară de îndată ce David Brown pătrunse într-un spaţiu situat între două clădiri înalte. Aţi recepţionat ultima transmisie?

— Mi-e teamă că nu, replică David Brown. Repetă, te rog.

— Yamanaka, Wakefield şi Turgheniev au acoperit treimea de jos a Semicilindrului Nordic. Nici urmă de Takagishi. Este improbabil să fi ajuns mai spre nord, numai dacă nu s-a îndreptat spre unul din oraşele de acolo. Totuşi, cineva ar fi trebuit să-i găsească urmele în cazul

acesta. Aşa încât se pare că voi sunteţi pe pista cea bună.

Între timp, aici avem noutăţi importante. Acum două minute, crabul capturat a început să se mişte. Încearcă să se elibereze, dar până în prezent sculele sale de-abia dacă au zgâriat puţin cuşca. Tabori lucrează febril pentru a construi una mai mare şi mai rezistentă, care să o cuprindă în întregime pe prima. L-am chemat pe Yamanaka înapoi cu elicopterul ca să-i dea o mână de ajutor lui Tabori. Trebuie să sosească dintr-un minut într-altul… Aşteptaţi… Un mesaj urgent de la Wakefield. Vă fac legătura.

Accentul britanic al lui Richard Wakefield era de neconfundat, deşi transmisia se recepţiona cu greu de trioul de astronauţi din New York.

— Păianjeni, strigă el ca răspuns la o întrebare a Amiralului Heilmann. Vă mai aduceţi aminte de biotul păianjen disecat de Laura Ernst? Ei bine, vedem şase asemenea exemplare dincolo de faleza sudică. Mişună în jurul taberei temporare pe care am construit-o acolo. Şi se pare că cineva i-a reparat pe cei doi crabi morţi, deoarece fraţii prizonierului nostru tocmai se rostogolesc spre Polul Sud…

— Imagini, ţipă în microfon Francesca Sabatini. Filmezi?

— Ce? Regret, n-am auzit.

— Francesca vrea să ştie dacă filmezi, repetă Amiralul Heilmann.

— Bineînţeles, scumpo, răspunse Richard Wakefield. Atât sistemul automat al elicopterului, cât şi aparatul pe care mi l-ai dat astăzi dimineaţă funcţionează încontinuu. Păianjenii bioţi sunt uluitori. N-am văzut niciodată ceva care să se mişte aşa de repede… Apropo, vreo semn de la profesorul nostru?

— Încă nu, strigă din New York David Brown. E greu

de înaintat în labirintul acesta de clădiri. Mă simt de parcă am căuta acul în carul cu fân.

Amiralul Heilmann repetă răspunsul pentru Wakefield şi Turgheniev. Richard anunţă apoi că se întorceau la baza Beta pentru realimentare.

— Tu ce faci, David? întrebă Heilmann. Având în vedere situaţia actuală, inclusiv necesitatea de a-i ţine la curent cu evenimentele pe ticăloşii ăia de pe Pământ, nu crezi că ar trebui să te întorci şi tu la bază? Cosmonauţii Sabatini şi des Jardins vor continua să-l caute pe doctorul Takagishi. Dacă trebuie, putem trimite pe cineva să te înlocuiască.

— Nu ştiu, Otto, nu am – Francesca răsuci butonul transmiţătorului, nelăsându-l să termine. David îi aruncă o privire furioasă, însă se înmuie rapid.

— Trebuie să stăm de vorbă, rosti ea hotărât. Spune-i că-l contactezi peste câteva minute.

Nicole rămase stupefiată de conversaţia încinsă între cei doi. Niciunul nu părea câtuşi de puţin interesat de soarta doctorului Takagishi. Francesca insista să se întoarcă imediat la bază ca să acopere *toate* evenimentele. Doctoral Brown se arăta îngrijorat că nu participa la „acţiunea” principală.

Fiecare argumenta că motivele sale de întoarcere în tabără erau mai importante. Şi dacă ar fi părăsit amândoi New York-ul? Nu, în acest caz ar rămâne singură des Jardins. Poate că ar fi fost bine să vină şi ea cu ei, urmând ca operaţiunea de căutare a lui Takagishi să fie reluată peste câteva ceasuri, după ce lucrurile se vor fi liniştit…

În cele din urmă, Nicole explodă:

— Niciodată, ţipă ea către ei, dar *niciodată* în toată viaţa mea n-am văzut o purtare mai egoistă… Unul dintre colegii noştri a dispărut şi mai mult ca sigur că are nevoie de ajutorul nostru. Poate e rănit sau chiar pe moarte, şi tot

ce faceţi voi e să vă certaţi despre măruntele voastre prerogative. E dezgustător.

Făcu o pauză de o secundă să-şi tragă răsuflarea.

— Să vă spun un lucru, continuă Nicole încă fumegând. Nu mă întorc acum la bază. Nu-mi pasă câtuşi de puţin dacă-mi ordonaţi s-o fac. Rămân aici şi termin ce am început. Cel puţin eu mi-am păstrat priorităţile corecte. Ştiu că viaţa unui om e mai importantă decât imaginea, statutul, sau chiar o tâmpenie de proiect mass-media.

David Brown clipi de două ori ca şi cum ar fi fost pălmuit. Francesca zâmbi.

— Ei, ei, iată deci că izolatul nostru ofiţer biolog ştie mai multe decât credem noi. Îl privi pe David, apoi se răsuci iarăşi spre Nicole. Vrei să ne scuzi o clipă, dragă? Avem de discutat nişte probleme personale.

Doctoral Brown şi Francesca se retraseră la baza unui zgârie-nori, la o distanţă de vreo douăzeci de metri, şi se lansară într-o discuţie aprinsă. Nicole se întoarse cu spatele. Era furioasă pe sine însăşi deoarece îşi ieşise din fire. O irita în special faptul că dezvăluise amănuntul referitor la contractul lor cu Schmidt şi Hagenest. *Vor crede că János mi-a spus. La urma urmei, suntem prieteni apropiaţi.*

Francesca reveni lângă Nicole, în vreme ce doctorul Brown lua legătura cu amiralul Heilmann.

— David solicită elicopterul să-l ridice de lângă ice-mobil. Mă asigură că se va descurca să ajungă singur până acolo. Eu voi rămâne cu tine să-l căutăm pe Takagishi. Cel puţin aşa voi putea să fotografiez New York-ul.

Din vocea Francescăi nu răzbătea nicio emoţie. Nicole era incapabilă să-şi dea seama de starea ei de spirit.

— Încă ceva, adăugă italianca. I-am promis promis lui David că vom termina căutarea şi vom fi pregătite să ne

întoarcem în maximum patru ore.

Cele două femei de-abia dacă schimbară câteva cuvinte în prima oră. Francesca se mulţumea s-o lase pe Nicole să aleagă traseul. La fiecare cincisprezece minute se opreau pentru a contacta baza Beta şi a obţine coordonatele noii poziţii.

— Sunteţi la aproximativ doi kilometri sud şi patru kilometri est faţă de ice-mobil, le spuse Richard Wakefield în clipa când se opriră să-şi ia masa de prânz. Fusese delegat să le urmărească înaintarea. La est în raport cu piaţa centrală.

Se îndreptaseră într-acolo de la început, căci Nicole socotise că aceea fusese destinaţia lui Takagishi. Descoperiseră o piaţă deschisă, circulară, cu numeroase construcţii scunde, dar niciun semn al trecerii colegului lor. De atunci, Francesca şi Nicole vizitaseră alte două pieţe şi cercetaseră în lungime două dintre feliile centrale. Nu găsiseră nimic interesant. Nicole recunoscu că începea să ducă lipsă de idei.

— Ce loc uimitor, comentă Francesca pregătindu-se să mănânce.

Şedeau pe o cutie metalică pătrată, înaltă de aproximativ un metru.

— Fotografiile mele abia de reuşesc să-l cuprindă. Totul este atât de măreţ, atât de liniştit, atât de… străin.

— Unele dintre aceste clădiri n-ar putea fi descrise fără imaginile tale. Poliedrele, de exemplu. Câte unul în fiecare zonă, iar cel mai mare amplasat întotdeauna lângă piaţă. Mă întreb ce semnificaţie au? Şi de ce sunt dispuse în acest mod?

Tensiunea emoţională din sufletul celor două femei rămânea ascunsă. Flecăriră puţin despre cele văzute pe parcursul traversării insulei. Pe Francesca o fascinase mai ales plasa enormă care lega doi zgârie-nori înalţi, în zona

centrală.

— La ce crezi că foloseşte împletitura aceea? întrebă ea alene. Trebuie să aibă douăzeci de mii de ochiuri şi o înălţime, de cel puţin cincizeci de metri.

— Părerea mea e n-are rost să încercăm să ghicim, replică Nicole fluturând din mână. Îşi termină masa şi aruncă o privire colegei sale.

— Gata să mergem mai departe?

— Nu chiar, zise Francesca cu un scop precis în minte. Curăţă rămăşiţele de mâncare şi le puse în buzunarul special destinat al combinezonului de zbor.

Nicole o privi întrebător.

— Cred că a sosit momentul să dăm cărţile pe faţă şi să discutăm cinstit, continuă Francesca cu un ton înşelător de prietenesc. Dacă suspectezi că i-am dat un medicament lui Valerii Borzov în ziua în care a murit, de ce nu mă întrebi direct? Nicole îşi fixă adversară preţ de câteva secunde.

— Şi i-ai dat? întrebă ea într-un sfârşit.

— Crezi că am făcut-o? replică în joacă italianca. Şi dacă aşa s-au întâmplat lucrurile, de ce aş fi procedat astfel?

— Joci acelaşi joc, dar la alt nivel, constată Nicole după o pauză. Nu ai de gând să recunoşti nimic. Vrei doar să afli cât de mult cunosc. Dar n-am nevoie de o mărturisirea ta. Ştiinţa şi tehnologia mă sprijină. În final, adevărul va ieşi la lumină.

— Mă îndoiesc, rosti degajat Francesca. Sări jos de pe cutie. Adevărul le scapă întotdeauna celor care-l caută. Zâmbi. Şi acum haide să-l căutăm pe profesor.

Pe latura vestică a pieţei centrale, astronauţii întâlniră o altă structură unică. De la distanţă semăna cu un hambar uriaş. Vârful acoperişului negru depăşea uşor patruzeci de metri înălţime, iar lungimea o avea de cel

puţin o sută de metri. Două trăsături ieşeau inevidenţ ă. Întâi, ambele capete ale clădirii erau deschise; a doua, chiar dacă de afară nu era vizibilă, pereţii şi acoperişul erau transparenţi din interior. Francesca şi Nicole schimbară locurile pe rând, să se asigure că nu aveau de-a face cu o iluzie optică. Cineva aflat în interiorul hambarului reuşea într-adevăr să vadă în toate direcţiile, numai în jos nu. De fapt, zgârie-norii alăturaţi fuseseră astfel poziţionaţi ca străzile învecinate să fie vizibile din interiorul construcţiei.

— Fantastic, exclamă Francesca fotografiind-o pe Nicole de cealaltă parte a zidului.

— Doctorul Takagishi mi-a spus că este imposibil de crezut că New York-ul nu a fost construit cu un scop anume, spuse Nicole dând colţul. Restul lucrurilor din Rama? Poate, însă nimeni nu depune atâta efort fără un motiv bine întemeiat.

— Foloseşti un ton aproape religios, constată Francesca.

Nicole o privi în tăcere. *Acum mă înţeapă*, gândi ea. *Nu-i pasă de fapt ce cred*. *Poate nici chiar ce cred alţii*.

— Hei, ia uite aici, exclamă Francesca după un moment de linişte. Făcuse câţiva paşi în interiorul hambarului şi arăta spre pământ. Nicole veni alături de ea. În faţa italiencei se căsca o groapă îngustă şi dreptunghiulară. Deschizătura era lungă de circa cinci metri, lată de un metru şi jumătate şi destul de adâncă, poate cam de opt metri. Cea mai mare parte a fundului ei se găsea în întuneric Pereţii erau drepţi de sus până jos, fără niciun semn sau încrustaţie.

— Uite încă una aici. Şi alta acolo… În total descoperiră nouă gropi, cu toate identice, împrăştiate în jumătatea de sud a hambarului. În cealaltă jumătate se distingeau nouă sfere mici, dispuse într-o ordine precisă.

Nicole se trezi dorindu-şi o legendă, un ghid de instrucţiuni care să explice scopul şi înţelesul tuturor acelor obiecte. Era complet deconcertată.

Străbătuseră aproape întreaga lungime a construcţiei când auziră un semnal slab în comunicatoare.

— Probabil l-au găsit pe doctorul Takagishi, strigă Nicole repezindu-se spre unul din capetele clădirii. De îndată ce ieşi de sub acoperiş, volumul semnalului de chemare mai că-i sparse timpanele.

— În regulă, în regulă, transmise ea. Vă recepţionăm. Ce s-a întâmplat?

— Încerc să vă contactez de mai bine de două minute, îl auzi rostind pe Richard Wakefield. Unde naiba aţi fost? Am folosit semnalul de pericol din cauza amplificării sale sporite.

— Eram în interiorul unui hambar uluitor, replică Francesca din spatele lui Nicole. E ca o lume suprarealistă, cu geamuri-oglinzi de o singură parte şi reflecţii ciudate…

— Minunat, o întrerupse Richard, însă n-avem timp de poveşti. Dumneavoastră, doamnelor, trebuie să porniţi numaidecât spre cel mai apropiat punct al Oceanului Cilindric. Un elicopter vă va culege peste zece minute. Am ateriza chiar în New York dacă am avea unde.

— De ce? întrebă Nicole. Ce-i cu această grabă subită?

— De unde vă aflaţi vedeţi Polul Sud?

— Nu. În jur sunt prea multe clădiri.

— Ceva straniu se petrece în jurul coarnelor mici. Descărcări electrice uriaşe fulgeră de la un vârf la altul. E o imagine impresionantă. Cu toţii simţim că ceva neobişnuit e pe cale să se întâmple. Richard ezită o clipă. Ar trebui să părăsiţi imediat New York-ul.

— OK, răspunse Nicole. Plecăm.

Întrerupse emisia şi se răsuci spre Francesca.

— Ai observat cât de puternic era semnalul atunci când am ieşit din hambar? Nicole reflectă câteva momente. Înseamnă că materialul pereţilor şi al acoperişului blochează emisiile radio. Nicole se lumină la faţă. Asta explică ce s-a întâmplat cu Takagishi – probabil se găseşte în interiorul unui hambar, sau al altei construcţii similare.

Francesca nu-i urmărea raţionamentul.

— Şi ce dacă? întrebă ea, panoramând pentru ultima dată întreg complexul. Nu mai are nicio importanţă. Trebuie să ne grăbim să prindem elicopterul.

— Poate e chiar într-una din gropile astea, continuă agitată Nicole. Desigur, e foarte posibil. Mergea prin întuneric şi ar fi putut să cadă… Aşteaptă-mă aici. Mă întorc într-un minut.

Nicole se repezi în hambar şi îngenunche lângă una din gropi. Sprijinindu-se de marginea deschizăturii cu o mână, îndreptă fascicolul lanternei spre fund. Acolo exista ceva! Aşteptă câteva secunde ca ochii să i se obişnuiască cu penumbra. Pe jos se afla o grămadă dintr-un fel de material. Se deplasă rapid în dreptul altei gropi.

— Doctore Takagishi, strigă ea în japoneză. Eşti aici, Shig?

— Haide odată! o chemă Francesca din celălalt capăt. Să mergem. Richard părea extrem de serios.

La cea de-a patra groapă, umbrele o împiedicară să vadă fundul, în ciuda luminii puternice a lanternei. Distingea câteva obiecte, dar ce erau ele oare? Lăsându-se pe burtă se aplecă uşor peste deschizătură, încercând să-şi dea seama dintr-un unghi diferit dacă masa informă de dedesubt era sau nu corpul prietenului ei.

Sorii lui Rama începură să clipească. În interiorul hambarului, efectul optic era extraordinar, şi dezorientant. Nicole privi în sus să vadă ce se întâmplă, şi se dezechilibră. Cea mai mare parte a corpului îi alunecă în

groapă.

— Francesca, strigă ea, sprijinindu-se cu mâinile de peretele opus ca să nu cadă. Francesca, am nevoie de ajutor!

Aşteptă aproape un minut înainte de a conchide că italianca părăsise deja hambarul. Braţele îi oboseau cu repeziciune. Pe podeaua hambarului mai avea doar partea de jos a picioarelor. Capul i se afla lângă unul din pereţii gropii, la aproximativ optzeci de centimetri sub nivelul solului. Restul corpului îi era suspendat în aer, împiedicat să se prăbuşească înăuntru de presiunea puternică a mâinilor ei.

Luminile continuau să pâlpâie intermitent. Nicole ridică privirea să vadă dacă era în stare să ajungă cu o mână la marginea deschizăturii, menţinând presiunea doar în celălalt braţ. Nicio şansă. Capul i se găsea prea jos. Mai aşteptă câteva secunde, în vreme ce disperarea ei creştea proporţional cu oboseala din mâini. În cele din urmă, Nicole făcu o încercare de a-şi arunca corpul în sus şi de a se prinde de buza gropii dintr-o singură mişcare. Aproape că reuşi. Braţele însă nu reuşiră să-i stopeze momentul care o trăgea în jos. Picioarele îi urmară corpul în cădere, iar capul i se lovi de perete. Inconştientă, se prăvăli pe fundul gropii.

36. Traiectorie de impact

Francesca fusese la rândul ei surprinsă de pâlpâirea sorilor lui Rama. Primul impuls o determinase să alerge înăuntru, sub acoperişul hambarului. Odată ajunsă aici, se simţi mai în siguranţă. *Ce se mai întâmplă acum*? cugetă ea, în vreme ce luminile reflectate de clădirile alăturate o forţau să închidă ochii ca să nu ameţească.

Când auzi ţipătul lui Nicole, Francesca vru să sară în ajutorul colegei sale. Se împiedică însă de unul din obiectele sferice şi căzu, lovindu-se la genunchi. După ce

ridică, observă poziţia precară în care se găsea Nicole. Numai tălpile pantofilor mai erau vizibile. Francesca rămase nemişcată şi aştepta. Mintea îi lucra febril. Avea în memorie imaginea perfectă a gropilor, inclusiv o evaluare destul de exactă a adâncimii lor. *Dacă se prăbuşeşte, se va răni, poate chiar va muri*. Francesca îşi aduse aminte de pereţii absolut netezi. *Nu va reuşi să se caţăre afară*.

Luminile intermitente confereau o nuanţă sinistră întregii scene. În vreme ce continua să privească, Francesca observă trupul lui Nicole ieşind aproape din groapă şi mâinile ei căutând disperate marginea deschizăturii. La următoarea fulgerare de lumină, pantofii îşi schimbaseră unghiul în raport cu podeaua, apoi dispărură brusc. Nu se-auzi niciun ţipăt.

Dacă nu s-ar fi controlat, Francesca s-ar fi repezit spre groapă să se uite înăuntru. *Nu*, îşi spuse stând nemişcată lângă sfere, *nu trebuie să privesc*. *Dacă a rămas conştientă*, *m-ar putea vedea*. *Şi atunci eu nu voi mai avea de ales*.

Francesca cântărea deja posibilităţile oferite de căzătura lui Nicole. Schimbul anterior de replici o convinsese că ofiţerul biolog intenţiona să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru a dovedi că lui Borzov i se administrase un drog în ultima zi de viaţă. Ar fi putut să fie chiar posibil ca Nicole să identifice drogul respectiv şi apoi, din moment ce nu era deloc un produs obişnuit, urma lui să o ducă la Francesca. Scenariul era improbabil, dar nu imposibil.

Francesca îşi aduse aminte ziua în care, cu doi ani în urmă, folosind permisul special, cumpărase dimetildexil dintr-o farmacie a unui spital din Copenhaga, pe lângă alte medicamente. Pe atunci existase opinia că substanţa respectivă, luată în doze foarte mici, era capabilă să producă o uşoară euforie persoanelor puternic stresate.

Un an mai târziu, un singur articol într-o obscură publicaţie medicală suedeză menţiona că dimetildexilul administrat în cantităţi apreciabile inducea o durere acută, asemănătoare apendicitei.

Îndreptându-se cu rapiditate spre nord, mintea agilă a Francescăi trecea în revistă toate alternativele. Evalua obişnuitul ei raport risc/răsplată. Principala problemă pe care o avea de înfruntat acum, după ce o abandonase pe Nicole în groapă, era dacă să spună sau nu adevărul despre căzătura ei. Dar de ce-ai lăsat-o acolo? ar fi fost întrebată. De ce nu ne-ai anunţat prin radio, aşteptând sosirea ajutoarelor?

Pentru că eram zăpăcită şi înspăimântată, iar luminile continuau să pâlpâie. *Pentru că Richard stăruise atât de mult să ne vadă plecate din New York*. *Am crezut că ne va fi mai uşor să discutăm în elicopter*. Suna credibil? Prea puţin. Era însă mai uşor să joace corect. *Aşadar mai am încă deschisă varianta adevărului parţial*, reflectă Francesca depăşind octaedrul de lângă piaţa centrală. Realiză că se abătuse mult spre est, îşi verifică dispozitivul de orientare, şi schimbă direcţia. Luminile de pe Rama pâlpâiau mereu.

Şi care sunt celelalte alternative? *Wakefield a discutat cu noi când ne aflam lângă hambar*. *Ştie unde ne aflam*. *O echipă de salvare ar găsi-o fără niciun dubiu*. *Doar dacă*... Francesca reflectă din nou la posibilitatea ca Nicole să o implice în moartea generalului Borzov. Scandalul inevitabil ar fi condus cu siguranţă la o investigaţie urâtă şi la punerea ei sub acuzare. În orice caz, reputaţia Francescăi ar fi fost pătată, iar cariera ei de reporter serios compromisă.

Pe de altă parte, cu Nicole îndepărtată din scenă, probabilitatea ca cineva să afle vreodată adevărul practic dispărea. Singura persoană care cunoştea faptele era

David Brown, iar el participase la complot. Şi în plus, el avea mai mult de pierdut decât ea.

Aşadar, întrebarea e dacă reuşesc sau nu să născocesc o poveste credibilă, care să reducă şansele salvării lui Nicole şi care să nu mă implice, dacă totuşi ea va fi cumva găsită. *Grea sarcină*!

Se apropiase de ocean. Navigatorul personal îi indica că mai avea de străbătut şase sute de metri. *La naiba*, înjură Francesca în gând, răsucind situaţia pe toate părţile. *Nu am nicio opţiune cu adevărat sigură*. *Va trebui să aleg pe una sau pe alta*. *În ambele cazuri, există un factor semnificativ de risc*.

Francesca îşi întrerupse drumul spre nord şi începu să bată pasul pe loc între doi zgârie-nori. Brusc, pământul de sub picioare începu să trepideze. Totul se zgâlţâia. Se lăsă să cadă în genunchi pentru a nu-şi pierde echilibrul. Auzi slab vocea lui János Tabori în receptor.

— În regulă toată lumea, nu vă alarmaţi. Se pare că vehiculul nostru execută o manevră. La ea se refereau probabil semnalele de avertisment… Apropo, Nicole, unde vă aflaţi tu şi Francesca? Hiro şi Richard sunt pe punctul de a decola.

— Sunt aproape de ocean, poate la vreo două minute, răspunse Francesca. Nicole s-a întors să verifice ceva.

— Recepţionat, rosti János. Eşti acolo, Nicole? Mă auzi, cosmonaut des Jardins?

În radio, tăcerea era deplină.

— După cum ştii, János, transmisiile sunt foarte proaste aici, interveni Francesca. Nicole ştie unde să găsească elicopterul. Va veni imediat, sunt convinsă. Făcu o pauză. Unde sunt ceilalţi? E toată lumea bine?

— Brown şi Heilmann discută cu Pământul. Conducerea ASI trebuie să fie total înspăimântată în prezent. Ordonaseră deja să părăsim Rama, încă înainte de

ultima manevră.

— Tocmai ne urcăm în elicopter, anunţă Richard Wakefield. Ajungem în câteva minute.

S-a terminat. Am făcut alegerea, îşi spuse în sinea ei Francesca auzindu-l pe Richard. Se simţea surprinzător de uşurată. Începu imediat să-şi repete povestirea. „Ne aflam lângă marele octoedru din piaţa centrală, când Nicole a observat în dreapta noastră o alee pe care n-o remarcase până atunci. Strada ce ducea într-acolo era extrem de îngustă, şi ea a menţionat că transmisia radio va fi probabil perturbată. Eu una eram obosită – am mers foarte repede. Mi-a spus să mă îndrept spre elicopter...”

— Şi n-ai mai văzut-o de atunci? o întrerupse Richard Wakefield. Francesca clătină din cap. Richard stătea pe gheaţă lângă ea. Dedesubt, gheaţa vibra sub efectul manevrei. Luminile se aprinseseră din nou. Încetaseră să clipească imediat după începerea mişcării.

Yamanaka rămăsese în cabina aparatului. Richard îşi verifică ceasul.

— Au trecut cinci minute de la aterizare. Ceva s-a întâmplat. Aruncă o privire în jur. Poate că a greşit drumul.

Richard şi Francesca se urcară în elicopter, iar Yamanaka decolă. Survolară întreaga coastă a insulei, dând de două ori ocol ice-mobilului abandonat.

— Intră în New York, comandă Wakefield. Poate reuşim să o reperăm cumva.

De sus era aproape imposibil să distingi soiul oraşului. Aparatul trebuia să zboare deasupra celor mai înalte clădiri. Străzile erau foarte înguste, iar umbrele jucau ochilor tot felul de feste. O singură dată Richard crezu că vede ceva mişcându-se printre construcţii, însă obiectul se dovedi a fi doar o iluzie optică.

— Nicole des Jardins... Nicole, unde naiba eşti?

— Wakefield, răsună în cabină vocea sonoră a

doctorului Brown, vreau să vă întoarceţi imediat la bază. Trebuie să avem o consfătuire. Richard fu surprins să-l audă pe David Brown, ştiind că János era cel care monitoriza legătura radio de când ei plecaseră din tabără.

— Ce-i graba asta, şefule? replică Wakefield. Încă nu ne-am întâlnit cu Nicole des Jardins. Trebuie să apară dintr-o clipă într-alta.

— Îţi voi da detalii după ce ajungi aici. Avem de luat decizii foarte importante. Sunt sigur că des Jardins ne va contacta când va ajunge la ţărm.

Traversarea mării îngheţate nu le luă mult timp. Yamanaka aşeză elicopterul pe terenul trepidând de lângă baza Beta, iar cei trei astronauţi coborâră. Ceilalţi patru membri ai echipajului îi aşteptau.

— Incredibil de lungă manevră, declară zâmbind Richard, în vreme ce se apropia de grup. Sper că ramanii ştiu ce fac.

— Probabil că ştiu, rosti sumbru doctorul Brown. Cel puţin aşa consideră cei de pe Pământ. Îşi privi cu atenţie ceasul. După estimările specialiştilor de la centrul de control, trebuie să ne aşteptăm ca manevra să mai dureze încă circa nouăsprezece minute, cu o marjă de câteva secunde în plus sau minus.

— Şi de unde ştiu ei asta? se interesă Wakefield. Au aterizat cumva ramanii pe Pământ şi le-au pus la dispoziţie un plan de zbor, cât timp noi le investigam nava?

Nimeni nu râse.

— Dacă vehiculul menţine aceeaşi altitudine şi acceleraţie, explică János cu o seriozitate deloc caracteristică, atunci peste nouăsprezece minute vom atinge traiectoria de impact.

— Impact cu ce? întrebă Francesca.

Richard Wakefield făcu câteva calcule mentale.

— Cu Pământul? ghici el. János încuviinţă din cap.

— Iisuse! exclamă jurnalista.

— Exact. Această misiune a devenit o problemă de securitate pentru Terra, spuse David Brown. Consiliul executiv al COG se întâlneşte în chiar acest moment pentru a evalua toate posibilităţile. Ni s-a comunicat în termenii cei mai duri că trebuie să părăsim nava de îndată ce se termină manevra. Nu vom lua nimic în afară de crabul biot şi obiectele noastre personale. Suntem…

— Ce facem cu Takagishi? Şi cu des Jardins? întrebă Wakefield.

— Vom lăsa ice-mobilul acolo unde e, iar roverul aici la bază. Ambele sunt uşor de manevrat. Din Newton vom păstra în continuare legătura radio. Doctorul Brown îl privi fix pe Richard. Dacă această navă se găseşte pe o traiectorie de coliziune cu Pământul, zise el cu glas dramatic, atunci vieţile noastre nu mai au nicio importanţă. Întreaga istorie e pe cale să se schimbe.

— Dar dacă inginerii de navigaţie greşesc? Dacă Rama a executat pur şi simplu o mişcare care să îl ducă pe o traiectorie ce intersectează numai temporar pe aceea a Pământului? S-ar putea…

— Foarte improbabil. Îţi aminteşti scurtele manevre din momentul morţii lui Borzov? Au modificat orbita în aşa fel încât coliziunea cu Pământul să se obţină cu o singură manevră lungă, realizată exact la momentul potrivit. Specialiştii de pe Pământ au anticipat-o acum treizeci şi şase de ore. I-au comunicat lui O'Toole azi dimineaţă să ne aşteptăm la o mişcare. N-am vrut să vă anunţ atâta timp cât îl căutaţi pe Takagishi.

— Asta explică de ce toată lumea este aşa de nerăbdătoare să ne vadă plecaţi, remarcă János.

— Doar parţial. Pe Pământ domină în prezent o părere clar diferită în legătură cu Rama şi ramanii. Conducerea ASI şi liderii lumii din COG sunt aparent

convinşi că Rama ne e implacabil ostil.

David Brown făcu o pauză de câteva clipe, de parcă ar fi vrut să-şi cântărească iarăşi propria părere.

— Cred că reacţia lor e pur emoţională, dar nu am reuşit să-i conving de contrariu. Personal nu văd niciun semn de ostilitate, doar un dezinteres şi un dispreţ total faţă de nişte fiinţe mult inferioare. Moartea lui Wilson, transmisă în direct, a stricat însă totul. Populaţia Terrei nu se află lângă noi, nu are cum să simtă măreţia acestui loc. Ei reacţionează visceral la oroarea…

— Dacă nu-i crezi pe ramani motivaţi de intenţii ostile, atunci cum explici această manevră? îl întrerupse Francesca. Nu poate fi o simplă coincidenţă. Ei sau el a decis, dintr-o cauză sau alta, să se îndrepte spre Pământ. Nu-i de mirare că oamenii sunt şocaţi. Amintiţi-vă, primul Rama nu a reacţionat nicidecum la prezenţa vizitatorilor. De astă dată ne confruntăm cu un răspuns dramatic diferit. Ramanii ne comunică că ştiu…

— Opreşte-te, rosti Richard. Nu credeţi că tragem prea repede concluzii? Mai avem douăsprezece minute până să începem a apăsa pe butoanele de panică.

— Bine, Cosmonaut Wakefield, replică Francesca, amintindu-şi că era de fapt reporteră şi activându-şi camera video. Pentru a ne înregistra opiniile, care crezi că este semnificaţia acestei manevre dacă se va termina pe o traiectorie de impact cu Terra?

Când în cele din urmă vorbi, tonul lui Richard era foarte serios.

— Locuitori ai Pământului, rosti el cu dramatism, dacă Rama şi-a modificat într-adevăr cursul pentru a ne vizita planeta, acest lucru nu înseamnă în mod necesar un act ostil. Din ce am văzut sau auzit până în prezent, nu există nimic, repet, nimic care să indice că specia ce a creat această navă spaţială ar intenţiona să ne facă rău.

Desigur că moartea astronautului Wilson a tulburat, însă ea a constituit probabil un răspuns izolat din partea unei anumite categorii de roboţi, nu o parte integrantă a unui plan sinistru. Eu văd această magnifică navă ca o maşină unitară, aproape organică în complexitatea ei. Este extraordinar de inteligentă, programată pentru supravieţuire şi o funcţionare de lungă durată. Nu e nici ostilă, nici prietenoasă. Ar fi putut cu uşurinţă să fie programată pentru a intercepta orice vas spaţial oaspete şi pentru a-i calcula locul de origine. De aceea, modificarea orbitei rămâne s-ar putea să nu reprezinte decât un răspuns normal, la o întâlnire iniţiată de o altă specie inteligentă. Poate pur şi simplu vine să afle mai multe despre noi.

— Foarte bine, rânji Tabori. A fost aproape filosofic!

Wakefield râse nervos.

— Cosmonaut Turgheniev, spuse Francesca schimbând direcţia camerei, eşti de acord cu colegul dumitale? Imediat după decesul generalului Borzov ţi-ai exprimat temerea că o „forţă superioară”, adică ramanii, ar fi putut avea un amestec în această moarte. Ce părere ai astăzi?

Pilotul sovietic, de obicei taciturn, fixă obiectivul camerei cu ochi trişti.

— Da, îl consider pe Richard Wakefield un inginer strălucit. Dar el nu a dat răspuns întrebărilor dificile. De ce a manevrat Rama exact în timpul operaţiei generalului Borzov? De ce l-au tăiat bioţii în bucăţi pe Wilson? Unde e profesorul Takagishi?

Irina Turgheniev făcu o pauză pentru a-şi stăpâni emoţia.

— Nu o vom găsi pe Nicole des Jardins. Poate că Rama nu e decât o maşină, însă noi, cosmonauţii, am văzut deja cât de periculoasă poate fi. Dacă se îndreaptă spre

Pământ, mie personal mi-e teamă pentru familia mea, pentru prieteni, pentru întreaga omenire. Nu avem nicio modalitate să ghicim ce va face. Şi nu am mai avea puterea s-o oprim.

Câteva minute mai târziu, Francesca Sabatini îşi transportă echipamentul video automat lângă apa îngheţată, pentru o ultimă secvenţă. Verifică cu grijă ceasul înainte de a programa declanşarea aparatului cu exact cincisprezece secunde înainte de momentul estimat pentru încetarea mişcării.

— Imaginea pe care o vedeţi tremură, începu ea cu voce tipică de jurnalist, deoarece solul de sub noi se mişcă încontinuu de la iniţierea manevrei, în urmă cu patruzeci şi şapte de minute. Potrivit inginerilor de navigaţie, dacă Rama îşi modifică traiectoria pentru a intra în coliziune cu Pământul, manevra se va termina peste câteva secunde. Calculele lor se bazează, bineînţeles, pe presupunerea că intenţiile…

Francesca se opri la mijlocul propoziţiei şi respiră adânc.

— Solul nu mai trepidează. Manevra a luat sfârşit. Rama se găseşte în prezent pe o traiectorie de impact cu Terra.

37. Naufragiată

Când Nicole se deşteptă, era ameţită şi incapabilă să-şi limpezească gândurile. O durea capul, iar în spate şi picioare simţea împunsăturile a mii de ace. Abia izbuti să găsească bidonul cu apă şi să bea o înghiţitură. *Pesemne sunt într-o stare de şoc,* concluzionă căzând într-un somn adânc.

Se lăsase întunericul când se trezi din nou; de astă dată mintea nu i se mai afla în ceaţă. Ştia unde se găseşte. Îşi aminti că alunecase în groapă în timp ce-l căuta pe Takagishi. Îşi mai aduse aminte că o strigase pe Francesca,

şi căderea, dureroasa cădere. Apucă imediat comunicatorul de la centură.

— Atenţie, echipaj Newton, zise ea ridicându-se încet în picioare. Aici des Jardins. Am suferit o, mă rog, indispoziţie cred că-i termenul cel mai potrivit. Am căzut într-o groapă şi mi-am pierdut cunoştinţa. Sabatini ştie unde sunt…

Nicole îşi întrerupse monologul şi aşteptă. Nu auzea niciun răspuns. Reglă volumul la maximum, dar nu obţinu decât paraziţi. *E deja întuneric, iar din zi nu s-au scurs mai mult de două ceasuri*… Nicole ştia că perioada de lumină din Rama dura aproximativ treizeci de ore. Să fi rămas inconştientă atâta vreme? Sau Rama se comportase iarăşi neaşteptat? îşi privi ceasul care arăta timpul scurs de la începutul celei de-a doua ieşiri şi efectuă rapid un calcul mental sunt *aici de treizeci şi două de ore*. *De ce n-a venit nimeni după mine*?

Nicole se concentră asupra ultimelor minute dinaintea căzăturii. Vorbiseră cu Wakefield, apoi ea se repezise să verifice gropile. Richard stabilea întotdeauna coordonatele poziţiei pe durata transmisiei, iar Francesca cunoştea exact…

Să fi păţit ceva întregul echipaj? Dacă nu, de ce nu o descoperiseră încă? Nicole se strădui să zâmbească, luptând să-şi învingă primele muşcături de panică. *Desigur*, argumentă ea, *m-au descoperit, dar eram fără cunoştinţă, iar ei au hotărât*… O altă voce îi spunea că raţionamentului ei îi lipsea logica. Indiferent de împrejurări, ar fi fost scoasă din groapă… dacă ar fi fost găsită.

O scutură un frison închipuindu-şi, un scurt moment, că nu va fi*niciodat ă* descoperită. Nicole îşi impuse să schimbe subiectul şi începu să stabilească leziunile pe care le suferise în cădere. Îşi trecu cu atenţie degetele peste

toate porţiunile craniului. Existau câteva cucuie, inclusiv unul mare, aflat chiar la ceafă. *Iată vinovatul pentru starea mea de şoc*, presupuse ea. Nu avea însă nicio fractură, iar cele câteva zgârieturi nu mai sângerau de mult.

Îşi cercetă braţele şi picioarele, apoi spatele. Multe vânătăi, dar ca prin miracol niciun os nu se rupsese. Durerea sporadică de la baza gâtului dovedea că avea probabil o vertebră zdrobită, sau un nerv atins. Constatarea că trupul îi supravieţuise mai mult ori mai puţin intact îi ridică moralul.

Nicole îşi cercetă apoi domeniul. Căzuse în mijlocul unei cavităţi dreptunghiulare înguste, dar adânci. Măsura şase paşi în lungime, pe unul şi jumătate lăţime. Folosindu-se de lanternă şi de braţ, estimă adâncimea la opt metri şi jumătate.

Cavitatea era goală, cu excepţia unei grămezi de piese metalice mici, cu dimensiunile variind între cinci şi cincisprezece centimetri, stivuite într-un colţ. Nicole le examină cu grijă sub fasciculul lanternei. Cu totul erau peste o sută, de circa douăsprezece tipuri diferite. Unele erau lungi şi drepte, altele curbate, câteva articulate – lui Nicole îi aminteau de deşeurile provenite de la o oţelărie modernă.

Pereţii erau absolut drepţi. Materialul lor părea un soi de hibrid între metal şi rocă, rece, toarte rece. Nu se vedea nicio anomalie, nicio asperitate care să poată fi folosită ca sprijin pentru picior, nimic să o încurajeze a crede că putea ieşi afară. Încercă să zgârie suprafaţa peretelui cu instrumente din din trusa medicală. Nu izbuti să lase nici cea mai mică urmă.

Descurajată de arhitectura perfectă a pereţilor, Nicole se întoarse la grămada de piese metalice, pentru a studia posibilitatea înjghebării unei scări sau a unui podium, a unui suport care să-i permită să se caţere sus cu

propriile-i puteri. Deloc încurajator. Piesele metalice erau mici şi subţiri. Un rapid calcul mental îi confirmă că nu dispunea de o masă suficientă ca să-i suporte greutatea.

Nicole deveni şi mai deznădăjduită după ce mâncă ceva. Îşi dădu seama că luase prea puţină hrană şi apă cu ea, în dorinţa de a avea cât mai multe medicamente pentru Takagishi. Chiar cu raţionalizare, apa îi ajungea doar pentru o zi, iar hrana pentru nu mai mult de treizeci şi şase de ore.

Îndreptă lanterna direct în sus. Fasciculul se reflectă de acoperişul hambarului. Gândindu-se la hambar îşi reaminti evenimentele premergătoarea căzăturii. Nicole îşi aduse aminte de amplitudinea mărită a semnalului de alarmă, imediat după ce ea ieşise din clădire. *Bună treabă*! cugetă abătută, *interiorul hambarului constituie probabil o zonă de absorbţie radio*. *Nu-i de mirare că nu m-a auzit nimeni*!

Se culcă întrucât nu avea altceva mai bun de făcut. Opt ore mai târziu se trezi dintr-un vis înfricoşător. Şedea cu tatăl şi fiica sa într-un drăguţ restaurant provincial în Franţa. Era o zi minunată de primăvară; Nicole vedea florile din grădina alăturată. Chelnerul sosise şi aşezase înaintea lui Genevieve o farfurie cu melci înveliţi în plante aromate şi înecaţi în unt. Pierre primi o porţie uriaşă de pui prăjit în sos de vin, cu garnitură de ciuperci. Chelnerul zâmbise şi plecase. Încet, încet, Nicole realiză că ei nu i se adusese absolut nimic…

Nu se confruntase niciodată până atunci cu foamea. Chiar şi în timpul ceremoniei Poro, după ce puii de leu îi luaseră mâncarea, nu-i fusese realmente înfometată. Înainte să doarmă se hotărâse să-şi raţionalizeze cu stricteţe hrana, dar asta se petrecuse înainte să o fi copleşit chinurile foamei. Acum îşi atacă rezerva cu mâini tremurătoare, încât cu greu se opri să nu o mănânce în

întregime. Înveli rămăşiţele, le puse înapoi într-un buzunar şi-şi îngropă faţa în palme. Îşi permise să plângă pentru prima dată de când se prăbuşise în groapă.

Admise de asemenea că moartea prin înfometare constituia un mod groaznic de a muri. Încercă să-şi închipuie ce însemna să slăbească tot mai mult, ca apoi într-un sfârşit să piară. Va fi oare un proces treptat, cu fiecare dintre etape mai cumplită decât precedenta? Atunci mai degrabă să vină repede, rosti Nicole cu voce tare, pe moment abandonând orice speranţă. Cadranul ceasului digital radia în întuneric, numărându-i ultimele minute preţioase ale vieţii.

Trecură câteva ore. Nicole devenea tot mai slăbită şi descurajată. Stătea cu capul plecat într-un colţ rece al cavităţii. Şi chiar în clipa când se afla pe punctul să renunţe complet la luptă şi să accepte inevitabilitatea morţii, dinlăuntrul ei se ridică un alt glas, un glas optimist şi insistent ce o îndemna stăruitor să nu cedeze. Îi spuse că orice clipă de viaţă era preţioasă şi minunată, că a fi conştient constituia oricând un copleşitor miracol. Răsuflă rar şi adânc şi deschise ochii. *Dacă e să mor aici, măcar s-o fac cu demnitate*. Hotărî să-şi petreacă timpul rămas concentrându-se asupra momentelor importante ale, celor treizeci şi şase de ani ai vieţii sale.

Nicole încă păstrase o mică speranţă de a fi salvată. Fusese însă întotdeauna o femeie practică, iar în prezent logica îi spunea că mai avea de trăit câteva ore. Pe parcursul călătoriei sale fără grabă în străfundurile memoriei, plânse de câteva ori, fără reţinere; lacrimi de bucurie pentru un trecut revizitat; lacrimi amare deoarece ştia, retrăind fiecare episod, că făcea ultima ei vizită în acel ungher special al creierului.

Nu exista nicio ordine în drumul rememorărilor. Nu îşi categorisea, măsura sau compara experienţele. Pur şi

simplu, le trăia din nou pe măsură ce-i veneau în minte, fiecare întâmplare transformată şi îmbogăţită de conştiinţa ei exacerbată.

Mama ocupa un loc aparte în amintirile lui Nicole. Întrucât murise când Nicole avea doar zece ani, păstrase toate atributele unei regine sau zeiţe. Anawi Trasso fusese într-adevăr frumoasă şi regală, o femeie neagră ca abanosul de o statură neobişnuită. Toate imaginile cu ea erau învăluite într-un halou moale, strălucitor.

Şi-o reaminti în salonul casei din Chilly-Mazarin, îndemnându-şi fiica să i se aşeze în poală. Anawi îi citea o carte în fiecare seară înainte de culcare. Erau basme cu prinţi şi castele, cu oameni frumoşi şi veseli care depăşeau obstacolele vieţii. Vocea ei suna blând şi melodios. Îi cânta cântece de leagăn, în vreme ce ochii lui Nicole deveneau tot mai grei.

Duminicile copilăriei erau zile deosebite. Primăvara mergeau în parc şi se jucau pe iarba deasă. Mama o învăţa cum să alerge. Fetiţa nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos ca mama ei, o atletă de talie internaţională în tinereţe, alergând graţios pe pajişte.

Desigur că îşi reamintea perfect amănuntele voiajului efectuat alături de Anawi pe Coasta de Fildeş, în vederea ceremoniei Poro. În nopţile petrecute la Nidougou dormise în braţele ei. Ce lungi şi înfricoşătoare fuseseră acele nopţi! Micuţa Nicole tremura din tot trapul. Şi de fiecare dată, a doua zi, mama îi răspundea calmă şi răbdătoare la întrebări, reamintindu-i că, de ani şi ani, multe alte fetiţe fuseseră supuse aceluiaşi ritual fără probleme.

Cea mai scumpă amintire din acea călătorie se referea la noaptea petrecută la hotel în Abidjan, cu o seară înainte de întoarcerea la Paris. Până atunci discutaseră doar pasager despre Poro, în cele treizeci de ore de când Nicole şi celelalte fetiţe terminaseră ceremonia. Anawi nu

o lăudase încă pe fetiţă. Omeh şi bătrânii satului îi spuseseră lui Nicole că se comportase excepţional, dar nimic nu e mai important pentru o fetiţă de şapte ani decât aprecierea mamei. Nicole îşi luase inima în dinţi chiar înainte de cină.

— M-am comportat bine, mămico? întrebase fetiţa tatonând. Vreau să spun, la Poro.

Anawi izbucnise în lacrimi.

— Dacă te-ai comportat bine? Dacă te-ai comportat bine? O cuprinsese cu braţele ei agile şi o ridicase de pe scaun. Oh, scumpa mea, rostise ţinând-o sus deasupra capului, m-ai făcut atât de mândră, încât aproape îmi vine să plesnesc de bucurie. Nicole i se aruncase în braţe, se îmbrăţişaseră, râseseră şi plânseră împreună de fericire.

Zăcea întinsă pe spate pe fundul cavităţii, lacrimile smulse de amintiri şiroindu-i pe faţă şi scurgându-i-se pe lângă urechi. De aproape o oră se gândea la fiica sa, începând cu naşterea şi trecând apoi la principalele evenimente ale vieţii lui Genevieve. Îşi aducea aminte de vacanţa petrecută în America cu trei ani în urmă, când Genevieve avea unsprezece ani. Ce apropiate fuseseră ele atunci, mai cu seamă în ziua în care porniseră spre South Kaibab, în inima Marelui Canion.

Nicole şi Genevieve se opriseră la fiecare jalon, studiind urmele lăsate de două miliarde de ani pe suprafaţa planetei. Prânziseră pe un promontoriu cu vedere spre platoul Tonto. În noaptea aceea, mama şi fiica îşi întinseseră una lângă alta sacii de dormit, în imediata vecinătate a maiestuosului Colorado. Vorbiseră, împărtăşind planuri de viitor şi ţinându-se strâns de mână întreaga noapte.

N-aş fi mers în călătorie dacă nu erai tu, reflectă Nicole, gândindu-se la tatăl ei. *Ai fost singurul care ai ştiut că era momentul potrivit*. Tatăl lui Nicole constituia piatra

de temelie a întregii sale vieţi. Pierre des Jardins era prietenul şi confesorul ei, partenerul ei de viaţă intelectuală, dar şi cel mai aprig suporter. Fusese lângă ea atunci când se născuse, şi apoi în cele mai importante momente ale vieţii. Lui îi simţea cel mai acut lipsa stând pe fundul acelei cavităţi din Rama. Cu el ar fi dorit să poarte ultima conversaţie.

Nicio amintire despre tatăl ei nu-i sărea înaintea ochilor, una care să merite o atenţie sporită faţă de celelalte. Filmul mental despre Pierre cuprindea toate evenimentele vieţii. Nu toate erau fericite. De exemplu, şi-i amintea perfect pe ei amândoi în savană, nu departe de Nidougou, ţinându-se de mâini şi plângând în vreme ce flăcările rugului funerar al lui Anawi se ridicau în noaptea africană. Încă mai simţea braţele lui în jurul său, pe când ea hohotea în urma eşecului de a obţine rolul Ioanei d'Arc, la cincisprezece ani.

Trăiseră împreună în Beauvois, o pereche neverosimilă, de la un an după moartea mamei, până ce Nicole terminase anul trei la Universitatea din Tour. O existenţă idilică. Nicole bântuia pădurile din jurul vilei după ce se întorcea acasă de la şcoală. Pierre îşi scria romanele în birou. Seara, Marguerite îi chema la cină înainte de a urca pe bicicletă şi de a se înapoia la soţul şi copiii ei, în Luynes.

Verile şi le petrecea călătorind cu el prin Europa, vizitând oraşe şi castele medievale, o sursă de inspiraţie pentru romanele sale. Nicole cunoştea mai multe despre Eleanor de Aquitania şi soţul ei, Henric Plantagenetul, decât ştia despre liderii politici ai Franţei sau Europei de Vest. Când Pierre câştigase premiul Mary Renault pentru ficţiune istorică în 2181, îl însoţise la Paris pentru decernarea acestuia. Nicole şezuse în primul rând de fotolii al imensului amfiteatru, îmbrăcată în taiorul alb pe

care Pierre o ajutase să-l aleagă, ascultând elogiile aduse de vorbitor părintelui ei.

Nicole încă mai era în stare să recite fragmente din discursul de acceptare al tatălui ei. „Am fost adesea întrebat”, spusese Pierre spre sfârşit, „dacă am acumulat o anumită înţelepciune pe care s-o împărtăşesc şi generaţiilor următoare”. Privise drept spre locul unde se afla fiica sa. „Scumpei mele fiice, Nicole, dar şi tuturor tinerilor din lume, le pot oferi un singur sfat. În întreaga mea viaţă am descoperit că două lucruri sunt de nepreţuit: învăţătura şi dragostea. Nimic altceva, nici gloria, nici puterea, nici realizările de dragul realizărilor nu au aceeaşi valoare de durată. Întrucât, dacă la sfârşitul vieţii eşti capabil să afirmi am învăţat şi am iubit, atunci înseamnă că poţi declara am fost fericit”.

Am fost fericită, îşi spuse Nicole cu lacrimile şiroind pe obraji, *şi aceasta ţi se datorează în cea mai mare parte ţie*. *Nu m-ai dezamăgit niciodată*. *Nici chiar în momentele cele mai dificile*. Gândurile i se îndreptară, aşa cum ştia că se va întâmpla, spre vara lui 2184, când evenimentele se succedaseră cu atâta repeziciune, încât aproape nu mai reuşise să ţină pasul cu ele. În numai şase săptămâni, Nicole câştigase o medalie olimpică de aur, avusese o scurtă dar furtunoasă aventură de dragoste cu Prinţul de Wales şi revenise în Franţa pentru a-i mărturisi tatălui ei că era însărcinată.

Nicole îşi amintea momentele cheie ale acelei perioade, ca şi cum ele s-ar fi petrecut doar cu o zi în urmă. Nicio emoţie din viaţa ei nu se compara cu bucuria încercată pe podiumul de premiere din Los Angeles, având medalia de aur în jurul gâtului, iar urechile ţiuindu-i de ovaţiile celor o sută de mii de spectatori. Fusese momentul ei de glorie. Timp de aproape o săptămână devenise răsfăţata mass-mediei mondiale. Se afla pe prima pagină a

fiecărui ziar, era subiectul preferat al principalelor emisiuni sportive.

După ultimul interviu într-un studio adiacent stadionului olimpic, un tânăr englez, cu zâmbet fermecător, i se prezentase sub numele de Darren Higgins şi îi întinsese o carte de vizită. Pe spate se găsea o invitaţie la cină, scrisă chiar de mâna Prinţului de Wales, bărbatul care urma să devină Henric al XI-lea al Regatului Marii Britanii.

Dineul a fost superb, îşi aduse aminte Nicole, uitând pe moment situaţia ei disperată de pe Rama. *El era încântător*. *Următoarele două zile s-au dovedit absolut minunate*. Dar treizeci şi nouă de ore mai târziu, când se deşteptase în dormitorul lui Henry din Westwood, basmul ei luase sfârşit. Prinţul ei, până atunci foarte atent şi tandru, devenise acum încruntat şi morocănos. Pe măsură ce neexperimentata Nicole încerca fără succes să înţeleagă cu ce greşise, în mintea ei începu să se facă lumină – zborul imaginaţiei se terminase. *Am fost o simplă cucerire*, rememoră Nicole, *o celebritate de moment*. *Nu eram potrivită pentru o relaţie permanentă*.

Nicole nu avea să uite niciodată ultimele cuvinte rostite de prinţ în Los Angeles. Se învârtise în jurul ei, în vreme ce ea îşi împacheta grăbită lucrurile. Bărbatul nu înţelegea disperarea ei. Nicole nu-i răspunsese la niciuna din întrebări şi nu îi permisese s-o îmbrăţişeze.

— La ce te-ai aşteptat? răbufnise el într-un sfârşit. Că vom călări împreună spre soare apune, trăind fericiţi până la adânci bătrâneţi? Fii serioasă, Nicole, trăim într-o lume reală. Ştii foarte bine că englezii nu vor accepta niciodată ca regină o femeie pe jumătate neagră.

Nicole fugise înainte ca Henry să-i observe lacrimile. *Şi aşa s-a făcut, scumpa mea Genevieve, că am părăsit Los Angeles-ul cu două noi comori*. Aveam o medalie de aur şi

o fetiţă minunată crescând în mine. Gândurile îi zburară peste următoarele săptămâni de frământări şi disperare, până în clipa când îşi adunase curajul pentru a vorbi cu tatăl ei.

— Nu… nu ştiu ce să fac, îi spusese lui Pierre în acea dimineaţă de septembrie, în salonul vilei din Beauvois. Ştiu că te-am dezamăgit teribil – m-am dezamăgit pe mine însămi – dar vreau să te întreb dacă ai ceva împotrivă… Adică, dacă vreau, Papa… pot să rămân aici şi să încerc…

— Bineînţeles, Nicole, o întrerupsese tatăl ei, plângând domol. A fost singura dată de la moartea mamei când îl văzuse astfel. Vom face ce se cade, continuase îmbrăţişând-o.

Am fost aşa de norocoasă, gândi Nicole. *El s-a arătat atât de înţelegător. Nu m-a dojenit niciodată. Nu m-a întrebat nimic. Când i-am mărturisit că tatăl e Henry şi că nu doream ca altcineva să mai ştie acest lucru, mai ales Henry sau copilul, mi-a promis că-mi va păstra secretul. Şi şi-a ţinut promisiunea.*

Luminile reveniră brusc şi Nicole se ridică în picioare pentru a-şi cerceta închisoarea în noua circumstanţă. Numai centrul cavităţii era perfect iluminat; ambele capete se aflau cufundate în umbră. Dată fiind situaţia, se simţea uimitor de bine şi de încrezătoare.

Privi acoperişul hambarului şi prin el, cerul de nedescris al lui Rama. Se gândi la ultimele ore şi brusc o încercă un impuls. Nu se mai rugase de aproape douăzeci de ani, dar acum se lăsă să cadă în genunchi în lumina de la mijlocul cavităţii. *Dumnezeule mare*, spuse ea, *ştiu că vine cam târziu, dar îţi mulţumesc pentru tatăl, mama şi fiica mea. Şi pentru toate minunile vieţii*. Nicole aruncă o privire spre tavan. Zâmbea, iar în ochii ei sclipea o steluţă. *Şi acum, ah, Doamne, niţel ajutor mi-ar prinde tare bine*.

38. Oaspeţi

Micul robot păşi în lumină şi scoase sabia din teacă. Armata engleză sosise la Harfleur.

La zidul spart daţi iureş iar, băieţi.
Sau umpleţi-l cu trupurile voastre.
Nimic în timp de pace nu te prinde
Mai bine ca smerenia şi sfiala.
Dar când îţi urlă în auz războiul.
Te fă asemeni tigrului turbat…

Henric al V-lea, noul rege al Angliei, continua să-şi îndemne soldaţii imaginari. Nicole zâmbea ascultându-l. Petrecuse aproape un ceas urmărind peripeţiile prinţului Hal, de la destrăbălările tinereţii la bătăliile împotriva lui Hotspur şi ale celorlalţi rebeli, până la tronul Angliei. Nicole citise cele trei piese Henric cu mulţi ani înainte, dar era familiarizată cu perioada respectivă datorită fascinaţiei nutrite pentru Jeanne d'Arc.

— Shakespeare te-a transformat în ceva ce tu n-ai fost niciodată, rosti ea cu voce tare adresându-se robotului, în vreme ce se apleca pentru a apăsa bagheta lui Richard pe tasta „Oprit". Ai fost un războinic, fără îndoială, nimeni nu contestă asta. Dar ai fost şi un cuceritor rece şi lipsit de milă. Ai însângerat Normandia sub jugul tău. Aproape că ai stins toată suflarea Franţei.

Nicole râse nervos. *Iată-mă discutând cu un prinţ nesimţitor din ceramică, înalt de douăzeci de centimetri.* Îşi aminti disperarea care o cuprinsese cu o oră mai devreme, după ce încercase încă o dată să găsească o cale de scăpare. Scurgerea inexorabilă a timpului devenise mai acută în clipa când băuse penultima înghiţitură de apă. *Ei bine, cel puţin aşa este mai bine decât să-mi fie milă de propria-mi persoană,* reflectă întorcându-se din nou către Prinţul Hal.

— Şi de ce altceva mai eşti capabil, micul meu prinţ? se interesă Nicole. Ce se întâmplă dacă introduc bagheta

în deschizătura marcată C?

Odată activat, robotul făcu câţiva paşi şi se apropie de piciorul ei stâng. După o lungă tăcere, Prinţul Hal vorbi, dar nu cu tonul de actor folosit până atunci în recital, ci cu accentul britanic al lui Wakefield.

— Ce înseamnă conversaţie, draga mea prietenă, iar repertoriul meu este considerabil. Însă nu vorbesc până ce te aud întâi pe dumneata.

Nicole râse.

— Perfect, Prinţe Hal, spuse ea după o clipă de gândire, povesteşte-mi despre Jeanne d’Arc.

Robotul ezită, apoi îşi încruntă sprâncenele.

— A fost o vrăjitoare, doamna mea, arsă pe rug în Rouen la zece ani după moartea mea. Cât am domnit eu, armatele mele au cucerit nordul Franţei. Vrăjitoarea franţuzoaică, pretinzând că era trimisă de Dumnezeu…

Nicole se opri din ascultat şi ridică repede capul, observând umbră trecând pe deasupra. Avu impresia că ceva zburase peste acoperişul hambarului. Inima îi bătu nebuneşte.

— Hei, sunt aici! ţipă ea cât putu de tare. Prinţul Hal continua cu glas monoton să povestească cum succesul Ioanei readusese cuceririle sale sub coroana Franţei.

— Atât de britanic. Tipic englezesc, spuse ea introducând încă o dată bagheta în orificiul de oprire a mecanismului.

Câteva clipe mai târziu umbra devenise uriaşă, întunecând complet fundul cavităţii. Nicole privi în sus şi inima aproape că-i sări din piept. Rotindu-se deasupra cavităţii, cu aripile larg deschise, se găsea o creatură uriaşă, asemănătoare cu o pasăre. Involuntar, Nicole tăcu un pas înapoi şi ţipă. Creatura îşi băgă gâtul în cavitate şi scoase o serie de ţipete. Sunetele erau stridente, şi totuşi oarecum melodioase. Nicole paralizase. Fiinţa repetă

aproape aceeaşi secvenţă sonoră şi apoi încercă – fără succes deoarece avea aripile prea mari – să coboare în îngusta cavitate.

În acest scurt interval, traumatica teroare scăzu în intensitate, iar Nicole studie creatura zburătoare. Fizionomia chipului ei, cu excepţia celor doi ochi blânzi, de un albastru închis, înconjuraţi de un inel cafeniu, îi reamintea de pterodactilii văzuţi cândva la muzeul de istorie naturală al Franţei. Ciocul era destui de lung şi coroiat. Gura nu avea dinţi, iar cele două picioare, plasate simetric faţă de corp, se terminau fiecare cu câte patru gheare ascuţite.

Nicole aprecie masa avianului la aproximativ o sută de kilograme. Corpul, exceptând faţa şi ciocul, vârfurile aripilor şi ghearele, era acoperit cu un material gros şi negru, asemănător catifelei. În clipa când creaturii îi deveni clar că nu putea să coboare înăuntru, scoase două sunete ascuţite, se înălţă şi dispăru.

În primul minut după plecarea vizitatorului, Nicole nu se mişcă deloc. Apoi se aşeză şi se strădui să-şi adune gândurile. Adrenalina generată de teamă îi curgea încă prin corp. Încercă să judece cele văzute. Prima idee fu că zburătoarea era un biot, asemeni tuturor celorlalte creaturi mobile observate pe Rama. *Dacă-i biot, atunci este extrem de avansat,* reflectă ea. Se concentră asupra celorlalţi bioţi pe care-i văzuse, atât crabii din Emisfera Sudică, cât şi marea diversitate de creaturi ciudate filmate de prima expediţie ramană. Nicole nu reuşea să se convingă că avianul era biot. În ochii lui exista ceva…

Auzi bătăi de aripi în depărtare şi trupul i se încordă. Se ghemui într-un colţ întunecat, exact în clipa când lumina era iarăşi acoperită de un uriaş corp suspendat. Nu, de astă dată erau două corpuri. Primul avian se întorsese cu un însoţitor, considerabil mai mare. Noul venit

îşi introduse capul înăuntru şi o fixă pe Nicole cu ochii lui albaştri, în vreme ce continua să planeze deasupra cavităţii. Scoase un sunet, mai puternic şi mai puţin melodios decât celălalt, apoi îşi răsuci gâtul să-şi privească însoţitorul. În timp ce avianii sporovăiau între ei, Nicole observă că ultimul sosit era acoperit cu o suprafaţă lustruită; asemănătoare linoleumului; în rest, exceptând mărimea, era identic cu primul ei vizitator. În cele din urmă, pasărea luă înălţime şi ambele aterizară apoi pe marginea cavităţii, încă discutând. O observară pe Nicole în linişte un minut sau două. Pe urmă, după o scurt schimb de replici, dispărură împreună.

Spaima o extenuase psihic. Nicole se ghemui într-un colţ şi adormi imediat după plecarea oaspeţilor înaripaţi. Dormi profund câteva ore. O trezi un zgomot puternic, o pocnitură care răsună în hambar ca descărcarea unei arme. Se dezmetici repede, dar nu mai auzi niciun alt sunet inexplicabil. Corpul îi reaminti că-i este foame şi sete. Scoase din buzunar resturile pe care le mai avea. *Să le împart în două, sau să le mănânc acum, acceptând orice va urma*? se întrebă precautǎ.

Cu un oftat adânc, Nicole decise să-şi termine mâncarea şi apa într-o ultimă masă. Spera ca ele să-i confere suficientă rezistenţă pentru a uita pe moment de foame. Se înşela. În timp ce sorbea ultima picătură de apă, mintea îi era bombardată de imaginile sticlelor de apă minerală pe care familia ei le avea întotdeauna pe masa din Beauvois.

După ce Nicole îşi termină prânzul, în depărtare auzi o nouă bubuitură. Rămase nemişcată să asculte, însă liniştea se instală din nou. Planuri de evadare îi dominau gândurile, toate bazându-se într-un fel sau altul pe ajutorul avianilor. Îi era ciudă pe ea însăşi deoarece nu încercase să comunice cu ei când i se oferise ocazia. Nicole râse

singură: *Desigur, se puteau hotărî să mă mănânce. Dar cine spune că moartea prin inaniţie e preferabilă celei de a fi mâncat de viu.*

Nicole era convinsă că avianii aveau să se întoarcă. Poate că certitudinea îi era întărită de situaţia disperată în care se afla, totuşi începu să întocmească un plan pentru momentul revenirii lor. *Salut*, se închipui spunându-le. Se va ridica cu o palmă deschisă, înaintând spre centrul cavităţii, exact sub creatura extraterestră. Va folosi apoi o serie de gesturi menite să-i comunice rugămintea – arătându-se de mai multe ori pe ea, după care groapa, sugerându-le astfel că nu era în stare să iasă de acolo; agitându-şi mâinile spre aviani şi spre acoperişul hambarului le va solicita astfel sprijinul.

Două zgomote ascuţite o aduseră înapoi la realitate. După o scurtă pauză, auzi o altă pocnitură. Nicole cercetă capitolul „Mediu ambiant” din *Atlasul* lui Rama de pe computer şi râse deoarece nu ghicise imediat explicaţia fenomenului. Zgomotele erau produse de gheaţa care se sfărâma, pe măsură ce Oceanul Cilindric se topea de la tund spre suprafaţă. Rama se găsea încă în interiorul orbitei lui Venus (deşi, lucru necunoscut lui Nicole, ultima manevră îl plasase pe o traiectorie a cărei distanţă faţă de soare creştea din nou), iar căldura solară ridicase în cele din urmă temperatura deasupra punctului de îngheţ al apei.

Atlasul o avertiza despre furtuni cumplite, uragane create de instabilităţile termice ale atmosferei imediat următoare topirii gheţii. Nicole merse în centrul gropii.

— Haideţi, păsărilor sau orice sunteţi, strigă ea. Haideţi să mă luaţi, daţi-mi o şansă să scap de aici!

Avianii însă nu se întoarseră. Nicole rămase zece ore trează într-un colţ, slăbind continuu pe măsură ce trosnetele atingeau afară un maxim, şi scădeau apoi

treptat în intensitate. Începu să sufle vântul. La început fu doar o briză, iar când pocnetele gheţii încetară, se transformă în vijelie. Nicole se simţea complet descurajată. Când adormi, îşi spuse că nu avea să se mai trezească decât încă o dată sau de două ori.

Vânturile biciuiră New York-ul ore întregi. Nicole se ghemuise fără viaţă în colţul ei. Asculta şuieratul vântului şi se revăzu aşteptând într-o cabană de schi, în Colorado, pe durata unei viforniţe. Încercă să-şi reamintească plăcerile schiului, dar nu izbuti. Foamea şi oboseala îi afectaseră imaginaţia. Rămase nemişcată, cu mintea golită de gânduri, exceptând întrebarea ocazională cum e atunci când mori.

Nu-şi aducea aminte când o cuprinsese somnul, dar nici momentul când se deşteptase. Era foarte slăbită. Mintea îi semnala faptul că ceva căzuse în groapă. Se făcuse iarăşi întuneric. Nicole se târî spre capătul unde se găsea grămada de metal. Nu aprinsese lanterna, aşa încât tresări puternic atunci când se lovi de ceva. Întinse mâinile să pipăie. Obiectul era mare, mai mare decât o minge de baschet. Avea un exterior neted şi o formă ovală.

Nicole se învioră. Pescui lanterna din costum şi lumină obiectul. Avea culoarea albă, semănând mult cu un ou. Îl examină cu grijă. În clipa în care îl apăsă cu putere, obiectul cedă puţin sub presiunea degetelor ei. *Pot să-l mănânc*? se întreba ea, înfometată în asemenea grad, încât nu-şi mai făcea griji în privinţa consecinţelor.

Îşi scoase cuţitul şi reuşi să taie cu dificultate o bucată, băgând-o cu febrilitate în gură. N-avea niciun gust. O scuipă afară, începând să plângă. Lovi furioasă obiectul cu piciorul, iar acesta se rostogoli pe o parte. I se păru însă că auzise ceva. Îl împinse cu mai multă putere, răstogolindu-l încă o dată. *Da*, îşi spuse singură, *da*. *Acela a fost un clipocit*.

Găuritul cojii cu cuţitul se dovedi o treabă anevoioasă. După câteva minute, deschise trusa medicală şi scoase bisturiul electric. Orice ar fi fost el, obiectul avea trei straturi separate şi distincte. Învelişul era dur, asemănător cu cel al unei mingi de fotbal şi relativ dificil de manipulat. Al doilea strat era mai moale, umed, de un albastru intens şi de consistenţa unui pepene. În centru se găseau câţiva litri dintr-un lichid verzui. Tremurând de anticipare, Nicole băgă mâna făcută căuş prin incizie, şi duse lichidul la buze. Avea un gust ciudat, medicinal însă răcoritor. Luă în grabă două înghiţituri, după care anii de pregătire medicală se dovediră mai puternici.

Împotrivindu-se dorinţei de a bea mai mult, Nicole introduse sonda de analiză în lichid pentru a-i determina compoziţia chimică. Era atât de grăbită încât greşi prima analiză, fiind nevoită să repete operaţia. După ce rezultatele apărură pe micul monitor modular ce putea fi anexat la oricare din instrumente, Nicole plânse de bucurie. Lichidul nu era otrăvitor. Din contră, era bogat în proteine şi substanţe minerale de tipul celor pe care trapul ei le putea utiliza.

— Minunat! Minunat! strigă Nicole. Se ridică prea repede în picioare şi aproape leşină. Precautã de data asta, se lăsă în genunchi şi începu ospăţul vieţii sale. Bău lichidul şi mâncă carnea umedă până se simţi complet ghiftuită. Apoi căzu într-un somn adânc, binevenit.

Prima grijă după ce se trezi fu să determine cantitatea de „pepene-mană” pe care o mai avea la dispoziţie. Fusese lacomă şi o ştia, însă faptul era de domeniul trecutului. Acum trebuia să-şi gospodărească resursele, până ce va reuşi cumva să-şi asigure sprijinul avianilor.

Măsură cu grijă pepenele. Greutatea iniţială fusese de aproape zece kilograme, din care mai rămăseseră în jur

de opt. Estimă porţiunea necomestibilă la circa două kilograme, ceea ce-i lăsa şase kilograme de hrană, distribuită pe jumătate între lichidul verzui şi miezul albastru. *Să vedem, trei kilograme de lichid fac*...

Calculele lui Nicole fură întrerupte de reaprinderea luminilor. *Da*, reflectă verificându-şi ceasul, *exact la timp, cu aceeaşi variaţie*. Ridicându-şi privirea de pe cadran, contemplă pentru prima dată în plină lumină obiectul sub formă de ou. Recunoaşterea veni imediat. *Oh, Doamne*, îşi spuse trecându-şi degetele peste liniile cenuşii ce şerpuiau pe suprafaţa alb-crem. *Aproape uitasem*. Băgându-şi mâna în costum, scoase piatra lustruită dăruită de Omeh la Roma, în noaptea de Anul Nou. O privi fix, apoi îşi mută privirea pe obiectul oval din groapă. *Oh, Dumnezeule*, repetă Nicole.

Băgă piatra în buzunar şi scoase de data aceasta sticluţa verde. „Ronata va şti când trebuie să bea din ea" îl auzi pe străbunicul ei rostind din nou. Nicole se aşeză într-un colţ şi sorbi dintr-o înghiţitură conţinutul sticluţei.

39. Apa înţelepciunii

Vederea lui Nicole se înceţoşă imediat. Închise ochii pentru o secundă. Când îi redeschise, un vârtej de culori strălucitoare o orbi, defilându-i prin faţă în forme geometrice, ca şi cum s-ar fi deplasat pe lângă ele cu mare viteză. În centrul câmpului vizual, în depărtare, un punct negru se desprinse din fundal, în mijlocul unui model alternând în roşu şi galben. Nicole se concentră asupra punctului, pe măsură ce acesta creştea, năpustindu-se spre ea. Văzu un bărbat, un negru bătrân alergând prin savana africană într-o noapte înstelată. Nicole îi observă cu limpezime chipul în clipa în care omul se răsuci să escaladeze un munte de pietre. Bărbatul semăna cu Omeh, dar şi, întrucâtva bizar, cu mama ei.

Se căţăra pe pietre cu remarcabilă agilitate. Se opri

în vârf, proiectat pe fundalul cerului, cu braţele larg desfăcute şi privi secera lunii de la orizont. Nicole auzi sunetul scos de motorul unei rachete şi se răsuci spre stânga. Zări o navetă aselenizând pe solul lunar. Doi bărbaţi în costume spaţiale coborau pe o scară. Îl auzi pe Neil Armstrong rostind: „Un mic pas pentru om, un salt uriaş pentru omenire”.

Buzz Aldrin i se alătură lui Armstrong pe suprafaţa selenară şi amândoi indicară spre dreapta. Îl priveau pe bătrânul negru stând pe o pantă din apropiere. Negrul zâmbea. Avea dinţii foarte albi.

Faţa lui crescu tot mai uriaşă, în vreme ce peisajul lunar din spate se topea. Începu să cânte încet, în Senoufo şi un timp Nicole nu înţelese ce spune. Deodată, realiză că *ei* i se adresa şi că înţelegea toate cuvintele. „Sunt unul din strămoşii tăi. Băiat fiind, am ieşit afară să meditez în noaptea când oamenii au aselenizat. Însetat, am băut cu sete din apele Lacului înţelepciunii. Întâi am zburat spre lună, unde am vorbit cu astronauţii, apoi spre alte lumi. I-am întâlnit pe Cei Mari. Ei mi-au spus că tu vei duce către stele povestea lui Minowe”.

Capul bătrânului începu să crească iarăşi. Dinţii îi deveniră lungi şi ascuţiţi, ochii i se îngălbeniră. Se transformă într-un tigru şi i se repezi la beregată. Nicole ţipă simţindu-i colţii pe gât. Se pregăti de moarte. Dar tigrul se înmuie, cu o săgeată îngropată adânc într-o coastă. Nicole auzi un zgomot şi ridică privirea. Mama ei, îmbrăcată într-o magnifică robă roşie cu falduri şi ţinând în mână un arc de aur, alerga graţios spre un car minunat împodobit, oprit în aer. „Mamă… aşteaptă”, strigă Nicole.

Silueta se întoarse. „Te-ai lăsat ademenită”, rosti femeia. „Trebuie să fii mai grijulie. Te pot salva numai de trei ori. Fereşte-te de ceea ce nu poţi vedea, dar care ştii că se află lângă tine”. Anawi se urcă în car şi apucă frâiele.

„Nu trebuie să mori. Te iubesc, Nicole”. Înaripaţii cai roşii se făcură din ce în ce mai mici, până ce Nicole îi pierdu din vedere.

Modelele colorate îi reveniră înaintea ochilor. De astă dată Nicole asculta muzică, la început mult distanţată, apoi mult mai aproape. Era ceva artificial, asemănătoare cu clinchetele unor clopoţei de cristal. Minunată, halucinantă, eterică. Aplauze puternice. Nicole şedea în primul rând de fotolii, la un concert împreună cu tatăl ei. Pe scenă, un oriental cu părul lung până la pământ, extazul citindu-i-se în priviri, cânta la trei instrumente stranii. Sunetul o învăluia de pretutindeni, făcând-o să dorească să plângă.

„Haide”, spuse Pierre, „trebuie să mergem”. În vreme ce se uita la el, părintele ei se transformă în vrabie. Îi surâse. La rândul ei, dădu din aripi şi amândoi se ridicară în aer, părăsind concertul. Muzica se estompă. Aerul îi biciuia. Nicole vedea frumoasa vale a Loirei şi vila din Beauvois. Era mulţumită să se întoarcă acasă. În schimb, vrabia care era tatăl ei coborî în Chinon, mai departe în jos pe cursul Loirei. Cele două vrăbii se aşezară pe ramurile unui copac, în parcul castelului.

Sub ei, în aerul rece de decembrie, Henric Plantagenetul şi Eleanor de Aquitania discutau aprins succesiunea la tronul Angliei. Eleanor păşi sub copac şi observă vrăbiile. „Ah, salut, Nicole, nu ştiam că eşti aici”. Regina Eleanor întinse mâna şi mângâie pântecul vrăbiei. Nicole se înfioră sub atingerea uşoară. „Să-ţi aduci aminte, Nicole”, spuse femeia, „destinul e mai important ca dragostea, indiferent de natura ei. Vei fi capabilă să înduri orice dacă eşti sigură de destinul tău”.

Nicole simţi miros de fum şi simţi că era nevoie de ei în altă parte. Se ridică în aer alături de tatăl ei, îndreptându-se spre Normandia. Mirosul deveni mai puternic. Auziră un strigăt de ajutor şi-şi intensificară

bătăile aripilor.

În Rouen, o, fată simplă cu ochi strălucitori îi privi apropiindu-se. Focul de dedesubt îi atinsese picioarele; mirosul de carne arsă se răspândise în aer. Fata îşi coborî ochii într-o rugăciune, în timp ce un preot ţinea deasupra ei o cruce. „Lăudat fie Iisus”, rosti ea cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

„Te salvăm, Jeanne”, strigă Nicole coborând în piaţa aglomerată împreună cu tatăl ei. Jeanne îi îmbrăţişă când o dezlegară de pe rug. Focul explodă în jurul lor şi totul se înnegri. În clipa următoare, Nicole zbura iarăşi, însă de astă dată sub forma unui uriaş stârc alb. Era singură în interiorul lui Rama, planând la înălţime deasupra insulei New York. Făcu un viraj să evite un avian, care o privi cu uimire.

Nicole observa oraşul în detalii incredibile. Era ca şi cum avea ochi multispectrali, prevăzuţi cu o mare varietate de lentile. Era în stare să vadă mişcările din patru locuri diferite. În apropierea hambarului, un biot centiped înainta încet spre capătul sudic al clădirii. Din vecinătatea tuturor celor trei pieţe centrale, căldura emana din surse subterane, generând modele colorate pentru viziunea ei în infraroşu. Nicole se roti deasupra hambarului şi ateriză în siguranţă în groapă.

40. Invitaţie extraterestră

Trebuie să mă pregătesc pentru salvare, îşi spuse Nicole în sine. Terminase de umplut bidonul cu lichidul verzui din interiorul pepenelui-mană. După ce secţionă cu atenţie partea cărnoasă şi puse bucăţile în vechiul container pentru alimente, Nicole se aşeză jos în colţul ei.

Pfuiii! spuse gândindu-se la neobişnuita călătorie imaginară făcută după golirea fiolei. *Ce Dumnezeu a mai fost asta*? Nicole îşi reaminti viziunea din timpul ceremoniei Poro, pe vremea când încă era o fetiţă, şi

scurta discuţie purtată cu Omeh trei ani mai târziu, în Nidougou, la funeraliile mamei sale.

— Unde a ajuns Ronata? o întrebase Omeh într-o seară, când bătrânul şi fetiţa se aflau singuri împreună.

Înţelesese imediat ce o întreba.

— Am devenit o pasăre mare, albă. Am zburat dincolo de lună şi soare, în spaţiul gol.

— Ah, exclamase el, aşa a crezut şi Omeh.

De ce nu l-ai întrebat atunci ce ţi s-a întâmplat? o întrebă omul de ştiinţă din Nicole pe fetiţa de zece anişori. *Poate că unele dintre evenimente ar căpăta astăzi un sens*. Totuşi, într-un fel sau altul, Nicole ştia că viziunea se situa mai presus de orice analiză, că ea exista într-un tărâm încă impenetrabil proceselor deductive care făceau ştiinţa atât de puternică. Se gândi în schimb la mama ei, la cât de minunat arătase în roba roşie cu falduri. Anawi o salvase de tigru. *Mulţumesc, mamă*, rosti Nicole dorind să fi vorbit mai mult cu ea.

Sunetul era straniu, ca şi cum o duzină de picioare desculţe de copii lipăiau pe o podea acoperită cu linoleum; neîndoielnic, se apropia. Nicole nu avu mult timp să se minuneze. Câteva secunde mai târziu, antenele şi capul unui biot centiped se iviră la marginea cavităţii şi, fără să-şi încetinească câtuşi de puţin mersul, creatura coborî în jos pe peretele opus.

Biotul avea patru metri lungime. Coborî pe zid cu uşurinţă, plasându-şi fiecare din cele şaizeci de picioare pe suprafaţa netedă şi menţinându-se pe ea printr-un fel de sucţiune. Nicole îşi luă trusa în spate şi aşteptă momentul prielnic. Apariţia biotului nu o surprindea extrem de mult. După cele ce i se arătaseră în viziune, era convinsă că avea să fie salvată într-un fel sau altul.

Biotul centiped era format din cincisprezece segmente articulate între ele, fiecare cu patru picioare, şi

un cap asemănător cu al unei insecte, prevăzut cu o înşiruire bizară de senzori, dintre care doi erau lungi şi subţiri, similari unor antene. Se părea că depozitul metalic din celălalt colţ al cavităţii reprezenta piesele sale de schimb. Urmărit de privirea lui Nicole, biotul îşi schimbă trei picioare, carapacea unuia din segmente şi două protuberanţe noduroase, plasate pe laturile capului. Întregul proces se desfăşură în mai puţin de cinci minute. Odată operaţiunea terminată, biotul începu urcuşul afară din groapă.

Nicole sări pe spatele lui în clipa în care trei sferturi din corp erau agăţate deja pe perete. Greutatea suplimentară se dovedi prea mare. Biotul îşi pierdu priza şi se prăbuşi împreună cu Nicole în cavitate. Câteva secunde mai târziu încercă din nou să escaladeze zidul. De astă dată Nicole aşteptă până ce întreaga lungime a centipedului se afla pe perete, sperând că rezistenţa tuturor segmentelor îi va compensa greutatea. Zadarnic. Biotul şi Nicole se prăbuşiră grămadă.

Unul din picioarele din faţă fusese grav avariat, aşa încât biotul execută reparaţiile necesare înainte de a relua încercarea de escaladare a peretelui pentru a treia oară. Între timp, Nicole scosese din trusa medicală cel mai rezistent material de sutură pe care-l avea. Legă un capăt al firului pus în opt de ultimele trei segmente ale creaturii, iar la celălalt capăt făcu o buclă. După ce-şi puse mănuşile pentru a-şi proteja mâinile şi-şi confecţionă un soi de brâu ca firul să nu o taie, îşi trecu bucla în jurul taliei.

Ar putea fi un dezastru, realiză Nicole trecând în revistă toate rezultatele posibile ale planului său. *Dacă legătura cedează, voi cădea. Şi s-ar putea să nu mai fiu aşa de norocoasă*.

Centipedul porni meticulos ascensiunea. La câţiva paşi mici după ce se desfăşurase complet pe perete, biotul

simţi greutatea lui Nicole. Acum nu se mai prăbuşi; se luptă să-şi continue drumul. Nicole îşi menţinu trupul perpendicular pe suprafaţă, ca şi cum s-ar fi căţărat pe o stâncă, ţinându-se cu ambele mâini de fir.

Se afla la circa patruzeci de centimetri în spatele ultimului segment al biotului. Când capul acestuia atinse marginea gropii, Nicole străbătuse jumătate din distanţă. Urcuşul continuă încet dar sigur, pe măsură ce, segment după segment, biotul dispărea din vedere. Totuşi, câteva minute mai târziu înaintarea se reduse considerabil, oprindu-se cu totul în momentul în care numărul segmentelor rămase pe peretele vertical se reduse la patru. Dacă ar fi întins mâna, Nicole ar fi atins ultimul segment al creaturii. Pe perete se mai găsea cam un metru din lungimea totală a biotului, şi cu toate acestea, centipedul părea că se împotmolise. Presiunea exercitată de Nicole asupra articulaţiilor posterioare era prea mare.

Scenarii sinistre se succedară în mintea lui Nicole, în vreme ce atârna la mai bine de şase metri de fundul cavităţii. *Bună treabă*, reflectă sarcastic trăgând cu putere de fir şi punându-şi picioarele pe perete. *Există trei variante posibile, niciuna din ele grozavă*. *Firul să se rupă*. *Biotul să cadă înăuntru*. *Sau eu să rămân suspendată aici pentru totdeauna*.

Nicole luă în considerare alternativele. Singurul plan cu o probabilitate rezonabilă de succes – deşi rămânea extrem de periculos – la care se putea gândi era să urce pe firul de sutură până la ultimul segment şi apoi, folosind cumva trupul sau picioarele centipedului, să-şi croiască drum până la margine.

Privind sub ea, îşi aminti prima căzătură. *Cred că am să aştept puţin să văd dacă maşina asta are sau nu de gând să se mişte mai departe*. Aşa se scurse un minut, apoi altul. Nicole respiră adânc. Apucă bine firul şi se ridică în

sus pe zid. Repetă operaţia folosindu-se de cealaltă mână. Ajunsese chiar sub ultimul segment. Întinse mâna şi apucă unul din picioarele biotului, însă de îndată ce încercă să se sprijine de el, piciorul se desprinse de perete.

Cam atâta cu acest plan, îşi zise după o clipă de spaimă. Se echilibra iarăşi imediat sub centiped, şi îl studie cu atenţie. Carapacea fiecărui segment era confecţionată din plăcuţe suprapuse. *Poate dacă aş apuca una din ele*… Nicole recapitulă primele două încercări de a călări pe spatele biotului. *Forţa de sucţiune din picioare a fost cea care a cedat. Acum cea mai mare parte a biotului se află pe nivelul de deasupra. Ar trebui să mă susţină*.

Înţelese că odată ajunsă pe spatele creaturii, nu mai avea nicio protecţie dacă ar fi căzut. Pentru a-şi verifica ideea, se ridică pe fir şi apucă una din plăcile carapacei. Problema era dacă placa îi va suporta greutatea. Încercă să-i determine rezistenţa în timp ce se ţinea cu cealaltă mână de firul de sutură. Toate bune până atunci.

Prinse o placă de pe segmentul posterior al centipedului şi se trase în sus cu mare precauţie, dând apoi drumul firului. Îşi încolăci picioarele în jurul creaturii şi înaintă pe el până ce ajunse la următoarea plăcuţă. Picioarele ultimului segment posterior se desprinseră cu zgomot de pe perete, însă biotul nu făcu altă mişcare.

Repetă operaţiunea de încă două ori, trecând de la un segment la altul. Nicole aproape ajunsese sus. Pe parcursul ultimei ascensiuni o scutură un frison de spaimă, în momentul în care biotul alunecă câţiva centimetri înapoi în groapă. Ţinându-şi respiraţia, aşteptă până ce biotul se stabiliză, după care continuă să se târască spre primul segment aflat la nivelul solului. Brusc biotul se puse iarăşi în mişcare, dar Nicole se rostogoli pur şi simplu într-o parte şi ateriză pe spate.

— Aleluia! strigă ea.

Stând pe zidul ce înconjura New York-ul şi privind apele învolburate ale Oceanului Cilindric, Nicole se întrebă de ce nu răspunsese nimeni apelurilor sale de ajutor. Autotestul aparatului de emisie indica că acesta funcţionează, şi totuşi, de trei ori încercase să stabilească legătura cu restul echipajului, fără succes. Nicole cunoştea mijloacele de comunicaţii aflate la dispoziţia astronauţilor. Lipsa unui răspuns însemna că pe o rază de şase-opt kilometri nu se găsea niciunul din colegii ei, şi că staţia releu de la baza Beta nu era operaţională. *Dacă ar fi fost, atunci m-ar auzi indiferent de unde, chiar şi de pe Newton*.

Nicole se îmbărbătă spunându-şi că echipajul se afla fără îndoială la bordul navei, pregătindu-se pentru o altă ieşire, iar staţia de comunicaţii fusese probabil avariată de uragan. Ce o deranja însă era faptul că trecuseră patruzeci şi cinci de ore de când marea începuse să se topească şi nouăzeci de ore de la căzătura ei în groapă. De ce n-o căuta nimeni?

Ochii ei cercetară cerul în căutarea vreunui elicopter. După cum prevăzuse, atmosfera conţinea nori. Topirea Oceanului Cilindric modificase considerabil starea meteorologică a lui Rama. Temperatura crescuse simţitor. Nicole aruncă o privire spre termometru, care-i confirmă supoziţia că în prezent erau patru grade peste valoarea de îngheţ.

Varianta cea mai probabilă e că se vor întoarce în curând, judecă Nicole. *Trebuie să rămân aproape de acest zid, aşa încât să fiu observată uşor*. Nu pierdu timpul gândindu-se la alte scenarii, mult mai improbabile. Pentru o clipă luă în consideraţie şi posibilitatea ca asupra echipajului să se fi abătut un dezastru, nimeni nefiind disponibil să o caute pe ea. *Dar şi în acest caz, trebuie să procedez la fel. Mai devreme sau mai târziu tot vor veni*.

Pentru a-şi omorî timpul, luă o mostră din ocean şi o

testă. Apa conţinea foarte puţin din otrăvurile organice descoperite de prima expediţie ramană. *Poate că au proliferat, dispărând apoi cât timp eu mă aflam încă în groapă*, opină Nicole. *Oricum, în prezent majoritatea lor practic a dispărut*. Îşi sublinie în gând că la o adică, un bun înotător ar fi putut să traverseze apa fără barcă. Îşi aminti însă fotografiile bioţilor rechini şi a celorlalţi locuitori acvatici raportaţi de Norton şi de echipajul său şi îşi revizui astfel însemnarea.

Câteva ore străbătu zidul în lung şi-n lat. În vreme ce-şi mânca liniştită prânzul reprezentat de conţinutul pepenelui-mană (gândindu-se totodată la metodele pe care le-ar fi putut întrebuinţa ca să recupereze şi restul pepenelui, în caz că nu avea să fie recuperată în următoarele şaptezeci şi două de ore), i se păru că aude un strigăt sosind dinspre oraş. Se gândi imediat la doctorul Takagishi.

Încercă să comunice prin radio. Nimic. Căută iarăşi pe cer semnul vreunui elicopter. Încă medita dacă să-şi abandoneze ori nu poziţia de pe zid, când auzi un al doilea ţipăt. De astă dată stabilise mai bine direcţia aproximativă. Îndreptându-se spre scări, o porni spre sud în centrul New York-ului.

Nicole nu-şi actualizase harta oraşului stocată în computer. După ce traversă străzile circulare din apropierea pieţei centrale, se opri lângă octaedru şi introduse în memorie toate descoperirile, inclusiv hambarul cu gropi şi celelalte lucruri pe care şi le amintea. O clipă mai târziu, admirând frumuseţea bizară a clădirii cu opt laturi, auzi al treilea strigăt. Semăna mai degrabă cu un ţipăt strident. Dacă Takagishi era responsabil de el, atunci era capabil să scoată sunete foarte ciudate!

Traversă în fugă piaţa, încercând să se apropie de sursa ţipătului cât încă îl avea proaspăt în minte. Lângă

construcţiile situate pe latura opusă, ţipătui se auzi din nou. De data aceasta auzi şi un răspuns. Recunoscu vocile. Sunau asemeni celor ale perechii de aviani care o vizitaseră în groapă. Nicole deveni mai precaută. Merse mai departe. Vociferările păreau să vină din zona plaselor considerate de Francesca Sabatini atât de fascinante.

În mai puţin de două minute, Nicole stătea între doi zgârie-nori legaţi în partea de jos printr-o plasă groasă de ochiuri, înaltă de vreo cincizeci de metri. La douăzeci de metri deasupra solului, un avian cu corpul ca de catifea fusese prins în capcană. Ghearele şi aripile i se încurcaseră în plasa lipicioasă. Zărind-o pe Nicole, scoase un strigăt. Însoţitorul său mai mare, ce până atunci se rotise în cercuri deasupra clădirilor, coborî în picaj spre ea.

Nicole se ghemui lângă faţada unuia dintre zgârie-nori. Avianul articulă nişte sunete de parcă ar fi certat-o, dar nu o atinse. Celălalt cu trup catifelat spuse ceva, iar după un schimb de replici, uriaşa pasăre de linoleum se retrase pe un soi de terasă, la vreo douăzeci de metri depărtare.

După ce se calmă (continuând însă să urmărească cu coada ochilor pasărea uriaşă), Nicole se apropie de plasă şi o inspectă cu grijă. Nici ea şi nici Francesca nu avuseseră timp să o facă atunci când îl căutaseră pe Takagishi, aşa că aceasta constituia prima ocazie de a o examina pe îndelete. Plasa era confecţionată dintr-un material asemănător cu frânghia, de o oarecare elasticitate şi cu o grosime de patru centimetri. Existau acolo mii de intersecţii, şi în fiecare se găsea un mic nod. Nodurile erau într-adevăr puţin lipicioase, dar nu îndeajuns ca s-o determine pe Nicole să creadă că întreaga plasă era opera unui păianjen, întinsă pentru a captura diferite zburătoare.

În vreme ce studia partea de jos a plasei, avianul liber zbură pe deasupra capului ei şi ateriză în apropierea

prietenului prins în cursă. Atent să nu se încâlcească la rândul său în ochiurile plasei, începu să se joace cu corzile folosindu-şi ghearele. Le întinse şi le răsuci, cu oarecare greutate. Apoi păşi cu gingăşie spre locul unde zăcea celălalt avian şi încercă stângaci să rupă ori să desfacă legăturile în care fusese prins acesta. După ce termină mişcarea, pasărea se dădu înapoi şi o fixă pe Nicole.

Ce face oare? se întrebă Nicole. *Sunt sigură că vrea să-mi comunice ceva*... Observând că Nicole rămâne nemişcată, avianul repetă cu sârguinţă întreaga operaţiune. De această dată, Nicole înţelese că fiinţa extraterestră părea să-i spună că nu îşi poate elibera prietenul. Nicole zâmbi şi-i făcu un semn din mână. Apoi, stând mai departe la baza plasei, legă două dintre corzile adiacente. Când le desfăcu după aceea, ambii aviani îşi manifestară zgomotos aprobarea. Repetă mişcarea de două ori, arătând întâi spre ea, apoi se creatura cu corp de catifea prinsă deasupra.

Urmă o conversaţie rapidă în limbajul lor puternic, uneori melodios, şi cea mai mare dintre păsări se întoarse pe terasă. Nicole se uită la cealaltă. Se prinsese în trei locuri diferite, iar zbaterile ulterioare nu reuşiseră decât să o încurce şi mai mult în corzile elastice. Femeia presupuse că avianul se lăsase surprins de uraganul violent şi fusese aruncat în plasă noaptea trecută. Firele se deformaseră probabil sub impact, iar când reveniseră la poziţia normală, pasărea se văzuse prinsă în capcană.

Nu îi venea greu să se caţăre. Plasa era bine ancorată de ambii zgârie-nori, şi cântărea destul de mult ca Nicole să nu se legene. Douăzeci de metri reprezentau însă o înălţime apreciabilă, mai mare decât cea a unei clădiri normale cu şase etaje, astfel că Nicole începuse să-şi schimbe părerea când, în sfârşit, ajunse alături de avianul prizonier.

Gâfâia din cauza efortului. Se apropie încetişor de avian, pentru a se asigura că nu înţelesese greşit comunicarea lor. Creatura străină o urmări fix cu uriaşii ei ochi albaştri.

Una din aripi se încurcase foarte aproape de capul păsării. Nicole începu să o elibereze numai după ce-şi înfăşură câteva corzi în jurul propriilor glezne, protejându-se împotriva unei eventuale căderi. Treaba era anevoioasă. La un moment dat o învălui respiraţia puternică a creaturii. *Cunosc acest miros*, constată ea. Lui Nicole îi luă o clipă să facă conexiunea cu pepenele-mană din care consumase mai devreme. *Deci mănânci acelaşi lucru*. *Dar de unde vine*? îşi dori să fi fost în stare să le vorbească acestor fiinţe stranii şi minunate.

Se luptă cu primul nod. Era foarte strâns. Se temea să tragă prea puternic, să nu rănească cumva aripa creaturii. Introduse mâna în trusa medicală şi scoase bisturiul.

În aceeaşi clipă, celălalt avian se năpusti asupra ei, ţipând şi vociferând, încât o sperie de moarte. Pasărea nu-i permise să continue operaţia până ce Nicole nu se îndepărtă de prizonier, demonstrând cum funcţionează bisturiul pe una din corzile alăturate.

Odată cu utilizarea scalpelului, treaba se termină rapid. Avianul cu trup de catifea se ridică în aer, inundând împrejurimile cu muzicale strigăte de fericire. Însoţitorul i se alătură în această sărbătoare şi cele două păsări se jucară, ca nişte îndrăgostiţi, în aerul de deasupra plasei. Un moment mai târziu dispărură, iar Nicole coborî încet pe sol.

Era mulţumită de ea însăşi. Acum era pregătită să se întoarcă pe zid şi să aştepte expediţia de salvare, pe care o considera iminentă. Se îndreptă spre nord cântând o melodie populară de pe Loira, pe care şi-o amintea din

adolescenţă.

După câteva minute, Nicole avea din nou tovărăşie. Mai precis, avea un ghid. Ori de câte ori pornea într-o direcţie greşită, avianul de catifea care zbura deasupra făcea un tărăboi cumplit: Zgomotul înceta doar când Nicole alegea direcţia cea bună. *Mă întreb oare unde mergem*? reflectă ea.

În piaţă, la un mai mult de patruzeci de metri de octaedru, avianul se abătu brusc asupra unei porţiuni deloc vizibile de pe solul metalic. Bătu din aripi de câteva ori, apoi se roti deasupra locului. Un soi de capac se dădu în lături, iar creatura dispăru sub nivelul pieţei. Ieşi de două ori la suprafaţă, scoase nişte sunete în direcţia lui Nicole, apoi coborî din nou.

Nicole pricepu mesajul. *Cred că sunt invitată în casă să cunosc familia*: *Să sperăm doar că nu constitui cina*.

41. Un prieten veritabil

Nicole nu ştia la ce să se aştepte. Nu era înspăimântată. Se apropie de deschizătură, privind înăuntru. Curiozitatea reprezenta sentimentul dominant. Se îngrijoră pe moment ca nu cumva expediţia de salvare să sosească cât timp ea se afla sub pământ, dar se convinse că sosirea echipajului va avea loc mai târziu.

Acoperământul dreptunghiular era lung de zece metri şi lat de aproape şase. După ce se încredinţă că Nicole îl urmează, avianul zbură în gaură şi o aşteptă pe a treia terasă. Nicole se ghemui lângă deschizătură şi scrută adâncimile. Observă câteva lumini în zonă, însă la distanţă clipeau mai multe lămpi. Nu putea să estimeze cu precizie adâncimea la care ajungea coridorul, dar mai mult ca sigur că depăşea douăzeci sau treizeci de metri.

Coborârea nu era deloc simplă pentru o specie nezburătoare. Coridorul vertical era de fapt o gaură mare, cu o serie de terase largi plasate lateral. Fiecare avea

exact aceleaşi dimensiuni, aproximativ cinci metri lungime pe unul lăţime, fiind distanţate între ele la doi metri. Nicole trebuia să fie foarte precaută.

Lumina din coridor provenea de la deschizătura din piaţă şi de la câteva lampioane, atârnate pe pereţi la fiecare patru trepte. Felinarele erau înfăşurate într-un material transparent foarte subţire, cu aspect de hârtie. Fiecare adăpostea o flacără mică, alături de o substanţă lichidă pe care Nicole o presupuse a fi combustibilul.

Prietenul ei catifelat o aştepta cu răbdare, mereu cu câte trei terase dedesubt. Nicole avea senzaţia că în eventualitatea unei căderi, avianul ar fi prins-o din zbor, dar nu dorea să-şi verifice ipoteza. Mintea îi lucra cu repeziciune. Concluzionase deja că avianii nu erau bioţi. Însemna aşadar că avea în faţă reprezentantul unei specii extraterestre. *Însă ei nu pot fi ramanii*, raţionă Nicole. *Nivelul lor de dezvoltare tehnologică e total inconsistent cu această navă*.

Nicole îşi aminti din lecţiile de istorie de maiaşii săraci şi înapoiaţi, descoperiţi de conchistadori în Mexic. Spaniolii consideraseră imposibil ca strămoşii acelor oameni ignoranţi să fi construit asemenea centre impresionante de ceremonii. *Să se fi întâmplat acelaşi lucru aici*? se întrebă ea. *Să fie aceşti stranii aviani tot ce a mai rămas din specia care l-a construit pe Rama*?

La douăzeci de metri sub nivelul solului, Nicole auzi ceva ce aducea cu zgomotul unei ape curgătoare. Sunetul se intensifică în momentul în care puse piciorul pe o terasă ce constituia de fapt o extindere a unui tunel orizontal. De cealaltă parte a coridorului vertical se zărea un gang similar, cufundat în întuneric şi de asemenea paralel cu suprafaţa.

Ghidul ei zburător se afla ca de obicei cu trei trepte mai jos. Nicole indică tunelul din spatele ei. Creatura se

apropie de ea şi se roti hotărât peste cele două terase situate imediat sub Nicole, dându-i clar a înţelege că trebuia să coboare mai departe.

Nicole însă nu voia să cedeze aşa de uşor. Scoase bidonul şi se făcu că bea din el. Arătă apoi spre tunelul întunecat din spate. Avianul bătu din aripi, părând să-şi cântărească decizia, după care zbură peste capul ei şi dispăru în beznă. Patruzeci de secunde mai târziu, Nicole zări în depărtare o lumină, crescând pe măsură ce se apropia de ea. Avianul se întorsese cu o torţă într-una din gheare.

Nicole îl urmă cale de vreo cincisprezece metri. Ajunseră într-o cameră situată în stânga tunelului, unde se găsea o cisternă mare cu apă. Apă proaspătă curgea înăuntru dintr-o ţeavă înfiptă în perete. Nicole scoase spectrometrul şi testă lichidul: era H_2O aproape pură, cu niciun alt element chimic depăşind mai mult de o parte la un milion. Grijulie la bunele maniere, Nicole făcu mâinile căuş şi bău cu nesaţ din apa curgătoare. De necrezut cât de delicioasă putea să fie!

După ce termină de băut, continuă să înainteze în aceeaşi direcţie. Pe avian îl cuprinse însă o frenezie bruscă, zburând încoace şi-ncolo şi ţipând mereu, până ce Nicole făcu cale întoarsă la coridorul vertical. Observă că intensitatea luminii scăzuse considerabil. Ridicându-şi privirile, constată că deschizătura spre piaţa din New York era acum acoperită. *Sper că asta nu înseamnă că am rămas aici de-a binelea*, cugetă ea.

După alţi douăzeci de metri, se ivi încă o pereche de tuneluri orizontale întunecate, perpendiculare pe coridorul principal. La acest nivel, avianul cu aspect catifelat, nelăsând torţa din gheare, o conduse pe Nicole două sute de metri printr-unul din culoarele orizontale. Ajunseră într-o incintă spaţioasă, circulară, cu tavanul foarte înalt.

Avianul se folosi de torţă pentru a aprinde câteva felinare de perete plasate împrejur, apoi dispăru. Se scurse aproape o oră. Nicole rămase cât de liniştită putea, studiind cu interes încăperea neagră, care îi amintea de o grotă sau o peşteră. Nu se vedeau niciun fel de decoraţiuni. În cele din urmă, se concentră asupra modalităţii de informare a avianilor că era gata de plecare.

Când într-un târziu prietenul ei catifelat se întoarse, îl însoţeau patru asociaţi. Nicole îi auzi fâlfâind din aripi pe culoar şi scoţând sunete intermitente. Companionul avianului ei (Nicole presupuse că era vorba de perechea lui) şi alte două creaturi, cu suprafeţele de linoleum intrară înăuntru primii. Aterizară şi se apropiară cu stângăcie de Nicole, pentru a o examina îndeaproape. După ce se aşezară în partea opusă a camerei, înăuntru zbură o altă creatură de catifea, aceasta de culoare cafenie şi nu neagră. În gheare ţinea un mic pepene. Ovoidul fu aşezat înaintea lui Nicole. Avianii rămaseră în expectativă. Nicole tăie dibace cu bisturiul o optime din pepene, îl ridică să ia o înghiţitură din lichidul verzui dinăuntru, apoi duse restul gazdelor ei. Aceştia ţipară admirativ, apreciind precizia tăieturii în vreme ce-şi treceau pepenele-mană unul altuia.

Nicole îi privi mâncând. Împărţiră pepenele fără nicio partiţionare prealabilă. Cei doi aviani catifelaţi se dovediră surprinzător de abili şi delicaţi în folosirea ghearelor, făcând cât mai puţină mizerie pe jos şi ne lăsând resturi. Avianii mai mari erau mult mai neîndemânatici; lui Nicole îi amintiră de animalele de pe Pământ. Ca şi ea, niciuna dintre păsări nu se atinse de coaja tare a pepenelui.

De îndată ce terminară de mâncat, avianii – care pe durata mesei nu scoseseră niciun sunet – se strânseră într-un cerc, preţ de câteva secunde. Cercul se desfăcu când avianul de catifea maronie îngână ceva ce aducea a cântec. Unul câte unul se apropiară să-i arunce o ultimă privire,

apoi dispărură. Nicole rămase liniştită pe loc întrebându-se ce avea să urmeze. Avianii lăsaseră luminile aprinse în sufragerie (în sala de banchet, sau ce altceva o fi fost ea), în schimb în coridorul adiacent era întuneric bezna. Era limpede că doreau ca ea să stea acolo unde se afla, cel puţin pentru moment. Nicole nu dormise de mult timp şi se simţea sătulă. *Ei bine*, îşi zise ghemuindu-se pe podea după o scurtă dezbatere interioară, *poate că un pui de somn mă va înviora*.

În vis auzi pe cineva strigându-i numele, dar vocea venea de foarte departe. Se văzu nevoită să-şi încordeze auzul ca să o distingă. Se trezi cu o tresărire şi încercă să-şi amintească unde se găsea. Ascultă cu atenţie, dar nu auzi nimic. Verificându-şi ceasul, îşi dădu seama că dormise patru ore. *Ar fi cazul să o iau din loc*, socoti Nicole. *În curând se va face întuneric şi nu vreau să ratez şansa de a fi recuperată*.

Pătrunse în culoar şi aprinse lanterna. În mai puţin de un minut ajunse la coridorul vertical. Se apucă imediat să escaladeze treptele. Chiar sub locul unde se oprise în vederea scurtei excursii la cisterna cu apă, Nicole auzi un sunet ciudat deasupra capului. Se opri pentru a-şi trage răsuflarea. Aplecându-se peste gol, îndreptă fasciculul lanternei în sus, în direcţia sunetului. Ceva voluminos se mişca încoace şi încolo în zona primului nivel al coridorului vertical.

Nicole urcă precaută pe treapta următoare şi se ghemui sub noul fenomen de deasupra. Orice ar fi fost el, acoperea întreaga terasă din faţa tunelului la fiecare cinci secunde. Nicole nu avea nicio posibilitate să-l evite. Nu putea urca pe terasă şi apoi pe următoarea în mai puţin de cinci secunde.

Se apropie de un capăt al treptei şi ascultă intens. După ce lucrul se întoarse şi se îndreptă în direcţie opusă,

Nicole ridică capul peste margine. Obiectul se deplasa rapid pe roţi, iar din spate arăta asemeni unui tanc. Nu reuşi să arunce decât o privire rapidă, deoarece jumătatea superioară a maşinii se răsuci cu viteză, pregătindu-se să revină pe acelaşi traseu.

Un lucru e sigur, îşi spuse Nicole aşteptând pe terasa de dedesubt. *Tancul acela este un soi de santinelă*. Se întrebă dacă poseda senzori – cu siguranţă nu dăduse niciun semn că ar fi auzit-o – dar decise că nu-şi putea permite să afle. *Nu prea ar valora mult ca gardian dacă nu ar fi în stare să observe un intrus*.

Nicole coborî în linişte treptele până la nivelul sufrageriei.

Era cumplit de dezamăgită şi furioasă pe ea însăşi că intrase în bârlogul avianilor. Încă nu-i venea să creadă că avianii ar putea-o reţine prizonieră. La urma urmei, nu o invitase creatura înăuntru după ce Nicole îi salvase viaţa?

O nedumerea şi tancul-santinelă. Existenţa lui era deconcertantă, şi în totală discrepanţă cu nivelul de dezvoltare tehnologică al oricăror alte lucruri din bârlog. Ce scop avea? De unde apăruse? *Din ce în ce mai straniu*, reflectă Nicole.

Revenită pe cel de-al doilea nivel subteran, se uită în jur să vadă dacă mai exista o altă cale de a ieşi din adăpost. De cealaltă parte a coridorului se afla un şir identic de terase. Dacă ar fi reuşit să sară, atunci poate…

Înainte de a lua serios în consideraţie un astfel de plan, trebuia să ştie dacă primul nivel nu era păzit tot de o santinelă. Nu-şi putea da seama din locul unde se afla, aşa că învinovăţindu-se pentru prostie, urcă din nou treptele de deasupra. Privind vizavi, constată că avea noroc. Terasa din faţa tunelului opus era pustie.

Când ajunse iarăşi la nivelul doi, Nicole era deja obosită de atâta căţărat. Privi tunelul deschis în partea

cealaltă a coridorului vertical şi luminile ce se zăreau în abisul de sub ea. Dacă nu reuşea saltul, ar fi murit aproape sigur. Nicole era o bună judecătoare a distanţelor şi aprecie că între cele două terase se întindea un gol de circa patru metri. *Patru metri*, murmură în bărbie, *cel mult patru şi jumătate*. *Lăsând loc pentru o marjă de siguranţă, trebuie să sar cinci metri, în costum şi cu rucsacul în spate*.

Îşi aminti o după-amiază de duminică, cu patru ani în urmă la Beauvois, când Genevieve avea zece ani şi priveau împreună la televizor Olimpiada din 2196.

— Mai poţi să sari, Maman? întrebase fetiţa, nereuşind încă să-şi închipuie mama ca pe o campioană olimpică.

Pierre reuşise s-o convingă să o ducă pe Genevieve pe terenul de atletism situat lângă gimnaziul din Luynes. Uitase cum să-şi dozeze triplul salt, dar după treizeci de minute de încălzire şi antrenament, Nicole reuşise o săritură simplă de şase metri şi jumătate în lungime. Genevieve nu se arătase foarte impresionată.

— Mamă, spusese ea în timp ce traversau pe bicicletă câmpurile înverzite spre casă, sora mai mare a lui Danielle poate sări aproape la fel de mult, şi ea nu-i decât studentă.

Amintirea lui Genevieve stârni o tristeţe profundă în sufletul lui Nicole. Tânjea după glasul ei, voia să-i pieptene părul, sau să meargă împreună cu barca pe micul lor heleşteu de lângă Bresme. *Nu preţuim niciodată cum se cuvine timpul pe care-l avem, decât atunci când este prea târziu*.

Nicole coborî în tunelul unde o lăsaseră avianii. Nu va încerca să sară. Era prea periculos. Dacă aluneca…

— Nicole des Jardins, unde naiba eşti?

Nicole înmărmuri auzind chemarea, foarte slabă şi venind de undeva de la mare distanţă. Îşi imaginase oare?

— Nicole, auzi din nou. Era vocea lui Richard Wakefield, fără nicio putinţă de îndoială. Alergă înapoi în coridorul vertical şi vru să strige. *Ba nu*, se răzgândi Nicole. *Asta i-ar trezi*. *Nu-mi trebuie mai mult de cinci minute*. *Pot să sar*…

Şuvoiul de adrenalină îi inunda întreg trupul. Îşi măsură paşii şi sări peste abis fără dificultate. Treptele le urcă cu o viteză incredibilă. Aproape de vârf, auzi iarăşi chemarea lui Wakefield.

— Sunt aici, Richard. Dedesubt, strigă ea. Sub piaţă.

Se întinse spre capac şi încercă să-l mişte. Nu voia să se clintească din loc.

— Porcăria dracului, ţipă ea în timp ce un Richard uluit se învârtea în apropiere.

— Richard, vino aici. Unde îmi auzi vocea. Bate în pământ.

Richard începu să lovească în capac. Strigau unul către celălalt. Zgomotul era asurzitor. De departe de jos, Nicole auzi fâlfâit de aripi. Ridicându-se în coridor, avianii începură să ţipe şi să vocifereze.

— Ajutaţi-mă, strigă la ei Nicole. Arătă cu degetul spre capac. Prietenul meu se găseşte sus.

Richard continua să izbească. Doar cei doi aviani care o descoperiseră pe Nicole în groapa din hambar se apropiară de ea. Se rotiră în jur, bătând din aripi şi ţipând către ceilalţi cinci, aflaţi cu un nivel mai jos. Din câte se părea, creaturile se certau, deoarece avianul negru de catifea îşi întinse de două ori gâtul spre cei de jos, scoţând nişte sunete cumplite.

Capacul se deschise brusc. Richard abia reuşi să-şi recapete echilibrul ca să nu se prăbuşească în gol. Când privi în jos, o văzu pe Nicole şi pe cele două păsări gigantice, dintre care una se repezi drept la el, în vreme ce Nicole se căţăra afară.

— Dumnezeule! exclamă el, nedezlipindu-şi ochii de la zborul avianului.

Nicole era copleşită de bucurie. Se aruncă în braţele lui Wakefield.

— Richard, ah Richard, sunt atât de fericită să te văd. El rânji şi îi întoarse îmbrăţişarea.

— Dacă aş fi ştiut că te vei simţi aşa, aş fi venit mult mai repede.

42. Doi exploratori

— Fă-mă să înţeleg bine. Îmi spui că eşti *singur*? Şi că nu avem nicio modalitate să traversăm Oceanul Cilindric?

Richard încuviinţă din cap. Era prea mult pentru Nicole. Cu cinci minute mai devreme exulta de bucurie. Coşmarul luase în cele din urmă sfârşit. Îşi imaginase întoarcerea pe Pământ, întâlnirea cu tatăl şi fiica ei. Iar acum el îi. spunea…

Se îndepărtă repede şi-şi rezemă capul de una din clădirile din jurul pieţei. Lacrimile i se scurgeau pe obraji, în timp ce dădea frâu liber dezamăgirii. Richard o urmări de la distanţă.

— Îmi pare rău, rosti el.

— Nu e vina ta, replică Nicole după ce îşi regăsi cumpătul. Numai că nu mi-a trecut prin minte că aş putea să întâlnesc un membru al echipajului, şi tot să nu fiu salvată… Se întrerupse. Nu era corect din partea ei să-l facă pe Richard să sufere. Veni lângă el şi se forţă să surâdă. De obicei nu sunt atât de emotivă. Şi în plus ţi-am întrerupt istorisirea. Făcu o pauză pentru a-şi şterge ochii. Îmi povesteai despre rechinii bioţi care urmăreau barca cu motor. I-ai observat abia la jumătatea apei?

— Mai mult sau mai puţin, replică Richard. Dezamăgirea ei îl domolise. Râse nervos. Îţi aduci aminte, la una din simulările noastre am fost criticaţi că nu am

lansat la început în apă o barcă cu pilot automat, doar pentru a ne încredinţa că nu deranjăm cumva „echilibrul ecologic”. Mă rog, la momentul respectiv am considerat sugestia ridicolă. Acum nu mai sunt la fel de sigur. Rechinilor bioţi nu le-a prea păsat de vasele echipajului Newton, dar barca mea cu motor i-a supărat cu certitudine.

Richard şi Nicole se aşezară împreună pe una din cutiile metalice cenuşii împrăştiate în piaţă.

— Am reuşit să-i evit o dată, dar am avut mare noroc, reluă Richard. Când n-am mai avut altă variantă, am sărit pur şi simplu peste bord şi am înotat. Din fericire, barca o urmăreau şi nu pe mine. N-am mai văzut niciunul până ce am ajuns la doar o sută de metri de ţărm.

— De cât timp eşti tu în Rama? întrebă Nicole.

— De vreo şaptesprezece ore. Am plecat de pe Newton la două ore după răsărit. Am pierdut al dracului de mult timp încercând să repar staţia releu de la baza Beta. A fost însă imposibil.

Nicole îi pipăi combinezonul de zbor.

— În afară de păr, nici nu s-ar zice că ai fost ud.

Richard râse.

— Ah, unul din miracolele ţesăturilor moderne. Ai crede că s-a uscat aproape imediat după ce-am schimbat unităţile termice? Şi mie îmi venea greu să-mi închipui că tocmai înotasem douăzeci de minute în apa rece. Se uită la ea. Nicole se relaxa încetul cu încetul. Sunt totuşi surprins, Cosmonaut des Jardins, cum de nu mi-ai pus încă cea mai importantă întrebare. Cum de am ştiut unde te afli?

Nicole îşi scosese scanerul şi citea valorile biometrice ale lui Richard. Totul se găsea în limitele normale, în pofida cumplitei curse de înot. Nu înţelese imediat întrebarea.

— Ştiai unde sunt? zise ea în cele din urmă, ridicând

dintr-o sprânceană. Credeam că pur şi simplu hoinăreai…

— Haide, doamnă. New York-ul e mic, dar nu *atât* de mic. Zidurile astea înconjoară douăzeci şi cinci de kilometri pătraţi. Iar pe legăturile radio nu te poţi baza deloc. Rânji vesel. Să vedem, dacă m-aş fi oprit pe fiecare metru pătrat să-ţi strig numele, ar fi trebuit să te chem de douăzeci şi cinci de milioane de ori. Acordând pentru fiecare chemare zece secunde – timpul necesar cât să aştept un răspuns şi să mă deplasez în următorul careu – ar însemna şase chemări pe minut. Aşadar asta mi-ar fi luat patru milioane de minute, ceea ce este cu puţin peste şaizeci de mii de ore, sau două mii cinci sute de zile terestre…

— Bine, bine, îl întrerupse Nicole, râzând în cele din urmă. Spune-mi cum ai ştiut unde sunt.

Richard se ridică:

— Îmi dai voie? rosti el dramatic, întinzând degetele spre buzunarul de la piept al costumului ei de zbor.

— Bănuiesc că da, răspunse ea, deşi nu-mi imaginez…

Richard îi băgă mâna în buzunar şi-l scoase afară pe Prinţul Hal.

— El m-a condus la tine. Eşti un băiat bun, prinţul meu, deşi pentru o vreme am crezut că m-ai dezamăgit.

Nicole nu pricepea câtuşi de puţin ce spunea Richard.

— Prinţul Hal şi Falstaff sunt prevăzuţi cu balize perechi de semnalizare, explică bărbatul. Emit cincisprezece impulsuri puternice pe secundă. Cu Falstaff amplasat în cortul meu din tabăra Beta şi cu un emiţător echivalent în punctul Alfa, ţi-am determinat poziţia prin triangulaţie. Aşadar ştiam cu precizie unde te afli – cel puţin în raport cu coordonatele *x-y*. Algoritmul meu simplu de urmărire nu fusese proiectat pentru excursii în *z*.

— Deci aşa ar denumi un inginer vizita mea în bârlogul avianilor? întrebă Nicole cu un alt zâmbet pe buze. O excursie în *z*?

— Este unul din modurile de a o descrie.

Nicole clătină din cap.

— Nu ştiu ce să cred despre tine, Wakefield. Dacă cunoşteai într-adevăr unde mă aflam în tot acest răstimp, de ce naiba ai aşteptat atâta…

— Pentru că te-am pierdut, sau am crezut că aşa s-a întâmplat, înainte de a te descoperi… după ce m-am întors să-l recuperez pe Falstaff.

— M-am prostit eu de tot în ultima săptămână, ori explicaţia aceasta abracadabrantă este puţin cam confuză?

Fu rândul lui Richard să râdă.

— Poate că ar trebui să pun mai multă ordine în prezentarea mea. Făcu o pauză. În iunie trecut, am fost extrem de iritat când grupul de ingineri de navigaţie a decis să nu se folosească balizele ca locatoare personale de rezervă. Am argumentat, fără succes din păcate, că ar putea apare situaţii de urgenţă sau împrejurări neprevăzute, în care raportul semnal-zgomot al legăturilor radio obişnuite să se situeze sub nivelul de prag. Aşa că mi-am echipat trei dintre roboţi, pentru orice eventualitate…

Nicole îl studie pe Richard Wakefield în timp ce acesta vorbea. Uitase cât de amuzant şi surprinzător putea să fie. Era convinsă că dacă ar fi pus întrebările corecte, el i-ar fi vorbit pe marginea aceluiaşi subiect o oră întreagă.

— Apoi Falstaff a pierdut semnalul, spunea el. Nu am fost prezent în clipa aceea, deoarece mă pregăteam să vin cu Hiro Yamanaka să vă iau pe tine şi pe Francesca cu elicopterul. Falstaff dispune însă de un mic casetofon şi etichetează temporal toate datele. Când tu nu ai mai apărut, am verificat înregistrarea şi am descoperit că

semnalul încetase brusc.

A revenit pentru scurt timp câteva minute mai târziu, când discutam prin radio, dar imediat după ultima noastră conversaţie a dispărut de-a binelea. Comportamentul mi-a sugerat o defecţiune. Am crezut că Prinţul Hal s-a defectat. După ce Francesca mi-a spus că ai însoţit-o până în piaţă, atunci practic m-am convins că Prinţul Hal…

Nicole nu asculta decât cu una din urechi, însă când auzi numele Francescăi tresări brusc.

— Opreşte-te, îl întrerupse ridicând mâna. Ce-ai zis că ţi-a spus?

— Că aţi părăsit hambarul împreună şi că te-ai despărţit de ea câteva minute mai târziu, să îl cauţi pe Takagishi…

— Asta-i o tâmpenie totală, declară Nicole.

— Adică?

— Este o minciună. O minciună clară şi limpede. Am căzut în groapa de care ţi-am vorbit câtă vreme Francesca se afla acolo, sau la cel mult un minut după plecarea ei. După aceea nu m-a mai văzut.

Richard reflectă o clipă.

— Aşa se explică de ce Falstaff te-a pierdut. Tu ai rămas înăuntru în hambar, iar pereţii au blqpat semnalul. Acum era rândul său să se mire. Dar de ce ar născoci Francesca o asemenea poveste?

Asta aş vrea să ştiu şi eu, îşi zise în sinea ei Nicole. *Înseamnă că l-a otrăvit intenţionat pe Borzov. Altminteri de ce să încerce…*

— S-a întâmplat ceva între voi două? o întrebă Richard, întotdeauna am crezut că observ…

— Probabil gelozie, acţionând din ambele direcţii. Francesca şi cu mine ne situăm la ani lumină depărtare.

— Asta poţi să o spui din nou, chicoti Richard. Mi-am petrecut cea mai mare parte a anului încercând să-ţi

sugerez faptul că te găsesc inteligentă, interesantă şi atractivă. Şi totuşi n-am primit altceva decât un răspuns profesional, politicos şi reţinut. Francesca, pe de altă parte, îşi dă seama imediat numai dacă se întâmplă s-o priveşti într-un anume fel.

— Mai sunt şi alte deosebiri, mai de substanţă, replică Nicole, deloc supărată că Richard îşi manifestase în cele din urmă interesul faţă de ea ca femeie.

Urmă o pauză în conversaţie. Nicole îşi consultă ceasul.

— Nu vreau să mai pierdem timpul discutând despre Francesca Sabatini, spuse ea. Peste o oră se va lăsa iarăşi întunericul şi trebuie să plănuim cum vom scăpa de pe această insulă. Avem de abordat şi alte aspecte… logistice să zicem, precum apa, alimentele şi alte chestiuni de nemenţionat şi care fac izolarea într-o groapă mică să pară suficient de dezgustătoare.

— Am adus un cort portabil – dacă avem nevoie.

— Minunat, replică Nicole, o să-mi aduc aminte atunci când plouă. Întinse automat mâna spre rucsac pentru a lua pepenele-mană, dar nu scoase pachetul. Apropo, Richard, n-ai adus cumva *mâncare* omenească?

Cortul se dovedi trebuincios când fură gata să se culce. Hotărâră să-l întindă pe o latură a pieţei centrale. Nicole se simţea mai în siguranţă în apropierea avianilor. Într-un anume sens îi erau prieteni şi probabil ar fi ajutat-o la nevoie. În plus, reprezentau şi singura lor sursă cunoscută de hrană. Richard şi Nicole de-abia aveau apă şi alimente pentru încă două zile.

Ea nu obiectase la propunerea lui Richard de a împărţi împreună cortul. Galant, el se oferise să doarmă afară „dacă asta te-ar face să te simţi mai bine”, însă cortul se dovedea destul de mare pentru doi saci de dormit, în lipsa altui mobilier. Faptul că stăteau întinşi la o

distanţă de jumătate de metru unul de celălalt, făcea conversaţia uşor de întreţinut. Nicole îi relată amănunţit timpul pe care-l petrecuse singură, omiţând doar partea cu sticluţa verde şi viziunile ulterioare. Era un lucru prea intim pentru a-l împărtăşi altcuiva. Pe Richard îl fascină întreaga povestire, şi se arătă intrigat mai ales de aviani.

— Vreau să zic, cum naiba de-au ajuns aici? începu el ridicându-se pe un cot şi sprijinindu-şi capul de umăr. Din cele ce mi-ai spus, cu excepţia tanculuisantinelă – şi aici sunt de acord cu tine că el constituie o anomalie – nu sunt mai avansaţi decât oamenii preistorici. Ce lovitură ar fi să le descoperim secretul.

Nu poţi renunţa complet la ipoteza că ar fi totuşi bioţi, continuă el, de-abia reţinându-şi entuziasmul. Poate că nu sunt impresionanţi din punct de vedere biologic, dar Iisuse, ca inteligenţă artificială ar constitui ultimul răcnet în domeniu. Se ridică pe saltea. Gândeşte-te numai ce semnificaţie ar avea asta. Trebuie să găsim aceste răspunsuri. Tu eşti lingvistă, poate reuşeşti să înveţi să le vorbeşti.

Nicole era amuzată.

— Ţi-a trecut oare prin minte, Richard, că întreaga noastră discuţie va fi doar academică dacă nimeni nu vine în căutarea noastră?

— De câteva ori. Richard râse şi se întinse iarăşi pe saltea. Ticălosul de Heilmann m-a tras deoparte chiar înainte să mă întorc în Rama şi mi-a spus că „violam toate regulamentele în vigoare” prin acţiunea mea. Mi-a promis că nu vor veni după mine, *indiferent* de circumstanţe.

— Şi atunci de ce te-ai întors?

— Nu sunt complet sigur, zise el încet. Ştiu că voiam să-l iau pe Falstaff şi să văd dacă, prin cine ştie ce minune, nu mai recepţionase alte semnale de la baliza ta. Cred însă că am avut şi alte motive. Misiunea se transforma tot mai

mult în politică în loc de ştiinţă. Îmi era limpede că birocraţii de pe Pământ aveau de gând să abandoneze misiunea, din „raţiuni de securitate”, şi că echipajului i se va interzice să revină pe Rama. Ştiam că discuţiile politice aveau să mai dureze încă o zi sau două. Făcu o pauză. Şi doream să mai arunc o privire la cea mai incredibilă privelişte din viaţa mea.

Nicole rămase tăcută câteva clipe.

— Cu siguranţă nu îţi era teamă, spuse ea blând, deoarece nici acum nu laşi să se vadă vreun semn de frică. Nu te deranjează deloc gândul de a fi lăsat să mori la bordul lui Rama?

— Puţin, răspunse Richard. Dar a muri într-o situaţie captivantă e mai bine decât să trăieşti într-una plictisitoare. Din nou se sprijini în cot. Trei ani am aşteptat această misiune. Am considerat încă de la început că am o şansă reală să fiu selectat în echipaj. Cu excepţia roboţilor şi a lui Shakespeare, în viaţa mea nu mai există altceva decât munca. N-am nici familie şi nici prieteni la care să mă gândesc…

Vocea i se stinse.

— Şi ideea de a mă întoarce înapoi mă sperie la fel de mult ca moartea. Cel puţin Richard Wakefield, cosmonaut pe Newton, are un ţel bine definit. Încercă să mai spună ceva, dar se opri. Se lăsă pe spate şi închise ochii.

43. Psihologie exobiologică

— Şi mai este un motiv ca să nu ne pierdem speranţa, pe care am uitat să-l menţionez seara trecută, declară vesel Richard de îndată ce ea deschise ochii.

Nicole se trezea întotdeauna foarte greu. Chiar şi când era copil. Îi plăcea să-şi savureze ultimul vis, înainte de a înfrunta realitatea dură. Acasă, Pierre şi Genevieve ştiau că nu trebuie, să-i vorbească despre nimic important până ce nu-şi sorbea cafeaua de dimineaţă. Clipi spre

Richard, care îndreptase fascicolul lanternei în spaţiul dintre ei.

— Acest vehicul se îndreaptă în prezent către Pământ, spuse el. Chiar dacă Newton pleacă, mai devreme sau mai târziu s-ar putea să sosească altcineva aici.

— Cum aşa? întrebă Nicole, ridicându-se în capul oaselor.

— În agitaţia de aseară am uitat complet o chestiune foarte importantă, replică Richard. Manevra – bănuiesc că nu ai simţit-o, zăcând inconştientă pe fundul gropii – a pus Rama pe o traiectorie de coliziune cu Pământul. Asta a făcut evacuarea noastră imperativă.

Richard observă că Nicole îl privea ţintă, de parcă el şi-ar fi pierdut minţile.

— Nava se găseşte în continuare pe o hiperbolă faţă de soare, continuă el, dar se îndreaptă cu toată viteza spre Pământ. Impactul va avea loc în douăzeci şi trei de zile.

— Richard, nu-mi plac glumele atât de devreme dimineaţa, spuse Nicole tânjind din tot sufletul după o ceaşcă de cafea. Dacă-ţi consumi energia născocind…

— Nu, nu, o întrerupse el. Sunt foarte serios, crede-mă.

Nicole îşi scoase termometrul de buzunar şi îl verifică.

— Atunci spune-mi, geniul meu ingineresc, de ce temperatura continuă să crească? Dacă ne îndepărtăm de soare, n-ar trebui să scadă?

— Nicole, eşti mai deşteaptă decât atât, scutură Richard din cap. Căldura solară de pe exteriorul lui Rama difuzează foarte lent prin înveliş, şi abia apoi ajunge în interior. Conductivitatea termică este evident foarte mică. Nu mă aştept ca temperatura să atingă valoarea maximă decât peste cel puţin alte două săptămâni.

Nicole îşi reamintea destulă termodinamică pentru a-

şi da seama că Richard avea dreptate. Dar dimineaţa era prea timpurie pentru difuzia termică. Nicole se lupta cu ideea că Rama era în prezent aţintit spre Pământ. Îi ceru lui Richard o înghiţitură de apă. *Ce se întâmplă aici*? *De ce se îndreaptă Rama spre planeta noastră*?

Richard îi ghici gândurile.

— Ar fi trebuit să asculţi discuţiile tâmpite despre motivul pentru care Rama şi-a modificat traiectoria, cât şi despre ce ar putea să întreprindă. Subiectul a fost răsucit pe toate părţile într-o conferinţă de şapte ore.

Râse cu poftă.

— ASI are un angajat, mi se pare un canadian, specializat în psihologie exobiologică. Poţi să crezi aşa ceva? Idiotul ăsta chiar a participat la conferinţă, oferind explicaţii asupra motivelor ramanilor. Richard scutură cu putere din cap. Toţi birocraţii sunt la fel. Scot sufletul din oamenii cu adevărat creatori şi-i transformă în mânuitori de hârtii.

— Care a fost rezultatul conferinţei? întrebă Nicole după o scurtă tăcere.

— Majoritatea celor cu mintea întreagă au considerat că Rama va intra pe o orbită în jurul Pământului, efectuând observaţii pasive de la distanţă. Însă ei au fost în minoritate. După părerea mea, judecata sănătoasă şi logica au luat vacanţă. Chiar David Brown – care, fie vorba între noi, s-a comportat foarte ciudat după ce ne-am întors pe Newton – a fost de părere că există o mare probabilitate ca Rama să se poarte ostil. Apoi şi-a clarificat poziţia afirmând că *nu* va fi de fapt un act ostil, dar că aşa va fi *perceput* de noi.

Din cauza agitaţiei, Richard se ridicase în picioare.

— Ai mai auzit vreodată asemenea caraghioslâcuri? Iar Brown s-a numărat printre cei mai coerenţi vorbitori. Membrilor Consiliului ASI li s-a cerut să aleagă cu ce

scenariu votează. Şi crezi că turma aia de plenipotenţiari au răspuns simplu, prin „cred în varianta A, coliziune cu mari distrugeri şi modificarea climatului”, sau „optez pentru varianta B, orbită terestră cu intenţii belicoase”? Pe dracu’! Fiecare a trebuit să ţină un discurs. Doctorul ăla ciudat, Alexander, care ţi-a pus toate întrebările după briefingul biometric din noiembrie – a pierdut cincisprezece minute explicând cum existenţa lui Rama dezvăluise o fisură în structura organizatorică a Agenţiei. De parcă i-ar fi păsat cuiva! Richard se aşeză din nou îngropându-şi faţa în mâini. Totul a fost incredibil!

Nicole se trezise acum de-a binelea.

— Judecând după iritarea ta, deduc că n-ai fost de acord cu părerea generală, spuse ea ridicându-se pe saltea.

Richard încuviinţă din cap.

— Aproape trei sferturi din numerosul grup participant la conferinţă – toţi cosmonauţii de pe Newton şi cea mai mare parte a oamenilor de ştiinţă şi a directorilor ASI – au fost convinşi că manevra lui Rama va fi dăunătoare într-un fel sau altul pentru Pământ. Aproape toţi s-au axat pe aceeaşi idee. Având în vedere că prima navă ne-a ignorat pare-se total, modificarea traiectoriei lui Rama II, în scopul unui rendez-vous cu Pământul, indică faptul că această navă spaţială funcţionează pe alte principii. Sunt desigur de acord cu această concluzie, dar nu reuşesc să pricep de ce fiecare consideră acţiunea lui Rama ca obligatoriu ostilă. Mie mi se pare la fel de probabil ca extratereştrii să fie împinşi de curiozitate, ori chiar de dorinţa de a fi binefăcătorii noştri într-un anume fel. Inginerul britanic făcu o pauză să-şi adune gândurile.

— Francesca spune că sondajele de opinie de pe Terra indică că marea majoritate a oamenilor obişnuiţi, aproape nouăzeci la sută după estimările ei, sunt îngroziţi

de apropierea lui Rama. Ei cer ca politicienii să ia măsuri.

Richard desfăcu închizătoarea cortului şi păşi în piaţa întunecată. Îndreptă în joacă lumina lanternei pe octaedru.

— La o a doua întrunire, optsprezece ore mai târziu, s-a decretat că echipajul de pe Newton nu va mai intra iarăşi în Rama. Din punct de vedere tehnic, eu nu am încălcat acest ordin, deoarece am părăsit Newton-ul înainte de comunicatul oficial. Era însă evident că ordinul se află pe drum.

— În vreme ce liderii planetei noastre discută cum vor proceda cu o navă spaţială de mărimea unui asteroid, aţintită exact spre ei, tu şi cu mine avem de rezolvat o problemă mult mai concretă, declară Nicole apropiindu-se de Richard. Reuşi să zâmbească slab. Trebuie să traversăm Oceanul Cilindric. Facem puţină explorare cât stăm de vorbă?

Richard îndreptă fascicolul de lumină spre fundul gropii. Pepenele era uşor de identificat, în schimb nu acelaşi lucru se putea spune despre piesele metalice din grămada de jos.

— Deci alea sunt piesele de rezervă ale unui biot centiped?

Nicole aprobă din cap. Îngenuncheaseră unul lângă altul pe marginea cavităţii.

— Chiar şi la lumina zilei, baza gropii rămâne în umbră. Trebuia să mă asigur că nu privesc corpul lui Takagishi.

— Ce mult mi-ar plăcea să văd un centiped reparându-se. Richard se ridică şi se apropie de un perete al hambarului. Ciocăni. Iar specialiştii în materiale de construcţii ar înnebuni după aşa ceva. Undele radio sunt ecranate din ambele părţi, iar de afară nu se vede nimic înăuntru. Totuşi, peretele devine transparent atunci când eşti de partea cealaltă. Se întoarse spre Nicole. Ia

bisturiul. Să vedem dacă reuşim să tăiem o bucată.

Nicole încerca să hotărască dacă era necesar ca unul din ei să coboare în groapă pentru a recupera pepenele. N-ar fi trebuit să fie prea dificil, cu condiţia ca firul de sutură să reziste. În cele din urmă, scoase bisturiul din trusă şi se apropie de Richard.

— Nu sunt sigură dacă ar trebui să facem asta. Nicole ezită înainte de a atinge peretele cu bisturiul. În primul rând, instrumentul s-ar putea deteriorara şi e posibil să mai avem nevoie de el. În al doilea rând, hmm, să nu fie considerat cumva un act de vandalism.

— Vandalism? întrebă el retoric, aruncându-i o privire curioasă. Ce idee homocentrică! Ridică din umeri şi se îndreptă spre capătul construcţiei. N-are importanţă, probabil că ai dreptate în ce priveşte bisturiul.

Richard introdusese o serie de date în computer şi studia micul monitor în clipa când Nicole se opri alături de el.

— Tu şi Francesca stăteaţi pe undeva pe aici, corect? Nicole răspunse afirmativ. Apoi te-ai întors în hambar să te uiţi într-una din gropi?

— Am mai discutat problema o dată, de ce mă întrebi din nou? replică Nicole.

— Cred că Francesca te-a văzut căzând şi intenţionat ne-a indus în eroare spunându-ne că ai plecat în căutarea profesorului nostru japonez. Nu dorea să te găsească cineva.

Nicole îl privi ţintă pe Richard.

— Sunt de acord, răspunse ea încet. Dar de ce crezi *tu* că aşa s-au petrecut lucrurile?

— E singura explicaţie care stă-n picioare. Am avut o întâlnire bizară cu ea, chiar înainte să revin aici. A intrat la mine în cameră sub pretextul unui interviu, chipurile să explic de ce voiam să mă întorc pe Rama. Când l-am

menţionat pe Falstaff şi baliza ta de navigaţie, a oprit camera video. A devenit brusc animată, interesându-se de o mulţime de detalii tehnice. Înainte de a pleca, mi-a declarat că e convinsă că niciunul dintre noi n-ar fi trebuit să pună piciorul în Rama. Mai mai să cred că mă va implora să nu mă întorc.

Înţeleg că nu voia să descopăr că te-a abandonat în groapă, reluă Richard după o scurtă pauză. Ceea ce nu pot să înţeleg e de ce te-a lăsat acolo de la bun început.

— Îţi aminteşti noaptea când mi-ai explicat de ce nu au funcţionat sistemele de protecţie ale lui ROşur? întrebă Nicole după o clipă de gândire. Tot atunci v-am întrebat pe tine şi pe János dacă l-aţi văzut cumva pe generalul Borzov…

Întorcându-se spre piaţa centrală şi cortul amplasat acolo, Nicole petrecu cincisprezece minute explicându-i lui Richard întreaga sa ipoteză despre conspiraţie. Îi vorbi de contractul mass-media, de medicamentele pe care Francesca le administrase atât lui David Brown cât şi lui Reggie Wilson, şi despre raporturile sale proprii cu principalii protagonişti. Nu-i pomeni nimic de cubul primit de la Henry. Richard fu de acord că probele erau covârşitoare.

— Deci crezi că te-a părăsit ca să nu fie demascată?

Nicole încuviinţă din cap, iar Richard fluieră.

— Acum totul se potriveşte. Mi-a fost clar că Francesca conducea spectacolul când ne-am întors pe Newton. Atât Brown cât şi Heilmann primeau ordine de la ea. Îşi trecu un braţ în jurul umerilor lui Nicole. N-aş vrea s-o am duşman pe femeia asta. E limpede că n-are niciun fel de scrupule.

44. Un alt bârlog

Richard şi Nicole aveau de rezolvat probleme mai importante decât chestiunea Francescăi. După ce se

întoarseră în piaţa centrală, descoperică că le dispăruse cortul. Bătăile repetate în acoperişul avianilor rămaseră rară răspuns. Precaritatea situaţiei le deveni limpede amândurora.

Richard era tot mai morocănos şi necomunicativ. Se scuză faţă de Nicole, spunându-i că personalitatea sa îl făcea să se închidă în sine în momentele de nesiguranţă. Câteva ceasuri nu se dezlipi din faţa computerului, întrerupându-se din lucru doar pentru a-i pune lui Nicole întrebări referitoare la geografia New York-ului.

Nicole se întinsese pe sacul de dormit, cu gândul la traversarea înot a Oceanului Cilindric. Nu era o înotătoare excepţională. La antrenamente avusese nevoie cam de cincisprezece minute pentru a înota un kilometru, şi asta se petrecuse într-o piscină cu apă liniştită. Pentru a traversa oceanul, ar fi trebuit să parcurgă cinci kilometri în ape reci şi agitate. Şi era posibil să fie însoţită şi de creaturi simpatice precum bioţii rechini.

Un bărbat vesel şi gras de douăzeci de centimetri înălţime îi întrerupse meditaţia.

— N-ai vrea să bei ceva, frumoasă fetişcană? o întrebă Falstaff. Nicole se rostogoli şi-l studie de aproape. Robotul ţinea în mână o cană burduhănoasă, cu un lichid din care sorbi cu nesaţ, vărsând o parte pe barbă. Se şterse cu mâneca şi sughiţă zgomotos. Şi dacă nu vrei nimica de băut, rosti el cu un puternic accent britanic, băgându-şi mâna în pantaloni, atunci poate că bătrânu' Sir John te-ar putea învăţa câte ceva în aşternut. Faţa lui micuţă devenise în mod clar pofticioasă. Grosolană, dar foarte caraghioasă.

Nicole râse. La fel şi Falstaff.

— Şi nu doar că sunt isteţ, rosti robotul, dar fac şi pe alţii să se simtă bine.

— Ştii, îi spuse Nicole lui Richard, care urmărea

scena de la câţiva metri, dacă te plictiseşti vreodată să fii astronaut, ai putea să faci milioane cu jucării pentru copii.

Richard se apropie şi-l ridică pe Falstaff. Îi mulţumi lui Nicole pentru compliment.

— Aşa cum văd eu lucrurile, avem trei opţiuni, spuse el foarte serios. Să traversăm înot oceanul, să explorăm oraşul pentru a vedea dacă putem găsi destul material pentru o barcă, ori să aşteptăm aici până vine cineva. Nu sunt prea optimist în privinţa nici uneia dintre aceste variante.

— Atunci, ce sugerezi?

— Propun un compromis. După ce se luminează, haide să cercetăm zonele cheie ale oraşului, în special cele trei piaţete, şi să vedem dacă nu descoperim ceva care să ne ajute să înjghebăm o barcă. Vom aloca o zi ramană, poate două, acestei explorări. Dacă nu descoperim nimic, traversăm înot. Nu am încredere într-o eventuală echipă de salvare.

— Mi se pare corect. Dar aş vrea să facem altceva întâi. Nu avem multă mâncare, aşa că m-aş simţi mai liniştită dacă vom scoate din groapă pepenele-mană pentru început. În acest fel, ne punem la adăpost de surprize neplăcute.

Richard fu de acord că asigurarea rezervei de alimente constituia o acţiune prudentă. În schimb, nu-i surâdea ideea utilizării din nou a firului de sutură.

— Ai avut noroc în multe privinţe, declară el. Nu numai că firul nu s-a rupt, dar nici n-a alunecat de pe brâul pe care l-ai confecţionat. Şi cu toate acestea, ţi-a tăiat complet mănuşile în două locuri şi aproape că a trecut şi prin materialul brâului.

— Ai altă idee?

— Corzile plasei, răspunse Richard. Ar trebui să fie perfecte, cu condiţia să le putem obţine. Atunci eu aş

coborî, ferindu-te de…

— Greşit, îl întrerupse Nicole. Îi zâmbi. Cu tot respectul, Richard, nu-i momentul prielnic să faci pe tipul macho. Folosirea plasei este o idee grozavă. Însă eşti prea greu. Dacă se întâmplă ceva, nu voi fi niciodată în stare să te trag sus. Îl bătu pe umăr. Şi în plus, sper să nu-ţi rănesc vanitatea, dar dintre noi doi, probabil eu sunt mai atletică.

Richard simulă mândria rănită.

— Şi cum rămâne cu tradiţia? Bărbatul trebuie să dea întotdeauna dovadă de rezistenţă fizică şi agilitate. Nu-ţi aduci aminte de desenele animate din copilărie?

Nicole râse din toată inima.

— Da, dragul meu, numai că tu nu eşti Popeye, iar eu nu-s Olive Oyl.

— Nu-s sigur că am să rezist, rosti el, scuturând capul cu putere. Să descopăr la vârsta de treizeci şi patru de ani că nu sunt Popeye… Ce lovitură dată eului meu, continuă el strângând-o uşurel pe Nicole la piept. Ce spui? Mai dormim câteva ore până mâine dimineaţă?

Niciunul dintre ei nu reuşi să adoarmă. Rămaseră cufundaţi în gânduri, întinşi alături în sacurile de dormit aşezate în piaţă. Nicole îl auzi pe Richard foindu-se.

— Şi tu eşti treaz? şopti ea.

— Mda. Am numărat personajele shakespeariene fără succes. Trecusem deja de o sută.

Nicole se ridică într-un cot şi îşi privi însoţitorul.

— Spune-mi, Richard, de unde vine pasiunea asta pentru Shakespeare? Ştiu că ai crescut în Stratford, însă îmi vine greu să-mi închipui cum un inginer ca tine, îndrăgostit de computere, calcule şi şmecherii electronice, s-a lăsat fascinat de un dramaturg.

— Terapistul meu mi-a zis că e un „impuls de escapism”, replică Richard câteva secunde mai târziu. Întrucât nu-mi plăcea lumea reală, nici oamenii din ea, mi-

am creat eu singur o lume. Doar că nu am construit una de la zero, ci am prelungit minunatul univers deja realizat de un geniu.

Shakespeare a fost Dumnezeul meu, continuă el după o scurtă pauză. Pe la nouă sau zece ani, obişnuiam să mă opresc în parcul de lângă Avon – cel aflat în apropierea teatrelor, cu statuile lui Hamlet, Falstaff, Lady Macbeth şi a Prinţului Hal – şi petreceam orele după amiezii compunând alte povestiri despre personajele mele favorite. În acest fel amânam cât mai mult întoarcerea acasă. Mi-era groază să fiu în preajma tatălui meu… Nu ştiam niciodată ce avea de gând să mai facă…

Dar nu vrei să asculţi aceste lucruri, se întrerupse singur. Fiecare are amintiri dureroase din copilărie. Să discutăm despre altceva.

— Să discutăm despre ceea ce simţim, replică Nicole, surprinzându-se chiar pe sine însăşi. Lucru pe care nu-l fac aproape niciodată, adăugă cu voce slabă.

Richard se răsuci şi se uită în direcţia ei. Întinse mâna încetişor, iar ea îi prinse degetele într-ale ei.

— Tata lucra la Căile Ferate Britanice. Era un bărbat foarte deştept, însă stângaci în societate; a avut greutăţi în a-şi găsi o slujbă după ce a terminat universitatea în Sussex. Timpurile erau încă dificile. Economia de-abia începuse să se redreseze după Marele Haos…

Când mama i-a spus că este însărcinată, responsabilitatea l-a copleşit. Căuta o poziţie mai sigură, mai bună. Întotdeauna obţinuse rezultate mari la teste, iar guvernul forţase monopolurile din transport, inclusiv sistemul căilor ferate, să angajeze personalul conform punctajelor de la teste. Aşa că tatăl meu a ajuns director de trafic la Stratford.

Îşi ura slujba. Era plicticoasă şi monotonă, complet nepotrivită pentru un absolvent cu distincţie. Mama mi-a

povestit că s-a străduit să obţină şi alte posturi când eram foarte mic, însă într-un fel sau altul dădea greş la interviuri. Mai târziu, după ce eu am mai crescut, a încetat până să şi încerce. Stătea acasă şi se plângea. A început să bea. Şi să ne facă zile negre amândurora.

Urmă o tăcere lungă. Richard se lupta din greu cu demonii copilăriei sale. Nicole îl strânse de mână.

— Îmi pare rău, şopti ea.

— Şi mie mi-a părut, replică Richard cu glasul uşor voalat. Eram doar un puşti cu un incredibil simţ de a se minuna şi cu dragoste de viaţă. Veneam acasă entuziasmat de orice lucru nou, povesteam ce se întâmplase la şcoală, iar tatăl meu se mulţumea să mârâie.

La opt ani, m-am întors de la şcoală mai devreme şi m-am certat cu el. Era ziua lui liberă şi băuse, ca de obicei. Mama ieşise după cumpărături. Nu-mi amintesc de la ce a pornit totul, dar ştiu că i-am spus că nu avea dreptate în privinţa unui flecuşteţ. Când a văzut că persistam în a-l contrazice, m-a lovit brusc în nas cu toată forţa. M-am izbit de zid, iar din nasul rupt mi-a ţâşnit sângele. De atunci şi până la paisprezece ani, când am început să simt că eram în stare să mă apăr, n-am mai intrat niciodată în casa aceea până nu mă asiguram mai întâi că mama se afla înăuntru.

Nicole încercă să-şi imagineze un adult lovind un copil de opt ani. *Ce fel de fiinţă umană poate sfărâma nasul propriului fiu*? se întrebă ea.

— Am fost mereu foarte timid, convingându-mă singur că moştenisem stângăcia tatălui meu, spunea Richard. Aşa că n-aveam mulţi prieteni de vârsta mea, dar tot tânjeam după relaţii umane. O privi pe Nicole şi făcu o pauză, rememorându-şi amintirile. Mi-am făcut prieteni din personajele lui Shakespeare. Îi citeam piesele în fiecare după amiază în parc şi mă cufundam în lumea sa

închipuită. Chiar învăţasem pe de rost scene întregi. Apoi, pe drumul spre casă vorbeam cu Romeo, sau Ariel, sau Jaques.

Lui Nicole nu-i fu greu să vizualizeze restul povestirii lui Richard. *Mi te închipui ca adolescent*. *Singuratic, stângaci, reţinut din punct de vedere emoţional*. *Obsesia ta pentru Shakespeare ţi-a oferit o evadare din faţa durerii*. *Teatrele se găseau în apropierea casei tale*. *Ţi-ai văzut prietenii luând viaţă pe scenă*.

Pradă unui impuls brusc, Nicole se aplecă şi-l sărută uşor pe obraz.

— Mulţumesc pentru că mi-ai povestit, zise ea.

De îndată ce se lumină, se îndreptară spre plasa întinsă între zgârie-nori. Nicole fu surprinsă să descopere că tăieturile practicate pentru a elibera avianul erau acum reparate. Plasa arăta ca nouă.

— Un biot de întreţinere a trecut evident pe aici, comentă Richard, fără a se mai lăsa impresionat de minunăţiile la care era martor.

Tăiară câteva bucăţi lungi de coardă şi porniră spre hambar. Pe drum, Richard testă elasticitatea materialului, descoperind că se întindea cu aproximativ cincisprezece la sută, după care revenea la dimensiunea iniţială, deşi uneori fenomenul se producea lent. Intervalul varia semnificativ, depinzând de durata de timp a aplicării forţei de întindere. Richard începuse să examineze structura internă a corzii când ajunseră la hambar.

Nicole nu pierdu nicio clipă. Legă un capăt al frânghiei de un obiect aflat în imediata vecinătate a hambarului şi-şi dădu drumul încet de-a lungul peretelui. Sarcina lui Richard era să vegheze să nu se întâmple ceva neprevăzut, fiind de asemenea pregătit în caz de urgenţă. Ajunsă pe fundul cavităţii, Nicole fu scuturată de un fior amintindu-şi cât de neajutorată se simţise în acelaşi loc cu

câteva zile mai devreme. Revenindu-şi însă repede, introduse un soi de mâner, confecţionat cu ajutorul câtorva ustensile din trusa medicală, în interiorul pepenelui, legându-l apoi de rucsacul din spate. Urcuşul decurse fără niciun fel de problemev

— Rezolvat, zâmbi ea întinzându-i lui Richard pepenele-mană. Continuăm cu planul A?

— ’nţeles, spuse el. Acum ştim de unde vor veni următoarele noastre zece mese.

— Nouă, îl corectă Nicole cu un hohot de râs. Am reevaluat estimarea după ce te-am văzut mâncând de câteva ori.

Porniră rapid din hambar spre piaţa vestică. Traversară în zigzag zona deschisă, cercetând cu atenţie aleile înguste din împrejurimi, dar nu descoperiră nimic care să-i ajute la construirea unei bărci. Richard se întâlni totuşi cu un centiped biot; pe la jumătatea operaţiunii lor de căutare, unul pătrunsese în piaţă şi se deplasase în diagonală. Richard făcuse tot posibilul pentru a-l determina să se oprească, inclusiv să i se aşeze înainte sau să-l ciocănească în cap. Nu avusese succes. Nicole râdea în momentul în care Richard se întoarse lângă ea, puţin frustrat.

— Centipedul ăla e absolut inutil, se plânse el. La ce dracu’ foloseşte? Nu transportă nimic. N-are niciun fel de senzori. Pur şi simplu se plimbă voios pe aiurea.

— Tehnologia unei specii extraterestre avansate nu poate fi discernută de magie, îi aminti ea unul din citatele sale preferate.

— Dar blestematul acela de centiped n-are nimic magic în el, replică Richard oarecum supărat de veselia ei. E chiar tâmpit de-a binelea!

— Şi ce-ai fi făcut dacă se oprea? se interesă Nicole.

— Cum, l-aş fi examinat, bineînţeles, ce altceva să

fac?

— Cred că-i mai bine să ne concentrăm eforturile în alte direcţii, replică Nicole. Nu-mi imaginez cum ne-ar ajuta un centiped biot să plecăm de pe insulă.

— Mă rog, declară Richard un pic prea brusc, îmi pare evident că am abordat complet greşit problema. Nu vom găsi nimic folositor la suprafaţă. Bioţii o curăţă probabil regulat. Ar trebui să căutăm o altă intrare în subteran, ceva asemănător cu bârlogul avianilor. Radarul multispectral ne va identifica locurile unde terenul nu este solid.

Le luă mult timp ca să descopere a doua deschizătură, deşi ea nu se afla la mai mult de două sute de metri de centrul pieţei. Richard şi Nicole se dovediseră din cale-afară de restrictivi în primele cercetări. După o oră totuşi, ajunseră la concluzia că terenul de sub piaţă era peste tot solid. Îşi lărgiră aria cercetărilor, incluzând străzile şi aleile alăturate, până la bulevardele concentrice. Într-o fundătură încadrată din trei părţi de zgârie-nori descoperiră un alt capac în mijlocul drumului. Nu era deloc camuflat. Avea aceleaşi dimensiuni ca şi cel aflat deasupra avianilor, un dreptunghi cu lungimea de zece metri şi lăţimea de şase.

45. Nikki

— Crezi că acoperământul avianilor se deschide în acelaşi fel? întrebă Nicole după ce Richard cercetase cu mare grijă împrejurimile, descoperind pe una din clădiri o placă vizibil nelalocul ei. Apăsarea ei dusese la deschiderea capacului.

— Probabil. Va trebui să ne întoarcem şi să verificăm.

— Atunci locurile astea nu sunt foarte sigure, zise Nicole. Amândoi se întoarseră pe alee şi îngenunchează pentru a privi în deschizătură. O rampă largă, abruptă, începea chiar de sub ei şi dispărea undeva în întunericul

de dedesubt. Nu se zăreau decât primii zece metri ai cavităţii.

— Seamănă cu una din acele parcări străvechi, remarcă Richard. Păşi pe rampă. Pare chiar să fie ciment.

Nicole îl privi coborând. După ce capul îi ajunse sub nivelul străzii, bărbatul se întoarse şi o întrebă:

— Nu vii? îşi aprinsese lanterna şi îndreptase fasciculul pe o mică treaptă la câţiva metri dedesubt.

— Richard, cred că ar trebui să discutăm puţin. Nu vreau…

— Aha! exclamă el. De îndată ce piciorul îi atinsese prima treaptă, o serie de lumini se aprinseseră automat, iluminând următoarea porţiune a drumului. Rampa se foarfecă, coborând mai jos, strigă Richard. Arată identic cu cealaltă. Se răsuci din nou şi dispăru din raza vizuală a lui Nicole.

— Richard, strigă Nicole oarecum exasperată. Opreşte-te un pic! Trebuie să discutăm ce facem mai departe.

Câteva clipe mai târziu, faţa surâzătoare a lui Richard apăru la suprafaţă. Cei doi astronauţi analizară opţiunile pe rare le aveau. Nicole insistă să rămână afară, în New York, chiar dacă Richard îşi relua investigaţiile. Cel puţin era în stare astfel să garanteze că acoperământul nu se va închide, în vreme ce ea îi vorbea, Richard aştepta pe prima terasă a subteranului, cercetând zona înconjurătoare. Pereţii erau din acelaşi material descoperit de Nicole în bârlogul avianilor. Benzi luminoase, nu foarte diferite de neoanele terestre, se întindeau de-a lungul lor pentru a ilumina calea.

— Dă-te la o parte! strigă Richard la mijlocul propoziţiei.

Uluită la început, Nicole făcu câţiva paşi înapoi.

— Mai departe, îl auzi strigând din nou. Nicole se

opri lângă una din clădirile înconjurătoare.

— E destul de departe? ţipă ea, şi simultan capacul porni să alunece, acoperind deschizătura. Nicole alergă încercând să-l oprească, dar placa se dovedi prea grea. Richard! mai apucă să strige, în vreme ce groapa dispărea cu totul.

Nicole bătu cu pumnii în capac, reamintindu-şi propriile sentimente de frustrare când se trezise prizonieră în adăpostul avianilor. Reveni în fugă la clădirea în peretele căreia se găsea încastrat dispozitivul de deschidere a trapei şi-l apăsă repetat. Nu se întâmplă nimic. Se scurse aproape un minut; Nicole se nelinişte tot mai tare. Alergă în stradă îşi strigă colegul.

— Sunt chiar aici, sub capac, răspunse el făcând-o pe Nicole să răsufle uşurată. Am descoperit o altă placă lângă prima terasă şi am apăsat-o. Cred că ea comandă deschiderea şi închiderea capacului, însă s-ar putea să fie prevăzută cu un circuit de temporizare. Dă-mi câteva minute. Nu încerca să deschizi trapa. Şi nu sta prea aproape.

Nicole se îndepărtă şi aşteptă. Richard avea dreptate. Câteva minute mai târziu, capacul se deschise iar el ieşi dinăuntru, cu un rânjet larg întipărit pe faţă.

— Vezi, ţi-am spus să nu-ţi faci griji… Ce-ai zice să luăm prânzul? rosti Richard.

Coborând panta, Nicole auzi sunetul familiar al apei curgătoare, într-o încăpere mică situată la vreo douăzeci de metri de prima treaptă, descoperiră o cisternă identică cu cea din bârlogul avianilor. Îşi umplură amândoi bidoanele cu o apă proaspătă şi delicioasă la gust.

Din cameră nu porneau niciun fel de tunele orizontale, ci doar o altă rampă, conducând în jos încă cinci metri. Fasciculul lanternei lui Richard se plimbă lent pe pereţii sălii.

— Uite aici, Nicole, spuse el indicând cu degetul o uşoară variaţie în materialul de construcţie. Se arcuieşte până în cealaltă parte.

Ea urmări raza de lumină descriind un arc lung pe perete.

— Se pare că au existat cel puţin două faze distincte de construcţie.

— Exact, replică el. Poate că şi aici au existat tuneluri orizontale, cel puţin iniţial, după care au fost zidite. Niciunul din ei nu mai scoase o vorbă în timp ce continuau coborârea. Rampele erau identice. De câte ori Richard şi Nicole păşeau pe o terasă nouă, următoarea rampă era automat iluminată.

Se găseau la aproximativ cincizeci de metri de suprafaţă când tavanul urcă brusc, iar rampa se sfârşi într-o cavernă largă. Podeaua circulară avea un diametru de vreo douăzeci şi cinci de metri. Patru tuneluri întunecate, înalte de cinci metri şi dispuse la distanţe egală, la nouăzeci de grade în jurul pereţilor circulari, porneau din cavernă.

— Ala bala portocala? întrebă Richard.

— Eu aş alege portocala, replică Nicole îndreptându-se spre unul din tuneluri. La câţiva metri de intrare, luminile din prima porţiune a culoarului se aprinseră.

De astă dată, fu rândul lui Richard să ezite. Privi cu atenţie înăuntru şi introduse o serie de informaţii în computer.

— Nu ţi se pare că se curbează uşor spre dreapta? Observi, acolo unde se termină zona luminată?

Nicole încuviinţă. Se uită peste umărul lui Richard pentru a-şi da seama ce făcea acesta.

— Întocmesc o hartă, răspunse el la întrebarea ei mută. Thescu avea un fir de aţă, Hans şi Greta firimituri de pâine. Noi i-am întrecut. Nu-i aşa că aceste computere

sunt minunate?

Nicole zâmbi.

— Deci, ce părere ai? Ne aşteptăm la un Minotaur, sau la o casă de turtă dulce, cu o vrăjitoare haină înăuntru?

Ar fi bine să avem aşa noroc, gândi Nicole. Frica o cuprindea tot mai mult pe măsură ce înaintau în tunel. Îşi aminti cumplitul moment de teroare trăit în groapa din hambar, în clipa în care văzuse pentru prima dată avianul rotindu-se deasupra, cu ciocul şi ghearele îndreptate către ea. Un fior rece îi scăldă întreg trupul. *Iată că sentimentul rău prevestitor mă încearcă iarăşi*, îşi zise ea. Se opri.

— Richard, nu-mi place aici. Să ne întoarcem…

Auziră zgomotul amândoi în acelaşi timp. Fără nicio îndoială, venea *din spatele* lor, din vecinătatea cavernei circulare pe care tocmai o părăsiseră. Suna asemeni unor perii tari frecate pe metal.

Richard şi Nicole se strânseră unul în celălalt.

— E acelaşi sunet auzit de mine în prima noapte petrecută pe Rama, când ne aflam pe zidurile New York-ului, şopti Richard.

În spate, culoarul se arcuia uşor spre stânga. Privind într-acolo, observară că luminile erau stinse până la limita vizibilităţii lor. Totuşi, când auziră sunetul a două oară, câteva lămpi se aprinseră aproape simultan în depărtare, indicând că ceva se găsea aproape de intrarea în tunel.

Nicole ţâşni ca o săgeată. Parcurse următorii două sute de metri în treizeci de secunde, în ciuda combinezonului de zbor şi a rucsacului. Abia apoi se opri şi-l aşteptă pe Richard. Niciunul din ei nu mai auzi nimic, iar adâncul culoarului rămase cufundat în beznă.

— Îmi pare rău, rosti Nicole după ce Richard o ajunse din urmă. Am intrat în panică. Cred că stau de prea mult timp în lumea asta minunată şi străină.

— Iisuse, replică Richard încruntând din sprâncene. N-am mai văzut pe cineva alergând aşa de repede. Încruntarea i se preschimbă în zâmbet. Să nu-ţi fie ruşine, Nikki; şi mie mi-a fost cumplit de frică, explică el. Dar parcă am încremenit.

Nicole continuă să respire adânc şi îl privi ţintă.

— Cum mi-ai spus? întrebă ea oarecum pusă pe război.

— Nikki, repetă el. Mi s-a părut momentul potrivit să-ţi dau un nume special, numai al meu. Nu îţi place?

Nicole rămase fără glas zece secunde întregi. Mintea îi rătăcea la milioane de kilometri şi cincisprezece ani distanţă, într-un apartament de hotel din Los Angeles, în vreme ce trupul ei trăia val după val de plăcere.

— A fost extraordinar, Nikki, minunat, declarase prinţul mai târziu. În noaptea aceea, cu cincisprezece ani în urmă, îi ceruse lui Henry să nu-i spună niciodată Nikki, deoarece apelativul semăna prea mult cu numele unei dansatoare durdulii, ori cu al unei târfe.

Richard îi pocnea din degete în faţa ochilor.

— Alo, alo. E cineva acasă?

Buzele lui Nicole se relaxară într-un surâs.

— Bineînţeles, Richard, Nikki e perfect – atâta timp cât nu-l foloseşti mereu.

Continuară să înainteze încet prin tunel.

— Aşadar, unde îţi fugiseră gândurile? se interesă Richard.

Undeva unde nu-ţi pot spune niciodată, gândi Nicole.

Deoarece fiecare dintre noi este suma evenimentelor trăite. *Numai cei foarte tineri nu au trecut*. *Noi ceilalţi suntem nevoiţi să trăim cu problemele noastre*. Îşi strecură braţul sub cel al lui Richard. *Şi să avem bunul simţ de a şti când trebuie păstrate numai pentru noi*.

Tunelul părea fără de sfârşit. Richard şi Nicole

aproape se hotărâseră să se întoarcă, când ajunseră la un pasaj situat în dreapta. Fără ezitare, păşiră înăuntru. Luminile se aprinseră numaidecât. În interiorul sălii, pe peretele enorm din stânga se aflau douăzeci şi cinci de obiecte plate, dreptunghiulare, dispuse în cinci şiruri a câte cinci. Peretele opus era gol. La câteva secunde după ce pătrunseră înăuntru, cei doi cosmonauţi auziră un sunet ascuţit, de înaltă frecvenţă, venind parcă din tavan. Tresăriră brusc, dar se relaxară observând că sunetul continua, fără ca ei să aibă parte de alte surprize.

Ţinându-se de mână, păşiră spre capătul încăperii lungi şi înguste. Obiectele de pe pereţi erau fotografii, cele mai multe uşor de recunoscut ca fiind luate de undeva din interiorul lui Rama. Marele octoedru de lângă piaţa centrală apărea în câteva din ele. Restul reprezentau imagini ale zgârie-norilor din New York şi vederi de ansamblu, supraangulare, ale interiorului lui Rama.

Trei dintre fotografii îl atraseră ca un magnet pe Richard. Prezentau bărci curbate aerodinamic tăind Oceanul Cilindric în lung şi-n lat; într-una din fotografii, un val uriaş era gata să se prăbuşească peste un vas mai mare.

— De aşa ceva avem nevoie, exclamă el entuziasmat. Dacă descoperim unul dintre vase, necazurile noastre i-au sfârşit.

Ţiuitul de deasupra lor continuă cu puţine modulaţii. Un spot de lumină se muta de la o fotografie la alta, ori de câte ori sunetul înceta. Nicole şi Richard traseră cu uşurinţă concluzia că se aflau într-un muzeu; în rest nu puteau fi siguri de nimic. Nicole se aşeză, sprijinindu-se de unul din pereţi.

— Nu prea sunt în largul meu, zise ea. Mă simt depăşită.

Richard se aşeză alături.

— Şi eu. Iar eu unul abia am sosit în New York. Aşa că îmi închipui ce trebuie să simţi.

Rămaseră tăcuţi o clipă.

— Ştii ce mă deranjează cel mai mult? întrebă Nicole încercând să-şi justifice sentimentul de neputinţă. Cât de puţin îmi înţelegeam propria ignoranţă. Înainte de a pleca în expediţie, credeam că ştiu relaţia dintre cunoştinţele mele şi cele ale umanităţii. Însă ceea ce-i copleşitor cu această misiune este cât de mic pare întregul domeniu al cunoştinţelor umane, vizavi de ceea ce s-ar putea cunoaşte. Gândeşte-te puţin, suma a tot ceea ce ştiu sau vor şti fiinţele omeneşti, poate nu-i decât un fragment infim al Enciclopediei Galactice…

— *Este* înfricoşător, o întrerupse entuziasmat Richard. Dar şi palpitant, în acelaşi timp… Uneori, într-o librărie ori o bibliotecă, sunt copleşit de câte lucruri nu cunosc. Atunci mă cuprinde o dorinţă uriaşă să citesc toate acele cărţi, una câte una. Imaginează-ţi cum ar fi să stai într-o *adevărată* bibliotecă, care cuprinde cunoştinţele tuturor speciilor din univers… Numai gândul mă face să ameţesc.

Nicole se întoarse spre el şi-l plesni peste picior.

— În regulă, Richard, rosti cu o voce glumeaţă, schimbând subiectul. Acum, după ce ne-am reafirmat incredibila prostie, cu ce continuăm? Cred că am parcurs mai bine de un kilometru în acest tunel. Încotro?

— Propun să mergem în aceeaşi direcţie încă un sfert de oră. Experienţa m-a învăţat că tunelurile duc totdeauna undeva. Dacă nu descoperim nimic, ne întoarcem.

O ajută pe Nicole să se ridice şi o îmbrăţişă uşor.

— Perfect, Nikki, spuse făcându-i cu ochiul. Acordă-mi o jumătate de leghe avans.

Nicole încruntă din sprâncene şi clătină din cap.

— De două ori e destul pentru o singură zi, spuse ea,

întinzându-i mâna.

46. Acea calitate, numită curaj

Uriaşa groapă circulară dispărea în întuneric. Doar primii cinci metri ai puţului erau luminaţi. Din pereţi ţâşneau ţăruşi metalici, lungi de aproximativ un metru şi separaţi între ei de aceeaşi distanţă.

— Iată destinaţia tunelurilor, mormăi pentru sine Richard. Îi venea greu să integreze această gaură cilindrică uriaşă, cu pereţi plini de ţepuşe, în arhitectura generală a lui Rama. Îi înconjuraseră perimetrul de două ori. Parcurseseră chiar câteva sute de metri în tunelul adiacent, concluzionând din uşoara lui înclinaţie spre dreapta că pornea probabil din aceeaşi cavernă.

— Ei bine, să-i dăm drumul, rosti în cele din urmă Richard, ridicând din umeri. Puse piciorul drept pe unul din ţăruşi ca să-i testeze rezistenţa. Metalul nu se îndoi sub greutatea lui. Puse celălalt picior pe un alt ţăruş, iar cu piciorul drept coborî încă un nivel. Distanţa-i aproape perfectă, nu va fi greu să urcăm la loc, zise privind-o pe Nicole.

— Richard Wakefield, vrei să spui că intenţionezi să cobori în abisul acela? Şi că te aştepţi să te urmez?

— Nu aştept nimic de la tine, dar nu văd ce rost are să ne întoarcem, replică bărbatul. Ce alternativă avem? Să mergem înapoi prin tunel la rampe, şi să ieşim afară? Pentru ce? Ca să vedem dacă ne caută cineva? Ai văzut fotografiile bărcilor. Poate că se află chiar aici, la fund. Poate există chiar un râu secret care se varsă subteran în Oceanul Cilindric.

— Poate că jos ne aşteaptă una din creaturile care scot sunetele acelea bizare, declară Nicole începând să coboare încet, după ce înaintarea lui Richard aprinsese dedesubt un nou set de lumini.

— Las că aflu eu, o linişti Richard. Heiii, voi de jos!

Noi, două fiinţe de tip umanoid, vrem să coborâm. Flutură din mână şi-şi pierdu pe moment echilibrul.

— Nu te mai da în spectacol, îl apostrofă Nicole apropiindu-se de el. Făcu o pauză să-şi tragă răsuflarea şi privi în jur. Picioarele i se sprijineau pe doi ţăruşi, în timp ce cu mâinile se ţinea de alţi doi. *Trebuie să fiu nebună*. *Uită-te la locul ăsta*. *Cu uşurinţă îţi poţi imagina o sută de feluri îngrozitoare de a muri*. Richard coborâse încă un nivel. *Şi uită-te la el*. *Să fie complet imun la teamă*? *Sau pur şi simplu nu îi pasă*? *De fapt, pare chiar să-i placă ce se întâmplă aici*.

Al treilea set de lămpi dezvălui o plasă pe peretele opus. Era întinsă între ţăruşi, sub ei, iar de la distanţă semăna uimitor de mult cu o replică mai mică a obiectului prins între cei doi zgârie-nori din New York. Richard ocoli cilindrul, grăbit să o examineze.

— Vino încoace, îi strigă lui Nicole. Cred că-i vorba de acelaşi material.

Plasa era ancorată de perete cu bolţuri mici. La insistenţele lui Richard, Nicole tăie o bucată şi i-o înmână. El o întinse, privind-o cum îşi recăpăta forma iniţială. Îi studie structura internă.

— *Este* acelaşi material. Îşi încruntă sprâncenele. Dar la ce naiba foloseşte?

Nicole rămase lângă el, plimbând alene fasciculul lanternei în adâncimile de sub ei. Era cât pe ce să propună să urce înapoi pentru a căuta un teren mai familiar, când avu impresia că vede reflexia unei podele, situate la vreo douăzeci de metri dedesubt.

— Ştii ce? Cât studiezi tu plasa, eu am să cobor încă câţiva metri. S-ar putea să fim aproape de fundul acestui puţ bizar. Dacă nu, propun să ieşim de aici.

— În regulă, răspunse distrat Richard. Începuse deja cercetarea fragmentului de coardă, folosindu-se de

microscopul scos din rucsac.

Nicole coborî sprintenă până jos.

— Cred că ai face bine să vii aici, strigă ea. Sunt două tuneluri, unul mare şi unul mic. Şi o altă gaură în centru…

Richard sosi numaidecât. Începuse să coboare imediat după ce lămpile se aprinseseră pe platforma inferioară. În prezent şedeau pe o terasă lată de trei metri, pe fundul puţului cu ţăruşi. Terasa forma un inel în jurul unei alte deschizături circulare, din ai cărei pereţi ieşeau aceleaşi şiruri de ţăruşi. La stânga şi la dreapta, tuneluri întunecate se arcuiau în stânca ori metalul ce constituia materialul de bază al uriaşei lumi subterane. Tunelul din stânga avea o înălţime de cinci până la şase metri; cel mai mic, din partea opusă, doar o jumătate de metru.

Ieşind din fiecare tunel şi întinzându-se pe terasă pe o jumătate din lăţimea ei, pe podea erau fixate câte două benzi mici, paralele, dintr-un material necunoscut. Benzile erau foarte apropiate între ele în tunelul mic şi mult distanţate în celălalt. Richard se lăsase în genunchi în faţa tunelului mare ca să le examineze, când în depărtare auzi un vuiet puternic.

— Ascultă, o atenţionă pe Nicole în vreme ce amândoi se retrăgeau instinctiv.

Zgomotul crescu în intensitate şi se preschimbă într-un şuierat, ca şi cum ceva se mişca cu rapiditate prin aer. Departe în tunelul drept ca zborul unei săgeţi se aprinseră lumini. Cei doi se încordară. Nu aşteptară mult explicaţia. Un vehicul asemănător cu un tren subteran pe pernă de aer se năpusti asupra lor, oprindu-se brusc la extremitatea celor două benzi de pe platformă.

Richard şi Nicole făcuseră câţiva paşi înapoi la apariţia vehiculului. Amândoi se găseau periculos de aproape de marginea inelului. Câteva clipe rămaseră

tăcuţi, fixând forma aerodinamică suspendată în faţa lor. Apoi se priviră între ei şi izbucniră în râs.

— Perfect, rosti Nicole cu o voce în care se simţea nervozitatea, am priceput. Am pătruns într-o nouă dimensiune. Aici e cumva mai dificil să descoperi staţia de metro… Complet absurd. Coborâm într-un butoi cu ţăruşi şi ne trezim într-o staţie de metro… Nu ştiu ce părere ai tu, dar mie una mi-ajunge. Prefer oricând un pepene-mană şi nişte aviani normali…

Între timp, Richard se apropiase de maşină. O uşă se deschise lateral, permiţându-le să privească interiorul luminat. Nu existau scaune, ci doar o serie de stâlpi cilindrici subţiri, dispuşi aparent la întâmplare între cei trei metri care separau podeaua de plafon.

— Nu poate merge prea departe, opină Richard băgându-şi capul pe uşă, dar rămânând cu picioarele pe terasa exterioară. N-ai unde să te aşezi.

Nicole se apropie la rândul ei.

— Poate că ei nu au bătrâni sau invalizi – şi toate magazinele se află lângă locuinţe, râse femeia, în vreme ce Richard se apleca şi mai mult pentru a distinge clar plafonul şi pereţii. Să nu-ţi vină idei trăsnite. Ar fi curată nebunie să ne urcăm înăuntru. Numai dacă am rămâne fără alimente şi asta ar constitui ultima noastră speranţă.

— Bănuiesc că ai dreptate, replică Richard. Chipul îi trăda dezamăgirea în clipa când scoase capul din vehiculul subteran. Dar ce uluitoare… Se opri la mijlocul frazei, fixând un punct situat de cealaltă parte a terasei pe care stăteau ei. Acolo, în mijlocul intrării în prezent iluminate a micului tunel, aştepta un vehicul identic, de zece ori însă mai mărunt. Nicole îi urmări privirea.

— Acolo trebuie să fie drumul către Lilliput, declară ea. Uriaşii coboară încă un etaj, iar creaturile normale folosesc acest tunel. Totu-i extrem de simplu.

Richard făcu ocolul platformei inelare.

— Excelent, spuse cu voce tare, scoţându-şi din spate rucsacul şi aşezându-i lângă el. Începu să scotocească într-unul din buzunarele mai mari.

— Ce faci?

Inginerul scoase două figurine şi i le arătă.

— Excelent, repetă fără a-şi ascunde entuziasmul. Îi vom trimite pe Falstaff şi pe Prinţul Hal. Am nevoie de numai câteva minute ca să le modific programul.

Richard îşi aşezase deja computerul pe treaptă, alături de roboţi şi se apucase de treabă. Nicole se aşeză pe jos, sprijinindu-şi spatele de perete, între doi ţăruşi. Îl privi pe Richard. *E cu adevărat o specie rară*, reflectă cu admiraţie, rememorând orele petrecute împreună. *Un geniu, asta este evident. Aproape inocent şi lipsit de răutate. Şi cumva a reuşit să-şi păstreze curiozitatea de copil*.

Brusc, se simţi foarte obosită. Zâmbi în sinea ei în timp ce-l urmărea lucrând pe Richard. Închise o clipă ochii.

— Îmi pare rău că a durat atâta. Îmi tot veneau în minte alte şi alte lucruri de introdus în program şi a trebuit să restabilesc conexiunile…

Nicole se trezi din somn foarte încet.

— De cât timp suntem aici? întrebă căscând.

— Cam de o oră, răspunse sfios Richard. Dar totul este aranjat. Sunt gata să-i trimit pe băieţi la plimbare cu metroul. Nicole privi roată.

— Ambele trenuri se află încă aici, comentă ea.

— Cred că funcţionează la fel ca şi luminile. Pariez că rămân în staţie cât timp vom rămâne pe platformă.

Nicole se ridică şi se întinse.

— Iată aşadar planul, explică Richard. Am telecomanda în mână. Hal şi Sir John dispun de senzori video, audio şi în infraroşu, care vor transmite încontinuu.

Putem alege ce canal dorim să monitorizăm pe computere şi să trimitem comenzile corespunzătoare.

— Dar vor penetra semnalele pereţii? întrebă Nicole, amintindu-şi de experienţa trăită în hambar.

— Câtă vreme nu vor fi nevoite să străbată un material prea gros. Sistemul e astfel proiectat în privinţa raportului semnal-zgomot, încât permite o anumită atenuare… În plus, traseul cel mare pare a fi rectangular.

Richard aşează grijuliu roboţii pe platformă şi le comandă să se îndrepte spre vagon. Uşi se deschiseră pe ambele părţi la apropierea lor.

— Să-i amintiţi de mine doamnei Quickly, declamă Falstaff urcând înăuntru. Cam prostuţă ea, dar cu o inimă de aur.

Nicole îi aruncă lui Richard o privire întrebătoare.

— N-am şters toate programele anterioare, aşa că din când în când vor face comentarii absurde, râse el.

Cei doi roboţi rămaseră nemişcaţi în tren un minut sau două. Richard verifică în grabă senzorii şi execută nişte calibrări suplimentare pe monitor. În cele din urmă uşile se închiseră, vehiculul aşteptă alte zece secunde, după care dispăru vijelios în tunel.

Richard ordonă lui Falstaff să privească înainte, chiar dacă prin ferestre nu se observa mare lucru. Călătoria dură surprinzător de mult, cu o viteză foarte mare. Richard estimă că trenul parcursese câţiva kilometri înainte de a încetini.

Richard aşteptă puţin înainte de a comanda roboţilor să coboare. Voia să se asigure că vehiculul nu oprise într-o staţie intermediară. Totuşi, nu existau motive de îngrijorare: primul set de imagini transmise de Falstaff şi Prinţul Hal indicau clar că trenul atinsese capătul liniei.

Cei doi roboţi păşiră pe platforma alăturată şi transmiseră fotografii suplimentare ale împrejurimilor.

Staţia avea arce şi coloane, dar în fapt era o încăpere lungă. Richard estimă înălţimea tavanului la circa doi metri. Ordonă lui Falstaff şi Prinţului Hal să se îndrepte spre un coridor lung, deschis lateral spre stânga şi perpendicular pe şinele metroului.

Holul se sfârşea în faţa unui alt tunel, acesta din urmă înalt de numai cinci centimetri. În vreme ce roboţii examinau podeaua, descoperind două şine minuscule chiar la picioarele lor, un vagon de proporţii miniaturale se opri în staţie. Cu uşile larg deschise şi interiorul bine iluminat, Richard şi Nicole reuşiră să vadă că era absolut identic cu celelalte două, exceptând dimensiunile.

Astronauţii stăteau în genunchi pe platformă, urmărind cu nesaţ imaginile de pe micul monitor. Richard îi ordonă lui Falstaff să-l filmeze pe Hal aşezat lângă măruntul metrou.

— Vehiculul are mai puţin de doi centimetri înălţime, declară Richard după ce studie imaginea. Cine călătoreşte cu el? Furnicile?

Nicole clătină din cap fără să scoată o vorbă. Se simţea din nou deconcertată. În acel moment se gândea la prima impresie lăsată de Rama, după ce străbătuse distanţa de la ecluză la staţia de comunicaţii din vârful scării Alfa. *Nici chiar în visurile mele cele mai nebuneşti nu am prevăzut că aş putea să fiu martora atâtor noi mistere*, reflectă amintindu-şi cât de mult o copleşise uimitoarea privelişte. *Primii exploratori de-abia dacă au zgâriat suprafaţa*…

— Richard, rosti întrerupându-şi meditaţia.

Bărbatul comandă roboţilor să se întoarcă, apoi îşi ridică privirea de pe monitor.

— Da?

— Cât de gros e învelişul exterior al lui Rama?

— Cred că are patru sute de metri în total, spuse el

cu o expresie oarecum uimită întipărită pe faţă. Dar asta la unul din capete. Nu putem şti cu precizie grosimea carcasei peste tot. Norton şi echipajul său a raportat că adâncimea Oceanului Cilindric variază mult – de la patruzeci de metri în unele locuri, la o sută cincizeci în altele. Aceasta mă face să estimez grosimea învelişului la cel puţin câteva sute de metri.

Richard verifică rapid monitorul. Prinţul Hal şi Falstaff reveniseră în staţia unde coborâseră din metrou. Transmise o comandă de oprire şi se răsuci spre Nicole. De ce întrebi? Nu-ţi stă în fire să pui întrebări doar de dragul întrebărilor.

— Este evident că aici jos se întinde o întreagă lume neexplorată, replică Nicole. Ţi-ar lua o viaţă întreagă să…

— Nu dispunem de atâta timp, o întrerupse râzând Richard. Cel puţin nu de o viaţă normală… Însă ca să ne întoarcem la problema grosimii învelişului, adu-ţi aminte că toată Emisfera Sudică are un nivel cu patru sute şi cincizeci de metri mai ridicat decât cea Nordică. Aşadar, dacă nu cumva există iregularităţi structurale majore – şi nu este nicio îndoială că n-am observat aşa ceva din exterior – atunci grosimea trebuie să fie substanţial mai mare în sud.

Richard aşteptă ca Nicole să mai spună ceva. Văzând-o că rămâne tăcută, se răsuci spre monitor, continuând explorarea alături de roboţii săi.

Pentru întrebarea lui Nicole existase un motiv foarte serios. Nu reuşea să-şi alunge din minte o imagine. Nicole se închipuia ajunsă la capătul unuia dintre lungile tuneluri subterane, deschizând o uşă şi pomenindu-se orbită de razele soarelui. *N-ar fi incredibil să-ţi trăieşti viaţa în acest labirint de lumini voalate şi culoare ca apoi, din întâmplare, să dai peste ceva capabil să îţi schimbe complat concepţia despre univers*? reflectă ea. *Cum te-ai*

putea întoarce după aceea…

— Ce naiba-i asta? întreba Richard. Nicole îşi întrerupse şirul gândurilor şi se concentră pe monitor. Prinţul Hal şi Falstaff intraseră într-o cameră spaţioasă la capătul opus al staţiei subterane, şi se opriseră în faţa unui conglomerat de plase, cu aspectul general de burete. Imaginea în infraroşu dezvăluia în mijloc o sferă ca un cuib, din care radia căldură. La sugestia lui Nicole, Richard ordonă roboţilor să înconjoare obiectul şi să cerceteze împrejurimile.

Sala era imensă. Se termina mai departe decât reuşea să indice rezoluţia optică a dispozitivelor celor doi roboţi. Tavanul se ridica la circa douăzeci de metri înălţime, iar distanţa dintre pereţii laterali depăşea cincizeci de metri. Câteva obiecte sferice, învelite într-o masă spongioasă, se găseau împrăştiate înăuntru. O plasă întinsă pe aproape întreaga secţiune transversală, dar oprindu-se la vreo cinci metri de podea, atârna în depărtare. La o sută de metri în spatele ei se vedea o alta.

Richard şi Nicole se sfătuiră în privinţa următoarelor mişcări ale roboţilor. Alte ieşiri nu se mai zăreau, nici în staţia subterană, nici în sala cea mare. O imagine panoramică a acesteia nu releva nimic altceva interesant decât sferele înfăşurate în burete. Nicole dorea ca roboţii să fie chemaţi înapoi, şi să părăsească cu totul locul respectiv. Curiozitatea lui Richard cerea cel puţin o cercetare superficială a uneia din sfere.

Cu oarecare greutate, roboţii reuşiră să se caţăre pe corzi, pentru a se apropia de obiectul sferic de la mijloc. Temperatura ambiantă crescu pe măsură ce urcau. Unul din scopurile materialului spongios era evident acela de a absorbi căldura. Când roboţii ajunseră la sferă, senzorii interni avertizară că temperatura exterioară depăşise limitele de siguranţă admise.

Richard reacţionă cu repeziciune. Manevrând încontinuu, ajunse la concluzia că sfera era practic impenetrabilă, alcătuită fiind probabil dintr-un aliaj metalic gros, cu o suprafaţă foarte dură. Falstaff lovi obiectul de câteva ori cu mâna lui micuţă; sunetul se stinse rapid, sugerând că sfera era plină, probabil cu lichid. Roboţii coborau deja pe corzi, când sistemele audio captară foşnetul unor perii târâte pe metal.

Richard încercă să le grăbească fuga. Hal reuşi să-şi mărească pasul, însă Falstaff, ale cărui subsisteme se încălziseră din cale-afară în vecinătatea sferei, fu împiedicat de propriul procesor intern să-şi accelereze deplasarea. Sunetul periilor se auzea tot mai puternic.

Imaginea de pe monitor se împărţi în două cadre distincte. Prinţul Hal atinse marginea învelişului spongios, sări pe podea şi porni spre metrou fără a-şi mai aştepta tovarăşul. Falstaff continua să coboare greoi corzile din jurul sferei.

— Astă muncă e prea grea pentru unul dedulcit cu băutura, mormăi el, depăşind încă un obstacol.

Foşnetul încetă brusc, iar camera video a lui Falstaff înregistră un obiect lung şi subţire, cu dungi negre-aurii. Câteva secunde mai târziu imaginea se întunecă şi „Alarma de avarie terminală” a robotului începu să sune. Richard şi Nicole obţinură un ultim cadru de la Falstaff; prezenta ceva ce ar fi putut să fie un ochi gigantic în prim plan, un amestec gelatinos de negru, tivit cu albăstrui. Apoi toate transmisiile provenind de la robot, inclusiv datele telemetrice de urgenţă, încetară.

Între timp, Hal intrase în staţia subterană. În intervalul scurs înainte ca vagonul să părăsească staţia, sunetul de rău augur se auzi din nou. Totuşi vehiculul porni, cu robotul înăuntru, începând să accelereze în direcţia astronauţilor. Richard şi Nicole răsuflară uşuraţi.

Nici două secunde mai târziu, un zgomot puternic de geamuri sparte fu captat de sistemul audio al Prinţului Hal. Richard ordonă robotului să se răsucească spre sursa sunetului, iar camera lui reuşi să prindă un tentacul solitar, negru şi auriu, mişcându-se prin aer. Tentaculul spărsese fereastra şi se deplasa inexorabil către Hal. Atât Richard cât şi Nicole înţeleseră ce se întâmpla în acelaşi moment. Creatura se găsea deasupra vagonului! Şi venea spre ei!

Nicole escaladă ţăruşii cu viteza fulgerului. Richard pierdu câteva secunde preţioase culegând de jos computerul şi introducând întreg echipamentul în rucsac. Alarma de avarie a lui Hal o auzi la jumătatea puţului. Richard se răsuci să privească, exact în clipa în care vehiculul ieşea din tunelul de sub el.

Ceea ce văzu, îi îngheţă sângele în vine. Pe metrou se afla o creatură mare şi neagră, al cărui trup, dacă asta era cu adevărat, se aplatizase pe capotă. Tentacule vărgate se întindeau în toate direcţiile. Patru din ele spărseseră geamul vagonului şi apucaseră robotul. Fiinţa coborî repede de pe vehicul şi-şi înfăşură unul din cele opt tentacule în jurul ţăruşilor de la bază. Richard nu aşteptă să vadă ce avea să urmeze. Se căţără pe porţiunea rămasă şi porni în fugă prin culoarul de sus, pe urmele unei Nicole aflate undeva mult mai departe.

Alergând, Richard realiză că tunelul se curba uşor spre dreapta. Îşi spuse că deşi nu aceasta era tunelul folosit mai devreme, ar fi trebuit totuşi să-i scoată la rampa ascendentă. După câteva sute de metri, Richard se opri să asculte zgomotele făcute de un eventual urmăritor. Nu auzi nimic. Apucase să răsufle de vreo două ori, pregătindu-se să pornească mai departe, când urechile îi fură asurzite de un ţipăt îngrozitor venind de undeva din faţă. Era Nicole. *Oh, drace*, înjură în gând, în vreme ce se repezea în ajutorul ei.

47. Matrice progresive

— Niciodată, dar niciodată în viaţa mea nu am văzut ceva care să mă îngrozească în asemenea hal, rosti Nicole. Stăteau amândoi rezemaţi cu spatele de peretele unuia dintre zgârie-norii de pe laturile pieţei Vestice. Respirau greu, extenuaţi după frenetica alergare. Nicole luă o înghiţitură lungă de apă şi continuă: Începusem să mă relaxez. Te auzeam în spatele meu – şi nimic altceva. M-am hotărât să mă opresc în muzeu şi să te aştept acolo. Nu-mi trecuse prin minte că ne aflam în „celălalt" tunel.

Ar fi trebuit să fie evident, întrucât intrarea nu se găsea acolo unde ştiam. Însă în clipa aceea nu gândeam prea logic… Oricum, am păşit în cameră, luminile s-au aprins şi… el stătea acolo, la un mai departe de trei metri. Am crezut că-mi va sare inima din piept…

Richard şi-o aminti pe Nicole aruncându-i-se în braţe pe culoar şi plângând în hohote.

— Takagishi… Împăiat ca un cerb sau ca un tigru… acolo în dreapta, reuşise ea să articuleze printre sughiţuri. După ce-şi revenise, se îndreptaseră amândoi spre sală. În interior, într-o firidă situată chiar vizavi de intrare, Richard fu şocat să-l vadă pe cosmonautul misiunii Newton, Shigeru Takagishi. Era îmbrăcat în combinezonul de zbor şi arăta exact ca atunci când îl văzuse ultima dată în tabăra Beta. Faţa îi încremenise într-un zâmbet plăcut, iar braţele îi erau aşezate pe lângă corp.

— Ce naiba? exclamase Richard clipind de două ori, curiozitatea biruindu-i groaza la limită. Nicole îşi feri privirile. Deşi îl mai văzuse o dată, acest Takagishi împăiat era încă prea viu pentru ea.

Rămăseseră în sala respectivă doar un minut. Taxidermia extraterestră realizase miracole şi în cazul unui avian cu o aripă ruptă, atârnat de tavan alături de Takagishi. Lângă perete, în spatele savantului japonez, se

afla cortul lui Richard şi Nicole, dispărut cu o zi mai devreme. Placa hexagonală a staţiei portabile de pe Newton era aşezată pe podea, la picioarele lui Takagishi, nu departe de un model la scară naturală al unui buldozer biot. Alte replici ale bioţilor erau împrăştiate înăuntru.

Richard începuse să studieze colecţia de bioţi când auziră din nou, în depărtare, familiarul foşnet venind din tunelul din spate. Nu mai pierdură nicio clipă. Îşi întrerupseră zborul prin culoar şi în sus pe rampă doar cu o scurtă oprire la cisternă, pentru a-şi reface rezerva de apă proaspătă.

— Doctorul Takagishi era un om sensibil şi blând, extrem de pasionat de munca sa, îi spunea Nicole lui Richard. Chiar înainte de plecare l-am vizitat în Japonia, unde mi-a declarat că ambiţia lui de-o viaţă fusese să exploreze o a doua navă Rama.

— E într-adevăr mare păcat că a trebuit să moară astfel, replică amar Richard. Probabil că octospiderul ori unul din prietenii acestuia l-au târât aproape imediat aici. Cu siguranţă, n-au pierdut timp înainte să-l expună în muzeu.

— Ştii, nu cred că ei l-au ucis. Poate că sunt o naivă fără de speranţă, dar nu am observat nicio urmă de violenţă pe… pe statuia lui.

— Doar nu cumva crezi că l-au speriat de moarte? replică sarcastic Richaid.

— Ba da. Cei puţin, este posibil.

Următoarele cinci minute le petrecu explicându-i bărbatului starea inimi. lui Takagishi.

— Mă surprinzi, Nicole, declară el după ce-i ascultă dezvăluirea. Te judecasem greşit. Credeam că eşti Domnişoara-Numai-Cum-Se-Cade, care joacă întotdeauna după reguli. Nu am considerat niciodată că ai putea să acţionezi conform propriilor tale hotărâri. Ca să nu mai

vorbesc că ai putea nutri un puternic simţământ de compasiune.

— În cazul de faţă nu e clar dacă constituie un avantaj. Dacă aş fi respectat cu stricteţe dispoziţiile, Takagishi ar fi în viaţă, alături de familia sa din Kyōto.

— Şi ar fi ratat cea mai neobişnuită experienţă a vieţii sale... Ceea ce mă conduce la o întrebare interesantă, draga mea doctoriţă. Eşti fără îndoială conştientă, aşa cum stăm aici, că şansele de a scăpa nu atârnă foarte greu. S-ar putea să murim tară a mai vedea vreodată un chip omenesc. Cum te simţi în această postură? Cum se încadrează propria ta moarte – sau moartea în general – în concepţia ta de viaţă?

Nicole îl privi, surprinsă de întrebare. Încercă fără succes să-i descifreze expresia chipului.

— Nu mi-e frică, dacă la asta te referi, răspunse alegându-şi cu grijă cuvintele. Ca medic m-am gândit adeseori la moarte. Şi fireşte, datorită morţii mamei mele, am fost nevoită să-mi formez de timpuriu o perspectivă asupra subiectului.

Făcu o pauză.

— Din punctul meu de vedere, ştiu că aş vrea să trăiesc până ce Genevieve va creşte mare – astfel încât să ajung să fiu bunica copiilor ei. Însă să trăieşti nu reprezintă lucrul cel mai important. Viaţa trebuie să aibă o anumită calitate pentru a merita trăită. Şi pentru asta nu trebuie să ne ferim a ne asuma nişte riscuri... Nu sunt foarte coerentă, nu-i aşa?

Richard zâmbi.

— Nu, recunoscu el, în schimb îmi place unde baţi. Ai menţionat cuvântul cheie: calitate... La sinucidere te-ai gândit vreodată? întrebă brusc.

— Nu, clătină ea hotărât din cap. Niciodată. Întotdeauna există multe lucruri pentru care merită să

trăieşti. *Trebuie să existe un motiv pentru întrebarea lui,* reflectă Nicole. Dar tu? rosti după o altă pauză. Te-ai gândit să te sinucizi datorită tatălui tău?

— Destul de straniu, nu. Bătăile tatălui meu nu m-au determinat niciodată să-mi pierd dragostea de viaţă. Aveam o sumedenie de lucruri de învăţat. Şi mai ştiam că voi creşte şi voi pleca de acolo.

Se scurse mult timp până ce Richard reluă firul amintirilor.

— Dar a fost o anume perioadă când m-am gândit serios la sinucidere. Durerea şi mânia mea erau atât de mari, încât nu credeam că am să le pot îndura.

Rămase tăcut, cufundat în gânduri. Nicole aşteptă răbdătoare. În cele din urmă, îşi strecură braţul sub al său.

— Ei bine, prietene, îmi vei povesti cândva, spuse ea cu voce uşoară. Niciunul dintre noi nu e obişnuit să-şi împărtăşească secretele cele mai adânci. Poate că în timp vom învăţa s-o facem. Voi începe eu prin aţi mărturisi de ce cred că nu vom muri şi de ce ar trebui să cercetăm în continuare zona din jurul pieţei estice.

Nicole nu povestise nimănui, nici chiar tatălui ei, despre „călătoria” din timpul ceremoniei Poro. Înainte să termine de povestit lui Richard, spusese nu numai ce i se întâmplase la vârsta de şapte ani, pe durata acelui ritual de trecere, ci şi despre vizita lui Omeh la Roma, profeţiile Senoufo legate de „femeia fără însoţitor” ce-şi împrăştia progeniturile „printre stele”, şi detaliile propriei şale viziuni după ce băuse conţinutul sticluţei verzi pe fundul cavităţii din hambar.

Richard rămăsese fără grai. Toate aceste istorisiri erau atât de străine minţii sale matematice, încât nu ştia nici măcar cum să reacţioneze. O privea pe Nicole cu uimire şi perplexitate. În cele din urmă, jenat de propria-i tăcere, începu:

— Nu ştiu ce să spun…

Nicole îi duse degetele la buze.

— Nu-i nevoie să zici nimic. Îţi citesc reacţia pe faţă. Putem discuta despre asta mâine, după ce te vei gândi la cele ce ţi-am povestit.

Nicole căscă şi-şi privi ceasul. Îşi scoase sacul de dormit din rucsac şi-l întinse pe jos.

— Sunt istovită. Nimic nu te oboseşte mai repede decât puţină frică. Ne vedem peste patru ore.

— Cercetăm zona de o oră şi jumătate, declară Richard plin de nerăbdare. Uită-te pe hartă. Nu există loc pe o rază de cinci sute de metri pe care să nu-l fi călcat de două ori.

— Atunci procedăm greşit, veni replica lui Nicole. În viziunea mea existau *trei* surse de căldură. Richard îşi încruntă sprâncenele. Gândeşte logic, dacă preferi. De ce să existe trei pieţe şi numai două adăposturi subterane? Tu însuţi ai afirmat că ramanii acţionează mereu după un plan.

Stăteau în faţa unui dodecaedru situat la marginea pieţei estice.

— Şi încă un lucru, mârâi ca pentru sine Richard, care-i scopul acestor poliedre blestemate? În fiecare sector se găseşte câte unul, iar primele trei ca mărime se află în pieţe… Stai un pic, rosti deodată, mutându-şi privirea de la una din cele douăsprezece feţe ale dodecaedrului spre zgârie-norul de vizavi. Privirea i se roti apoi pe deasupra petei. Să fie oare aşa? Nu, e imposibil.

O observă pe Nicole privindu-l fix.

— Mi-a venit o idee, zise el surescitat. S-ar putea să se dovedească complet absurdă, dar… Ţi-l aminteşti pe doctorul Bardolini şi matricele sale progresive? Cu delfinii? … Ce-ar fi dacă ramanii au procedat la fel, lăsând în New York modele geometrice cu diferenţe mici şi subtile de la

secţiune la secţiune şi de la piaţă la piaţă?… Ştii, ideea nu-i deloc mai trăsnită decât propriile tale viziuni.

Bărbatul se lăsase deja în genunchi, cercetând febril hărţile New York-ului.

— Îmi dai voie să mă folosesc şi de computerul tău? o întrebă pe Nicole câteva minute mai târziu. Ar grăbi lucrurile.

Ore întregi Richard Wakefield rămase lângă calculatoare, vorbind de unul singur şi străduindu-se să rezolve ghicitoarea. În timpul pauzei de prânz, la insistenţele lui Nicole explică faptul că cea de a treia deschizătură subterană putea fi găsită numai dacă reuşea să înţeleagă în profunzime relaţiile geometrice dintre poliedre, pieţe şi toţi zgârie-norii situaţi vizavi de principalele feţe ale poliedrelor din cele nouă sectoare. Cu două ore înainte de lăsarea întunericului, Richard alergă spre un sector alăturat pentru a obţine date suplimentare care nu fuseseră încă introduse în hărţile stocate de memoria computerelor.

Nu se opri din calcule nici măcar după ce se întunecă. Nicole dormi în prima parte a nopţii de cincisprezece ore. Când se trezi cinci ore mai târziu, Richard încă lucra cu febrilitate. Era atât de absorbit, încât n-o auzi. Femeia se ridică în linişte şi îi puse mâinile pe umeri.

— Trebuie să dormi, Richard.

— Sunt aproape gata. Nicole îi observă cearcănele de sub ochi în clipa când el se întoarse. Nu durează mai mult de o oră.

Nicole se întoarse pe saltea. Când Richard o trezi mai târziu, era plin de entuziasm.

— Ştii ce? spuse cu un rânjet. Sunt trei soluţii posibile, fiecare din ele compatibilă cu toate modelele. Se răsuci aproape un minut pe loc, apoi îi ceru rugător. N-am

putea să le verificăm acum? Nu cred că voi reuşi să dorm dacă nu mă conving.

Niciuna dintre cele trei soluţii ale lui Richard nu se găsea în apropierea pieţei. Prima se afla la mai bine de un kilometru distanţă, la marginea New York-ului, în partea opusă Emisferei Nordice. Richard şi Nicole nu descoperiră nimic acolo. Merseră după aceea încă cincisprezece minute în întuneric, către cel de-al doilea. amplasament posibil, situat în colţul sud-estic al oraşului. Capacul se afla exact în punctul indicat de Richard.

— Aleluia! strigă bărbatul, întinzându-şi sacul de dormit alături de capac. Hip hip ura pentru matematică!

Ura pentru Omeh, gândi Nicole. Nu-i mai era somn, dar nu dorea câtuşi de puţin să exploreze singură în întuneric teritoriul nou descoperit. *Ce vine mai întâi, intuiţia sau matematica*? se întrebă în vreme ce şedea întinsă pe saltea. *Folosim modele ca să descoperim adevărul*? *Sau îl cunoaştem de la început, şi abia apoi elaborăm matematica necesară pentru a-l explica*?

Se treziră amândoi pe lumină.

— Zilele se scurtează câte puţin, observă Richard. Însă durata însumată a zilei şi a nopţii rămâne constantă, de patruzeci şi şase de ore, patru minute şi paisprezece secunde.

— Cât mai e până la impact? se interesă Nicole împachetându-şi sacul de dormit.

— Douăzeci de zile şi trei ore. Gata pentru o nouă aventură?

Ea încuviinţă din cap.

— Bănuiesc că ştii şi locul unde se găseşte plăcuţa de acţionare a capacului?

— Nu, dar pariez că nu-i greu de aflat, replică Richard plin de încredere. Şi după ce-o vom descoperi; deschiderea bârlogului avianilor va fi floare la ureche,

deoarece vom cunoaşte întreg modelul.

Zece minute mai târziu, Richard apăsă o placă metalică şi cel de-al treilea acoperiş se deschise brusc. Coborârea avu loc pe o scară largă, întreruptă din când în când de terase. Richard o luă de mână pe Nicole. Folosiră fasciculele lanternelor, pentru că de această dată nicio lumină nu se mai aprinse.

Încăperea unde se găsea cisterna de apă era situată în acelaşi punct ca în celelalte adăposturi subterane. Nu se auzeau niciun fel de sunete în tunelurile orizontale deschise în cilindrul central, la fiecare din cele două nivele principale.

— Cred că aici nu locuieşte nimeni, constată Richard.

— Cel puţin nu încă, completă la rândul ei Nicole.

48. Bun venit, pământeni!

Richard era nedumerit. În prima sală a unuia dintre tunelurile superioare descoperise un set de dispozitive stranii, pe care le descifrase în mai puţin de un ceas. În prezent ştia cum să regleze luminile şi temperatura în fiecare porţiune specifică a adăpostului subteran. Dar dacă totul se dovedea atât de simplu, şi toate subteranele erau construite similar, atunci de ce nu foloseau avianii lămpile care le fuseseră oferite? În vreme ce-şi luau micul dejun, Richard o descusu pe Nicole privitor la detaliile bârlogului avian.

— Scapi din vedere chestiuni fundamentale, zise Nicole servindu-se cu o bucată de pepene-mană. Avianii nu sunt atât de importanţi. Adevărata întrebare este, unde sunt ramanii? Şi de ce au săpat aceste găuri sub New York?

— Poate cu toţii sunt ramani, replică Richard. Bioţii, avianii, octospiderii – poate că provin cu toţii de pe aceeaşi planetă. La început au constituit o familie fericită. Dar odată cu trecerea anilor şi a generaţiilor, specii diferite au

evoluat în direcţii diferite. Şi-au construit adăposturi individuale şi…

— Scenariul tău are prea multe lacune, îl întrerupse Nicole. În primul rând, bioţii sunt în mod clar maşini. Avianii s-ar putea sau nu să fie. Octospiderii aproape sigur nu-s, deşi un nivel de tehnologie capabil să construiască această navă ar fi putut să avanseze în domeniul inteligenţei artificiale mai departe decât suntem noi în stare să ne închipuim. Totuşi, simţul meu de intuiţie îmi spune că lucrurile acelea sunt organice.

— Noi, pământenii, nu vom putea niciodată face distincţie între o creatură vie şi o maşină versatilă, creată de o specie cu adevărat avansată.

— De acord. Însă nu vom reuşi să rezolvăm dilema de unii singuri. Pe lângă asta, mai e o problemă pe care aş vrea să o discut cu tine.

— Anume? întrebă Richard.

— Oare avianii, octospiderii şi aceste galerii subterane au existat şi pe Rama I? Dacă da, atunci cum de au scăpat atenţiei echipajului lui Norton? Iar dacă nu, de ce se află ei doar pe această navă şi nu şi pe prima?

Richard rămase tăcut câteva secunde.

— Înţeleg raţionamentul tău, rosti el într-un târziu. Premiza fundamentală a pornit de la ideea că Rama a fost creat cu milioane de ani în urmă de fiinţe necunoscute, dintr-o altă regiune a galaxiei, total neinteresate de ceea ce ar fi întâlnit pe parcursul călătoriei lor. Dacă ambele vehicule au fost construite aproximativ în acelaşi timp, de ce prezintă ele deosebiri aşa de izbitoare?

— Încep să cred că prietenul nostru din Kyōto avea dreptate, opină Nicole. Poate că *există* o anumită raţiune pentru toate astea. Sunt convinsă că membrii echipajului Norton au fost minuţioşi şi precişi în cercetările lor şi că diferenţele dintre Rama I şi Rama II sunt reale. Dacă cele

două nave sunt însă diferite, în faţă ni se ridică o problemă mult mai dificilă. *De ce* sunt diferite?

Richard terminase de mâncat şi acum se plimba în lung şi în lat pe culoarul slab iluminat.

— S-a purtat o discuţie pe această temă, chiar înainte de a se decide anularea misiunii. La teleconferinţă, principala întrebare pusă a fost de ce şi-au modificat ramanii traiectoria, îndreptându-se spre Pământ? Din moment ce primul Rama nu procedase aşa, s-a considerat că Rama II era altfel. Iar cei care participau la convorbire nu ştiau nimic despre aviani sau octospideri.

— Generalului Borzov i-ar fi plăcut avianii, comentă Nicole după o scurtă tăcere. Considera că zborul e cea mai grozavă plăcere a vieţii. Râse. Odată mi-a spus că speranţa lui secretă era ca reîncarnarea să existe şi ca el să se întoarcă iarăşi pe Pământ ca pasăre.

— A fost un om deosebit, recunoscu Richard, oprindu-se din mers. Nu cred că i-am apreciat vreodată calităţile, aşa cum trebuia.

Nicole puse restul pepenelui în rucsac şi se pregăti de plecare. Îi surâse prietenelui ei peripatetic.

— Încă o întrebare, Richard?

Bărbatul încuviinţă în tăcere.

— Crezi că i-am întâlnit pe ramani? Prin asta înţeleg creaturile responsabile de construcţia acestui vehicul. Sau pe oricare din descendenţii lor?

Richard scutură cu putere din cap.

— În niciun caz. Poate că am întâlnit o parte din creaţiile lor. Sau poate specii de pe aceeaşi planetă. Dar încă nu am făcut cunoştinţă cu personajele principale.

Descoperiră Camera Albă la extremitatea stângă a unuia dintre tunelurile orizontale de la cel de-al doilea nivel subteran. Până atunci explorarea fusese aproape plictisitoare. Străbătuseră o mulţime de culoare, uitându-

se în încăperi goale, una după alta. De patru ori găsiseră dispozitive de reglare a luminozităţii şi temperaturii. Până să ajungă în Camera Albă, nu văzuseră nimic demn de interes.

În schimb, amândoi rămaseră uluiţi când intrară în sala cu pereţii vopsiţi într-un alb viu. În afară de culoare, încăperea fascina şi prin faptul că, într-unul din colţuri, erau îngrămădite o serie de obiecte, care la o inspecţie mai atentă se dovediră a le fi familiare. Erau acolo un pieptene şi o perie, un tub gol de ruj, câteva monede, o legătură de chei, şi chiar ceva asemănător cu un radiotelefon vechi. Într-o altă grămadă se găseau un inel şi un ceas de mână, un tub cu pastă de dinţi, o pilă de unghii şi o mică tastatură cu litere latine. Richard şi Nicole erau năuciţi.

— Ei bine, geniule, explică-mi asta dacă poţi, rosti femeia indicând cu mâna în jur.

Richard luă tubul cu pastă de dinţi, desfăcu capacul şi apăsă uşor. Dinăuntru ţâşni un material alb. Bărbatul îl atinse cu degetul, apoi îl băgă în gură.

— Pfui, făcu el scuipând pe jos. Dă-mi spectrometrul.

În vreme ce Nicole examina pasta cu sofisticatele sale instrumente medicale, Richard cercetă unul câte unul fiecare din obiecte. În special îl fascină ceasul. Părea să funcţioneze la secundă, deşi referinţa rămânea complet necunoscută.

— Ai vizitat vreodată Muzeul Spaţiului din Florida? o întrebă pe Nicole.

— Nu, răspunse ea distrată.

— Au o colecţie de obiecte personale ale echipajului primei misiuni Rama. Ceasul ăsta arată exact ca cel expus acolo – mi-l aduc bine aminte deoarece am cumpărat unul similar de la standul muzeului.

Nicole se apropie cu o expresie de nedumerire întipărită pe faţă.

— Chestia asta nu-i pastă de dinţi, Richard. Nu ştiu ce e. Spectrul chimic este uluitor, cu o abundenţă de molecule supergrele.

Câteva minute amândoi astronauţii răscoliră printre lucruri, încercând să găsească sensul ultimei lor descoperiri.

— Un lucru-i sigur, aceste obiecte sunt asociate clar cu specia umană, spuse Richard străduindu-se fără succes să desfacă radiotelefonul. Sunt prea multe ca să fie o simplă coincidenţă.

— Dar cum de au ajuns aici? Nicole încercă să folosească peria, însă ea era prea moale pentru părul ei. O examină cu mai multă atenţie. De fapt nu este o perie. *Seamănă* cu una la formă şi la pipăit, însă nu poate fi folosită.

Se aplecă şi ridică pila de unghii.

— Iar asta nu poate fi utilizată pentru unghii omeneşti. Richard se apropie să vadă despre ce vorbea Nicole. Încă se lupta cu radiotelefonul. Îl aruncă dezgustat şi apucă pila întinsă de Nicole.

— Deci aceste obiecte par să fie omeneşti, dar de fapt nu sunt? întrebă trecând pila peste una din unghii. Unghia rămase neschimbată, iar el îi înapoie pila lui Nicole. Ce se întâmplă aici? rosti cu un glas încărcat de frustrare.

— Îmi aduc aminte de un roman SF pe care l-am citit când eram la universitate, începu Nicole câteva secunde mai târziu. În el, o specie extraterestră studia fiinţele umane doar prin prisma primelor noastre programe televizate. Şi când în cele din urmă ne întâlnesc, ne oferă cutii cu fulgi de porumb, săpunuri şi alte lucruri din reclamele noastre comerciale. Ambalajele erau perfect realizate, însă conţinutul lipsea ori era complet diferit.

Richard nu o ascultase cu atenţie. Se juca cu cheile, cercetând cu privirea colecţia de obiecte din încăpere.

— Ce au toate aceste lucruri în comun? se întrebă mai mult pe sine.

Amândoi ajunseră la aceeaşi concluzie câteva clipe mai târziu.

— Toate au aparţinut echipajului lui Norton, exclamară la unison.

— Aşadar cele două nave Rama comunică între ele.

— Iar aceste obiecte au fost plasate intenţionat aici, pentru a ne informa că vizita noastră pe Rama I a fost observată şi înregistrată.

— Păianjenii bioţi care au vizitat tabăra lui Norton şi celelalte echipamente aferente trebuie să fi fost echipaţi cu senzori de imagine, zise Richard.

— Şi toate astea au fost reproduse după fotografii transmise de pe Rama I pe Rama II.

După comentariul lui Nicole, rămaseră amândoi tăcuţi, fiecare urmându-şi propriul şir de gânduri.

— Dar de ce vor ca noi să cunoaştem acest fapt? Cum ar trebui să procedăm în continuare? Richard se ridică în picioare şi începu din nou să se plimbe încoace şi-ncolo. Brusc, izbucni în râs. N-ar fi uluitor dacă David Brown ar avea în cele din urmă dreptate? Ca ramanii să nu fie deloc interesaţi în orice ar găsi, programându-şi în schimb navele să se poarte *diferit*? Orice specie ar fi flatată prin modificări ale traiectoriei şi prin imitarea unor obiecte simple. Ce ironie incredibilă! Întrucât civilizaţiile timpurii sunt probabil în totalitate egocentrice, vizitatorii lui Rama nu s-ar ocupa de altceva decât de înţelegerea unui presupus mesaj…

— Cred că te laşi purtat de valuri, îl întrerupse Nicole. Tot ce ştim până în prezent e că acestei nave i s-au transmis fotografii de pe Rama I şi că reproducerile unor obiecte uzuale ale echipajului lui Norton au fost puse aici, în această cameră, ca noi să le găsim.

— Mă întreb dacă şi tastatura este la fel de nefolositoare, se întrebă Richard ridicând-o de jos. Tastă cuvântul „Rama”. Nu se întâmplă nimic. Încercă „Nicole”. Iarăşi nimic.

— Nu-ţi aduci aminte cum funcţionau tipurile vechi? îl întrebă Nicole cu un zâmbet. Aveau un comutator separat de alimentare. Femeia apăsă un buton nemarcat situat în colţul din dreapta sus al tastaturii. O porţiune a peretelui opus lunecă într-o parte, dezvelind un pătrat mare şi negru, cu latura de aproximativ un metru.

Mica tastatură era similară cu cele ataşate computerelor portabile, în timpul primei misiuni Rama. Avea patru rânduri cu câte douăsprezece caractere, şi un comutator suplimentar în colţul din dreapta sus. Cele douăzeci şi şase de litere ale alfabetului latin, cele zece cifre arabe şi cei patru operatori matematici erau marcaţi pe patruzeci de taste individuale. Celelalte opt taste conţineau puncte ori figuri geometrice, putând în plus să fie deplasate în poziţiile „sus” şi „jos”. Richard şi Nicole descoperiră repede că aceste taste speciale reprezentau adevăratele comenzi ale sistemului rămân. Prin încercări repetate, descoperiră de asemenea că rezultatul apăsării unei taste depindea de poziţia celorlalte şapte. Astfel, prin acţionarea oricărei taste se obţineau 128 de rezultate diferite. Cu totul, claviatura permitea 1024 de comenzi.

Alcătuirea unui dicţionar de comenzi se dovedea o operaţie dificilă. Richard se oferi imediat voluntar. Folosind propriile computere, începu elaborarea unui limbaj care să traducă comenzile speciale ale tastaturii. Scopul iniţial era simplu – să fie capabili să utilizezi computerul rămân ca pe unul de al lor. Odată traducerea terminată, orice imput în calculatoarele portabile de pe Newton ar fi avut drept rezultat setul de comenzi de pe tastatura ramană care producea un rezultat identic, pe ecranul negru din perete.

Chiar pentru inteligenţa şi experienţa în computere a lui Richard, sarcina se arăta a fi extraordinar de grea. Şi nu putea fi explicată cu uşurinţă. La sugestia bărbatului, Nicole ieşi de două ori afară din adăpost pe durata primei zile petrecute în Camera Albă. De fiecare dată făcuse plimbări lungi în jurul New York-ului, ridicându-şi din când în când ochii spre cer în căutarea vreunui elicopter. La a doua ieşire, Nicole reveni la hambarul unde căzuse în groapă. Atât de multe lucruri se întâmplaseră de atunci, încât înfricoşătoarea experienţă de pe fundul cavităţii părea deja de domeniul unui trecut îndepărtat.

Adeseori se gândea la Borzov, la Wilson şi la Takagishi. Înainte de a părăsi Pământul, cu toţii fuseseră conştienţi de riscurile inerente misiunii. Fuseseră antrenaţi să facă faţă situaţiilor de urgenţă provocate de defecţiuni ale propriilor nave. Însă nimeni nu-şi închipuise că se va ajunge cu adevărat la pierderi de vieţi omeneşti. *Dacă Richard şi cu mine pierim aici în New York, atunci aproape jumătate din echipaj va fi mort*, remarcă Nicole în sinea ei. *Va reprezenta cel mai mare dezastru suferit de la reluarea misiunilor pilotate*.

Stătea în exteriorul hambarului, în acelaşi loc unde ea şi Francesca discutaseră ultima dată cu Richard prin comunicator. *De ce ai minţit, Francesca*? *Credeai cumva că dispariţia mea va îndepărta toate suspiciunile*?

În ultima dimineaţă petrecută la baza Beta, înainte ca ea şi ceilalţi să plece în căutarea lui Takagishi, Nicole transmisese toate datele din computerul portabil în cel aflat în cabina ei de pe Newton. În acel moment intenţionase doar să elibereze spaţiu de memorie pe calculatorul portabil. *Însă totul e acolo, dacă un detectiv conştiincios se gândeşte vreodată să caute. Medicamentele, tensiunea arterială a lui David, chiar şi o menţiune criptică la avort. Şi desigur, soluţia lui Richard*

pentru proasta funcţionare a lui ROşur.

Pe parcursul celor două plimbări, Nicole zări câţiva centipezi, şi chiar un biot buldozer o singură dată, la limita câmpului vizual. Nu văzu niciun avian şi niciun octospider. *Poate că ies doar noaptea*, murmură Nicole, întorcându-se să ia masa împreună cu Richard.

49. Interacţiune

— Mâncarea se apropie de sfârşit, spuse Nicole. Împachetară ceea ce mai rămăsese din pepenele-mană şi-l îndesară în rucsacul lui Richard.

— Ştiu. Am făcut un plan să obţii încă un pepene.

— *Eu*? întrebă femeia. De ce eu?

— Ei bine, în primul rând deoarece-i nevoie de o singură persoană. Tot executând grafică pe computerul rămân, mi-a venit o idee. În al doilea rând, eu unul nu-mi pot permite să pierd timp. Cred că sunt pe cale să sparg sistemul operaţional. Există vreo două sute de comenzi pe care nu le pot explica, numai dacă nu cumva ele permit trecerea într-un alt nivel, într-un soi de spaţiu cu un grad ierarhic mai înalt.

Richard îi explicase lui Nicole în timpul prânzului că intuise modalitatea de a folosi computerul rămân ca pe unul terestru. Era capabil să înregistreze şi să apeleze informaţii, să execute calcule matematice, să deseneze grafică şi chiar să creeze limbaje noi.

— Dar nu am reuşit încă să-i întrebuinţez tot potenţialul, declarase el. Mâine şi poimâine trebuie să-i descopăr mai multe din secrete. Intrăm în criză de timp.

Planul său de a face rost de hrană era într-adevăr extrem de simplu. După lunga noapte ramană – în decursul căreia Richard nu dormise mai mult de trei ore – Nicole se îndreptă spre piaţa centrală, cu intenţia de a-l pune în aplicare. Bazându-se pe analiza matricelor progresive, Richard stabilise trei amplasamente posibile pentru

bârlogul avianilor. Avea o asemenea încredere în rezultatul judecăţii sale, încât nici măcar nu voise să discute ce ar fi trebuit să facă Nicole în eventualitatea că nu găsea placa de deschidere. Richard avu însă dreptate. Nicole descoperi fără dificultate declanşatorul. Deschise capacul şi strigă în coridorul vertical. Nu primi niciun răspuns.

Îndreptă fasciculul lanternei spre întunericul de dedesubt. Tancul santinelă se găsea la datorie, patrulând înainte şi înapoi în faţa tunelului orizontal care se termina în sala cisternei cu apă. Nicole strigă din nou. Dacă se putea, nu dorea să coboare nici până la prima terasă. Chiar dacă Richard îi promisese că îi va veni în ajutor în caz că întârzia, lui Nicole nu-i surâdea deloc să rămână iarăşi prizoniera avianilor.

Să fi auzit oare zgomot de voci în depărtare? Aşa i se păru. Nicole scoase din buzunar una din monedele descoperite în Camera Albă şi o aruncă în puţ. Moneda zbură în jos, lovind una din terasele situate în apropierea celui de al doilea nivel principal. De astă dată, vociferările se auziră puternic. Un avian trecu prin raza de lumină a lanternei şi zbură peste capul santinelei. Câteva secunde mai târziu, capacul începu să se închidă şi Nicole fu nevoită să se dea deoparte.

Discutase această posibilitate cu Richard. Aşteptă câteva minute, apoi apăsă din nou plăcuţa. Când strigă a doua oară spre coridorul vertical, răspunsul veni imediat. Prietenul ei, avianul cu trup negru catifelat, zbură până la cinci metri de suprafaţă şi îi aruncă o serie de ţipete. Lui Nicole îi fu limpede că i se cerea să plece. Înainte ca avianul să se întoarcă, totuşi, femeia ridică monitorul computerului şi activă un program prestabilit. Pe ecran apărură doi pepeni-mană.

În vreme ce pasărea continua să privească, pepenii se colorară, iar o incizie precisă dezvălui conţinutul şi

culoarea interiorului unuia dintre ei.

Avianul negru zbură mai aproape de deschizătură pentru a privi mai bine. Apoi se răsuci şi scoase un ţipăt pătrunzător către golul de sub el. Peste câteva secunde, o altă pasăre familiară, evident perechea celei dintâi, se opri pe prima terasă a culoarului, Nicole prezentă încă o dată graficele computerizate. Cei doi aviani discutară între ei, după care dispărură în adâncurile adăpostului.

Se scurseră mai multe minute. Din când în când, Nicole auzea frânturi de ţipete venind din adâncurile puţului. În cele din urmă, cei doi prieteni revenară, fiecare ducând în gheare câte un mic pepene-mană. Aterizară în piaţă, lângă deschizătură. Nicole se apropie de pepeni, însă avianii continuau să-i ţină strâns în gheare. Ceea ce urmă fu (după aprecierea lui Nicole) o lungă prelegere. Avianii vociferară singuri şi împreună, privind-o întotdeauna şi bătând adesea cu ghearele în pepeni. Cincisprezece minute mai târziu, aparent satisfăcuţi de a-şi fi comunicat mesajul, avianii îşi luară zborul, se învârtiră de câteva ori deasupra pieţei şi dispărură în bârlog.

Cred că au vrut să-mi spună că pepenii-mană sunt în cantitate limitată, conchise Nicole revenind în piaţa estică. Pepenii erau grei. Pusese câte unul în cele două rucsace, golite în acest scop în dimineaţa aceea, înainte de a părăsi Camera Albă; *Sau poate m-au atenţionat să nu-i mai deranjez pe viitor. Oricare ar fi mesajul, de acum înainte nu vom fi bineveniţi.*

Socotise că la întoarcerea ei Richard va fi extaziat. Aşa se întâmplă, dar nu datorită ei sau pepenilor-mană. Un rânjet larg i se întipărise pe toată faţa, iar o mână şi-o ascundea la spate.

— Aşteaptă să vezi ce am, zise el în vreme ce Nicole scotea pepenii din saci. Bărbatul întinse mâna şi desfăcu palma. Pe ea se afla o minge neagră, solitară, cu diametrul

de vreo zece centimetri.

— Nu-mi dau nici pe departe seama de logica lui, sau câtă informaţie trebuie să conţină cererea, spuse Richard. Dar am stabilit un principiu fundamental. Putem solicita şi primi „lucruri” folosind computerul.

— Ce vrei să zici? întrebă Nicole, fără să înţeleagă prea bine de ce pe Richard îl entuziasma mica minge neagră.

— Au făcut-o pentru mine, îi explică el, întinzându-i iarăşi mingea. Nu pricepi? Undeva aici au o fabrică, capabilă să confecţioneze lucruri pentru noi.

— Atunci poate că „ei”, oricine ar fi, ne vor face ceva de mâncare. Nicole era oarecum iritată de faptul că Richard nici nu o felicitase şi nici nu-i mulţumise pentru pepeni. Deoarece se pare că avianii n-au de gând să ne mai ajute, continuă ea.

— Nu vor fi probleme. În cele din urmă, odată ce vom descoperi întreaga gamă de posibilităţi, vom fi în stare să cerem peşte şi cartofi prăjiţi, friptură, salată, orice, cu singura condiţie să fim în stare să explicităm totul în termeni ştiinţifici clari.

Nicole se uită ţintă la bărbat. Cu părul ciufulit, faţa nerasă, cearcăne sub ochi şi un rânjet larg, arăta ca un evadat dintr-un ospiciu de nebuni.

— Richard, nu vrei să o iei mai încet, te rog? Chiar dacă ai găsit Sfântul Graal, acordă-mi o secundă şi explică-mi despre ce e vorba.

— Priveşte ecranul, zise el. Folosind tastatura, desenă un cerc, după care îl deformă, transformându-l în pătrat. În mai puţin de un minut, Richard desenă cu atenţie un cub în trei dimensiuni. După ce termină de executat grafica, poziţionă cele opt taste speciale într-o configuraţie prestabilită. Un şir de simboluri stranii se ivi pe monitorul negru.

— Nu-ţi face griji, nu-i nevoie să înţelegem toate amănuntele. Ni se cer doar dimensiunile specifice pentru cub, rosti Richard.

Introduse o serie de rânduri folosindu-se de tastele alfanumerice.

— Acum, spuse el întorcându-se cu faţa spre Nicole, dacă am procedat corect, în circa zece minute vom avea un cub, confecţionat din acelaşi material ca şi mingea.

Cât aşteptară, se serviră cu două bucăţi din pepenele proaspăt. Avea acelaşi gust ca şi celălalt. *Friptură cu cartofi ar fi nemaipomenit*, gândea Nicole, în momentul în care peretele se ridică cu o jumătate de metru de la podea, lăsând în deschizătură să se vadă un cub negru.

— Aşteaptă o clipă, nu-l atinge! o opri Richard. Uite-te aici! Îndreptă fascicolul lanternei în întunericul din spatele cubului. Dincolo de aceşti pereţi se întinde o reţea vastă de tuneluri şi ele trebuie să ducă la uzine atât de avansate tehnologic, încât nu le-am putea nici măcar recunoaşte. Imaginează-ţi! Să facă orice obiecte la cerere!

Nicole începea să înţeleagă motivul entuziasmului lui.

— De acum avem capacitatea de a ne controla destinul într-o oarecare măsură, continuă el. Dacă voi reuşi să sparg repede codul, vom putea cere de mâncare, eventual tot ce avem nevoie ca să construim o barcă.

— Fără motor zgomotos, sper, remarcă cu sarcasm Nicole.

— De acord, fără motor. Richard îşi termină pepenele şi se răsuci din nou spre tastatură.

Nicole începea să se neliniştească. Richard izbutise să facă o singură descoperire importantă într-o întreagă zi ramană. Tot ceea ce era în stare să prezinte după treizeci şi opt de ore de muncă (nu dormise decât opt ore în această perioadă) era un singur material nou. Putea să

facă obiecte „uşoare” şi negre asemănătoare cu prima minge, a căror densitate se apropia de cea a lemnului de plută, ori obiecte „grele”, iarăşi negre, având densitatea stejarului sau a pinului. Munca îl extenua treptat. Şi nu putea, sau nu voia, să o lase şi pe Nicole să preia o parte din povară.

Dacă prima lui descoperire s-a datorat numai norocului? se întrebă Nicole, urcând scările pentru plimbarea obişnuită de dimineaţă. *Sau dacă sistemul nu e capabil să confecţioneze altceva decât două tipuri de obiecte negre*? Nu putea să nu se gândească la timpul irosit. Până la coliziunea cu Pământul mai rămăseseră şaisprezece zile. Nu se zărea niciun semn al unei echipe de salvare. În minte i se strecura tot mai mult ideea că ea şi Richard fuseseră abandonaţi definitiv.

Încercase cu o seară înainte să-i vorbească lui Richard despre planurile lor, dar bărbatul era prea obosit. Nu-i răspunsese. Mai târziu, după ce ea schiţase cu grijă fiecare opţiune şi îl întrebase cum ar trebui procedat în continuare, constatase că el dormea deja. Când Nicole se trezi la rândul ei după un somn scurt. Richard lucra din nou, refuzând să fie întrerupt fie de micul dejun, fie de conversaţie. Nicole se împiedicase de maldărul în continuă creştere de obiecte negre de pe podea, în timp ce părăsea Camera Albă pentru exerciţiile de dimineaţă.

Se simţea extrem de singură. Ultimele cincizeci de ore, pe care le petrecuse în cea mai mare parte de una singură, trecuseră foarte încet. Unica salvare o constituise lectura. În computer avea înregistrat textul a cinci cărţi. Una era enciclopedia sa medicală, însă celelalte patru erau destinate recreerii. *Pariez că întreg spaţiul disponibil al lui Richard e plin de Shakespeare*, reflectă ea, aşezată pe unul din zidurile New York-ului. Privi Oceanul Cilindric. La mare depărtare, abia vizibilă prin binoclu din cauza ceţii şi a

norilor, se observa zona nordică pe unde intraseră prima dată la Rama.

În computer avea două din cărţile tatălui ei. Favorita lui Nicole era *Queen For All Ages*, povestea anilor de tinereţe ai lui Eleonor de Aquitania, începând cu adolescenţa petrecută la curtea ducală din Poitiers, căsătoria cu Louis Capet al Franţei, cruciada spre Ţara Sfântă. Romanul culmina cu divorţul Eleonorei de Louis şi căsătoria cu tânărul şi entuziastul Henric Plantagenet.

Celălalt roman semnat de Pierre des Jardins îl reprezenta capodopera sa universal apreciată, *I, Richard Coeur de Lion*, o combinaţie de jurnal scris la persoana întâi şi monolog interior, a cărui acţiune se petrecea pe durata a doua săptămâni de iarnă, la sfârşitul secolului doisprezece. În acest roman, Richard şi soldaţii săi plecaţi într-o nouă cruciadă fuseseră încartiruiţi în Messina, sub protecţia regelui normand al Siciliei. Şi acolo, faimosul rege-războinic şi fiu homosexual al Eleonorei de Aquitania şi al lui Henric Plantagenetul retrăia, într-un acces de conştiinţă, principalele evenimente istorice şi personale ale vieţii sale.

Nicole îşi aminti lunga discuţie purtată cu Genevieve după ce fiica ei citise *I, Richard*, vara trecută. Povestea o fascinase pe adolescentă, care îşi surprinsese mama cu o serie de întrebări extrem de inteligente. Amintindu-şi de Genevieve, Nicole se întrebă ce făcea fiica ei în acel moment la Beauvois. *Ţi-au spus că am dispărut*, presupuse Nicole. *Ce termen utilizează militarii*? *Dispărut în misiune*?

Cu ochii minţii, Nicole îşi vedea fiica întorcându-se acasă de la şcoală în fiecare zi, pe bicicletă. „Veşti?” îşi întreba probabil bunicul, de îndată ce trecea pe sub portalul vilei. Pierre nu putea face altceva decât să scuture mâhnit din cap.

Au trecut două săptămâni de când am fost văzută

oficial ultima dată. *Mai ai încă speranţe, scumpa mea*? Fu copleşită de o dorinţă arzătoare să stea de vorbă cu Genevieve. O clipă, dând uitării realitatea înconjurătoare, Nicole nu acceptă ideea că de fiica ei o despărţeau milioane de kilometri şi că nu avea niciun mijloc de comunicare. Se ridică pentru a se întoarce în Camera Albă, socotind în confuzia ei momentană că i-ar fi putut telefona Genevievei de acolo.

Când judecata îi reveni după câteva secunde, Nicole fu uluită de uşurinţa cu care mintea îi jucase o festă. Clătinând din cap, se aşeză din nou pe zidul care domina oceanul. Rămase acolo aproape două ore, gândurile zburându-i libere spre o mulţime de subiecte. Spre sfârşit, când se pregătea să se întoarcă în Camera Albă, mintea i se concentră asupra lui Richard Wakefield. *Am încercat, prietenul meu britanic*, îşi spuse Nicole în sine. *Am fost mai deschisă cu tine decât am făcut-o cu oricare altul de la Henry*. *Ghinionul meu a făcut să ajung aici cu cineva şi mai puţin încrezător decât mine*.

Nicole se simţea cuprinsă de o tristeţe nedefinită, pe măsură ce cobora scările spre nivelul doi. În tunelul orizontal coti la dreapta. Tristeţea i se transformă în surpriză când intră în Camera Albă. Richard sări de pe scăunaşul negru şi o întâmpină cu o îmbrăţişare. Se bărbierise şi-şi pieptănase cu grijă părul. Îşi curăţise chiar şi unghiile. Pe o masă neagră în mijlocul încăperii, se afla un pepene secţionat cu precizie. Câte o bucată se găsea pe fiecare din cele două farfurii negre aşezate în faţa scaunelor.

Richard îi trase scaunul şi o invită să ia loc. Ocoli masa şi se aşeză la rândul lui. Întinzându-se, îi luă mâna într-a lui.

— Vreau să-mi cer scuze pentru purtarea mea, rosti cu o voce aprinsă. În aceste ultime zile am fost extrem de

urâcios.

În aceste ore cât te-am aşteptat, m-am gândit la mii de lucruri pe care să ţi le spun, continuă el ezitând, cu un zâmbet jucându-i pe buze, dar pe cele mai multe dintre ele nu nu le mai amintesc… Ştiu că voiam să-ţi explic cât de importanţi au fost pentru mine Prinţul Hal şi Falstaff. Erau prietenii mei cei mai apropiaţi… Nu mi-a fost uşor să suport moartea lor. Durerea este încă foarte mare…

Richard luă o înghiţitură de apă.

— Dar mai presus de toate, îmi pare rău că nu ţi-am spus ce persoană minunată eşti. Eşti inteligentă, atractivă, spirituală, sensibilă – tot ce-am visat vreodată să găsesc într-o femeie. În ciuda situaţiei noastre, mi-a fost teamă să-ţi mărturisesc ce simt. Bănuiesc că frica de a fi respins a pătruns foarte adânc în mine.

Lacrimi se scurseră pe la colţul ochilor lui Richard, prelingându-i-se pe obraji. Tremura uşor. Nicole îşi dădea seama ce efort îl costase pe Richard să-i declare aceste lucruri. Îi puse mâinile pe obraji.

— Cred că şi tu eşti o persoană deosebită, rosti ea.

50. Speranţe reînnoite

Richard continuă să lucreze cu computerul rămân, dar se limită de astă dată la sesiuni scurte, implicând-o pe Nicole ori de câte ori era posibil. Făceau plimbări împreună şi sporovăiau ca nişte vechi prieteni. O distra recitându-i scene întregi din Shakespeare. Bărbatul poseda o memorie prodigioasă şi încercă să joace ambele roluri din scenele de dragoste dintre Romeo şi Julieta, dar de fiecare dată când intra pe falsetto, Nicole izbucnea în hohote de râs.

Într-o noapte vorbiră mai bine de o oră despre Omeh, tribul Senoufo şi viziunile lui Nicole.

— Îţi dai seama că-mi este dificil să accept realitatea fizică a unora dintre aceste poveşti, spuse Richard,

încercând să-şi catalogheze curiozitatea. Cu toate acestea, recunosc că le găsesc absolut fascinante.

Mai târziu arătă un interes viu în analizarea tuturor simbolurilor din viziunile ei. Era evident că admitea faţeta mistică a lui Nicole ca pe o altă componentă a bogatei ei personalităţi.

Dormiră cuibăriţi unul în altul, înainte de a face dragoste. Când acest lucru se întâmplă în cele din urmă, avu loc cu delicateţe şi răbdare, actul surprinzându-i pe amândoi cu uşurinţa şi satisfacţia lui. Câteva nopţi mai târziu, Nicole şedea cu capul pe pieptul lui, hoinărind la graniţa somnului. Richard era pierdut pe gânduri.

— Acum câteva zile, rosti el trezind-o cu gingăşie, înainte de a deveni aşa de intimi, ţi-am spus că m-am gândit cândva la sinucidere. Atunci mi-a fost frică să-ţi povestesc. Ai vrea să-mi asculţi acum povestea?

Nicole deschise ochii. Se rostogoli şi-şi propti bărbia în stomacul lui.

— Îhâm. Se întinse şi îl sărută pe ochi înainte ca el să înceapă.

— Bănuiesc că ştii că am fost căsătorit cu Sarah Tydings când eram amândoi foarte tineri. S-a întâmplat înainte ca ea să devină celebră. Era în primul său an la Royal Shakespeare Company, iar repertoriul lor jucat la Stratford cuprindea *Romeo şi Julieta*, *Cum vă place* şi *Cymbeline*. Sarah juca pe Julieta şi pe Rosalind şi în ambele roluri era fantastică.

Pe atunci avea optsprezece ani şi tocmai terminase şcoala. M-am îndrăgostit de ea din prima seară când am văzut-o interpretând-o pe Julieta. Îi trimiteam trandafiri în cabină în fiecare zi şi mi-am cheltuit mare parte din economii pentru a-i vedea toate spectacolele. Am luat de două ori masa împreună şi apoi am cerut-o în căsătorie. A acceptat mai mult din uimire decât din dragoste.

La sfârşitul verii am plecat la Cambridge pentru cercetări. Locuiam într-un apartament modest, iar ea s-a transferat la teatrul din Londra. O însoţeam ori de câte ori puteam, însă după câteva luni studiile au început să-mi consume tot mai mult timp.

Richard se opri din povestit şi-i aruncă o privire lui Nicole. Ea nu se mişcase. Şedea pe jumătate răsturnată peste el, cu un surâs de dragoste întipărit pe faţă.

— Continuă, îi zise Nicole cu voce moale.

— Sarah era moartă după aventură. Avea în permanenţă nevoie de varietate şi suspans. Lucrurile obişnuite şi plictisitoare o enervau. Să cumpere alimente, de exemplu, constituia o corvoadă colosală. Pentru ea era pur şi simplu prea mult să pornească aparatul şi să hotărască ce dorea să comande. De asemenea, considera orice orar ca pe o incredibilă constrângere.

Trebuia să facem dragoste de fiecare dată în altă poziţie, sau ascultând mereu altă muzică, altminteri se plictisea. O bucată de vreme, am avut destulă imaginaţie să o satisfac. Am preluat în acelaşi timp toate treburile casei, pentru a o elibera pe ea. Însă ziua are un număr limitat de ore. În cele din urmă, în ciuda considerabilei mele capacităţi, studiile mele au început să sufere, deoarece îmi cheltuiam întreaga energic făcându-i ei viaţa cât mai interesantă.

La un an de la căsătorie, Sarah a hotărât să închirieze un apartament în Londra, pentru a nu mai fi nevoită să facă naveta în fiecare seară. De fapt, petrecea deja câteva nopţi pe săptămână în Londra, chipurile la una dintre prietenele ei actriţe. Dar carierea ei mergea de minune şi aveam bani din belşug; aşa că de ce să mă fi împotrivit?

Nu a trecut mult timp şi zvonurile despre comportamentul ei au început să se răspândească. Am ales

să le trec cu vederea, fiindu-mi teamă că ea nu va nega dacă aş fi întrebat-o direct. Apoi, într-o noapte, pe când studiam pentru un examen, am primit un telefon de la o femeie. Era foarte politicoasă, deşi vizibil tulburată. S-a recomandat ca fiind soţia actorului Hugh Sinclair, şi mi-a spus că domnul Sinclair – partenerul lui Sarah în drama americană *în Any Weather* – avea o aventură cu soţia mea. „De fapt", mi-a spus ea, „se află în apartamentul soţiei dumneavoastră chiar în acest moment". Apoi femeia a început să plângă şi a închis.

Nicole ridică mâna şi-l mângâie pe obraz.

— Am simţit că mi se rupe ceva în piept, continuă el amintindu-şi de durerea încercată atunci. Eram furios, speriat, înnebunit. Am plecat la gară şi am luat trenul de noapte spre Londra. Când taxiul m-a lăsat în faţa apartamentului lui Sarah, am alergat la uşă.

N-am bătut. Am ţâşnit ca fulgerul pe scări şi i-am găsit dormind goi în pat. Am ridicat-o în sus pe Sarah şi am izbit-o de perete – încă îmi aduc aminte ce sunet a scos capul ei izbind oglinda. Apoi m-am năpustit asupra lui, pocnindu-l de nenumărate ori peste faţă, până ce i-am transformat-o într-o masă sângerândă. A fost groaznic…

Richard se opri, începând să plângă în tăcere. Nicole îl îmbrăţişă cu putere, încercând să-l liniştească.

— Am fost ca un animal, plânse el. Am fost mai rău decât tatăl meu. I-aş fi omorât pe amândoi dacă vecinii nu m-ar fi împiedicat.

Câteva minute niciunul dintre ei nu scoase o vorbă. Când Richard vorbi din nou, vocea i se îmblânzise, sunând aproape detaşat.

— A doua zi, după interogatoriul luat de poliţie, după reporterii de la ziarele de scandal şi acuzaţiile lui Sarah, am vrut să mă sinucid. Aş fi făcut-o chiar, dacă aş fi avut o armă. Tocmai luam în consideraţie celelalte macabre

alternative – pilule, să-mi tai venele cu briciul, să mă arunc de pe un pod – când m-a sunat un student să-mi ceară nişte amănunte referitoare la relativitate. După cincisprezece minute petrecute cu gândul la Einstein, sinuciderea încetase să mai reprezinte o alternativă viabilă. Divorţul, cu siguranţă. Celibatul, foarte probabil. În niciun caz moartea. N-aş fi putut pune punct prematur dragostei mele pentru fizică. Vocea i se frânse.

Nicole îşi şterse ochii şi-l apucă de mâini. Îşi întinse corpul gol peste al lui şi-l sărută.

— Te iubesc, îi spuse ea.

Alarma de la ceasul lui Nicole indica că se făcuse iarăşi zi pe Rama. *Încă zece zile,* calculă ea rapid în gând. *Ar fi timpul să avem o ăiscuţie serioasă*.

Alarma îl trezise şi pe Richard. Bărbatul se răsuci şi îi zâmbi partenerei de somn.

— Dragul meu, rosti Nicole, a sosit timpul…

— „Să vorbim despre multe lucruri, spuse morsa”.

— Haide, fii serios. Trebuie să hotărâm ce facem. E limpede că nimeni nu vine să ne caute.

— De acord, încuviinţă Richard ridicându-se şi întinzându-se după cămaşă peste salteaua lui Nicole. De zile întregi mi-a fost teamă de acest moment. Bănuiesc totuşi că a sosit clipa să ne gândim serios la traversarea înot a apei.

— Nu crezi că avem şanse să construim o barcă din materialul nostru negru?

— Nu, răspunse el. Unul din materiale este prea uşor, celălalt prea greu. Am putea eventual construi un hibrid care să plutească, *dacă* am avea cuie, însă fără pânze tot am fi nevoiţi să vâslim, aşadar, cea mai bună şansă este să înotăm.

Richard se ridică şi se îndreptă spre chenarul de pe perete.

— Planurile mele frumoase n-au dat roade, nu-i aşa? Bătu uşor cu degetul în pătrat. Şi în afară de barcă aveam de gând să cer friptură cu cartofi.

— „Cele mai bune planuri ale oamenilor şi şoarecilor dau adesea greş”, recită ea din memorie.

— Ce poet ciudat a mai fost bătrânul Robbie. Niciodată nu am priceput ce au văzut oamenii la el.

Nicole termină să se îmbrace şi execută câteva exerciţii de înviorare.

— Pfui, făcu ea, mi-am ieşit din formăe. Niciun fel de exerciţii fizice mai serioase de zile întregi. Îl privi pe Richard, care o privea zâmbind ştrengar. Pe tine nu te-am pus la socoteală, prostuţule!

— Eu unul am făcut-o, rânji el. E aproape singurul exerciţiu care mi-a plăcut vreodată. La Academie am urât întotdeauna acele weekend-uri speciale de „antrenament fizic”.

Richard puse pe masă porţii mici de pepene.

— Încă trei prânzuri în afară de acesta, rosti cu o voce lipsită de emoţie. Ar trebui să pornim înot înainte de căderea nopţii.

— De ce să nu pornim în această dimineaţă?

— Nu. Tu mergi să supraveghezi coasta şi să alegi un loc propice. Noaptea trecută am găsit pe calculator ceva care m-a uluit complet. Nu ne va da mâncare sau bărci cu pânze, dar se pare că am pătruns în sfârşit într-o altă ordine structurală.

După micul dejun, Nicole îl sărută pe Richard şi se îndreptă spre suprafaţă. Nu-i trebui mult timp să cerceteze coasta. N-avea niciun rost să alegi un anume punct de plecare. Realitatea înfricoşătoare a traversării oceanului o copleşi. *Sunt toate şansele ca nici eu şi nici Richard să nu mai fim în viaţă când se va lăsa iarăşi întunericul*.

Încercă să-şi închipuie cum s-ar simţi mâncată de un

rechin biot. Ar fi o moarte rapidă? Sau s-ar îneca lent, conştientă că picioarele i-au fost amputate? Pe Nicole o trecură fiorii. *Poate ar trebui să obţinem un alt pepene*... Ştia că n-avea sens. Mai devreme sau mai târziu, tot trebuiau să înoate.

Nicole se întoarse cu spatele la ocean. *Cel puţin, aceste ultime zile au fost minunate*, îşi zise în sinea ei, nedorind să se mai gândească la întunecatele sale previziuni. *Richard a fost un tovarăş excelent*. *În toate privinţele*. Îşi permise luxul de a-şi aduce aminte, de clipele petrecute împreună. Apoi zâmbi şi porni înapoi spre adăpost.

— Dar la ce mă uit? întrebă Nicole în vreme ce o altă imagine fulgeră pe ecranul negru.

— Nu sunt foarte sigur, replică Richard. Tot ce ştiu e că am reuşit să apelez un soi de listă lungă. Îţi aminteşti de acea configuraţie a comenzilor care producea linii de simboluri aducând a sanscrită? Ei bine, tot privind rândurile respective am observat un anumit model. M-am oprit la începutul acestui pasaj, am schimbat poziţia ultimelor trei taste şi am atins din nou punctul dublu. Şi deodată pe ecran a apărut o imagine. De fiecare dată când atingeam o tastă alfanumerică, imaginea se schimba.

— Dar de unde ştii că ne uităm la transmisia unui senzor?

Richard introduse o comandă şi în imagine se produse o modificare.

— Câteodată văd lucruri pe care le recunosc. Priveşte-o pe asta, de exemplu. N-ar putea fi scara Beta, fotografiată de o cameră situată în mijlocul Câmpiei Centrale?

Nicole studie imaginea.

— Posibil, dar nu-mi dau seama cum ai putea să fii vreodată sigur.

Richard introduse o nouă comandă. Următoarele trei imagini erau ininteligibile. Cea de a patra prezenta o formă ascuţită în partea de sus a cadrului.

— Şi ăsta nu e unul din coarnele mici, observat de un senzor din apropierea vârfului Marelui Corn?

Oricât de mult s-ar fi străduit, Nicole nu reuşea să vizualizeze ce imagine ar vedea din vârful uriaşului corn situat în centrul Emisferei Sudice. Richard continuă să comute imaginile. Din cinci cadre, doar unul era mai clar.

— Undeva în sistem trebuie să existe un algoritm de mărire, mormăi el. Atunci aş fi în stare să reglez toate imaginile.

Pentru Nicole devenise limpede că Richard se afla pe punctul de a începe o nouă perioadă de muncă intensă. Se apropie de el şi îşi trecu braţele pe după gâtul lui.

— Îmi dai voie să te distrag puţin la început, rosti ea, întinzându-se şi sărutându-l pe gură.

— Cred că da, replică el, lăsând din mână tastatura. Îmi va face probabil bine să-mi limpezesc mintea.

Nicole se găsea în mijlocul unui vis minunat. Era din nou acasă, în vila din Beauvois. Richard şedea lângă ea pe canapeaua din sufragerie, ţinându-i mâna. Fiica şi tatăl ei stăteau vizavi în fotolii.

Visul îi fu întrerupt de glasul insistent al lui Richard. Când Nicole deschise ochii, iubitul ei stătea alături, entuziasmul citindu-i-se în voce.

— Aşteaptă până ai să vezi, scumpo, spuse el ajutând-o să se ridice. Este fantastic! Cineva mai e încă aici.

Nicole îşi alungă visul din minte şi privi pătratul negru indicat de Richard.

— Îţi vine să crezi? întrebă bărbatul, sărind în sus de bucurie. Nu există nicio îndoială. Nava militară este încă andocată.

Numai atunci, Nicole realiză că avea în faţă o

imagine a exteriorului lui Rama. Clipi din ochi şi ascultă explicaţia incoerentă a lui Richard.

— Odată ce am desluşit codul pentru parametrii de mărire, aproape fiecare cadru s-a limpezit. Setul de imagini pe care ţi le-am arătat mai devreme trebuie să constituie rezultatul în timp real a sute de senzori optici. Şi cred că am aflat cum să acced şi bazele de date ale celorlalţi senzori.

Richard jubila. O îmbrăţişă pe Nicole şi o ridică în aer. O strânse la piept şi o sărută de câteva ori, ţopăind prin cameră ca un lunatic.

Când într-un sfârşit se calmă, Nicole studie un minut întreg imaginea proiectată pe ecran. În mod cert era nava militară Newton; însemnele se vedeau clar.

— Aşadar modulul ştiinţific a plecat acasă; comentă ea.

— Da, după cum mă aşteptam. Îmi era teamă că vor pleca *amândouă*, astfel că după traversarea oceanului ne-am fi pomenit în continuare prizonieri, de data aceasta într-o închisoare mai mare.

Acelaşi gând o neliniştise şi pe Nicole. Îi zâmbi.

— Atunci lucrurile sunt destul de simple, nu-i aşa? Traversăm Oceanul Cilindric înot şi ne îndreptăm spre telescaun. Sus vom fi aşteptaţi de cineva.

Nicole începu să-şi împacheteze lucrurile. Între timp, Richard continuă să apeleze noi fotografii.

— Ce faci? îl întrebă Nicole. Credeam că mergem la o partidă de înot.

— N-am terminat de trecut în revistă toţi senzorii de când am descoperit parametrii de mărire, replică Richard. Vreau doar să fim siguri că nu scăpăm din vedere nimic important. Durează încă un ceas, sau mai puţin.

Nicole se opri din împachetat şi se aşeză lângă Richard în faţa ecranului. Imaginile erau cu adevărat

interesante. Unele reprezentau cadre exterioare, dar cele mai multe arătau diferite zone din interiorul lui Rama, inclusiv din adăposturile subterane. O fotografie magnifică era luată din partea de sus a camerei unde se găseau sferele fierbinţi, învelite în material spongios. Richard şi Nicole urmăriră imaginea câteva clipe, cu speranţa de a zări un octospider negru şi auriu, dar nu distinseră nicio mişcare.

Se găseau aproape de sfârşitul listei, când un cadru luat treimii inferioare a scării Alfa îi ului complet. Acolo, coborând pe scări, se desluşeau patru siluete umane în costume spaţiale. Richard şi Nicole urmăriră timp de cinci secunde siluetele, apoi explodară de bucurie.

— Vin! strigă Richard ridicându-şi braţele spre tavan. Vom fi salvaţi!

51. Plan de salvare

Richard devenea nerăbdător. El şi Nicole aşteptau de peste o oră pe zidurile New York-ului, scrutând cerul în căutarea vreunui elicopter.

— Unde naiba sunt? mârâi el. Nu durează decât cincisprezece minute cu roverul de la baza scării Alpha la tabăra Beta.

— Poate că ne caută în altă parte, opină încurajator Nicole.

— Ridicol. Cu siguranţă vor merge mai întâi la Beta – şi chiar dacă nu ar reuşi să repare sistemul de telecomunicaţii, cei puţin mi-ar găsi ultimul mesaj. În el spuneam că iau una din bărcile cu motor cu destinaţia New York.

— Probabil că ştiu că în oraş nu există locuri unde să aterizezi cu elicopterul. Poate că vin ei înşişi cu o barcă.

— Fără să încerce să ne repereze mai întâi din elicopter? Puţin probabil. Richard se întoarse spre ocean, încercând să distingă vreo ambarcaţiune. O barcă, o barcă.

Regatul meu pentru o barcă!

Nicole râse, dar Richard de-abia dacă schiţă un zâmbet.

— Doi oameni ar fi putut asambla o barcă în mai puţin de jumătate de ceas. La dracu', ce-i reţine atât de mult?

În frustrarea sa, Richard porni emiţătorul comunicatorului.

— Ascultaţi aici, băieţi. Dacă vă aflaţi pe undeva în vecinătea Oceanului Cilindric, identificaţi-vă! Şi pe urmă, mişcaţi-vă repede încoace. Stăm pe zid şi ne-am săturat să vă tot aşteptăm.

Nu primi niciun răspuns. Nicole se aşeză.

— Ce faci?

— Cred că te frămânţi îndeajuns pentru amândoi, replică ea. Şi am obosit să stau în picioare fluturând din mâini. Privi dincolo de ocean. Ar fi mult mai uşor, continuă gânditoare, dacă am reuşi pur şi simplu să zburăm pe deasupra.

Richard îşi lăsă capul pe o parte şi o ţintui cu ochii.

— Ce idee măreaţă, declară câteva secunde mai târziu. De ce nu ne-am gândit mai devreme? Se aşeză imediat jos şi începu să execute o serie de calcule pe computer. Laşii mor de multe ori înainte de moarte, pe când cei îndrăzneţi nu simt decât o dată muşcătura morţii, murmură ca pentru sine.

Nicole îl urmări acţionând furios tastele.

— Ce intenţionezi, dragă? se interesă aruncând o privire la monitor peste umărul său.

— Trei! strigă el după ce termină. Trei ar trebui să fie de ajuns. Richard ridică privirea. Vrei să auzi planul cel mai scandalos din întreaga istorie a expediţiilor interplanetare?

— De ce nu? replică ea cu un surâs neîncrezător.

— Ne vom construi leagăne din corzile plaselor, iar avianii ne vor trece în zbor peste Oceanul Cilindric.

Nicole se uită la el în tăcere câteva secunde.

— Presupunând că putem confecţiona leagănele, zise ea cu voce sceptică, cum îi vom convinge pe aviani să ne ducă dincolo?

— Asigurându-i că e în interesul lor, sună replica lui Richard. Ori ameninţându-i în vreun fel... Habar n-am, la asta ne vom mai gândi.

Nicole era total neîncrezătoare.

— Oricum, reluă Richard apucând-o de mână şi trăgând-o jos de pe zid, e mai bine decât să stăm aici şi să aşteptăm o barcă sau un elicopter.

Cinci ore mai târziu nu se zărea încă niciun semn al echipei de salvare. După ce terminară de confecţionat leagănele, Richard o lăsă pe Nicole pe zid şi se întoarse în Camera Albă pentru a verifica încă o dată transmisiile senzorilor optici. Reveni spunând că i se păruse că zărise nişte siluete în vecinătatea taberei Beta, dar că rezoluţia acelui cadru fusese foarte proastă. Aşa cum stabiliseră, Nicole folosise emiţătorul la fiecare jumătate de oră, fără a primi vreun răspuns.

— Richard, îl întrebă Nicole în timp ce el introducea alte grafice pe computer, de ce crezi că echipa de salvare folosea scările?

— Cine ştie? Poate că scaunul-lift nu mai funcţionează şi nu există niciun inginer care să-l repare.

— Mi se pare ciudat; zise Nicole. *Ceva nu-mi dă pace, dar nu îndrăznesc să-i spun lui Richard până ce nu reuşesc să mă explic. El nu crede în intuiţie.* Îşi privi ceasul. *Am procedat bine raţionalizând pepenele. Dacă echipa de salvare nu apare şi planul ăsta nebunesc dă greş, nu vom putea înota până a doua zi.*

— Proiectul preliminar e gata, declară cu emfază

Richard. Îi făcu semn lui Nicole să i se alăture. Dacă eşti de acord în mare cu desenul, spuse el arătând spre monitor, atunci continui mai departe cu detaliile.

În imagine, trei aviani mari, fiecare cu o frânghie înfăşurată în jurul trupului, zburau în formaţie deasupra oceanului. Balansându-se sub ei şi prinsă de trei corzi, se afla o siluetă umană, aşezată într-un leagăn pirpiriu.

— Mi se pare în regulă, rosti Nicole, fără să se gândească o clipă că un asemenea eveniment putea să aibă loc în realitate.

— Nu-mi vine să cred că facem aşa ceva, remarcă Nicole, apăsând pentru a doua oară placa care declanşa deschiderea bârlogului avianilor.

Prima încercare de a reînnoi contactul nu avu niciun rezultat. A doua oară, fu rândul lui Richard să urle în hăul întunecat.

— Ascultaţi-mă, voi avianilor, strigă el cu glasul său cel mai feroce. Trebuie să vorbesc cu voi. Imediat. Ia veniţi încoace în pas alergător. Nicole se văzu nevoită să-şi reţină hohotele de râs.

Richard începu să arunce cu obiecte negre în tunel.

— Vezi, rânji el, ştiam eu că blestematele astea de obiecte vor fi bune la ceva. În cele din urmă, auziră o oarecare activitate în adâncul condorului vertical. Aceeaşi pereche de aviani pe care-i mai văzuseră înainte se ridicară în zbor din bârlog şi începură să ţipe la Richard şi Nicole. Nici măcar nu se uitară la monitorul pe care Richard îl întindea spre ei. După ce terminară de vociferat, perechea zbură peste santinela tanc, iar capacul se închise la loc.

— N-are niciun rost, Richard, spuse Nicole când el îi ceru să deschidă din nou capacul. Chiar şi prietenii noştri ne sunt împotrivă. Făcu o pauză înainte de a apăsa placa. Ce ne facem dacă ne atacă?

— N-o vor face, declară Richard indicându-i să deschidă capacul. Pentru orice eventualitate însă, vreau să stai deoparte acolo. Vorbesc eu cu amicii noştri înaripaţi.

De îndată ce capacul se dădu în lături a treia oară, din adâncuri izbucniră sunete ameninţătoare. Richard începu la rândul lui să urle şi să arunce în jos cu obiecte negre. Unul dintre ele lovi santinela şi produse o mică explozie, ca un foc de armă.

Cei doi aviani urcară din tunel, ţipând către Richard. Trei sau patru dintre camarazii lor li se aflau în spate. Zgomotul era incredibil. Richard nu renunţă; continuă să urle şi să arate cu degetul monitorul computerului. În cele din urmă, reuşi să le capteze atenţia.

Grupul de aviani urmări descrierea grafică a zborului peste ocean. Richard ridică unul din leagăne în mâna stângă şi reluă din nou demonstraţia pe monitor. Între aviani se încinse o discuţie frenetică, spre sfârşitul căreia, inginerul simţi totuşi că pierduseră partida. În vreme ce încă o pereche de aviani zbura pe deasupra santinelei, Richard coborî câteva trepte, până ajunse pe prima platformă.

— Opriţi-vă, urlă el cât putu de tare.

Perechea avianului din catifea neagră se repezi înainte, cu ciocul ameninţător la mai puţin de un metru de faţa lui. Zgomotul asurzea. Richard nu cedă. În ciuda protestelor avianilor, coborî pe a doua platformă. Dacă capacul se închidea, nu avea cum să mai iasă afară.

Ridică din nou leagănul şi arătă spre monitor. Un cor de ţipete îi comunică răspunsul. Apoi, acoperind vociferările avianilor, se auzi un alt sunet, asemănător cu o alarmă de incendiu la o şcoală sau spital. Toate păsările tăcură aproape imediat. Se calmară şi se aşezară pe platforme, privind în jos la tancul santinelă.

Adăpostul deveni ciudat de liniştit. După câteva

secunde, Richard distinse un fâlfâit de aripi şi un nou avian îşi făcu apariţia în coridorul vertical. Se ridică lent până la nivelul lui Richard şi se roti încet în faţa lui. Avea un corp gri catifelat şi ochi cenuşii, pătrunzători. În jurul gâtului purta două inele groase de un roşu vişiniu.

Creatura îl studie pe Richard şi ateriză pe terasa de vizavi. Avianul care se oprise acolo îi făcu loc numaidecât, luându-şi în grabă zborul. Când noul sosit vorbi, glasul îi sună blând şi limpede. După ce termină, avianul negru se apropie de el şi păru să-i explice cauza întregii vânzoleli. De câteva ori îl priviră amândoi pe Richard. Socotind că înclinarea capetelor lor constituia o invitaţie, inginerul prezentă încă o dată graficul şi ridică leagănul. Pasărea cu inele vişinii zbură lângă el pentru a vedea mai bine.

Creatura făcu o mişcare bruscă şi Richard fu cât pe ce să cadă de pe paltfonnă. Ceea ce putea fi interpretat ca un hohot de râs al avianilor fu oprit de câteva cuvinte ale conducătorului, care rămase apoi nemişcat, ca adâncit în gânduri, mai bine de un minut. În cele din urmă, liderul avianilor aţinti o gheară către Richard, îşi desfăcu uriaşele aripi şi se ridică prin deschizătură în lumina zilei.

Richard rămase încremenit câteva secunde. Uriaşa creatură se ridică sus deasupra bârlogului, fiind curând urmată de cei doi aviani mai bine cunoscuţi. După câteva momente, capul lui Nicole apăru în deschizătură.

— Nu vii? întrebă ea. Nu ştiu cum ai reuşit, dar se pare că prietenii noştri sunt gata de drum.

52. Zborul 302

Richard strânse bine harnaşamentul în jurul mijlocului şi şezutului lui Nicole.

— Picioarele îţi vor atârna, explică el, iar la început, când corzile se vor întinde, vei avea senzaţia că te prăbuşeşti.

— Dacă ating suprafaţa apei? întrebă Nicole.

— Va trebui să ai încredere că avianii vor zbura destul de sus. Cred că sunt foarte inteligenţi, în special cel cu inele roşii.

— Crezi că este regele lor? se interesă Nicole, ajustându-şi leagănul pentru a sta cât mai confortabil.

— În orice caz, echivalentul lui, răspunse Richard. De la început a lăsat să se înţeleagă că va zbura în centrul formaţiei.

Richard urcă pe panta abruptă până la zid, ţinând în mână toate cele trei corzi ale leagănului. Avianii stăteau liniştiţi unii lângă alţii, privind fix oceanul. Încuviinţară din cap când Richard le legă frânghiile în jurul trupurilor, chiar în spatele aripilor. Urmăriră monitorul computerului, în timp ce Richard le prezenta încă o dată modul de decolare. Avianii trebuiau să se ridice împreună în aer, încet, să întindă corzile la verticală deasupra lui Nicole, şi apoi să o ridice sus, înainte de a zbura la nord peste ocean.

Inginerul verifică dacă nodurile erau sigure, după care reveni lângă Nicole la baza zidului. Femeia se găsea la doar cinci metri de apă.

— Dacă, prin cine ştie ce întâmplare, avianii nu se întorc după mine, să nu aştepţi la nesfârşit. De îndată ce găseşti echipa de salvare, asamblaţi barca cu pânze şi veniţi să mă luaţi. Voi fi jos, în Camera Albă. Răsuflă adânc. Drum bun, draga mea. Aminteşte-ţi că te iubesc.

Nicole îşi dădea seama după bătăile inimii că momentul zborului sosise. Îl sărută uşor pe buze.

— Şi eu te iubesc, murmură ea.

După ce se desprinseră din îmbrăţişare, Richard le făcu semn din mână avianilor. Avianul de catifea gri se ridică cu grijă în aer, urmat imediat de ceilalţi doi. Plutiră în formaţie deasupra l-ai Nicole. Ea simţi corzile tensionându-se şi după o clipă se trezi ridicată în aer.

Câteva secunde mai târziu, coarda elastică începu să

se întindă şi Nicole aproape că atinse din nou solul. Avianii zburară şi mai sus, îndreptându-se spre ocean, în vreme ce Nicole se simţea ca un yo-yo, legănându-se în sus şi-n jos, pe măsură ce corzile se alungeau şi se contractau.

Zborul se dovedi captivant. Atinse apa doar o singură dată, când încă se afla în apropierea ţărmului. Pe moment fu cuprinsă de spaimă, însă avianii o ridicară repede, înainte să-şi ude şi altceva decât tălpile. De îndată ce coarda atinse alungirea maximă, zborul se desfăşură lin. Nicole şedea în leagăn, ţinându-se cu mâinile de două din cele trei corzi de susţinere şi cu picioarele balansându-i-se la aproximativ opt metri deasupra valurilor.

La mijlocul oceanului apa era calmă. Pe la jumătatea distanţei, Nicole zări două siluete întunecate înotând sub ea, paralel pe direcţia ei. Era convinsă că vedea rechini bioţi. Mai observă alte două sau trei specii în apă, din care una lungă şi subţire ca un ţipar se înălţă din apă, urmărindu-i zborul. *Pfui*, reflectă Nicole ţintuind oceanul cu privirea, *ce bine îmi pare că nu a trebuit să înotăm*.

Aterizarea se execută uşor. Pe Nicole o îngrijorase faptul că avianii ar fi putut să nu fie conştienţi de faleza de cincizeci de metri de pe celălalt ţărm. Se neliniştise degeaba. Pe măsură ce se apropiau de coastă, păsările îşi măriră treptat altitudinea.

Nicole fu aşezată cu delicateţe la circa zece metri de marginea falezei.

Uriaşele păsări aterizară în preajmă. Nicole se eliberă din leagăn şi se apropie de ele. Le mulţumi cu căldură şi încercă să le mângâie pe capete, dar ele se feriră de atingerea ei. Creaturile se odihniră câteva minute şi apoi, la un semnal al şefului, îşi luară zborul spre New York.

Intensitatea emoţiei încercate p surprinse. Îngenunche şi sărută pământul. De-abia în acel moment

realiză că nu sperase niciodată cu adevărat să scape teafără din New York. Înainte de a începe să caute echipa de salvare cu binoclul, revăzu în minte tot ce i se întâmplase de la traversarea fatidică cu ice-mobilul. *De atunci parcă a trecut o veşnicie*, îşi spuse în gând. *Acum totul s-a schimbat*.

Richard desfăcu legăturile conducătorului şi le lăsă să cadă pe pământ. Păsările erau în prezent libere. Creatura cenuşie îşi răsuci gâtul să vadă dacă Richard terminase. Roşul vişiniu al inelelor părea şi mai viu în plină zi. Richard se întrebă ce semnificaţie aveau inelele, conştient că există o probabilitate foarte mare să nu mai vadă niciodată aceste magnifice creaturi extraterestre.

Nicole se apropie de Richard. Când aterizase, îl îmbrăţişase cu pasiune. Avianii îi fixară îndrăzneţi, exprimându-şi curiozitatea.

Şi ei trebuie să-şi pună întrebări în privinţa noastră, medită Nicole. Lingvistul din ea îşi imagină ce ar fi însemnat de fapt să discute cu o specie extetraterestră, să înţeleagă în final cum operează o inteligenţă total diferită de cea umană.

— Mă întreb cum să le spunem la revedere şi mulţumesc, zise Richard.

— Nu ştiu, dar ar fi frumos…

Se întrerupse pentru a-l privi pe lider. Acesta îşi chemase alături însoţitorii şi acum toate cele trei păsări stăteau cu faţa spre cei doi astronauţi. La un semnal îşi desfăcură aripile la maximum şi formară un cerc. Executară o rotaţie completă, după care se dispuseră din nou în linie cu faţa la oameni.

— Haide, îndemnă Nicole. Asta putem face şi noi.

Richard şi Nicole se aşezară unul lângă altul, cu braţele întinse, privindu-şi prietenii aviani. Nicole îi cuprinse apoi pe Richard pe după umeri şi îl trase după ea

într-o mişcare de rotaţie. Richard, care nu se remarca întotdeauna prin graţie, se împiedică la un moment dat, dar reuşi să termine salutul. Nicole şi-l închipui pe liderul avian zâmbind, în vreme ce ea şi Richard se îndreptau după rotaţia executată.

Câteva secunde mai târziu, avianii îşi luară zborul. Se ridicară din ce în ce mai sus, până ajunseră la limita câmpului vizual al lui Nicole. Apoi se îndreptară către sud, traversând oceanul spre casă.

— Mergeţi cu bine, le şopti ea.

Echipa de salvare nu se afla în vecinătatea bazei Beta. De fapt, Richard şi Nicole nu zăriră nicio urmă de-a lor pe durata călătoriei de treizeci de minute cu roverul, de-a lungul ţărmului.

— Tipii ăştia trebuie să fie tare tâmpiţi, bombăni Richard. Mesajul meu sărea pur şi simplu în ochi. E posibil să nu fi ajuns încă până aici?

— Au mai rămas mai puţin de trei ore până la căderea nopţii, opină Nicole. Poate s-au întors deja pe Newton.

— Ei bine, atunci să-i ia naiba. Să înghiţim ceva, după care mergem la lift.

— Crezi că ar trebui să mai lăsăm ceva din pepene? întrebă Nicole câteva minute mai târziu, în vreme ce mâncau. Richard îi aruncă o privire perplexă. Pentru orice eventualitate, adăugă ea.

— Ce fel de eventualitate? ripostă Richard. Chiar dacă nu găsim echipa aia de idioţi şi urcăm singuri scările, tot vom fi plecaţi de aici după ce se întunecă. Adu-ţi aminte, în capul scărilor ne vom găsi iarăşi în imponderabilitate.

Nicole zâmbi.

— Probabil eu una sunt mai precaută din fire, declară punând câteva bucăţele înapoi în rucsac.

Parcurseseră trei sferturi din drumul până la scaunul-lift şi scara Alfa, când distinseră cele patru siluete. Păreau să fi ieşit din conglomeratul de clădiri desemnat ca Parisul rămân. Figurile mergeau în direcţie opusă roverului.

— Ţi-am spus că tipii sunt idioţi, exclamă Richard. Nici măcar n-au bunul simţ să-şi scoată costumele spaţiale. Trebuie să fie o echipă specială trimisă cu nava de rezervă doar pentru a ne găsi şi duce înapoi.

Manevră roverul de-a curmezişul Câmpiei Centrale în direcţia pământenilor. Ajunşi la o sută de metri, începură amândoi să strige, dar oamenii în costume spaţiale îşi continuară neabătuţi drumul spre vest.

— Probabil nu ne aud, presupuse Nicole. Încă mai au căştile şi echipamentele de emisie.

Un Richard furios la culme se apropie la cinci metri de şirul indian, opri roverul şi sări jos în mare grabă. Alergă spre conducătorul echipei, strigând cât îl ţinea gura.

— Hei, băieţi, urlă el, suntem aici, în spatele vostru. Tot ce aveţi de făcut e să vă întoarceţi…

Richard se opri ca trăsnit privind figura lipsită de orice expresie a bărbatului din frunte. Îi recunoscuse chipul. Dumnezeule, era Norton! se cutremură involuntar şi un frison îi trecu prin şira spinării. Abia avu timp să sară într-o parte, în vreme ce procesiunea trecu încet pe lângă el. Paralizat încă datorită şocului, studie feţele celorlalţi trei, din care niciuna nu-şi schimbă expresia în tot acest interval. Era vorba de alţi trei cosmonauţi din echipajul de pe Rama I.

Nicole i se alătură după câteva secunde.

— Ce s-a întâmplat? De ce nu s-au oprit? Faţa lui Richard era albă ca varul. Richard, te simţi bine?

— Sunt bioţi, murmură el. Bioţi umani!

— *Ceea*? strigă Nicole, cu o urmă de teroare în glas.

Alergă rapid spre conducătorul şirului indian şi privi chipul din spatele căştii de sticlă. Fără nicio îndoială, era Norton. Fiecare trăsătură a feţei, culoarea ochilor şi chiar mustaţa bine îngrijită, erau absolut perfecte. Numai că ochii nu spuneau nimic.

Mişcarea trupului de asemenea, acum că o observase cu atenţie, părea artificială. Fiecare pas urma un model precis, iar de la individ la individ nu existau decât variaţii minore. *Richard are dreptate*, socoti Nicole. *Sunt bioţi umani*. *Au fost probabil confecţionaţi după imagini*, *la fel ca pasta de dinţi şi peria*. Un moment se simţi cuprinsă de panică. *Dar nu avem nevoie de o echipă de salvare*, îşi spuse, încercând să se calmeze. *Nava militară este încă andocată pe vârful cilindrului*.

Pe Richard, descoperirea bioţilor umani îl copleşise. Rămase în rover câteva minute, incapabil să conducă, punându-şi întrebări la care oricum nu putea răspunde.

— Ce se întâmplă aici? repeta iarăşi şi iarăşi. Să se bazeze toţi aceşti bioţi pe specii existente undeva în univers? Şi de ce au fost fabricaţi în primul rând?

Înainte de a se îndrepta spre lift, Richard insistă ca amândoi să înregistreze metri de peliculă cu bioţii umani.

— Avianii şi octospiderii sunt fascinanţi, declară în vreme ce lua un prim plan al mişcării picioarelor „echipei Norton”, dar banda asta le va lua piuitul tuturor.

Nicole îi reaminti că rămăseseră mai puţin de două ceasuri până la lăsarea întunericului şi era încă posibil să fie nevoiţi să urce Scara Zeilor. Satisfăcut că imortalizase pe peliculă bizara procesiune, Richard se aşeză la volanul roverului şi îndreptă vehiculul spre scara Alfa.

Nu fu nevoie de niciun test pentru a verifica funcţionarea liftului; când ajunseră lângă el mergea. Richard sări din rover şi alergă spre camera de control.

— Coboară cineva, exclamă arătând în sus.

— Sau ceva, adăugă Nicole cu o voce sumbră.

Cele cinci minute de aşteptare durară o veşnicie. La început, nici Richard şi nici Nicole nu spuseră nimic. Mai târziu totuşi, Richard sugeră că ar fi bine să aştepte în rover în caz că trebuiau să plece în grabă.

Fiecare îşi îndreptă binoclul spre cablul întins până la ceruri.

— E un bărbat! strigă Nicole.

— Generalul O'Toole! exclamă Richard peste câteva clipe.

Într-adevăr aşa era. Generalul Michael Ryan O'Toole, ofiţer al Forţelor Aeriene Americane, cobora cu scaunul-lift. Se găsea la câteva sute de metri deasupra lui Richard şi Nicole, aşa încât nu-i observase încă. Era preocupat să admire prin binoclu frumuseţea peisajului extraterestru din jur.

Generalul O'Toole se pregătise să părăsească definitiv Rama când, în vreme ce urca cu liftul, distinsese ceva ce aducea cu trei păsări zburând departe spre sud, pe cerul rămân. Se hotărâse să se întoarcă ca să vadă dacă reuşea să le localizeze din nou. Era complet nepregătit pentru primirea călduroasă care-l aştepta la sfârşitul drumului.

53. Planul Trinity

Când Richard Wakefield părăsise Newton-ul ca să se întoarcă pe Rama, generalul O'Toole fusese ultimul membru din echipaj care îi spusese la revedere. Generalul aşteptase cu răbdare ca toţi ceilalţi să termine de vorbit.

— Eşti realmente sigur că vrei s-o faci? îşi întrebase prietenul János Tabori. Ştii prea bine că în curând comitetul va declara Rama zonă interzisă.

— Până atunci, rânjise Richard, voi fi în drum spre Beta. Tehnic vorbind, nu voi fi încălcat niciun ordin.

— Prostii, îl întrerupse furios Amiralul Heilmann.

Doctorul Brown şi cu mine suntem la comanda acestei misiuni. Amândoi ţi-am cerut să rămâi la bord.

— Iar eu v-am repetat de câteva ori că am lăsat câteva lucruri personale, foarte importante pentru mine, în interior, declară răspicat Richard. În plus, ştiţi la fel de bine ca şi mine că niciunul dintre noi nu va avea nimic de făcut în următoarele câteva zile. De îndată ce ordinul oficial de abandonare a misiunii va fi dat, toate activităţile principale vor fi încheiate. Ni se va comunica când să ne desprindem şi să pornim către Pământ.

— Îţi mai amintesc o dată, replicase Otto Heilmann, că ceea ce faci constituie un act de insubordonare. La întoarcerea pe Pământ, intenţionez să te aduc în faţă…

— Las-o moartă, Otto, îl întrerupse Richard fără ranchiună. Îşi potrivi costumul spaţial şi începu să-şi pună casca. Ca întotdeauna, Francesca înregistra scena pe casetă video. De la conversaţia purtată în particular cu Richard, cu o oră în urmă, fusese ciudat de tăcută. Părea detaşată, ca şi cum gândurile îi erau în altă parte.

Generalul O'Toole se îndreptă spre Richard şi-i întinse mâna.

— N-am petrecut mult timp împreună, Wakefield, însă ţi-am admirat întotdeauna lucrările, rosti el. Mult noroc înăuntru şi nu-ţi asuma riscuri inutile.

Richard fusese surprins de zâmbetul cald al generalului. Se aşteptase ca ofiţerul american să încerce să-l convingă să renunţe.

— E o privelişte magnifică în Rama, generale, răspunsese Richard. O combinaţie între Marele Canion, Alpi şi Piramide la un loc.

— Am pierdut deja patru oameni, replică O'Toole. Vreau să te văd întors teafăr. Dumnezeu să te aibă în pază!

Richard strânse mâna generalului, îşi puse casca şi păşi în ecluză. Ceva mai târziu după plecarea lui

Wakefield, Amiralul Heilmann critică atitudinea lui O'Toole.

— M-ai dezamăgit, Michael. Din strângerea aceea de mână, tânărul nostru coleg ar fi putut trage concluzia că de fapt eşti de acord cu acţiunea lui.

O'Toole îl fixă pe amiralul german.

— Wakefield arc curaj, Otto. Şi principii. Nu-i este frică nici de ramani şi nici de măsurile disciplinare ale ASI. Admir această încredere în sine.

— Prostii, replică Heilmann. Wakefield e un tip impertinent şi arogant. Ştii ce a lăsat înăuntru? câţiva dintre roboţii aceia idioţi. Pur şi simplu nu-i place să dea ascultare ordinelor. Vrea să facă doar ce consideră că e mai important pentru el.

— Iar asta îl apropie foarte mult de noi, remarcă Francesca. În cameră se făcu linişte. Richard este foarte deştept, continuă ea cu o voce îmblânzită. Probabil are motivele lui pentru a se întoarce în Rama, pe care niciunul nu le înţelege.

— Sper doar să vină înapoi înainte de a se face întuneric, aşa cum a promis, spuse János. Nu cred că aş suporta să pierd încă un prieten.

Astronauţii ieşiră pe coridor.

— Unde-i doctorul Brown? o întrebă János pe Francesca.

— Cu Yamanaka şi Turgheniev. Discută posibilele sarcini ale echipajului pe durata călătoriei de întoarcere. Am rămas aşa de puţini, încât va trebui să ne policalificăm, râse Francesca. Chiar m-a întrebat dacă aş putea servi ca rezervă a inginerului de navigaţie. Îţi poţi închipui una ca asta?

— Cu uşurinţă, replică Jones. Ai putea învăţa fără probleme atribuţiile oricărui inginer de pe navă.

În spatele lor mergeau Heilmann şi O'Toole. Ajunşi la

capătul coridorului dinspre cabinele individuale, generalul O'Toole vru să se îndepărteze.

— O clipă, Michael, îl opri Otto Heilmann. Trebuie să-ţi vorbesc despre altceva. Întâmplarea cu Wakefield aproape m-a făcut să uit. Poţi veni în biroul meu peste o oră?

— În esenţă, explică Otto Heilmann indicând criptograma de pe monitor, este vorba de o schimbare majoră în procedura Trinity. Nimic surprinzător. Acum când cunoaştem mai multe despre Rama, era de aşteptai ca lucrurile să se prezinte oarecum diferit.

— Dar n-am anticipat niciodată să utilizăm toate cele cinci arme, răspunse O'Toole. Perechea suplimentară a fost adusă la bord numai în eventualitatea unei defecţiuni. Atâtea megatone ar vaporiza Rama în întregime.

— Asta e intenţia, rosti Heilmann. Se lăsă pe spate în fotoliu şi zâmbi. Fie vorba între noi, dar cred că acolo pe Pământ se fac presiuni serioase. Sentimentul general este că am subestimat mult capabilităţile lui Rama.

— Dar de ce vor să amplasăm cele mai puternice două bombe în ecluză? Cu siguranţă o singură bombă ar avea rezultatul dorit.

— Şi dacă dintr-un motiv sau altul nu explodează? Trebuie să existe o rezervă. Heilmann se aplecă în faţă. Cred că această schimbare de procedură clarifică strategia. Cele două bombe de la vârful cilindrului vor asigura distrugerea completă a structurii navei – lucru esenţial pentru a ne garanta că Rama nu va mai fi capabil să manevreze după detonare. Celelalte trei bombe sunt împrăştiate în diverse puncte din interior, astfel ca nicio porţiune să nu rămână întreagă. La fel de important este ca explozia să producă o schimbare destul de mare de viteză, ca niciunul din fragmente să nu lovească Pământul.

Generalul O'Toole îşi formă o imagine mentală a

uriaşei nave anihilate de cinci bombe nucleare. Nu era o imagine plăcută. O dată, cu cincisprezece ani în urmă, zburase împreună cu alţi douăzeci de membri ai comandamentului COG în Pacificul de Sud ca să asiste la explozia unei bombe de o sută de kilotone. Personalul tehnic convinsese liderii politici şi presa mondială că testele nucleare erau necesare la „fiecare douăzeci de ani”, pentru a avea certitudinea că vechile arme ar fi funcţionat într-un caz de forţă majoră. O'Toole şi echipa lui observaseră demonstraţia, aparent ca să înveţe cât mai mult posibil despre efectele armelor nucleare.

Generalul se adâncise în gânduri, amintindu-şi oroarea acelei mingi de foc înălţate pe cerul paşnic al Pacificului. Nu sesiză că Amiralul Heilmann îi pusese o întrebare.

— Îmi pare rău, Otto, mă gândeam la altceva.

— Te-am întrebat cât timp crezi că va dura obţinerea aprobării pentru Trinity.

— În cazul nostru adică? întrebă neîncrezător americanul.

— Bineînţeles.

— Nu-mi dau seama, replică rapid O'Toole. Armele au fost urcate la bord doar în eventualitatea unor acţiuni vădit ostile ale ramanilor. Îmi aduc bine aminte scenariul de bază – un atac neprovocat al navei extraterestre asupra Pământului, utilizând arme sofisticate care ne depăşesc posibilităţile defensive. Situaţia prezentă este cu totul diferită.

Amiralul german îşi studie colegul.

— Nimeni nu şi-a închipuit vreodată că Rama se va înscrie pe o traiectorie de coliziune cu Pământul. Dacă nu-şi modifică această traiectorie, va produce o gaură enormă în scoarţa terestră, ridicând o asemenea cantitate de praf în aer, încât temperatura va scădea pretutindeni timp de

ani… Cel puţin, aşa susţin oamenii de ştiinţă.

— Dar asta-i absurd, pledă O'Toole. Ai ascultat discuţiile de la conferinţă. Nimeni nu crede cu adevărat că Rama se va izbi de Pământ.

— Impactul reprezintă doar unul dintre scenarii. Ce-ai face dacă ai fi în locul lor? Distrugerea lui Rama constituie o soluţie sigură. Nimeni nu pierde nimic.

Vizibil zguduit, Michael O'Toole se scuză şi se îndreptă spre camera sa. Pentru prima dată de când intrase în rândurile echipajului Newton, se gândi că i s-ar putea ordona să folosească codul RQ pentru armarea bombelor. Niciodată înainte, nici măcar pentru o clipă, nu considerase că bombele din containerele de metal, situate la spatele navei militare, ar fi putut fi altceva decât un paleativ pentru temerile politicienilor civili.

Stând în faţa terminalului din cabină, îngânduratul O'Toole îşi reaminti cuvintele lui Armando Urbina, activistul mexican în lupta pentru pace, care pledase pentru dezafectarea completă a arsenalului nuclear al COG. „Aşa cum am văzut la Roma şi la Damasc", spusese Señor Urbina, „dacă armele există, ele pot fi utilizate. Numai dacă nu vor mai fi deloc arme, vom reuşi să garantăm că oamenii nu vor mai suferi niciodată oroarea deflagraţiilor nucleare!"

Richard Wakefield nu se întorsese înainte de căderea nopţii. Având în vedere că staţia releu a bazei Beta fusese scoasă din funcţiune de uragan (echipajul monitorizase topirea Oceanului Cilindric şi declanşarea furtunii prin telemetrie retransmisă de Beta, înainte de dezafectarea ei), Richard ieşise din raza de acţiune a emiţătoarelor de îndată ce trecuse de jumătatea Câmpiei Centrale. Ultima lui transmisie recepţionată de János Tabori, oferit voluntar să supravegheze legătura radio, fusese tipică pentru Wakefield. Pe măsură ce semnalul din Rama se auzea tot

mai slab, János, pe un ton lejer, îl întrebase pe Richard cum dorea să fie amintit de „fani”, în cazul în care ar fi fost „înghiţit de Marele Vârcolac Galactic”.

— Să spui de-un om care-a iubit Rama adânc, dar nu şi înţelept, [Replică finală din *Othello* (n.r.)], strigase Richard în comunicator.

— Ce-a zis? întrebase uluit Otto Heilmann. Amiralul intrase în staţie pentru a discuta cu János o problemă tehnică.

— El a ucis-o, răspunsese János, încercând fără succes să păstreze legătura radio.

— Cine a ucis pe cine… despre ce vorbeşti?

— Nimic important, continuase János răsucindu-se în scaun şi plutind în aer. Şi acum, ce pot face pentru dumneavoastră, Herr Amiral?

Lipsa lui Richard nu fu considerată ca fiind serioasă decât după câteva ore de la răsăritul unei noi zile rămâne. Cosmonauţii rămaşi pe Newton se convinseseră singuri noaptea precedentă că Wakefield se adâncise în cine ştie ce treabă („probabil să repare staţia Beta”, cum sugerase János), încât pierduse noţiunea timpului şi se hotărâse să nu pornească de unul singur pe întuneric. Dar când se făcu dimineaţă şi el tot nu se întorsese, un sentiment de dezastru începu să se strecoare în convorbirile echipajului.

— Nu ştiu de ce nu o admitem, rosti brusc Irina Turgheniev într-una din perioadele de tăcere din timpul prânzului. Nici Wakefield nu se va mai întoarce. Ceea ce le-a venit de hac lui Takagishî şi des Jardins l-a prins şi pe el.

— Este ridicol, Irina, replică aprins János.

— Da, aşa ai spus întotdeauna, remarcă ea. Chiar de la bunul început, când generalul Borzov a fost tăiat în bucăţi. Apoi a fost un accident că biotul crab l-a atacat pe Wilson. Cosmonautul des Jardins dispare într-o alee…

— Coincidenţe, strigă János, pur şi simplu

coincidenţe!

— Eşti un tâmpit, János, ţipă Irina. Ai încredere în toţi şi în toate. Ar trebui să aruncăm în aer nava asta blestemată înainte de a mai face şi alte…

— Ajunge, calmaţi-vă amândoi, interveni David Brown în vreme ce est europenii continuau să se certe.

— Suntem cu toţii puţin cam încordaţi, rosti O'Toole, N-are niciun rost să ne certăm.

— Are cineva de gând să pornească în căutarea lui Richard? întrebă emotivul János fără să se adreseze cuiva în mod special.

— Cine ar fi atât de nebun – începu Irina.

— Nu, o întrerupse cu fermitate Amiralul Heilmann. I-am spus că ieşirea lui nu era autorizată şi că nu vom merge după el, indiferent ce s-ar întâmpla. În plus, doctorul Brown şi cei doi piloţi mă anunţă că abia dacă vom reuşi să manevrăm cele două nave Newton spre casă, noi, cei care am mai rămas – iar analiza lor presupunea că Wakefield se află aici. Nu ne mai putem permite niciun risc.

La masă se instală o lungă şi sumbră tăcere.

— Intenţionam să vă comunic imediat după prânz, rosti David Brown ridicându-se în picioare, dar mi se pare că nişte veşti bune ne-ar prinde bine tuturor. Acum o oră am primit noi ordine. Urmează să plecăm spre Pământ în ziua I-14, [Abreviere de la *Ignition*] aşadar peste o săptămână şi ceva. Între timp vom recalifica personalul, ne vom odihni pentru călătorie şi ne vom asigura că toate sistemele navei funcţionează la parametrii nominali. Cosmonauţii Turgheniev, Yamaka şi Sabatini îşi manifestară entuziasmul prin strigăte de bucurie.

— Dacă tot plecăm fără a ne mai întoarce pe Rama, atunci de ce aşteptăm atât? întrebă János. Cu siguranţă că suntem în stare să ne pregătim în trei sau patru zile.

— Din câte am înţeles, replică doctorul Brown, colegii noştri militari au o misiune specială care le va lua tot timpul – parţial şi nouă – pe parcursul următoarelor trei zile. Aruncă o privire lui Otto Heilmann. Vrei să le spui?

Amiralul se ridică în picioare.

— Trebuie să discut întâi detaliile cu generalul O'Toole, rosti cu o voce sonoră. Mâine dimineaţă vă vom explica tuturor.

O'Toole nu avea nevoie să i se arate mesajul primit de amiral cu douăzeci de minute înainte. Îi ştia conţinutul. Conform cu procedurile de rigoare, conţinea doar trei cuvinte:

Aplicaţi planul Trinity.

54. O dată erou

Michael O'Toole nu reuşea să doarmă. Se răsucea pe toate părţile, porni muzica favorită şi repetă la nesfârşit „Sfântă Fecioară" şi „Tatăl Nostru". Nimic nu-l ajută. Tânjea după ceva care să-l distragă, să-l facă să uite de responsabilităţi şi să-i permită sufletului său puţin repaus.

Aplicaţi planul trinity, îşi zise în cele din urmă, concentrându-se asupra adevăratei cauze a neliniştii sale. Ce însemna de fapt aceasta? Deschiderea containerelor, ridicarea armelor nucleare (de mărimea unor frigidere), verificarea subsistemelor, aşezarea bombelor pe un transportor şi transbordarea lor în ecluza lui Rama, apoi coborârea lor cu ascensorul greu...

Şi ce altceva? reflectă O'Toole. Încă un lucru. Nu avea să dureze mai mult de un minut la fiecare bombă, însă constituia de departe cea mai importantă operaţie. Armele aveau pe laturi perechi redundante de tastaturi numerice. El şi Amiralul Heilmann trebuiau să folosească tastaturile pentru a introduce o secvenţă specială de cifre, codul RQ cum era denumit, înainte de amorsarea bombelor. Fără aceste coduri, armele ar fi rămas pentru

totdeauna în stare de somnolenţă.

Dezbaterile privind includerea focoaselor nucleare la bordul lui Newton stârniseră ecouri pe coridoarele Cartierului General COG din Amsterdam. Votul final fusese strâns. Se hotărâse ca nava terestră să transporte arme dar, pentru a domoli îngrijorarea, se promisese implementarea unor măsuri stricte împotriva unei utilizări neautorizate.

Pe parcursul aceloraşi întruniri, conducerea militară COG evitase protestele publice prin impunerea clasificării de Strict Secret asupra faptului că Newton urma să aibă la bord arme nucleare. Nici măcar membrilor civili ai echipajului nu li se dezvăluise nimic despre existenţa bombelor.

Grupul secret de lucru pentru Procedura Trinity se întâlnise de şapte ori, în patru locuri diferite din toate colţurile lumii, înainte de lansarea misiunii. În scopul de a face procesul de activare imun la orice impuls electronic întâmplător, se alesese metoda de activare manuală a armelor nucleare. Astfel, niciun nebun de pe Pământ şi niciun cosmonaut înspăimântat de pe Newton nu ar fi reuşit să declanşeze armele printr-o simplă comandă electronică. Şeful de stat major, un om strălucit dar adept al unei discipline rigide, pe nume Kazuo Norimoto, îşi exprimase temerea că renunţarea la comanda electronică ar duce la nefireasca dependenţă a întregii operaţiuni exclusiv faţă de persoanele selecţionate în echipaj. Fusese convins, totuşi, că era de preferat să depindă de ofiţerii prezenţi la bordul lui Newton, decât să-şi facă griji pentru un terorist sau un fanatic care ar fi reuşit cine ştie cum să pună mâna pe codul de activare.

Dar dacă unul dintre ofiţerii de pe Newton era cuprins de panică? Cum putea fi protejat sistemul împotriva unui act unilateral de declanşare a focoaselor

nucleare efectuat de un membru al echipajului? Discuţiile conduseseră la un procedeu de siguranţă relativ simplu. Din echipaj aveau să facă parte trei ofiţeri. Fiecare va cunoaşte un cod RQ unic. Introducerea manuală a doua dintre lungile secvenţe numerice va arma dispozitivele. Sistemul era în acest fel protejat împotriva acţiunii unui ofiţer recalcitrant, ori a unuia înspăimântat. Părea o garanţie suficientă.

Însă situaţia noastră actuală nu a fost luată niciodată în calcul, medită O'Toole întins pe pat. *În eventualitatea oricărei acţiuni periculoase, fie ea militară sau civilă, fiecare dintre noi trebuia să încredinţeze codul unui locţiitor. Dar cine ar fi crezut că o apendictomie putea fi periculoasă? Codul lui Valerii a murit odată cu el. Ceea ce înseamnă că în prezent sistemul necesită doi oameni... din doi.*

O'Toole se întoarse pe burtă *şi-şi* îngropă faţa în pernă. Acum înţelegea cu adevărat de ce era încă treaz. *Dacă nu introduc codul, bombele nu pot fi utilizate.* Îşi aminti de un prânz la bordul navei militare, luat împreună cu Valerii Borzov şi Otto Heilmann, în timpul plăcutei călătorii spre Rama. „E un joc perfect de echilibru", glumise generalul sovietic, „şi probabil a fost luat în consideraţie la alegerea noastră. Otto ar apăsa pe declanşator la cea mai mică provocare, iar pe tine, Michael, te-ar frământa moralitatea deciziei chiar dacă viaţa ţi-ar fi ameninţată. Eu unul mă aflu la mijloc".

Însă tu eşti mort, îşi zise O'Toole, *şi nouă ni s-a ordonat să amorsăm focoasele.* Se ridică din pat şi se îndreptă spre birou. Aşa cum procedase mereu când avea de luat o hotărâre de mare importanţă, O'Toole scoase din buzunar un carneţel electronic şi alcătui două liste scurte, una sintetizând motivele pentru îndeplinirea ordinului de amorsare şi de distrugere a lui Rama, cealaltă

argumentele împotrivă. Nu avea niciun motiv perfect logic de a se opune ordinului primit – giganticul vehicul era probabil o maşină fără viaţă, cei trei colegi ai săi muriseră cu siguranţă, iar ameninţarea ia adresa Pământului nu era deloc neglijabilă. Şi totuşi. O'Toole ezita. Ceva în comiterea unui asemenea act, evident ostil, îi lovea sensibilitatea.

Se întinse din nou pe pat, cu faţa în sus. *Sfinte Dumnezeule*, se rugă el cu ochii în tavan, *cum aş putea să ştiu ce este corect în această situaţie*? *Rogu-Te, arată-mi calea de urmat*.

Cu doar treizeci de secunde înainte de a fi trezit de propriul său ceas, Otto Heilmann auzi o bătaie uşoară în uşă. Câteva momente mai târziu, înăuntru intră generalul O'Toole. Americanul era deja echipat.

— Eşti matinal, Michael, rosti amiralul bâjbâind după cafeaua sa de dimineaţă, care se încălzea deja de cinci minute.

— Voiam să vorbesc cu tine, spuse afabil O'Toole. Îl aşteptă pe celălalt să-şi ia băutura.

— Ce este?

— Vreau să anulezi consfătuirea din această dimineaţă.

— De ce? întrebă Heilmann. Avem nevoie de ajutor din partea echipajului, aşa cum ara stabilit aseară. Cu cât amânăm mai mult, cu atât creşte probabilitatea să întârziem plecarea.

— Nu sunt încă pregătit.

Amiralul Heilmann se încruntă, sorbi adânc din cafea şi-şi studie interlocutorul.

— Înţeleg, zise calm. Şi de ce ai nevoie ca să fii gata?

— Vreau să vorbesc cu cineva, poate cu generalul Norimoto, să înţeleg de ce distrugem Rama. Îţi cunosc părerea, am vorbit cu tine aseară, dar vreau să aud

motivul din gura celui care a dat ordinul.

— Datoria unui militar este să se supună ordinelor. Să pui întrebări ar putea fi considerat o încălcare a disciplinei…

— Înţeleg toate astea, Otto, însă nu ne aflăm pe un câmp de luptă, îl întrerupse O'Toole. Nu refuz să îndeplinesc ordinul. Vreau doar să fiu sigur… Vocea i se frânse şi O'Toole privi fix peretele din faţa sa.

— Sigur de ce?

— Sigur că procedez corect, respiră adânc O'Toole.

O conferinţă video cu Norimoto fu convenită, iar consfătuirea echipajului amânată. Deoarece în Amsterdam era miezul nopţii, trecu o perioadă de timp până ce transmisia cifrată fu decodată şi prezentată şefului de stat major. În stilul său caracteristic, generalul Norimoto solicită câteva ore pentru a pregăti răspunsul, astfel încât să obţină „consensul colegilor" în legătură cu cele ce avea să-i comunice lui O'Toole.

Generalul şi Otto Heilmann şedeau împreună în centrul de control al navei militare când sosi transmisia de pe Pământ. Generalul Norimoto era îmbrăcat în uniformă de gală. Îi salută fără nicio urmă de zâmbet pe cei doi ofiţeri de pe Newton. Îşi puse ochelarii şi citi textul pregătit.

— Generale O'Toole, am revăzut, cu grijă întrebările dumitale din ultima transmisie. Problemele ridicate de dumneata au fost incluse pe lista noastră de discuţii înainte de a ajunge la decizia de a da ordinul de declanşare. Conform protocolului operativ ASI-COG, atât dumneata cât şi ceilalţi militari de la bordul lui Newton faceţi parte temporar din statul meu major; prin urmare, eu vă sunt superiorul. Mesajul care v-a fost transmis trebuie considerat un ordin.

Generalul Norimoto schiţă un zâmbet subţire.

— Cu toate acestea, având în vedere semnificaţia acţiunii menţionate în ordin şi vizibila dumitale grijă legată de posibilele repercusiuni, am pregătit trei puncte sumare menite să vă ajute să ne înţelegeţi hotărârea:

Unu. Nu ştim dacă Rama este ostil sau prietenos. Nu avem niciun mijloc prin care să obţinem date suplimentare în acest sens.

Doi. Rama se îndreaptă spre Pământ. Ar putea să intre în coliziune cu planeta noastră, să întreprindă acţiuni ostile odată ajuns în vecinătatea Terrei, sau altele benigne, a căror natură nu o putem defini.

Trei. Aplicând planul Trinity în momentul când Rama se află la zece sau mai multe zile depărtare, garantăm securitatea planetei, indiferent de intenţiile sau de viitoarele sale acţiuni.

Generalul făcu o scurtă pauză.

— Asta-i tot, conchise el. Aplicaţi planul Trinity.

Ecranul se întunecă.

— Eşti satisfăcut? întrebă Heilmann.

— Aşa cred. N-am auzit nimic nou, dar nici nu trebuia să mă aştept la altceva.

Heilmann se uita la ceas.

— Am pierdut aproape o zi întreagă. Convoc consfătuirea imediat după prânz?

— Mai bine nu, replică O'Toole. Acest episod m-a epuizat, iar noaptea trecută abia dacă am reuşit să dorm. Prefer să aşteptăm până mâine dimineaţă.

— În regulă, rosti amiralul după o pauză. Se ridică şi-şi trecu braţul după umărul generalului. Începem mâine, la prima oră după micul dejun.

A doua zi dimineaţă, generalul O'Toole nu participă la consfătuirea programată. Îi telefonase lui Heilmann şi îl rugase să o ţină fără el, pretextând o „durere acută de stomac". Se îndoia că fusese crezut, dar n-avea de fapt

importanţă.

O'Toole urmări consfătuirea pe televizorul din cabina sa, fără să întrerupă sau să intervină. Niciunul dintre ceilalţi astronauţi nu păru foarte mirat de existenţa la bord a arsenalului nuclear. Heilmann explică în detaliu ce trebuia făcut. Îşi asigură sprijinul lui Yamanaka şi Tabori, aşa cum discutase în prealabil cu O'Toole, şi schiţă activităţile menite să conducă la amplasarea focoaselor nucleare în interiorul lui Rama, în următoarele şaptezeci şi două de ore. Astfel, echipajului îi mai rămâneau încă trei zile de pregătiri pentru plecare.

— Când vor fi detonate bombele? se interesă nervos János Tabori după ce amiralul îşi termină expunerea.

— La şaizeci de ore după plecarea noastră. Conform modelelor studiate la sol, ar trebui să ieşim din zona de împrăştiere a fragmentelor în douăsprezece ore, dar pentru siguranţă am stabilit ca bombele să nu explodeze până când nu vom fi la o distanţă de cel puţin douăzeci şi patru de ore… Dacă plecarea ne este amânată din cine ştie ce motiv, momentul detonării poate fi modificat prin comandă electronică.

— Asta e liniştitor, remarcă János.

— Alte întrebări?

— Doar una, interveni iarăşi János. Atâta timp cât intrăm în Rama ca să amplasăm aceste lucruri la locurile lor, înţeleg că va fi în regulă să ne căutăm prietenii pierduţi. În eventualitatea că mai hoinăresc pe acolo…

— Orarul este foarte limitat, Cosmonaut Tabori, iar dispunerea bombelor în interior necesită doar câteva ore. Din păcate, din cauza întârzierii survenită în declanşarea operaţiunii, suntem nevoiţi să poziţionăm bombele pe întuneric.

Minunat, reflectă O'Toole. *Iată încă ceva de care pot fi acuzat*. În ansamblu, socotea totuşi că Amiralul

Heilmann condusese foarte bine discuţia. *A fost frumos din partea lui Otto să nu menţioneze nimic despre coduri. Probabil că e convins că mă voi supune ordinului. Şi probabil are dreptate*.

Când O'Toole se trezi din somn, trecuse de prânz şi era flămând ca un lup. În sala de mese nu se mai afla nimeni decât Francesca Sabatini; femeia îşi termina cafeaua şi studia nişte date pe monitorul computerului.

— Te simţi mai bine, Michael? îl întrebă cum îl văzu.

Generalul încuviinţă din cap.

— Ce citeşti?

— Un manual de software, replică Francesca. David e îngrijorat că fără Wakefield nu vom şti nici dacă programele de pe Newton operează corect sau nu. Învăţ să interpretez un program de diagnoză.

— Hmm, fluieră O'Toole. Cam dificil pentru un jurnalist.

— Nu-i chiar aşa de complicat, râse ea. Şi e extrem de logic. Poate că în viitoarea mea carieră voi fi inginer.

O'Toole îşi făcu un sandviş, luă o cutie cu lapte şi i se alătură la masă. Francesca îi puse o mână pe braţ.

— Vorbind despre viitoare cariere, Michael, te-ai gândit cumva şi la a ta?

— Ce vrei să spui?

— Sunt prinsă în obişnuita dilemă profesională, dragul meu prieten. Îndatoririle mele de reporter au intrat în conflict direct cu sentimentele.

O'Toole se opri din mestecat.

— Heilmann v-a spus?

Ea încuviinţă din cap.

— Nu sunt proastă, Michael. Oricum aş fi aflat mai devreme ori mai târziu. Şi este o poveste fierbinte, foarte fierbinte. Poate una dintre cele mai importante de pe durata misiunii. Parcă văd titlurile buletinelor de ştiri:

„General american refuză să se supună ordinului de a distruge Rama. Ascultaţi emisiunea de la ora cinci”.

Generalul trecu în defensivă.

— N-am refuzat. Procedura Trinity nu-mi cere să introduc codul decât după ce armele sunt scoase din containere…

— „… şi gata de a fi plasate pe transportor”, termină frază Francesca. Ceea ce se va întâmpla peste optsprezece ore. Mâine dimineaţă, după calculele mele… Am de gând să înregistrez istoricul eveniment. Femeia se ridică de la masă. Şi Michael, în caz că te interesează, n-am menţionat convorbirea ta cu Norimoto în niciunul din reportajele mele. S-ar putea să mă refer la ea în memoriile mele, dar nu le voi publica încă cel puţin cinci ani de acum înainte.

Francesca se răsuci şi-l privi ţintă în ochi pe O'Toole.

— Eşti pe cale să devii peste noapte din erou un ticălos, prietene. Sper că ai cântărit cu atenţie toate ramificaţiile deciziei tale.

55. Vocea Sfântului Michael

Generalul O'Toole petrecu după amiaza în cabina sa, privind la televizor cum Tabori şi Yamanaka verificau armele nucleare. Fusese scutit de verificarea subsistemelor datorită pretinsei sale indispoziţii stomacale. Procedura era surprinzător de simplă; nimeni n-ar fi bănuit că era destinată să distrugă cea mai fascinantă creaţie inginerească văzută vreodată de omenire.

O'Toole îşi sună soţia înainte de prânz. Newton se apropiase mult de Pământ, aşa încât decalajul dintre transmisie şi recepţie se redusese sub trei minute. Demodatele conversaţii duplex deveniseră din nou posibile. Convorbirea cu cu Kathleen se desfăşură cordial şi obişnuit. Generalul se gândi pe moment să-i împărtăşească dilema, însă îşi aduse aminte că linia nu era

sigură şi renunţă. Amândoi îşi exprimară bucuria de a fi din nou împreună într-un viitor apropiat.

Masa o luă împreună cu echipajul. János se găsea într-una din stările sale excesiv de vesele, întreţinându-i pe ceilalţi cu poveşti despre după amiaza petrecută în compania „gloanţelor”, termenul pe care insista să-l folosească pentru a desemna bombele nucleare.

— La un moment dat, îi spuse Francescăi care râdea necontenit de la începutul naraţiunii, fixasem uşor „gloanţele” pe podea, dispunându-le în şir, ca piesele de domino. L-am speriat de moarte pe Yamanaka când am lovit-o pe cea dintâi şi toate au căzut care încotro, bang, bing, bong. Hiro era convins că vor exploda.

— Nu te-ai gândit că ai fi putut avaria vreo componentă critică? întrebă David Brown.

— Nu. Manualele date de Otto specifică faptul că nu poţi să le strici nici dacă le dai drumul din vârful lui Trump Tower. În plus, n-au fost încă armate. Am dreptate, Herr Amiral?

Heilmann încuviinţă din cap şi János se lansă în altă povestire. Mintea generalului O’Toole făcea însă în acest timp legături imposibil de evitat între obiectele metalice din nava militară şi norul în formă de ciupercă, de deasupra Oceanului Pacific…

Francesca îl întrerupse din reverie.

— Michael, ai o convorbire urgentă pe linia personală. Preşedintele Bothwell îţi va vorbi peste cinci minute.

Conversaţia de la masă încetă brusc.

— Ia te uită, rânji János, înseamnă că eşti cineva. Nu oricine primeşte telefon de la Bothwell Stângaciul.

Generalul O’Toole se scuză politicos şi reveni în cabină. *Trebuie să fie la curent,* medită el în timp ce aştepta cu nerăbdare legătura. *Fireşte că da. Doar e*

Preşedintele Statelor Unite.

O'Toole fusese întotdeauna fan al baseball-ului, iar echipa lui favorită era Boston Red Sox. În timpul Marelui Haos, în 2141, baseball-ul falimentase, dar un grup de întreprinzători repuseseră echipele în funcţie patru ani mai târziu. Când Michael avea şase ani, în 2148, tatăl său îl luase pe stadionul Fenway ca să asiste la meciul dintre Red Sox şi Havana Hurricanes. Astfel începuse o dragoste de o viaţă pentru O'Toole.

Stângaciul Sherman Bothwell fusese lovitorul de forţă al lui Red Sox între 2172 şi 2187, un jucător extrem de popular. Născut în Missouri, modestia şi tenacitatea sa se dovediseră la fel de rare ca şi cele 527 de lovituri reuşite în cei şaisprezece ani de prezenţă în prima ligă. În ultimul an ca jucător de baseball, soţia îi murise într-un teribil accident nautic. De atunci se dedicase aproape exclusiv creşterii copiilor, lucru de apreciat de toată lumea.

Trei ani mai târziu, după ce se recăsătorise cu Linda Black, frumoasa fiică a guvernatorului statului Texas, pentru mulţi deveni limpede că Sherman avea în minte o carieră politică. Avansase cu repeziciune. Întâi locţiitor ai guvernatorului, apoi guvernator şi candidat la preşedinţie. În 2196 ajunsese în Casa Albă ca de pe un topogan şi se anticipa că-l va înfrânge fără probleme pe candidatul Partidului Creştin Conservator, în alegerile generale programate pentru anul 2200.

— Salut, generale O'Toole, spuse bărbatul în costum albastru, zâmbind călduros. Aici e Sherman Bothwell, preşedintele dumitale.

Preşedintele nu se folosea de notiţe. Stătea înclinat înainte pe un scaun obişnuit, cu coatele sprijinite de coapse şi mâinile încrucişate în faţă. Vorbea ca şi cum ar fi stat lângă generalul O'Toole într-o cameră de zi oarecare.

— Urmăresc misiunea Newton cu mare interes, chiar de la lansare – ca de altfel şi ceilalţi din familie, Linda şi cei patru copii. Dar am fost *mai cu seamă* atent în aceste ultime săptămâni, când tragediile s-au abătut una după alta asupra dumitale şi a colegilor din echipaj. Dumnezeule! Cine şi-ar fi imaginat existenţa unei asemenea nave cum e Rama. De-a dreptul uluitor…

În orice caz, înţeleg că s-a primit din partea COG ordinul de a distruge Rama. Acuma, ştiu că asemenea decizii nu se iau uşor şi că ele implică o mare responsabilitate asupra unor oameni ca dumneata. Cu toate astea, sunt sigur că este decizia corectă.

Da, domnule! Ştiu că e corectă. Păi fiică-mea, Courtney – nu are decât opt ani – se trezeşte aproape în fiecare noapte din coşmaruri. Am urmărit încercarea voastră de a captura *biotul* acela asemănător cu un crab, şi Dumnezeule, a fost îngrozitor. În prezent Courtney ştie – s-a anunţat la televizor – că Rama se îndreaptă *direct* spre Pământ şi e teribil de speriată. Îngrozită! Crede că întreaga ţară va fi invadată de crabii aceia şi că ea şi toţi prietenii ei vor fi ciopârţiţi precum reporterul Wilson.

Îţi spun aceste lucruri, generale, deoarece ştiu că te găseşti în faţa unei decizii cruciale. Şi deoarece am auzit nişte zvonuri cum că ai ezita să distrugi vehiculul extraterestru şi minunile din interiorul său. Dar, generale, i-am povestit lui Courtney despre dumneata. I-am spus că împreună cu restul echipajului veţi face Rama ţăndări, cu mult înainte să atingă Pământul.

De asta ţi-am telefonat. Să-ţi spun că mă bazez pe dumneata. La fel face şi Courtney.

Generalul O'Toole sperase, înainte de a-l asculta pe Preşedinte, că ar fi putut profita de prilej pentru a-şi expune dilema înaintea conducătorului naţiei americane. Îşi închipuise chiar că va avea ocazia să-l întrebe pe

Bothwell Stângaciul despre caracterul speciei care distrage pentru a se proteja de un risc improbabil. Dar în urma scurtului discurs, practic perfect, al fostului jucător de baseball, O'Toole nu mai avea ce să spună. Cum să refuze o asemenea rugăminte? Toate fetiţele Courtney Bothwell de pe întreaga planetă contau pe el.

O'Toole se trezi după un somn de cinci ore. Era conştient că îl aştepta cea mai importantă acţiune din viaţa lui. I se părea că tot ce făcuse până atunci, cariera, studiile religioase, chiar şi activităţile familiale, îl pregătiseră doar în vederea acestei clipe. Dumnezeu îi încredinţase o hotărâre de mare însemnătate. Dar ce aştepta de la el? Fruntea i se îmbroboni de sudoare în vreme ce îngenunchea în faţa Christului de pe crucea aflată în spatele biroului.

Sfinte Dumnezeule, se rugă el împletindu-şi degetele, *ora mea se apropie şi eu încă nu văd clar dorinţa Ta*. *Ar fi atât de simplu pentru mine să mă supun ordinelor şi să fac ceea ce toată lumea doreşte*. *Asta este şi dorinţa Ta*? *Cum pot să ştiu cu precizie*?

Michael O'Toole închise ochii şi se rugă pentru călăuzire, cu o fervoare ce depăşise orice alt sentiment trăit până atunci. Rugându-se, îşi reaminti un alt moment, cu ani în urmă, când fusese angajat ca tânăr pilot într-o forţă de menţinere a păcii în Guatemala. O'Toole şi oamenii săi se treziseră într-o dimineaţă, în mica lor bază aeriană din junglă, complet înconjuraţi de teroriştii de dreapta care încercau să îngenuncheze firavul guvern democratic. Rebelii doreau să obţină avioanele. În schimb, garantau liberă trecere lui O'Toole şi subordonaţilor săi.

Maiorului O'Toole îi trebuiseră cincisprezece minute de deliberare şi rugăciune înainte de a se hotărî să lupte. În bătălia ulterioară, avioanele fuseseră distruse şi aproape jumătate din oamenii săi ucişi, dar rezistenţa lui

simbolică împotriva terorismului impulsionase atât proaspătul guvern al Guatemalei, cât şi multe altele din întreaga Americă Centrală, într-un moment când toate aceste ţări sărace luptau disperate pentru a depăşi ravagiile celor două decenii de criză. Lui O'Toole i se decernase Ordinul de Merit, cea mai înaltă decoraţie militară COG, pentru faptele vitejeşti din Guatemala.

Peste ani, la bordul lui Newton, procesul de decizie se dovedea mult mai puţin direct. În Guatemala, tânărul maior nu se îndoise de moralitatea acţiunilor sale. Dar ordinul de a distruge Rama reprezenta cu totul altceva. După părerea lui O'Toole, nava extraterestră nu întreprinsese nicio acţiune războinică. În plus, ştia că ordinul primit se baza în principal pe doi factori: frica de ceea ce *ar fi putut* întreprinde Rama şi strigătul xenofob al opiniei publice. Din punct de vedere istoric, atât frica cât şi opinia publică nu fuseseră niciodată preocupate de moralitate. Dacă cumva ar fi reuşit să determine adevăratul scop al lui Rama, atunci poate…

Sub portretul lui Iisus, pe birou se afla o mică statuie a unui tânăr cu părul cârlionţat şi ochii mari. Figura Sfântului Michael din Siena îl însoţise pe O'Toole în toate călătoriile întreprinse de la căsătoria cu Kathleen. Privind statueta, îi veni o idee. Căută într-unul din sertarele biroului şi scoase o cărţulie electronică. O porni, verifică meniul şi apelă conform indexului predicile Sfântului Michael.

Sub cuvântul „Rama", generalul găsi o mulţime de referinţe. Cea pe care o căuta era marcată cu litere aldine. Constituia „predică ramană", ţinută în faţa a cinci mii de neofiţi, cu trei săptămâni înainte de holocaustul din Roma. O'Toole începu să citească.

„Ca topică a predicii mele de astăzi, voi aborda chestiunea ridicată de Sora Judy în consiliu, anume pe ce

se bazează afirmaţia mea că nava extraterestră denumită Rama ar putea foarte bine să fie vestitorul celei de-a doua veniri a lui Hristos. Să înţelegeţi că până în acest moment nu am avut o revelaţie clară în niciuna din direcţii; totuşi, Dumnezeu mi-a sugerat că heralzii celei de-a doua veniri vor fi extraordinari, altminteri oamenii nu-i vor observa. Nu va fi de ajuns un simplu înger sau sunetul a două trâmbiţe în ceruri. Heralzii vor trebui să facă lucruri cu adevărat spectaculoase pentru a atrage atenţia lumii.

Există un precedent, stabilit în profeţiile Vechiului Testament, unde vestitorii venirii lui Iisus soseau din ceruri. Carul lui Isaia a fost Rama timpului său. Tehnologic vorbind, era la fel de misterios pentru *oamenii* vremii sale precum este Rama astăzi. În această privinţă există un fel de similaritate, o simetrie deloc incompatibilă cu ordinea Domnului.

Dar ceea ce cred că dă speranţă în venirea primei nave Rama acum opt ani – şi spun „prima" întrucât sunt sigur că vor urma şi altele – este că ea obligă oamenii să se gândească la ei înşişi dintr-o perspectivă extraterestră. Prea adesea limităm conceptul nostru de Creator şi în acest fel, ne limităm propria spiritualitate. Aparţinem universului. Suntem copiii săi. Numai şansa şi întâmplarea a făcut ca atomii noştri să atingă conştiinţa de sine aici, pe această planetă.

Rama ne obligă să ne gândim la noi înşine, şi la Dumnezeu, ca fiinţe ale universului. E un tribut adus inteligenţei Sale că ne-a trimis un astfel de herald acum. Pentru că aşa cum v-am spus de multe ori, evoluţia noastră va întârzia atâta timp cât nu vom fi în stare să ne dăm seama că întreaga specie umană nu e decât un singur organism. Apariţia lui Rama reprezintă un alt semnal că a sosit vremea să ne schimbăm felul de a fi şi de a începe evoluţia finală".

Generalul O'Toole închise cartea şi se frecă la ochi. Mai citise predica o dată, de fapt, chiar înainte de întrevederea acordată de Papă la Roma. Cumva totuşi, nu avusese aceeaşi semnificaţie ca în prezent. *Deci ce eşti tu, Rama*? se întrebă el. *O ameninţare pentru Courtney Bothwell sau heraldul celei de a doua sosiri a lui Hristos*?

Înainte de micul dejun, generalul O'Toole încă şovăia. Nu ştia ce decizie va lua. Îl apăsa puternic faptul că primise un ordin direct din partea superiorului său. O'Toole era conştient că jurase, atunci când fusese numit în funcţia respectivă, nu numai să se conformeze ordinelor, dar să-i şi protejeze pe Courtney Bothwell-ii planetei. Avea oare vreun indiciu că acest ordin era atât de imoral încât să-l oblige să-şi încalce jurământul?

Atât timp cât se gândea la Rama doar ca la o maşină, nu-i venea greu să-i accepte distrugerea. La urma urmei, acţiunea lui nu omora niciun rămân. Dar ce spusese Wakefield? Că nava ramană era probabil mult mai inteligentă decât orice creatură de pe Pământ, inclusiv omul? Şi oare inteligenţa artificială nu deţinea un loc aparte între creaţiile lui Dumnezeu, găsindu-se poate chiar deasupra formelor inferioare de viaţă?

În cele din urmă, O'Toole fu doborât de oboseală. Pur şi simplu nu mai avea energia de a face faţă neîntreruptului şuvoi de întrebări fără răspuns. Şovăind, se hotărî să pună punct frământărilor şi să se pregătească să ducă la îndeplinire ordinul.

Prima grijă fu să memoreze iarăşi codul RQ, un şir de cincizeci de numere cuprinse între o şi 9, cunoscut doar de el şi de procesoarele armelor nucleare. O'Toole introdusese personal codul şi verificase dacă fusese înmagazinat corect de memoria fiecărei arme, înainte de lansare. Şirul de cifre era lung pentru a minimaliza probabilitatea duplicării lui printr-un procedeu electronic

de căutare. Ofiţerii misiunii Newton fuseseră sfătuiţi să aleagă o succesiune de cifre care să îndeplinească două criterii: să fie aproape imposibil de uitat şi să nu reprezinte ceva uşor de ghicit, ca numerele de telefon ale familiei, pe care cineva interesat le putea foarte uşor afla din dosarele personale.

Din motive sentimentale, O'Toole dorise ca nouă cifre să fie date de zilele de naştere ale lui şi ale soţiei, 29 – 3 – 42 şi respectiv 7 – 2 – 46. Ştia că orice criptograf ar fi căutat imediat asemenea alegeri evidente, aşa că generalul hotărâse să camufleze datele în cele cincizeci de cifre. Cum rămânea însă cu celelalte patruzeci şi una? Numărul acesta, patruzeci şi unu, îl intrigase pe O'Toole încă de la o petrecere cu bere şi pizza organizată în timpul celui de al doilea an la MIT. Atunci, în mijlocul unei discuţii aburite de alcool, unul dintre prietenii săi, un geniu în teoria numerelor al cărui nume îl uitase de mult, îi destăinuise că 41 constituia „un număr foarte special, primul întreg din cel mai lung şir continuu de numere prime pătraţice".

O'Toole nu înţelesese niciodată foarte bine ce însemna „număr prim pătraţic". În schimb, înţelegea şi era fascinat de faptul că şirul 41, 43, 47, 53, 61, 71, 83, 97, unde fiecare termen se calcula mărind cu doi diferenţa dintre termenii anteriori, rezulta în exact patruzeci de numere prime consecutive. Şirul de numere prime se termina atunci când cel de-al patruzeci şi unulea termen se dovedea a fi neprim, anume 41 x 41 = 1681. O'Toole îi împărtăşise acest lucru doar soţiei, Kathleen, când ea împlinise patruzeci şi unu de ani, primind un răspuns atât de lipsit de strălucire, încât nu-l mai menţionase niciodată nimănui altcuiva.

Însă pentru codul său era perfect, mai cu seamă dacă-l ascundea cum se cuvine. Pentru a-şi construi numărul de cincizeci de cifre, generalul O'Toole alcătui la

început o succesiune de patruzeci şi una de cifre, fiecare provenind din suma primelor cifre ale termenului corespunzător din şirul special începând cu 41. Astfel, numărul începea cu „5”, dat de 41, continua cu „7” pentru 43, „1” pentru 47 (4 + 7 = 11 şi apoi rezultatul era trunchiat), „8” pentru 53 şi aşa mai departe. O'Toole împrăştie după aceea cifrele datelor de naştere folosind inversul unui sir Fibonacci (34, 21, 13, 8, 5, 3, 2, 1, 1) pentru a defini locurile celor nouă întregi în şirul de patruzeci şi una de cifre.

Nu era deloc uşor să memoreze întreaga secvenţă, dar generalul nu dorea să o noteze şi s-o poarte cu el în momentul procesului de activare. Dacă îl scria, atunci oricine l-ar fi putut utiliza, cu sau fără acordul său, iar el şi-ar fi pierdut opţiunea de a se răzgândi. De îndată ce învăţă şirul, O'Toole distrase toate calculele şi merse să se întâlnească cu ceilalţi astronauţi, pentru a lua masa de dimineaţă.

— Uite o copie a codului meu, Francesca, una pentru tine, Irina, iar ultima pentru Hiro Yamanaka. Îmi pare rău, János, declară cu un zâmbet larg întipărit pe faţă Amiralul Heilmann, dar alte „gloanţe” nu mai am. Poate că generalul O'Toole îţi va permite să introduci codul său într-una din bombe.

— În regulă, Herr Amiral, replică crispat János. De anumite privilegii mă pot lipsi în viaţă.

Heilmann transformase în spectacol amorsarea focoaselor nucleare. Făcuse copii după cod şi îi plăcuse să le explice celorlalţi cât de inteligent îl concepuse. Acum, cu o nonşalanţă deloc caracteristică, permitea restului echipajului să participe la acţiune.

Lui Francesca îi plăcea la nebunie. Pentru televiziune, subiectul era ideal. O'Toole bănui că probabil ea îi sugerase lui Heilmann scenariul, dar nu pierdu timp

gândindu-se la asta. Era din cale-afară de uluit cât de calm devenise. După lunga şi agonizanta căutare de sine, se părea că avea să-şi îndeplinească sarcina fără mustrări de conştiinţă.

Amiralul Heilmann se încurcă la introducerea numărului (recunoscuse că era nervos) şi pe moment uită unde anume se afla în şir. Proiectanţii sistemului prevăzuseră însă această posibilitate şi instalaseră două lumini, una verde şi alta roşie, chiar deasupra tastaturii numerice de pe coasta bombei. La fiecare zece cifre se aprindea o lumină, indicând dacă decada corespundea sau nu cu cea din memoria electronica. Membrii comisiei de siguranţă îşi exprimaseră îngrijorarea că dispozitivul „suplimentar” compromitea sistemul (ar fi fost mult mai uşor de decodat cinci succesiuni de zece cifre faţă de una de cincizeci), însă teste repetate dovediseră necesitatea lui.

La sfârşitul celei de-a doua serii de zece cifre, Heilmann fu salutat de aprinderea luminii roşii.

— Am greşit pe undeva, spuse cu evidentă jenă.

— Mai tare, strigă Francesca din locul de unde filma. Încadrase cu grijă imaginea, astfel că atât focoasele, cât şi transportoarele lor erau vizibile.

— Am făcut o greşeală, repetă amiralul. Zgomotul m-a zăpăcit. Trebuie să aştept treizeci de secunde înainte să încep din nou.

După ce Heilmann termină cu succes, doctorul Brown introduse codul la cea de-a doua bombă. Părea aproape plictisit; cu siguranţă că sentimentul încercat la apăsarea tastelor nu era deloc unul de entuziasm. Irina Turgheniev amorsă cea de-a treia bombă. Făcu un comentariu scurt, dar plin de pasiune, în care îşi sublinie opinia că distrugerea lui Rama era absolut esenţială.

Nici Hiro Yamanaka şi nici Francesca nu scoaseră un

cuvânt. Totuşi, Francesca impresionă echipajul introducând primele treizeci de cifre din memorie. Luând în consideraţie faptul că nu văzuse niciodată codul lui Heilmann până cu o oră înainte şi că nu fusese singură mai mult de două minute de atunci, performanţa ei era întru totul remarcabilă.

Apoi veni rândul generalului O'Toole. Zâmbind liniştit, se apropie cu paşi uşori de prima dintre arme. Ceilalţi astronauţi aplaudară, arătându-şi atât respectul faţă de el, cât şi recunoscându-i frământarea. Ceru să se facă linişte, explicând că urma să introducă întregul şir din memorie. După care generalul tastă primele zece cifre.

Se opri o secundă la aprinderea luminii verzi. În clipa aceea, în minte îi fulgeră imaginea unei fresce de la cel de-al doilea nivel al capelei Sfântului Michael din Roma. Un tânăr înveşmântat într-o robă albastră, cu ochii înălţaţi spre cer, stătea pe treptele Monumentului lui Victor Emmanuel, predicând unei mulţimi. Generalul O'Toole auzi, tare şi limpede, un glas. Vocea îi spuse „Nu".

Generalul se răsuci brusc.

— A spus cineva ceva? întrebă privindu-i pe astronauţi.

Colegii lui clătinară din cap. Deconcertat, O'Toole se întoarse din nou spre bombă. Încercă să-şi amintească cea de-a doua serie de zece cifre. Nu mai reuşi. Inima îi bătea nebuneşte. Mintea lui continua să întrebe, iarăşi şi iarăşi, *Ce-a fost vocea aceea*? Hotărârea de a-şi duce la îndeplinire ordinul se topi în aer.

Michael O'Toole respiră adânc, se răsuci pe călcâie şi traversă uriaşul culoar. Când trecu pe lângă colegii săi uluiţi, îl auzi pe Amiralul Heilmann ţipând:

— Ce faci?

— Mă duc în cabina mea, răspunse fără să încetinească pasul.

— N-ai de gând să amorsezi bombele? îl întrebă din spate doctorul Brown.

— Nu. Cel puţin, nu încă.

56. O rugăciune ascultată

Generalul O'Toole rămase înăuntru tot restul zilei. Heilmann îl vizită la aproximativ o oră după eşecul de a introduce codul de activare. După câteva schimburi de cuvinte de complezenţă (Heilmann era groaznic la aşa ceva), amiralul îi puse întrebarea crucială.

— Eşti pregătit să continui amorsarea?

O'Toole clătină din cap.

— Aşa credeam astăzi dimineaţă, Otto, dar... Nu trebuie să spună mai mult.

Heilmann se ridică de pe scaun.

— I-am ordonat lui Yamanaka să transporte primele două gloanţe în ecluza ramană. Le vei găsi acolo, după cină, în caz că te răzgândeşti. Celelalte trei vor rămâne pentru moment în cală. Îl privi ţintă câteva secunde, apoi reluă: Sper să-ţi vină mintea la cap înainte de a fi prea târziu, Michael. Avem şi aşa destule probleme la cartierul general.

Când Francesca îşi făcu apariţia cu nelipsita-i cameră video două ore mai târziu, din felul cum îşi alegea cuvintele deveni limpede că părerea generală, cel puţin între astronauţii rămaşi, era că O'Toole suferea de o acută criză nervoasă. Nu se purta sfidător. Nu făcea nicio declaraţie. Nimeni din echipaj nu ar fi tolerat aceste alternative, deoarece prin asociere ar fi creat tuturor o imagine defavorabilă. Nu, era evident că nervii lui cedaseră.

— Le-am spus tuturor să nu te deranjeze cu telefoanele, declară cu compasiune Francesca privind împrejur, creierul ei de reporter schiţând deja imaginile apropiatului interviu. Telefoanele sună încontinuu, mai cu

seamă de când am trimis caseta înregistrată astăzi dimineaţă. Se apropie de birou şi verifică obiectele aflate pe el. Acesta-i Michael din Siena? întrebă ea, ridicând în mână statueta.

O'Toole zâmbi şters.

— Da. Şi cred că ştii cine este acolo, întins pe crucea din tablou.

— Foarte bine, replică Francesca. Cu adevărat foarte bine… Uite, Michael, ştii ce urmează. Aş vrea ca acest interviu să te prezinte în lumina cea mai favorabilă. Nu că aş avea de gând să te tratez cu mănuşi, mă înţelegi, însă vreau să mă asigur că lupii aceia de jos vor asculta şi varianta ta…

— Îmi vor deja pielea? o întrerupse O'Toole.

— Oh, da. Şi va fi şi mai rău. Cu cât întârzii să activezi bombele, cu atât mai mare va fi mânia lor.

— Dar de ce? protestă O'Toole. N-am comis o crimă. Pur şi simplu am amânat amorsarea unui dispozitiv nuclear, a cărui putere distructivă depăşeşte…

— Asta-i lipsit de relevanţă. În ochii *lor*, tu nu ţi-ai îndeplinit misiunea încredinţată, aceea de a-i proteja pe locuitorii planetei Pământ. Sunt speriaţi. Nu înţeleg toate prostiile astea extraterestre. Li s-a promis că Rama va fi distrus, iar acum tu refuzi să le pui capăt coşmarurilor…

— Coşmaruri, murmură O'Toole, asta-i ceea ce Bothwell…

— Ce-i cu Preşedintele Bothwell?

— Ah, nimic, răspunse el evitând privirea ei pătrunzătoare. Altceva? întrebă nerăbdător O'Toole.

— Aşa cum spuneam, vreau să arăţi cât mai bine. Piaptănă-ţi părul, pune-ţi o uniformă nouă şi nu combinezonul de zbor. Am să te machiez un pic, pentru a mai şterge din urmele lăsate de oboseală. Se întoarse spre birou. Punem fotografiile tale de familie în prim plan, lângă

Iisus şi Michael. Gândeşte-te bine ce vei spune. Desigur, te voi întreba de ce n-ai reuşit azi dimineaţă să amorsezi bombele.

Francesca se apropie de el şi-i puse mâna pe umăr.

— În prezentarea introductivă, voi sugera că eşti surmenat. Nu vreau să te învăţ ce să zici, dar ţi-ar prinde bine să recunoşti o oarecare slăbiciune. Mai ales la tine în ţară.

Generalul O'Toole nu-şi găsi locul cât timp Francesca execută ultimele pregătiri.

— Chiar e nevoie de aşa ceva? întrebă el, simţindu-se din ce în ce mai stingherit, pe măsură ce reportera rearanja cabina.

— Doar dacă nu vrei să se creadă că eşti Benedict Arnold, veni scurt replica ei.

János îl vizită înainte de cină.

— Interviul tău cu Francesca a fost foarte bun, minţi el. Cel puţin ai ridicat o serie de probleme morale pe care ar trebui să ni le punem cu toţii.

— A fost o tâmpenie să aduc în discuţie porcăriile alea filosofice, se perpeli O'Toole. Ar fi trebuit s-o ascult pe Francesca şi să pun totul pe seama oboselii.

— Mă rog, Michael, ce e făcut e bun făcut. N-am venit însă să trec în revistă evenimentele zilei. Sunt convins că asta ai făcut-o deja de nenumărate ori. Voiam să ştiu dacă îţi pot fi cumva de ajutor.

— Nu cred, János. Însă apreciez gestul tău.

Urmă o pauză lungă. În cele din urmă, János se ridică şi se îndreptă cu paşi mărunţi spre uşă.

— Ce ai să faci acum? întrebă el încet.

— Aş vrea să ştiu, răspunse O'Toole. Nu par să fiu în stare să întocmesc un plan.

Navele combinate Rama-Newton îşi continuau drumul cu viteză spre Pământ. Cu fiecare zi, ameninţarea

ramană părea să atârne mai greu, cilindrul uriaş deplasându-se pe o orbită hiperbolică spre o coliziune cu urmări catastrofale, dacă nu se efectuau la timp corecţii. Punctul impactului fusese estimat în statul Tamil Nadu, în sudul Indiei, nu departe de oraşul Madurai. Fizicienii apăreau în fiecare seară pe reţelele de televiziune, explicând posibilele consecinţe. Unde de şoc şi materii degajate deveniră termeni uzuali la mesele de seară.

Michael O'Toole fu hulit de toată presă mondială. Francesca avusese dreptate. Generalul american deveni ţinta furiei întregii planete. Există chiar şi sugestia de a fi trimis în faţa Curţii Marţiale şi executat la bordul lui Newton pentru refuzul de a îndeplini ordinul. O viaţă de realizări importante şi de contribuţii personale fu complet uitată. Kathleen O'Toole se văzu obligată să părăsească apartamentul din Boston şi să se refugieze la o prietenă în Maine.

Pe general îl chinuia indecizia sa. Ştia că îşi prejudicia ireparabil familia şi cariera prin refuzul de a activa focoasele. Dar de fiecare dată când se convingea în sine că era pregătit să execute ordinul, în urechi îi răsuna iarăşi acel „Nu", pătrunzător şi puternic.

O'Toole nu fu decât parţial coerent pe parcursul ultimului interviu luat de Francesca, cu o zi înainte de plecarea navei ştiinţifice. Femeia îi puse câteva întrebări foarte dure. Când îl întrebase de ce Rama nu începuse să frâneze, dacă intenţiona să intre pe o orbită în jurul Terrei, generalul îşi ridicase capul pe moment şi îi reamintise că aerofrânarea – disiparea energiei în atmosferă sub formă de căldură – constituia mijlocul cel mai eficient de a obţine o orbită în jurul unui corp planetar cu atmosferă. Când însă ea îi oferise prilejul să îşi dezvolte declaraţia şi să discute felul în care Rama s-ar fi putut reconfigura în vederea unei forme aerodinamice, O'Toole nu răspunsese.

Pur şi simplu o privise cu gândurile în altă parte.

O'Toole ieşi din cabină pentru masa de adio, în noaptea dinaintea ca Brown, Sabatini, Tabori şi Turgheniev să pornească spre casă. Prezenţa lui strică atmosfera. Irina avu o atitudine extrem de urâtă, aţâţând şi mai mult spiritele şi aşa încinse şi refuzând să ia loc la aceeaşi masă cu el. David Brown îl ignoră cu desăvârşire, preferând să discute detaliile laboratorului care se construia în Texas pentru cercetarea crabului biot. Numai Francesca şi János se comportară prieteneşte, aşa încât generalul O'Toole se reîntoarse în cabina sa imediat după terminarea mesei, fără a-şi lua rămas bun în mod oficial de la niciunul dintre colegi.

În dimineaţa următoare, la mai puţin de o oră după plecarea navei ştiinţifice, O'Toole îl sună pe amiral, solicitându-i o întrevedere.

— Deci în sfârşit te-ai răzgândit? întrebă înfrigurat neamţul la intrarea generalului. Perfect. Încă nu e prea târziu. Suntem în ziua I-12. Dacă ne grăbim, putem încă detona la I-9.

— Mă apropii, Otto, mă apropii, dar nu am ajuns încă acolo. M-am gândit mult, şi sunt două lucruri pe care aş vrea să le fac. Aş vrea să vorbesc cu Papa Ioan-Paul şi să intru eu însumi în Rama.

Răspunsul lui O'Toole îl dezumflă pe Heilmann.

— Drace, exclamă el. Ne întoarcem de unde am plecat. Probabil că…

— Nu înţelegi, Otto, spuse americanul privindu-şi ţintă colegul. Asta este o veste bună. Dacă nu se întâmplă nimic neprevăzut, voi fi gata să introduc codul în bombe imediat după ce mă întorc.

— Eşti sigur? întrebă Heilmann.

— Ai cuvântul meu.

Generalul O'Toole nu ascunse nimic din problemele

care-l frământau în timpul lungii şi emoţionantei convorbiri cu Papa. Ştia că transmisia lui era interceptată, dar nu mai avea importanţă. Un singur lucru îi domina gândurile: decizia de a amorsa bombele cu o conştiinţă curată.

Aşteptă nerăbdător răspunsul. Când Papa Ioan-Paul al V-lea apăru în cele din urmă pe ecran, se găsea în aceeaşi cameră de la Vatican unde îl primise în audienţă pe O'Toole, imediat după Crăciun. Papa ţinea în mână un carneţel electronic, la care arunca câte o privire în vreme ce vorbea.

— M-am rugat cu tine, fiul meu, începu pontiful în engleza lui exactă, în special în această ultimă săptămână de chinuri sufleteşti. Nu îţi pot spune cum să procedezi. Eu nu am răspunsurile pe care le cauţi. Nu ne rămâne decât să sperăm că Dumnezeu, în înţelepciunea Sa, va răspunde fără ambiguitate rugăciunilor tale.

Cât priveşte întrebările de natură ecleziastică, totuşi, sunt în măsură să fac câteva comentarii. Ţi le fac cunoscute în speranţa că-ţi vor prinde de folos… Nu mă pot pronunţa dacă vocea pe care ai auzit-o aparţine sau nu Sfântului Michael, ori dacă ai trăit ceea ce se cunoaşte drept o experienţă religioasă. Pot să afirm că există o categorie a experienţei omeneşti, de obicei numită religioasă în lipsa unui termen mai potrivit, care nu este posibil să fie explicată în termeni pur raţionali sau ştiinţifici. Saul din Tarsus a fost orbit de o lumină venită din ceruri ca parte a convertirii sale la creştinism, înainte să devină apostolul Paul. Vocea auzită de tine ar putea să aparţină Sfântului Michael. Numai tu vei decide însă acest lucru.

Aşa cum am discutat în urmă cu trei luni, cu siguranţă că Dumnezeu i-a creat pe ramani, oricine ar fi ei. Dar tot El a creat viruşii şi bacteriile care produc moarte şi suferinţă. Nu-l putem glorifica pe Dumnezeu, individual ori

ca specie, dacă nu supravieţuim. Mi se pare puţin probabil ca Dumnezeu să se aştepte să nu reacţionăm în niciun fel, dacă însăşi supravieţuirea noastră e ameninţată.

Chestiunea rolului lui Rama ca un herald al celei de a doua veniri a lui Hristos este dificilă. În interiorul bisericii există câţiva preoţi care sunt de acord cu Sfântul Michael, chiar dacă se află în minoritate. Majoritatea dintre noi considerăm că cele două nave Rama sunt, din punct de vedere spiritual, prea sterile pentru a fi heralzi. Ele sunt minuni inginereşti, fără îndoială, dar nu conţin nimic care să sugereze căldura sau compasiunea sau alta trăsătură mântuitoare, de obicei asociată cu Hristos. De aceea pare foarte improbabil ca Rama să aibă o strictă semnificaţie religioasă.

În cele din urmă, decizia trebuie să fie numai a ta. Să continui să te rogi, aşa cum sunt sigur că o vei face, dar poate că ar trebui să te aştepţi la un răspuns mai puţin sonor din partea Domnului. El nu vorbeşte fiecărei persoane în acelaşi mod; şi nici mesajele Sale nu vin în aceeaşi formă. Te rog să-ţi aduci aminte de încă un lucru. Pe măsură ce vei explora Rama în căutarea voinţei Lui, rugăciunile multor credincioşi de pe Pământ te vor însoţi. Să fii sigur că Dumnezeu îţi va da un răspuns; sarcina ta este să-l identifici şi să-l interpretezi.

Ioan-Paul sfârşi transmisiunea cu o binecuvântare şi o rugăciune. O'Toole îngenunche automat şi repetă cuvintele, împreună cu liderul său spiritual. După ce ecranul se întunecă, recapitulă cuvintele pontifului şi se simţi liniştit. *Sunt pe drumul cel bun. Dar nu trebuie să mă aştept la o proclamaţie cerească cu surle şi cu trâmbiţe.*

O'Toole nu era pregătit pentru emoţia puternică resimţită la intrarea în Rama. Poate că de vină se făceau dimensiunile enorme ale navei, cu mult mai mari decât orice construise omul vreodată. Poate că la ea

contribuiseră atât lunga sa izolare la bordul lui Newton, cât şi starea sa de frământare interioară. Indiferent de motive, Michael O'Toole se trezi total copleşit de spectacol, în vreme ce-şi făcea plimbarea solitară în interiorul giganticului vehicul.

Nu exista nimic altceva care să-i domine gândurile. În gât i se pusese un nod, iar ochii i se umplură de lacrimi de încântare în câteva prilejuri diferite: în timpul coborârii cu scaunul-lift, contemplând întinsul Câmpiei Centrale, cu dungile ei luminoase ce constituiau sorii lui Rama; şederea lângă roverul abandonat pe ţărmul Oceanului Cilindric şi studierea prin binoclu a misterioşilor zgârie-nori din New York; uluirea provocată ca şi celorlalţi cosmonauţi de către interminabilele coarne şi contraforturi din Emisfera Sudică. Principalul sentiment resimţit de O'Toole era veneraţia, foarte asemănător cu acela trăit prima dată când intrase într-una din vechile catedrale europene.

Petrecu noaptea ramană în tabăra Beta, folosind unul dintre corturile suplimentare lăsate de cosmonauţi la a doua ieşire. Descoperi mesajul lui Wakefield datat cu două săptămâni mai devreme şi simţi impulsul de a asambla barca cu pânze şi de a traversa apa spre New York. Dar O'Toole se abţinu şi se concentră asupra adevăratului ţel al vizitei sale.

Admise că deşi Rama constituia o realizare magnifică, splendoarea lui nu trebuia să fie un factor relevant în procesul său de evaluare. Văzuse oare ceva care să-i schimbe firava concluzie? *Nu*, îşi răspunse fără tragere de inimă. Când luminile se reaprinseră în interiorul cilindrului, O'Toole se încredinţase că înaintea următoarei nopţi rămâne avea să declanşeze bombele.

Şi totuşi încă zăbovea. Conduse roverul de-a lungul întregii lungimi a coastei, examinând New York-ul şi celelalte peisaje din diverse unghiuri, observând faleza de

cinci sute de metri de pe malul opus. La ultima trecere prin baza Beta, O'Toole se hotărî să adune câteva rămăşiţe, inclusiv câteva obiecte personale uitate de membrii echipajului în retragerea lor precipitată. Nu multe lucruri scăpaseră de urgia uraganului, dar reuşi să descopere o serie de amintiri, prinse sub lăzile cu alimente.

Generalul dormi bine înainte de a se îndrepta în rover către lift. Dându-şi seama ce avea să întreprindă în clipa reîntoarcerii pe Newton, O'Toole îngenunche şi se mai rugă o ultimă dată înainte de a se urca în scaun. Puţin după începutul urcuşului, pe când se afla la mai puţin de jumătate de kilometru deasupra Câmpiei Centrale, se răsuci şi privi panorama ramană. *Curând, toate acestea vor dispărea, mistuite de un cuptor solar aprins de mâna omului*. Ochii i se ridicară de pe câmpie şi i se concentrară pe New York. Şi i se păru că vede un punct negru deplasându-se pe cer.

Cu mâini tremurătoare, duse binoclul la ochi. În câteva secunde localiză punctul mărit. Schimbă rapid rezoluţia binoclului şi punctul se despică în trei părţi, fiecare dintre ele o pasăre ridicându-se în sus, în formaţie, la mare depărtare. O'Toole clipi, însă imaginea nu se modifică. Pe cerul lui Rama se aflau într-adevăr trei păsări în zbor!

Bucuria îl copleşi. Strigă de fericire în vreme ce urmărea păsările prin binoclu, până ce nu le mai putu distinge. Restul de treizeci de minute cât dură călătoria până la vârful scării Alfa păru o veşnicie.

Ofiţerul american se urcă imediat în alt scaun şi coborî iarăşi pe câmpie. Dorea cu disperare să mai zărească acele păsări încă o dată. *Dacă aş putea cumva să le fotografiez*, judecă el, decis să se întoarcă la nevoie pe ţărmul oceanului, *atunci aş fi în stare să dovedesc tuturor*

că în această lume uluitoare există şi creaturi vii.

De la doi kilometri deasupra solului, O'Toole cercetă în zadar depărtările. Prea puţin deprimat de eşecul căutării sale, rămase pur şi simplu ca lovit de trăsnet de ceea ce văzu când lăsă jos binoclul de la ochi şi se pregăti să coboare de pe scaun. Richard Wakefield şi Nicole des Jardins stăteau unul lângă altul la baza liftului.

Generalul O'Toole îi îmbrăţişă viguros şi apoi, cu lacrimi de fericire curgându-i pe obraji, se lăsă în genunchi pe solul rămân.

— Sfinte Dumnezeule, rosti el oferindu-şi rugăminţile tăcute, Sfinte Dumnezeule. Îţi mulţumesc.

57. Al treilea nu e de prisos

Cei trei cosmonauţi discutară aprins peste o oră. Erau atâtea de povestit. Când Nicole menţionă groaza care o cuprinsese la vederea lui Takagishi, mort în bârlogul octospiderului, O'Toole rămase tăcut un moment şi apoi clătină din cap.

— Aici sunt multe întrebări fără răspuns, rosti el privind tavanul îndepărtat. Eşti totuşi răuvoitor, Rama? întrebă retoric.

Richard şi Nicole lăudară curajul generalului de a nu introduce codul de activare a focoaselor nucleare. Amândoi se arătară îngroziţi de ordinul COG de a distruge Rama.

— E absolut de neiertat să utilizăm arme nucleare împotriva acestei nave, afirmă Nicole. Sunt convinsă că nu ne este ostilă. Şi mai cred că a manevrat să intercepteze Terra, deoarece are pentru noi un mesaj.

Richard o dojeni uşor, întrucât îşi bazase opinia mai degrabă pe emoţii decât pe fapte.

— Poate că da, dar există o serioasă eroare de logică în această decizie de a distruge, replică ea. În prezent deţinem dovezi sigure că acest vehicul a comunicat cu

predecesorul său. Avem motive să credem că undeva în spaţiu se găseşte Rama III, probabil apropiindu-se de noi. Dacă flota ramană *este* potenţial ostilă, atunci nu există nicio cale să scăpăm. Poate am reuşi să distrugem al doilea vehicul – însă procedând astfel vom alerta mai mult ca sigur următoarea navă. Şi deoarece tehnologia lor o depăşeşte cu atât de mult pe a noastră, nu vom avea nicio şansă să supravieţuim atacului lor concentrat.

Generalul O'Toole o privi cu admiraţie.

— Excelent gândit. Mare păcat că n-ai fost prezentă la conferinţa ASI. Noi nu am luat niciodată în consideraţie…

— De ce nu amânăm restul discuţiei până după ce ne întoarcem pe Newton? întrebă brusc Richard. După ceasul meu, peste treizeci de minute se va face iarăşi întuneric, şi niciunul dintre noi nu va atinge până atunci vârful scării. Nu vreau să merg prin întuneric mai mult decât este necesar.

Fiecare astronaut credea că părăseşte Rama pentru ultima dată. Pe măsură ce minutele zilei se scurgeau, priveau fix magnificul peisaj extraterestru topindu-se în depărtare. Pentru Nicole, sentimentul dominant era uşurarea. Precautã din fire cu speranţele de viitor, până în acest moment nu-şi permisese imensa plăcere de a crede că o va mai strânge în braţe pe mult iubita ei Genevieve. Frumuseţea bucolică a Beauvois-ului îi inundase mintea, în vreme ce-şi imagina bucuria revederii cu tatăl şi fiica ei. *Şi asta se va întâmpla peste nu mai mult de o săptămână ori zece zile*. Ajunsă sus, abia dacă reuşea să-şi stăpânească entuziasmul.

Pe parcursul urcuşului, Michael O'Toole îşi revăzu încă o dată comportamentul. Când luminile se stinseră, exact în momentul aşteptat, terminase de schiţat concluziile pe care avea să le comunice Pământului. Vor

lua imediat legătura cu ASI, des Jardins şi Wakefield vor face rezumatul explorărilor lor, iar Nicole îşi va expune argumentele potrivit cărora distingerea cilindrului ar constitui o acţiune „de neiertat”. O’Toole era astfel pe deplin convins că ordinul lui de activare a bombelor va fi anulat.

Generalul îşi aprinse lanterna înainte ca scaunul-lift să ajungă la destinaţie. Coborî în mediul imponderabil şi rămase alături de Nicole. Îl aşteptară pe Richard şi apoi se îndreptară spre transportorul aflat la nicio sută de metri. După ce trioul de astronauţi urcă în vehicul şi se pregăti să străbată învelişul rămân spre Newton, fasciculul lanternei lui Wakefield căzu pe un obiect metalic voluminos, amplasat pe o latură a pasajului.

— Asta-i una din bombe? întrebă el.

Arma semăna într-adevăr cu un glonte uriaş. *Ce curios, ar fi putut să aibă orice formă*, socoti Nicole străbătută de un fior rece pe şira spinării. *Oare ce aberaţie a subconştientului îi determinase pe constructori să aleagă această formă particulară*?…

— Dar ce-i drăcia aia de deasupra? continuă Richard să întrebe.

Sprâncenele generalului se încruntară în vreme ce privea nefamiliarul obiect prins în fasciculul de lumină.

— Habar n-am, recunoscu el. Nu l-am mai văzut niciodată. Se dădu jos din transportor, iar Richard şi Nicole îl urmară.

Generalul american se aplecă şovăitor asupra bombei şi studie straniul dispozitiv fixat deasupra tastaturii numerice. Era vorba de o placă puţin mai mare decât tastatura, prinsă cu articulaţii de părţile laterale ale bombei. La partea inferioară a plăcii se zăreau un soi de perforatoare, ori cel puţin aşa i se păru lui O’Toole. Faptul fu confirmat câteva secunde mai târziu, când unul din ele

se deplasă şi lovi numărul „5” pe tastatura aflată la câţiva centimetri dedesubt. „5”-ul fu urmat în succesiune rapidă de „7” şi apoi de alte opt numere, înainte ca o lumină verde să indice completarea cu succes a primei serii de zece cifre.

Într-un interval de câteva secunde, aparatul introduse alte zece numere şi lumina verde se aprinse iarăşi. O'Toole îngheţă. *Dumnezeule, e codul meu*! *Cumva, au reuşit să*... Panica îi dispăru câteva clipe mai târziu când, după cea de a treia serie de zece cifre, lumina roşie se aprinse semnalizând existenţa unei erori.

— Pare-se, răspunse în cele din urmă generalul întrebării puse de Richard, au improvizat această metodă pentru a încerca să introducă codul în lipsa mea. Până acum nu au obţinut decât primele două serii. O clipă mi-a fost teamă... O'Toole făcu o pauză, conştient de puternica emoţie.

— Probabil au presupus că nu te mai întorci, opină Nicole.

— Dacă responsabili sunt într-adevăr Heilmann şi Yamanaka, replică O'Toole. Nu putem exclude complet posibilitatea ca dispozitivul să fi fost plasat aici de extratereştri... sau chiar de bioţi.

— Foarte puţin probabil, comentă Richard. Sistemul e mult prea grosolan.

— În orice caz, rosti O'Toole scoţând din rucsac câteva unelte pentru a deconecta aparatul, nu vreau să risc deloc.

La celălalt capăt al culoarului, astronauţii descoperiră cea de a doua bombă, prevăzută cu un dispozitiv similar. Îl urmăriră executând o încercare de introducere a codului – cu acelaşi rezultat, o eroare undeva în cea de-a treia serie de cifre – apoi îl deconectară şi pe acesta, după care intrară în ecluză şi părăsiră Rama.

Nimeni nu îi întâmpină când puseră piciorul pe nava militară Newton. O'Toole crezu că atât Heilmann, cât şi Yamanaka dormeau şi se îndreptă imediat spre cabinele lor. Oricum dorea să vorbească cu amiralul între patru ochi. Dar cei doi bărbaţi nu se găseau înăuntru. Nu trecu mult până ce se convinseră că într-adevăr ceilalţi doi cosmonauţi nu se aflau nicăieri în spaţiul destul de limitat al navei militare.

Cercetarea depozitului de materiale din spatele navei avu acelaşi rezultat negativ. Totuşi, grupul descoperi că una dintre capsulele EVA dispăruse, fapt care ridica altă serie de întrebări. Unde puteau să plece Heilmann şi Yamanaka cu naveta? Şi de ce încălcaseră ordinul strict de a nu lăsa nava fără om la bord?

Cei trei cosmonauţi erau complet dezorientaţi, revenind în centrul de comandă pentru a discuta posibilele căi de urmat. O'Toole fu primul ce menţionă posibilitatea unui atac.

— Credeţi că octospiderii, sau unii dintre bioţi ar fi putut urca la bord? La urma urmei, nu-i greu de pătruns în Newton dacă sistemul de auto-protecţie nu este activat.

Nimeni nu dorea să exprime în cuvinte ceea ce gândeau de fapt cu toţii. Dacă cineva sau ceva le capturase sau ucisese colegii, atunci era posibil să se afle încă în împrejurimi, în care eventualitate se găseau ei înşişi în pericol…

— De ce nu luăm legătura cu Pământul, anunţându-i că suntem în viaţă? rupse tăcerea Richard.

— Grozavă idee, zâmbi O'Toole. Se îndreptă spre pupitrul de comandă şi activă panoul. Pe ecran apăru afişajul standard de stare a sistemului. Bizar, comentă generalul. Conform cu datele afişate, în prezent nu avem legătură video cu Pământul. Doar telemetrie. De ce să fi fost oare modificată configuraţia sistemului?

Introduse în computer o serie de comenzi cu scopul de a restabili legătura normală. Pe monitor apăru un şir nesfârşit de mesaje de eroare.

— Ce naiba! exclamă Richard. Arată ca şi cum partea video a căzut. Se întoarse spre O'Toole. Asta-i specialitatea ta, generale. Ce părere ai?

Figura lui O'Toole deveni extrem de serioasă.

— Nu-mi place, Richard. Aşa de multe mesaje de eroare am mai văzut doar o singură dată – pe parcursul primelor teste, când cine ştie ce găgăuţă a uitat să încarce programul de comunicaţii. Trebuie să fie o problemă majoră de software. Probabilitatea unor defecţiuni hard într-un timp atât de scurt este practic nulă.

Richard îi sugeră să supună programul propriului test de verificare. Testul raportă că bufferele de eroare ale algoritmului se umpluseră înainte de a fi completat un singur procent din procedeu.

— Aşadar, vinovatul este în mod cert programul de comunicaţii, afirmă Richard, analizând datele obţinute. Introduse câteva comenzi. Va lua ceva timp până vom reuşi să punem totul în ordine.

— O clipă, interveni Nicole. N-ar fi cazul să încercăm să înţelegem evenimentele de până acum, înainte de a ne apuca de sarcini precise?

Cei doi bărbaţi se opriră din lucru, aşteptând-o să continue.

— Heilmann, Yamanaka şi o navetă lipsesc de la bord, enumeră Nicole plimbându-se încet în centrul de control, iar cineva a încercat să amorseze automat cele două bombe din coridorul de acces. Între timp, software-ul de comunicaţii o ia razna, după ce a funcţionat impecabil sute de zile, dacă punem la cap şi perioada de simulări dinaintea lansării. Are careva dintre voi o explicaţie logică pentru toate acestea?

Tăcerea se prelungi.

— Sugestia generalului O'Toole referitoare la o invazie ostilă ar putea să se potrivească, opină Richard. Heilmann şi Yamanaka au încercat să se salveze, iar extratereştrii au distrus deliberat programul.

Nicole nu se arătă prea convinsă.

— Nimic din ce am văzut nu indică prezenţa extratereştrilor, sau chiar a bioţilor, la bordul lui Newton. Până nu avem o dovadă cât de mică…

— Poate că Heilmann şi Yamanaka au încercat să spargă codul generalului, şi le-a fost teamă…

— Opreşte-te, strigă brusc Nicole. Se întâmplă ceva cu ecranul. Cei doi bărbaţi se răsuciră la timp pentru a vedea chipul Amiralului Heilmann materializându-se pe monitor.

— Salut, generale O'Toole, spuse zâmbind Heilmann. Această videocasetă a fost declanşată de intrarea ta pe Newton. Cosmonautul Yamanaka şi cu mine am pregătit-o înainte de a pleca cu una din navete, la trei ore înainte de ziua I-9. Ni s-a ordonat să evacuăm nava la mai puţin de un ceas după ce tu ai intrat în Rama. Am amânat plecarea atât cât am putut, dar în cele din urmă a trebuit să ne conformăm instrucţiunilor.

Ordinele tale sunt simple şi clare. Trebuie să introduci codul de activare în cele două arme din coridorul de acces şi în celelalte trei rămase în depozit. Vei părăsi apoi nava în celălalt vehicul EVA, la maximum opt ore după aceea. Nu-ţi face griji în legătură cu dispozitivele electronice plasate pe cele două bombe de pe coridor. Statul major COG a ordonat amplasarea lor pentru a testa nişte tehnici noi de decriptare. Vei descoperi că se pot deconecta foarte uşor.

Navetei i s-a ataşat un sistem suplimentar de propulsie, iar software-ul ei a fost programat să te conducă

într-o poziţie predeterminată, unde vei face contact cu un remorcher ASI. Tot ce ai de făcut este să introduci în computer momentul exact al plecării tale. Totuşi, sunt nevoit să subliniez că noul algoritm de navigaţie este valabil *doar* dacă părăseşti Newton-ul înainte de ziua I-6. După aceea, mi s-a spus că parametrii de ghidare devin din ce în ce mai imprecişi, aşa încât va fi aproape imposibil să fii recuperat.

În discursul lui Heilmann surveni o scurtă pauză, apoi glasul său deveni extrem de insistent.

— Nu mai pierde timp, Michael. Activează bombele şi du-te direct la navetă. Am încărcat deja alimente şi tot ceea ce-i necesar în ea… Succes şi drum bun. Ne vedem pe Pământ.

58. Fără ieşire

— Sunt sigur că Heilmann şi Yamanaka au fost extrem de prevăzători, explică Richard Wakefield. Probabil că au plecat mai devreme, astfel încât să poată lua cu ei provizii suplimentare. Şi în cazul acestor vehicule uşoare, fiecare kilogram contează.

— Cât de mult contează? întrebă Nicole.

— Mă rog – poate să însemne diferenţa între a te înscrie pe o orbită în jurul Pământului – şi a trece pe lângă el atât de repede, încât să nu mai fi salvat.

— Înseamnă cumva asta, se interesă cu voce sumbră generalul, că doar unul dintre noi va putea folosi capsula?

Richard nu răspunse imediat.

— Mi-e tare teamă că-i posibil; totul e funcţie de timpul plecării. Va trebui să facem câteva calcule rapide pentru a ne da seama cu precizie. Personal însă nu văd de ce nu am lua în consideraţie pilotarea întregii nave. La urma urmei, am fost antrenat ca pilot de rezervă… Am dispune de un control limitat, din moment ce nava este atât de mare, dar dacă aruncăm în vid tot ce nu este

absolut necesar, am putea să reuşim… Dar din nou trebuie întâi să calculăm.

Lui Nicole îi reveni sarcina de a verifica alimentele deja înmagazinate în navetă, verificându-le proporţia, şi apoi de a aproxima atât masa, cât şi volumul ocupat la bord de două sau de trei persoane. În plus, Richard, încă în favoarea pilotării întregii nave Newton, o rugă să verifice materialele existente la bord, pentru a determina masa lucrurilor la care se putea renunţa.

În timp ce O'Toole şi Wakefield foloseau computerele din centrul de control, Nicole lucra singură în cala navei. La început verifică cu mare atenţie vehiculul EVA rămas la dispoziţia lor. Deşi astfel de capsule erau în mod normal utilizate de o singură persoană pentru activităţi extravehiculare locale, fuseseră proiectate şi pentru cazuri de urgenţă. În spatele hubloului frontal, transparent şi rezistent, puteau sta doi oameni, având pe rafturile amenajate în spate rezerve pentru o săptămână. *Dar trei pasageri*? se întrebă Nicole. *Imposibil*. *Cineva ar trebui să se înghesuie între alimente*. *Şi atunci nu va mai rămâne destul spaţiu pentru ele*. Nicole reflectă un moment cum i-ar sta înghesuită între rafturile acelea, vreme de şapte sau opt zile. *Va fi chiar mai rău decât în groapa din hambar*.

Inventarie proviziile aruncate în grabă înăuntru de Heilmann şi Yamanaka. Cantitatea de alimente era mai mult sau mai puţin corectă, atât în cantitate, cât şi ca varietate, pentru o călătorie de o săptămână; trusa medicală, în schimb, se arăta a fi cumplit de necorespunzătoare. Nicole îşi făcu câteva însemnări şi alcătui o listă completă de necesităţi pentru un echipaj de două persoane, estimând masa şi posibilităţile de împachetare. Apoi traversă cala vasului.

Ochii îi căzură pe focoasele nucleare de forma unor gloanţe, zăcând placide culcate lateral, exact lângă ecluză.

Nicole se apropie şi-şi plimbă palmele peste suprafaţa metalică bine lustruită. *Deci astea sunt primele mari arme de distrugere, rezultatul muncii străluciţilor fizicieni ai secolului douăzeci*.

Ce situaţie tristă pentru specia noastră, gândi Nicole, plimbându-se printre bombe. *Un vizitator vine să ne vadă*. *Nu ne vorbeşte limba, dar descoperă unde locuim*. *În vreme ce dă colţul străzii, scopul vizitei lui încă fiind complet necunoscut, noi îl pulverizăm în praf şi pulbere*.

Îşi continuă drumul spre cabine cu sufletul plin de tristeţe.

Problema ta, îşi spuse singură, *este că te aştepţi întotdeauna la prea mult*. *De la tine însăţi*. *De la acei pe care îi iubeşti*. *Chiar de la specia umană*. *Suntem cu toţii încă necopţi*.

O senzaţie trecătoare de greaţă o obligă să se oprească. *Asta ce mai e*? *Din cauza bombelor*? În subconştient, Nicole îşi reaminti o senzaţie asemănătoare trăită cu cincisprezece ani înainte, la două ore după ce se urcase în avionul care o ducea de la Los Angeles la Paris. *Nu se poate*. *Dar voi verifica, ca să înlătur orice dubiu*…

— Acesta-i cel de-al doilea motiv pentru care nu încăpem toţi trei în capsulă. Nu trebuie să te simţi prost, Nicole. Chiar dacă am fi avut spaţiul fizic necesar pentru noi şi pentru provizii, capabilităţile de manevrare a navetei, cu această masă la bord, abia dacă ar fi putut să o înscrie pe o orbită în jurul soarelui. Şansele de a fi salvaţi ar fi practic nule.

— Ei bine, replică Nicole cu o voce ce se dorea veselă, cel puţin ne rămâne varianta cealaltă. Să ne întoarcem acasă în Newton. După calculele mele, putem arunca peste bord peste zece mii de kilograme…

— Mă tem că nu contează, o întrerupse generalul.

Nicole îl privi pe Richard.

— Despre ce vorbeşte?

Inginerul se ridică şi se apropie de Nicole. Îi luă mâinile în mâinile sale.

— Au distrus şi sistemul de navigaţie. Algoritmul de căutare a codului lui O'Toole a fost introdus în computer peste subrutinele de navigaţie şi de comunicaţie video. Nava nu mai poate fi folosită ca modul de transport.

Vocea generalului O'Toole suna ca din depărtare, lipsită de timbrul ei normal.

— Au început probabil imediat după plecarea mea. Richard a citit bufferele de comandă şi a descoperit că programul de decriptare a fost încărcat la mai puţin de două ore după ce am intrat eu în Rama.

— Dar de ce să incapaciteze nava? întrebă Nicole.

— Nu înţelegi? rosti pătimaş O'Toole. Priorităţile se modificaseră. Nimic nu era mai important decât detonarea bombelor. Nu au vrut să se piardă timp cu semnale radio de la şi până la Pământ. De aceea au decis să efectueze toate calculele aici, unde fiecare încercare putea fi comandată de computer fără întârziere.

— Ca să fim cinstiţi faţă de centrul de control al misiunii, interveni Richard, străbătând în lung şi-n lat încăperea, trebuie să recunoaştem că nava militară încărcată la maximum dispune de o capacitate de manevră mai redusă decât o capsulă pentru doi, echipată cu propulsie auxiliară. Pentru cei de la ASI, riscul nu era deloc mai mare dacă Newton devenea inoperabil.

— Dar nimic din toate astea n-ar fi trebuit să se întâmple de la bun început, argumentă generalul american. La naiba! De ce n-au avut răbdare să mă aştepte?

Nicole se aşeză brusc pe unul din scaunele libere. Capul i se învârtea şi se simţea ameţită.

— Ce e? întrebă alarmat Richard, apropiindu-se de

ea.

— Mi-a fost de câteva ori greaţă astăzi. Cred că sunt însărcinată. Peste aproximativ douăzeci de minute voi şti cu certitudine. Zâmbi unui Richard rămas cu gura căscată. Este extrem de rar ca o femeie să rămână însărcinată la mai puţin de nouăzeci de zile după o injecţie cu neutrabriolat. Dar s-a mai întâmplat înainte. Nu cred că…

— Felicitări, o întrerupse brusc un O'Toole entuziasmat. Nu ştiam că aveţi de gând să întemeiaţi o familie.

— Nici eu, replică Richard, încă năucit de veste. O îmbrăţişă puternic pe Nicole şi o ţinu strâns la piept. Nici eu, repetă încă o dată.

— Nu mai discutăm, declară emfatic generalul O'Toole, adresându-se lui Richard. Chiar dacă Nicole nu ţi-ar purta copilul, tot aş insista ca voi doi să plecaţi în capsulă şi să mă lăsaţi aici. E singura decizie realistă. În primul rând, ştim amândoi că masa reprezintă parametrul critic, iar eu sunt de departe cel mai greu dintre toţi. În al doilea rând, eu unul sunt bătrân, pe când voi sunteţi tineri. Ştii cum să pilotezi naveta; eu nu am intrat înăuntru nici măcar o singură dată. Şi pe lângă toate astea, adăugă cu o voce uscată, pe Pământ aş fi judecat de Curtea Marţială pentru refuzul de a îndeplini ordinul primit.

Cât despre tine, scumpa mea doctoriţă, continuă O'Toole câteva momente mai târziu, nu mai e nevoie să-ţi spun că porţi în tine un copil deosebit. El sau ea va fi singurul copil de pe Pământ conceput vreodată în interiorul unei nave extraterestre. O'Toole se ridică şi privi în jur. Şi acum propun să destupăm o sticlă de vin şi să celebrăm ultima noastră seară împreună.

Nicole îl privi pe general alunecând spre dulăpaşul cu băuturi, deschizându-l şi scotocind înăuntru.

— Mi-e suficient un suc de fructe, Michael, spuse ea.

Oricum n-ar trebui să beau mai mult de un pahar de vin.

— Desigur, replică generalul repede. Pe moment am uitat. Speram să facem ceva cu adevărat deosebit în această seară. Să fiu părtaş ultima dată… Se opri şi reveni la masă cu sticla de vin şi sucul de fructe. Întinse pahare atât lui Richard cât şi lui Nicole. Vreau să ştiţi, rosti el cu glasul calmat, că nu-mi pot închipui doi oameni mai buni decât voi. Vă doresc numai succes, în special în ceea ce priveşte copilul.

Cei trei astronauţi băură în tăcere.

— Cu toţii ştim, nu-i aşa? întrebă generalul O’Toole de-abia perceptibil. Rachetele trebuie să fie pe drum. Cât timp crezi că am, Richard?

— Judecând după cele înregistrate de Amiralul Heilmann pe casetă, aş îndrăzni să afirm că prima rachetă va lovi Rama în ziua 1 – 5. Acest moment se potriveşte atât cu poziţia capsulei, dincolo de zona de împrăştiere a fragmentelor, cât şi cu eliminarea oricăror riscuri pentru Pământ.

— Nu înţeleg despre ce vorbiţi. Ce fel de rachete?

Richard se aplecă spre Nicole, rostind cu voce gravă:

— Michael şi cu mine suntem siguri că militarii de la COG au ordonat un atac cu rachete împotriva lui Rama. Nu aveau nicio siguranţă că generalul se va întoarce pe Newton, sau că îşi va activa codul. Iar algoritmul de căutare nu e decât un foc de armă tras în ceaţă. Numai un atac cu rachete putea garanta faptul că Rama nu va face niciun rău planetei noastre.

— Aşadar am la dispoziţie ceva mai mult de patruzeci şi opt de ore pentru a mă împăca cu Dumnezeu, afirmă generalul O’Toole după o reflecţie de câteva secunde. Am trăit o viaţă fabuloasă. Am multe pentru care să fiu recunoscător. Mă voi îndrepta în braţele Sale fără regrete.

59. Visul destinului

Ridicându-şi braţele deasupra capului şi lăsându-le apoi să cadă, Nicole îl lovi uşor pe Richard aflat în stânga ei şi unul din containerele cu apă, aşezate precar pe raftul din spate.

— Va fi aglomerat, observă ea, răsucindu-se în scaun.

— Da, încuviinţă distrat Richard. Atenţia lui se concentrase asupra ecranului din faţa locului pilotului. Introduse câteva comenzi şi aşteptă rezultatul. Când în cele din urmă acesta apăru, Richard se încruntă.

— Cred că voi face o ultimă încercare să reîmpachetez proviziile, spuse oftând Nicole. Se întoarse şi privi rafturile. Aş obţine mai mult spaţiu şi am scăpa de paisprezece kilograme, dacă am avea certitudinea că în şapte zile suntem salvaţi.

Richard nu răspunse.

— La naiba, murmură el când pe ecran se ivi setul de numere.

— Ce s-a întâmplat?

— Ceva nu-i în regulă aici. Codul de navigaţie a fost calculat pentru o sarcină utilă considerabil mai mică – dacă pierdem unul dintre accelerometre nu vom reuşi să ne înscriem pe orbită. Nicole aşteptă răbdătoare ca Richard să explice. Dacă pe drum avem probleme cât de mici, va trebui să ne oprim şi să reiniţializăm comanda.

— Dar am crezut că există destul combustibil pentru noi doi.

— Destul combustibil, da. Totuşi, în algoritmul de navigaţie sunt anumite subtilităţi care presupun că vehiculul transportă mai puţin de o sută de kilograme – în speţă pe O'Toole şi proviziile sale.

Nicole citea îngrijorare pe faţa lui Richard.

— Ne vom descurca, cred, dacă nu apar defecţiuni, continuă el. Dar nicio capsulă nu a fost vreodată pilotată în asemenea condiţii.

Prin hubloul frontal îl văzură pe general îndreptându-se spre ei. În mână ţinea un mic obiect. Era TB, unul dintre roboţii shakespearieni ai lui Richard.

— Aproape am uitat că e la mine, zise O'Toole un minut mai târziu, după ce primi mulţumirile profunde ale inginerului.

Wakefield sărea în depozit ca un copil fericit, cu un zâmbet larg întipărit pe chipul încântat.

— Am crezut că nu voi mai vedea niciodată pe vreunul dintre ei, strigă el de pe unul din pereţii laterali unde îl purtase momentul de exuberanţă.

— Am trecut pe lângă cabina ta chiar înainte de plecarea navei ştiinţifice, îi strigă înapoi O'Toole. Cosmonautul Tabori îţi aranja lucrurile. Mi-a cerut să-l păstrez pe acesta, pentru orice eventualitate.

— Mulţumesc, mulţumesc, János. Richard coborî de pe perete şi se ancoră de podea. E un robot foarte special, Michael, spuse cu o strălucire în ochi. Îl activă pe TB. Cunoşti vreun sonet shakespearian?

— Lui Kathleen îi place în mod deosebit unul, dacă-mi aduc bine aminte. Cred că primul vers e, „Acel răstimp din an…

Acel răstimp din an îl vezi în mine
Când smeade foi anină tot mai rare
Pe crengi ce par sub criveţe haine
Pustii cafasuri, fără cântătoare.
Tu vezi în mine-al zilei scăpătat
Ce scade, în Amurg, spre Soare-Apune…”

Vocea feminină a robotului îi făcu să tresară atât pe Nicole cât şi pe general. Cuvintele atinseseră o coardă sensibilă în O'Toole; bărbatul fu adânc mişcat, şi câteva lacrimi i se iviră la colţurile ochilor. Nicole îl apucă de mână şi i-o strânse plină de compasiune, în vreme ce TB termina de recitat.

— Nu i-ai spus nimic lui Michael despre problemele sistemului de navigaţie, constată Nicole. Ea şi Richard şedeau întinşi unul lângă celălalt într-unul din micile dormitoare ale navei militare.

— Nu. N-am vrut să-l îngrijorez. Crede că vom fi în siguranţă şi nu vreau să gândească altfel.

Nicole întinse mâna şi-l atinse uşor pe Richard.

— Am putea să rămânem aici, dragul meu, şi atunci cel puţin Michael va supravieţui.

Bărbatul se răsuci spre ea. Nicole îşi dădea seama că o priveşte, chiar dacă nu reuşea să-l vadă în întuneric.

— M-am gândit la asta, dar el nu ar accepta niciodată… M-am gândit chiar să te trimit singură în capsulă. Ai vrea?

— Nu, răspunse Nicole după o clipă de gândire. Nu cred. Aş prefera să merg cu tine, numai dacă…

— Numai dacă ce?

— În caz că într-adevăr ar însemna o diferenţă apreciabilă. Dacă unul dintre noi poate supravieţui, însă amândoi suntem aproape sigur condamnaţi, atunci nu prea are sens…

— Nu-ţi pot da probabilităţile, o întrerupse Richard. Însă nu cred să existe o diferenţă majoră dacă mergem împreună. Cunoştinţele mele despre capsulă contrabalansează oarecum greutatea suplimentară. Şi oricum, tot în navetă ne va fi mai bine decât să rămânem aici.

— Eşti absolut convins să rachetele sunt deja pe drum, nu-i aşa?

— Da. Altfel nu se poate. Aş pune pariu că un asemenea plan de rezervă a fost întocmit imediat după ce Rama şi-a modificat orbita, îndreptându-se spre Pământ.

Rămaseră tăcuţi o bucată de vreme. Nicole încercă să doarmă, fără succes. Hotărâseră amândoi să se

odihnească şase ore înainte de plecare, aşa încât să fie într-o formă fizică cât mai bună în vederea unei călătorii neîndoielnic istovitoare. Totuşi, mintea lui Nicole refuza să înceteze să funcţioneze. Continua să şi-l închipuie pe O'Toole pierind în mingea de foc nucleară.

— E cu adevărat un om minunat, şopti Nicole. Nu era sigură dacă Richard adormise sau nu.

— Aşa este, răspunse el pe acelaşi ton. Îi invidiez tăria de caracter. Nu mă pot închipui dându-mi viaţa cu atâta uşurinţă pentru altcineva. Făcu o scurtă pauză. Bănuiesc că totul se trage de la profunda sa credinţă religioasă. El nu vede moartea ca un sfârşit, ci doar ca o tranziţie.

Eu aş putea s-o fac, socoti Nicole. *Mi-aş da viaţa pentru Genevieve*. *Poate chiar şi pentru Richard*, *şi pentru acest copil încă nenăscut*. *Poate că în religia lui O Toole*, *toţi fac parte din familia sa*.

Între timp, Richard se lupta cu propriile emoţii. Nu era egoist neinsistând ca Nicole să plece singură? Putea oare să justifice cu adevărat riscul suplimentar al prezenţei sale în termenii abilităţii sale de pilot? Alungă întrebarea din minte şi se strădui să se gândească la altceva.

— N-ai spus prea multe despre copil, rosti Nicole după o altă pauză.

— N-am avut încă timpul să-l integrez, sau să *o* integrez, în ceea ce se întâmplă, replică Richard. Purtarea mea a fost lipsită de sensibilitate… Ştii că sunt fericit. Vreau doar să aştept până ce suntem salvaţi înainte de a mă gândi serios la rolul de tată. Se aplecă şi o sărută pe Nicole. Şi acum, scumpa mea, sper să nu mă consideri bădăran, dar am de gând să dorm. S-ar putea să treacă mult timp până voi mai avea altă ocazie…

— Desigur, încuviinţă ea. Iartă-mă. În mintea lui Nicole se formă altă imagine, de astă dată a unui copilaş.

Mă întreb dacă va fi inteligent. Şi dacă va avea ochii albaştri şi degetele lungi ale lui Richard?

Nicole se ghemuise în colţul camerei slab luminate. Simţea încă în gură gustul pepenelui-mană. O bătaie ciudată pe umăr o deşteptă. Privi în sus şi văzu uriaşul avian gri catifelat, aplecat deasupra ei. Inelele vişinii din jurul gâtului său străluceau în întuneric.

— Vino, îi spuse rugător. Trebuie să vii cu noi.

Îl urmă pe avian pe hol şi coti la dreapta, îndepărtându-se de coridorul vertical. Ceilalţi aviani stăteau aliniaţi lângă perete. O priveau cu toţii atent. Întreaga procesiune se porni în urma avianului gri, în josul tunelului.

Peste câteva momente, tunelul se sfârşi într-o sală spaţioasă. Pe peretele opus ardea o lumină slabă, în rest încăperea se afla în întuneric. Şi alţii erau prezenţi acolo, însă Nicole nu îi distingea cu claritate. Sporadic ghicea nişte siluete, atunci când treceau prin dreptul singurei surse de lumină. Nicole vru să întrebe ceva, dar liderul avian o întrerupse.

— Ssst, vor sosi aici curând.

Nicole auzi un zgomot venind de pe cealaltă latură a sălii.

Semăna cu sunetul scos de un cărucior cu roţi de lemn, rostogolit pe o cărare de pământ. Pe măsură ce se apropie, avianii din jurul lui Nicole dădură înapoi, lipindu-se de ea. Câteva clipe mai târziu, în faţă izbucni un foc.

Deasupra căruciorului în flăcări se găsea un catafalc. Nicole îşi ţinu respiraţia. Trupul mamei ei, înveşmântat în verdele regal, zăcea pe catafalc. La lumina flăcărilor, Nicole zări şi alte persoane prezente înăuntru. Richard îi zâmbea, ţinând de mână o fetiţă cu pielea întunecată, de vreo doi anişori. Generalul O'Toole stătea foarte aproape de foc, îngenuncheat în rugăciune. În spatele lui se aflau o

varietate de bioţi, precum şi două sau trei forme ciudate care trebuiau să fie octospideri.

Flăcările mistuiră catafalcul şi ajunseră la corpul mamei ei. Anawi se ridică încet din poziţia în care şezuse până atunci. Când se răsuci către Nicole, chipul i se transformă. Pe trupul ei se afla în prezent capul lui Omeh.

— Ronata, rosti el clar, profeţiile trebuie să se împlinească. Sângele Senoufo se va răspândi, chiar şi printre stele. Minowe va rămâne în urmă. Ronata trebuie să călătorească cu cei care vin de departe. Du-te şi salvează-i pe străini şi pe copiii lui Ronata.

60. Întoarcere pe Rama

Nu-mi vine să cred că fac aşa ceva, îşi spuse Nicole în vreme ce transporta ultima încărcătură de provizii spre ascensorul greu din vârful scării Beta. Pe Rama coborâse noaptea. Fasciculul lanternei sale era înghiţit de întuneric.

Visul fusese atât de viu, încât rămăsese complet dezorientată mai bine de zece minute după ce se trezise. Chiar şi acum, aproape două ore mai târziu, dacă închidea ochii vedea perfect chipul lui Omeh, şi-i auzea vocea intonând cuvintele magice. *Sper ca Richard să mi se trezească înainte ca eu să fi plecat*, medită Nicole. *În niciun caz nu ar putea să înţeleagă*.

Se întoarse la transportor, străbătând pentru ultima dată învelişul cilindrului spre Newton. De treizeci de minute se gândea la cuvintele de rămas bun, dar acum când momentul sosise, era nesigură pe sine. „Dragă Michael şi iubitul meu Richard”, avea să înceapă, „noaptea trecută am avut cel mai pătrunzător vis al vieţii mele. Bătrâna căpetenie a tribului Senoufo, Omeh, mi-a apărut în faţă şi mi-a destăinuit că destinul meu e legat de Rama”.

Nicole trecu de ecluză şi intră în centrul de control. Se aşeză în faţa camerei video şi-şi drese glasul. *E ridicol*, îşi spuse chiar înainte de a aprinde luminile. *Trebuie să fiu*

nebună. Însă forţa imaginii lui Omeh îi risipi ultimele îndoieli. Câteva minute mai târziu, îşi continuă mesajul adresat prietenilor ei.

— Nu există nicio modalitate de a sintetiza, în acest scurt mesaj de rămas bun, importanţa lui Omeh şi a ascendenţei mele africane. Michael, Richard îţi poate povesti câteva dintre miturile Senoufo pe durata zborului vostru spre Pământ. E de ajuns să afirm că n-am fost niciodată indusă în eroare de bătrânul şaman. Ştiu bine că vocile auzite în vis nu au substanţă, fiind mai degrabă creaţii ale propriului meu subconştient, dar cu toate acestea m-am hotărât să urmez sfatul lui Omeh.

Intenţionez să fac tot ce stă în puterea mea ca să-i transmit lui Rama că rachete nucleare se îndreaptă spre el. Nu ştiu cum voi realiza acest lucru, dar am la dispoziţie câteva ore de gândire, cât timp voi asambla barca cu pânze pentru a traversa Oceanul Cilindric. Îmi mai aduc aminte, Richard, de discuţia noastră despre comenzile de pe tastatură care ar face legătura cu un nivel ierarhic superior…

Îmi vine extrem de greu să-mi iau astfel rămas bun, şi sunt perfect conştientă că vorbele nu ţin loc de îmbrăţişări. Dar dacă voi doi aţi fi treji, nu m-aţi lăsa niciodată să mă întorc pe Rama… Te iubesc, Richard, să nu te îndoieşti de asta nicio clipă. Ştiu că e puţin probabil, dar poate cândva, cumva, ne vom regăsi împreună în alt loc. Îţi promit că dacă voi supravieţui, dând naştere copilului nostru, nu voi înceta niciodată să-i povestesc despre inteligenţa, discernământul şi sensibilitatea tatălui său.

Am o ultimă rugăminte. Dacă veţi ajunge teferi pe Pământ, vă rog să-i explicaţi Genevievei ce s-a întâmplat cu mine. Spuneţi-i întreaga poveste, despre vis, despre sticluţa verde şi viziunea mea, despre ceremonialul Poro din copilărie. Şi spuneţi-i că am iubit-o din tot sufletul.

Lacrimile curgeau pe obrajii lui Nicole în clipa când sfârşi. Se ridică şi derulă caseta. Ascultă un minut pentru a se asigura că era bine înregistrată, apoi se îndreptă spre ecluză. *Doamne Sfinte*, reflectă punându-şi casca, *chiar am de gând s-o fac*.

În timpul straniei coborâri cu liftul în întuneric, Nicole fu cuprinsă de îndoieli în privinţa deciziei de a se întoarce înăuntru. Doar puternica disciplină de sine îi permise să-şi alunge termenle. Urcând în rover şi pornind spre ocean, Nicole începu să se gândească cura putea să comunice cu inteligenţa aflată la cârma lui Rama. *E clar că voi folosi imagini*, îşi spuse în sine, *şi de câte ori va fi posibil limbajul precis al ştiinţei*. *Măcar atâta am învăţat şi eu de la Richard*.

Amintirea lui îi trezi iarăşi nelinişti. *Va crede că l-am abandonat*, se îngrijoră. *Şi cum să mă aştept să gândească altfel*? Nicole îşi aduse aminte de primele zile deprimante după ce descoperise că era însărcinată cu Genevieve, şi cât de singură fusese, neavând pe nimeni care să-i împărtăşească sentimentele. Din nou simţi un impuls puternic de a se întoarce şi de a părăsi Rama. Introspecţia îi fu întreruptă de spectaculoasa revenire a luminii. Zorile răsăriseră iarăşi. Ca şi altă dată, peisajul înconjurător o fascină. *Nicăieri în univers nu mai există ceva asemănător*.

Ajunsă în tabăra Beta, mai întâi găsi şi apoi începu să asambleze barca cu pânze. Fusese împachetată pe fundul unui container voluminos şi se afla în stare bună. Lucrul o ajută să nu se mai gândească la decizia de a pleca de pe Newton. Activităţile mecanice nu constituiau punctul ei forte. Aproape că disperă văzându-se nevoită să demonteze un întreg subansamblu care-i luase zece minute, pentru a-l monta de la început. Exerciţiul îi aminti de câteva ajunuri de Crăciun petrecute acasă în Beauvois, când ea şi Pierre lucraseră aproape toată noaptea ca să-i ofere Genevievei

jucării noi. *Ar trebui să se dea o lege care să impună magazinelor să vândă numai jucării gata asamblate*, murmură râzând Nicole, în vreme ce se chinuia cu direcţia bărcii.

Nicole transportă carena bărcii în josul treptelor şi o aşeză lângă apă. Toate structurile majore le asamblase sus pe faleză, unde lumina era mai puternică. Munca o absorbise într-atât, că nu auzi paşii decât prea târziu. Când se răsuci spre dreapta şi zări ceva apropiindu-se de ea de foarte aproape, fu cât pe ce să leşine de frică.

Câteva momente mai târziu, ea şi Richard se îmbrăţişau şi se sărutau.

— Vine şi O'Toole, îi spuse el aşezându-se alături şi începând fără întârziere să lucreze la barcă.

— La început, când i-am explicat că nu pot pleca fără tine, că viaţa pe Pământ nu ar mai fi însemnat nimic, mi-a declarat că suntem amândoi nebuni. Dar după ce am stat de vorbă şi i-am explicat că avem o şansă reală de a-i avertiza pe ramani, a hotărât că mai degrabă şi-ar petrece ultimele ore cu noi, decât să rişte o moarte singuratecă şi dureroasă în capsulă.

— Dar parcă ai zis că pentru un singur pasager călătoria n-ar pune probleme.

— Nu e foarte limpede. Programul încărcat în navetă îţi dă pur şi simplu coşmaruri. Se vede că a fost alcătuit în grabă. Şi de altminteri, când să fie corect verificat? O'Toole singur ar fi avut poate o şansă mai bună decât noi împreună… Dar adu-ţi aminte, la sosirea pe Pământ îl aşteptau probleme serioase. Curtea Marţială nu a fost o vorbă aruncată în vânt.

— Nu cred că Michael se teme de Curtea Marţială. Poate ar fi dorit să-şi scutească familia, dar…

Un strigăt de la distanţă o întrerupse. Generalul O'Toole le făcea semne din rover.

— Nu înţeleg. Cum de a ajuns atât de repede? Nu aţi mers pe jos, nu-i aşa?

Richard râse.

— Bineînţeles că nu. Am lăsat o baliză la baza liftului. După ce am ajuns la Beta şi am văzut că luaseşi componentele bărcii, am trimis roverul înapoi pe pilot automat.

— Minunat. Şi ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi ridicat pânzele în timpul suplimentar care ţi-a trebuit ca să ajungi aici pe jos?

Richard privi cercetător peste marginea stâncii la carena bărcii de lângă apă.

— De fapt, ai lucrat mai bine decât mă aşteptam, o tachină el. La fel de bine ai fi putut să termini peste un ceas sau două.

O apucă de mâini, în vreme ce ea încerca să-l lovească.

Generalul O'Toole era singurul marinar cu experienţă dintre ei. Curând după ce atinseră jumătatea traseului, îi ceru lui Richard să aibă pregătită o vâslă, ca armă pentru situaţia în care perechea de rechini bioţi care-i urmărea s-ar fi decis să îi atace.

— Nu e cursa de la Marblehead sau Cape, declară el privind ţintă spre New York, dar în mod cert este un voiaj interesant.

Pe parcursul călătoriei, Richard încercă fără succes să o convingă pe Nicole că era improbabil ca rechinii să atace.

— La urma urmei, nu s-au sinchisit câtuşi de puţin de bărcile primei expediţii rămâne. De mine s-au luat din cauza vreunui element special din designul noilor noastre bărci cu motor.

— Cum de eşti aşa de sigur? întrebă Nicole, privind neliniştită umbrele gri din apă. Şi dacă n-au de gând să ne

atace, atunci de ce ne urmăresc?

— Suntem o curiozitate, asta-i tot, replică Richard. Cu toate acestea, se încordă în momentul în care una dintre umbre se îndreptă brusc spre barcă. Creatura dispăru sub ei şi se alătură tovarăşului său de drum, pe cealaltă parte a ambarcaţiunii.

— Vezi, reluă el slăbind strânsoarea vâslei. Ţi-am spus că nu avem motive de nelinişte.

Amarară barca pe coasta New York-ului înainte de a urca scara cea mai apropiată. Având în vedere că O'Toole nu mai pusese niciodată piciorul în oraş şi că era normal să fie curios în legătură cu tot ce vedea în jur, Richard o luă înainte să lucreze pe computer, în vreme ce Nicole îi prezenta generalului pe scurt lucrurile cele mai interesante.

Până să ajungă Nicole şi O'Toole în Camera Albă, Richard făcuse deja unele progrese.

— Ipoteza mea a fost corectă, spuse el la câteva secunde după ce ceilalţi doi i se alăturară. Sunt destul de sigur că am acum acces la întreaga listă a senzorilor. La bord trebuie să existe un radar, ori echivalentul lui. Cât timp încerc eu să-l localizez, ce-ar fi ca voi să alcătuiţi o diagramă pentru transmiterea avertismentului nostru. Ţineţi minte, să fie simplu. Probabil nu dispunem de mai mult de douăzeci şi patru de ore până la sosirea primelor rachete.

Douăzeci şi patru de ore, cugetă Nicole. *Încă o zi*. Se uită la Richard, adâncit în lucru în faţa tastaturii, şi la generalul O'Toole, care analiza câteva dintre obiectele negre încă împrăştiate într-unul din colţuri. Sentimentele ei de afecţiune pentru cei doi bărbaţi fură repede înlocuite de un fior de teamă. Realitatea precarei lor situaţii o copleşi. *Vom muri oare mâine cu toţii*? îşi puse întrebarea.

61. Navă în pericol

— N-ar trebui să fim surprinşi, declară fără niciun pic de emoţie Richard. Toţi trei stăteau în faţa ecranului negru. Ne aşteptam la asta.

— Însă speram să fie altfel, interveni O'Toole. Uneori te deprimă să afli că ai avut dreptate.

— Eşti sigur, Richard, că fiecare spot luminos reprezintă un obiect din spaţiu?

— Nu am nicio îndoială. Cu certitudine privim transmisia unui senzor. Şi uitaţi-vă, am să vă arăt cum se schimbă cadrele. Richard apelă pe ecran conturul unui cilindru, categoric Rama, situat în centrul unor cercuri concentrice. Atinse apoi tastatura, iar pe ecran grafica se puse în mişcare. Cilindrul deveni tot mai mic, până se contractă într-un punct. Mărimea cercurilor concentrice din jurul cilindrului se reduse şi ea, iar la marginea ecranului apărură altele noi. În cele din urmă, în partea dreaptă a cadrului se ivi un grup de puncte, şaisprezece în total.

— Dar de unde ştii că sunt rachete? întrebă Nicole, indicând punctele cu degetul.

— Nu ştiu. În schimb e limpede că e vorba de obiecte zburând pe o linie dreaptă, între Rama şi Pământ. S-ar putea să fie emisari de pace, dar am serioase îndoieli.

— Cât timp? întrebă O'Toole.

— Greu de spus cu exactitate, explică Richard după o pauză. Aş estima prima lovitură după optsprezece sau douăzeci de ore. Sunt împrăştiate pe o rază mai mare decât m-am aşteptat. Dacă le urmărim poziţia vreme de un ceas sau două, vom obţine o evaluare mai precisă a momentului de impact.

Generalul O'Toole fluieră, rămase pe gânduri câteva secunde, apoi vorbi:

— Înainte de a încerca să-i comunicăm acestei nave că e pe punctul să suporte un atac nuclear, vrei să-mi

răspunzi la o întrebare simplă?

— Dacă pot.

— Ce te face să crezi că Rama se poate proteja împotriva lui, chiar dacă vom fi în stare să-i transmitem avertismentul?

Urmă o tăcere prelungă.

— Îţi aminteşti, Michael, când cu aproape un an în urmă zburam împreună de la Londra la Tokyo şi am început să discutăm despre religie?

— Atunci când îl citeam pe Eusebius?

— Aşa cred. Îmi povesteai despre istoria timpurie a creştinismului… Oricum, chiar la mijlocul discuţiei, te-am întrebat brusc de ce crezi în Dumnezeu. Îţi aminteşti ce mi-ai răspuns?

— Desigur, replică O'Toole. Este acelaşi răspuns pe care l-am dat fiului meu mai mare când la optsprezece ani s-a declarat ateu convins.

— Răspunsul dat atunci în avion explică perfect atitudinea mea vizavi de situaţia noastră de acum. Ştim că Rama e foarte avansat din punct de vedere tehnologic. Cu siguranţă cei care l-au proiectat s-au gândit la eventualitatea unei acţiuni ostile… Cine ştie, poate că are un sistem puternic de propulsie pe care încă nu l-am descoperit şi va fi astfel capabil să manevreze dincolo de traiectoria rachetelor. Pariez că…

— Îmi daţi voie să vă întrerup? interveni Nicole. N-am fost cu voi în avion. Cum a răspuns Michael la întrebarea ta?

Cei doi bărbaţi se priviră ţintă câteva secunde. În cele din urmă, generalul O'Toole rosti:

— Credinţă bazată pe gândire şi observaţie.

— Prima parte a planului nu este prea dificilă şi sunt de acord cu modul tău de abordare a problemei, spuse Richard, dar nu am nicio imagine referitoare la cum vom

comunica partea esenţială a mesajului, cum vom asocia fără echivoc reacţia nucleară cu rachetele care se apropie.

— Michael şi cu mine vom lucra în acest sens, în vreme ce tu vei elabora grafica primului segment. El spune că-şi aminteşte destul de bine noţiunile de fizică.

— Să nu faci prea multe presupuneri, o statui Richard. Trebuie să fim siguri că fiecare parte din mesaj este explicită în sine.

Generalul O'Toole nu se afla cu ei. După două ore de muncă intensă, ieşise în tunel ceva mai devreme. Absenţa sa începu să-i neliniştească colegii.

— Poate că s-a dus la baie, opină Richard.

— Poate că s-a rătăcit, replică Nicole.

Richard se apropie de intrare şi strigă pe coridor.

— Hei, Michael O'Toole, eşti teafăr?

— Da, sosi răspunsul din direcţia scării centrale. Vreţi să veniţi amândoi un minut aici?

— Ce s-a întâmplat? se interesă Richard după câteva momente, ajungând împreună cu Nicole lângă general, la baza scării.

— Cine a construit acest adăpost? întrebă O'Toole cu privirea aţintită asupra tavanului înalt de deasupra. Şi de ce credeţi că a fost construit în primul rând?

— Nu ştim, răspunse nerăbdător Richard, şi nu cred că vom lămuri chestiunea în următoarele minute sau chiar ore. Între timp, avem altceva de făcut…

— Dă-mi voie, îl întrerupse ferm Michael O'Toole. Trebuie să discutăm înainte de a continua.

Richard şi Nicole îl aşteptară să se explice.

— Ne grăbim din cale-afară să trimitem un avertisment inteligenţei care controlează acest vehicul. După cât se pare, procedăm astfel încât Rama să fie în stare să-şi ia măsuri de apărare. De unde ştim însă că facem bine? Dacă ne purtăm ca nişte trădători ai speciei

umane?

Generalul O'Toole îşi desfăcu braţele, arătând imensa cavernă din jur.

— Trebuie să existe un motiv, un anume plan pentru toate astea. De ce au fost lăsate acele obiecte false în Camera Albă? De ce ne-au invitat ramanii să comunicăm cu ei? Cine şi ce sunt octospiderii şi avianii? Clătină din cap, frustrat de întrebările rămase fără răspuns. Eram nehotărât în privinţa distrugerii lui Rama; dar la fel de nehotărât sunt astăzi în privinţa mesajului de avertisment. Dacă Rama scapă de atacul nuclear datorită nouă, şi apoi distruge totuşi Terra?

— Asta-i foarte puţin probabil, Michael. Prima navă a străbătut Sistemul Solar…

— O clipă, Nicole. Nu te supăra, interveni delicat Richard. Lasă-mă pe mine să-i răspund generalului.

Se apropie de ofiţer şi îl cuprinse pe după umeri.

— Michael, ceea ce m-a impresionat cel mai puternic la tine, din clipa în care te-am întâlnit prima dată, a fost capacitatea ta de a înţelege diferenţa dintre răspunsurile date ca rezultat al deducţiei sau al metodei ştiinţifice, şi acele întrebări pentru care nu există nici măcar o abordare logică valabilă. În acest moment nu avem nicio posibilitate să înţelegem scopul lui Rama. Nu dispunem de date suficiente. E ca şi cum am încerca să rezolvăm un sistem de ecuaţii liniare, atunci când avem mai multe variabile decât condiţii.

O'Toole zâmbi şi încuviinţă din cap.

— Ceea ce ştim, continuă Richard, este că un număr de rachete se apropie. Sunt probabil prevăzute cu focoase nucleare. Avem două opţiuni, să avertizăm sau nu, şi trebuie să alegem conform informaţiilor disponibile până în prezent. Richard îşi scoase micul computer portativ şi îl activă.

— Putem reprezenta întreaga problemă ca pe o matrice de tipul 3 x 2. Să considerăm că există trei variante ale ameninţării rămâne: niciodată ostilă, întotdeauna ostilă şi ostilă doar dacă este atacată. Fie ca aceste situaţii să constituie liniile matricei. Acum să luăm în consideraţie decizia pe care o avem de luat. Putem să-i avertizăm, ori să nu o facem. De observat că numai un avertisment încununat de succes contează. Aşadar matricea va avea două coloane, Rama avertizat şi Rama neavertizat.

Atât O'Toole cât şi Nicole priviseră cum Richard îşi construise matricea pe micul monitor.

— Dacă studiem acum rezultatele celor şase situaţii, reprezentate de elementele matricei, şi încercăm să le ataşăm anumite probabilităţi, atunci vom obţine informaţiile de care avem nevoie pentru a lua decizia. De acord?

Generalul O'Toole aprobă raţionamentul, impresionat cât de rapid şi de concis structurase Richard dilema lor.

— Rezultatul celui de-al doilea rând e mereu acelaşi, opină Nicole. Dacă Rama este cu adevărat ostil, atunci nu are nicio importanţă dacă îi anunţăm sau nu, având în vedere tehnologia lor mai avansată. Mai devreme ori mai târziu, acest vehicul sau altul următor ne va distruge.

Richard se opri un moment, să se asigure că O'Toole le urmărea judecata.

— În mod similar, dacă Rama nu este *niciodată* ostil, nu greşim avertizându-l. În niciunul din cazuri Pământul nu se află în pericol. Iar dacă reuşim să le comunicăm despre rachetele nucleare, atunci un lucru extraordinar va fi salvat.

Generalul surâse şi rosti:

— Prin urmare, singura întrebare dificilă. Neliniştea lui O'Toole dacă e să o denumim aşa, apare atunci când

Rama nu e iniţial ostil, dar îşi schimbă opinia după ce află că Pământul a lansat împotriva lui un atac nuclear.

— Exact, rosti Richard. Şi eu unui. aş argumenta că mesajul nostru ar constitui în acest caz un factor pozitiv. La urma urmei…

— Bine, bine, îl întrerupse generalul. Înţeleg unde baţi. Dacă nu atribuim o probabilitate foarte mare cazului care mă îngrijorează pe mine, atunci întreaga analiză sugerează că rezultatul va fi mai bun dacă îi avertizăm pe ramani. Brusc, izbucni în râs. E bine că nu lucrezi pentru cartierul general, Richard. Cu logica ta m-ai fi convins să introduc codul.

— Mă îndoiesc, spuse Nicole. Nimeni n-ar fi putut prezenta argumente solide pentru tipul respectiv de paranoia.

— Mulţumesc, zâmbi generalul. Sunt satisfăcut. Ai fost foarte convingător. Să ne întoarcem la treabă.

Impulsionaţi de apropierea inexorabilă a rachetelor, grupul lucră încontinuu ore întregi. Nicole şi Michael O'Toole concepură mesajul în două segmente distincte. Primul, în cea mai mare parte destinat să stabilească tehnica de bază a comunicării, prezenta toate traiectoriile implicate, inclusiv orbita lui Rama după ce vehiculul pătrunsese în Sistemul Solar, cele două module Newton părăsind Pământul şi cuplându-se înainte de rendez-vous, manevrele rămâne de schimbare a traiectoriei, şi în final cele şaisprezece rachete lansate de pe Pământ spre o intercepţie a navei extraterestre. Richard, ale cărui ore îndelungate de lucru cu tastatura şi ecranul negru dădeau acum rezultate, transforma evenimentele orbitale în desene grafice, în vreme ce colegii lui se luptau cu complexitatea restului mesajului.

Al doilea segment se dovedi extrem de greu de alcătuit. În el, oamenii doreau să explice că rachetele

transportau focoase nucleare, că puterea explozivă a bombelor era generată de o reacţie în lanţ, şi că şocul, căldura şi radiaţia cauzate de explozie erau extraordinar de puternice. Nu prezentarea generală a imaginii punea probleme; obstacolul îi reprezenta cuantificarea puterii distructive în termeni inteligibili de către o inteligenţă extraterestră.

— Este imposibil, exclamă exasperat Richard când Nicole şi O'Toole insistară amândoi că mesajul n-ar fi fost complet dacă nu indica cumva temperatura exploziei, magnitudinea şocului şi a radiaţiilor. De ce nu menţionăm pur şi simplu cantitatea de material fisionabil? Ramanii trebuie să fie excepţionali la fizică. Pot calcula singuri întinderea exploziei şi ceilalţi parametri.

Timpul se scurgea şi cu toţii deveneau tot mai obosiţi. În final, generalul O'Toole fu răpus de oboseală şi la insistenţele lui Nicole acceptă să se culce. Datele biometrice indicau că inima lui era supusă unui stress intens. Chiar Richard dormi vreo nouăzeci de minute. Doar Nicole nu-şi permise luxul de a se odihni. Era hotărâtă să găsească o modalitate de a reprezenta grafic puterea distructivă a armelor.

Când bărbaţii se treziră, Nicole îi convinse să adauge celui de al doilea segment o scurtă secţiune suplimentară, care să prezinte ce s-ar întâmpla cu un oraş sau o pădure de pe Pământ dacă o bombă de o megatonă exploda în apropiere. Ca aceste imagini să aibă sens, Richard fu nevoit să-şi dezvolte glosarul iniţial, unde definise cu precizie matematică elementele chimice şi simbolurile lor, pentru a include o serie de unităţi de măsură a mărimii.

— Dacă înţeleg şi asta, mormăi în vreme ce desena gradaţii scalei plasată lângă copaci şi clădiri, atunci sunt mai deştepţi decât i-am considerat eu.

În cele din urmă, mesajul fu terminat şi memorat.

Revăzură încă o dată întregul avertisment şi făcură ultimele corecţii.

— Dintre comenzile pe care nu am reuşit să le înţeleg, există cinci ce bănui că fac legătura cu un nivel superior, explică Richard. Desigur, este doar o presupunere, însă cred că una logică. Voi transmite mesajul de cinci ori, folosind de fiecare dată una dintre aceste comenzi speciale, în speranţa că el va ajunge cumva la computerul central.

În timp ce el introducea comenzile necesare, Nicole şi generalul O'Toole ieşiră să facă o plimbare. Urcară treptele şi hoinăriră printre zgârie-norii din New York.

— Tu chiar crezi că am fost destinaţi să urcăm la bordul lui Rama şi să descoperim Camera Albă, nu-i aşa?

— Da, răspunse Nicole.

— Dar cu ce scop? întrebă generalul. Dacă ramanii doreau să ia contact cu noi, de ce au recurs la un procedeu atât de complicat? De ce riscă să le interpretăm greşit intenţia?

— Nu ştiu. Poate ne testează într-un fel sau altul. Să descopere cum suntem în realitate.

— Dumnezeule, replică O'Toole, ce idee groaznică. Am putea fi catalogaţi drept creaturile care lansează atacuri nucleare împotriva oaspeţilor.

— Exact.

Nicole îi arătă lui O'Toole hambarul cu gropi, plasa din care salvase avianul, uluitoarele poliedre şi intrările în celelalte adăposturi. Era foarte obosită, dar ştia că nu va dormi până ce nu se rezolva totul.

— Ne întoarcem? propuse O'Toole după ce verificaseră că la ţărmul Oceanului Cilindric ambarcaţiunea cu pânze rămăsese intactă, acolo unde o lăsaseră.

— În regulă, răspunse Nicole epuizată. Îşi verifică

ceasul. Mai erau exact trei ore şi optsprezece minute până ce prima rachetă avea să lovească Rama.

62. Ultima oră

Cinci minute nimeni nu spuse nimic. Fiecare din cei trei astronauţi se cufundase în propria sa lume interioară, conştient că prima dintre rachete se găsea la mai puţin de o oră distanţă, Richard trecu grăbit în revistă imaginile luate de senzori, căutând zadarnic un semn că Rama îşi lua măsuri de protecţie.

— La naiba, murmură privind din nou un cadru radar, care arăta racheta din frunte apropiindu-se tot mai mult.

Richard se îndreptă spre colţul unde se ghemuise Nicole.

— Probabil am dat greş, spuse el calm. Nu s-a schimbat nimic.

Nicole îşi frecă ochii.

— Aş vrea să nu fi fost atât de obosită. Poate că atunci am fi făcut ceva mai interesant în ultimele noastre cincizeci de minute. Zâmbi amar. Acum ştiu cum trebuie să te simţi în celuia condamnaţilor la moarte.

Generalul O'Toole se apropie din cealaltă parte a camerei. În mâna stângă ţinea două din mingile mici şi negre.

— Ştiţi, zise el, m-am întrebat adesea ce aş face dacă mi s-ar spune că mai am doar un timp finit şi scurt de trăit. Iată-mă în această situaţie acum, iar mintea mea se concentrează asupra unui singur lucru.

— Care anume? întrebă Nicole.

— A fost vreunul din voi botezat? întrebă el cu titlu de încercare.

— Ceea? exclamă Richard cu un hohot de râs.

— Am bănuit eu că nu. Dar tu, Nicole?

— Nu, Michael, răspunse ea. Catolicismul tatălui meu a fost mai degrabă o tradiţie decât un ceremonial religios.

— Ei bine, insistă generalul, mă ofer să vă botez pe amândoi.

— Aici? Acum? exclamă un Wakefield uluit. Mă înşală urechile, Nikki, sau acest domn ne sugerează să ne petrecem ultima oră primind botezul?

— Nu ne va lua…

— De ce nu, Richard? îl întrerupse Nicole pe O'Toole. Se ridică cu un zâmbet strălucitor întipărit pe faţă. Ce altceva avem de făcut? Şi la naiba, e cu mult mai bine decât să şedem aici cu figuri morbide, aşteptând mingea de foc.

Richard chicoti.

— Minunat! se entuziasmă el. Eu, Richard Wakefield, ateu convins, sunt pe cale să fiu botezat într-o navă spaţială extraterestră, în ultimele momente ale vieţii. Îmi place!

— Aminteşte-ţi ce a scris Pascal, îl tachină Nicole.

— Ah, da. O matrice simplă de la unul din marii gânditori ai lumii: „S-ar putea să existe sau nu un Dumnezeu; aş putea sau nu să cred în El. Singurul mod în care aş pierde e acela dacă El există, iar eu nu cred. Prin urmare, voi crede pentru a-mi minimaliza riscul”. Chicoti: Dar nu am fost de acord să cred în Dumnezeu, ci doar să fiu botezat.

— Aşadar accepţi, rosti Nicole.

— De ce nu? repetă el replica ei anterioară. Poate că aşa nu voi fi nevoit să rămân între două lumi, alături de păgânii cei virtuoşi şi de copiii nebotezaţi.

Se uită la O'Toole şi rânji.

— În regulă, generale, ai tăi suntem. Fă-ţi treaba.

— Ascultă cu atenţie, TB, spuse Richard. Eşti probabil singurul robot care a stat în buzunarul unui muritor primind botezul.

Nicole îl înghionti. Generalul O'Toole mai aşteptă

răbdător câteva momente, apoi începu ceremonia.

La insistenţele lui Richard, părăsiră adăpostul şi urcară în piaţa descoperită. Dorise să aibă „cerul lui Rama deasupra capului” şi nimeni nu avusese nimic de obiectat. Nicole merse până la Oceanul Cilindric să umple un bidon cu apă, în vreme ce Michael O’Toole îşi termina pregătirile. Generalul american lua actul foarte în serios, şi aparent zeflemelele lui Richard nu îl supărau.

Cei doi îngenunchează înaintea lui O’Toole. Acesta îl stropi pe bărbat cu apă pe cap.

— Richard Colin Wakefield, te botez în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh.

După ce O’Toole termină botezul lui Nicole în acelaşi mod simplu, Richard se ridică în picioare şi zâmbi.

— Nu mă simt câtuşi de puţin diferit, declară el. Sunt exact ca mai înainte, speriat până-n măduva oaselor la gândul că peste treizeci de minute urmează să mor.

Generalul O’Toole nu se mişcase din loc.

— Richard, pot să te rog să mai îngenunchezi o dată? Aş vrea să rostesc o scurtă rugăciune.

— Ce-i asta? întâi un botez, apoi o rugăciune?

Nicole îi aruncă o privire, rugându-l din ochi să accepte.

— Bine, bine, mormăi el. Bănuiesc că trebuie să merg până la capăt.

— Dumnezeule Atotputernic, te rugăm ascultă-ne, spuse generalul cu voce puternică. Îngenunchease la rândul lui, cu ochii închişi şi mâinile împreunate. Ne-am adunat aici în cea care ar putea să fie ultima noastră oră de viaţă, să-ţi aducem Ţie mulţumire. Te rugăm să ne luminezi pe noi, dacă va fi să trăim, iar dacă asta-i voia Ta, cruţă-ne de o moarte dureroasă şi oribilă. Dacă este să murim, Te rugăm să ne accepţi în regatul Tău ceresc. Amin.

Generalul O'Toole se opri doar un moment, apoi începu să recite Tatăl Nostru. După ce rosti „Tatăl nostru, care eşti în ceruri, Sfinţească-se numele Tău...”, luminile din navă se stinseră brusc. Se terminase încă o zi. Richard şi Nicole aşteptară respectuoşi ca prietenul lor să sfârşească rugăciunea înainte de a-şi aprinde lanternele.

Nicole îi mulţumi generalului şi-l îmbrăţişă uşor.

— Ei bine, asta-i, zise nervos Richard. Încă douăzeci şi şapte de minute, iar numărătoarea inversă continuă. Am avut un botez şi o rugăciune. Ce facem acum? Are cineva vreo idee pentru o ultimă, şi *într-adevăr* ultimă, distracţie? Să cântăm? Să dansăm? Să jucăm un anume joc?

— Eu prefer să rămân aici singur, să-mi întâmpin moartea în meditaţie şi rugăciune, declară solemn generalul. Bănuiesc că şi voi doi vreţi să fiţi singuri.

— Bine, Nikki, o invită Richard. Unde doreşti să împărţim ultimul sărut? Pe ţărmul Oceanului Cilindric sau în Camera Albă?

Nicole nu dormise de treizeci şi două de ore şi era absolut epuizată. Se rezemă de Richard şi închise ochii. În acelaşi moment, întunericul nopţii rămâne fu străpuns de fulgere de lumină.

— Ce se întâmplă? întrebă neliniştit O'Toole.

— Trebuie să fie coarnele, răspunse agitai Richard. Haideţi să mergem.

Alergară spre marginea de sud a insulei şi priviră cercetător spre structurile masive, enigmatice, ale Emisferei Sudice. Filamente de lumină ţâşneau între perechi diferite ale celor şase vârfuri din jurul marelui monolit central. Arcurile galbene păreau să sfârâie în aer, ondulându-se lent înainte şi înapoi în zona de mijloc, în vreme ce rămâneau mereu conectate la unul din capete de vârfurile mai mici. Pocnete îndepărtate însoţeau acest spectacol uluitor.

— Extraordinar, spuse O'Toole, copleşit. Absolut extraordinar.

— Aşadar Rama intenţionează să manevreze. Richard abia dacă reuşea să se stăpânească. O îmbrăţişă pe Nicole, apoi pe O'Toole, pentru ca în final să o sărute pe Nicole pe buze. Uraaa! ţipă el dansând de-a lungul zidului.

— Dar Richard, strigă Nicole, nu e prea târziu? Cum ar putea Rama să evite rachetele într-un interval aşa de scurt?

Richard alergă înapoi la colegii săi.

— Ai dreptate, spuse gâfâind. Şi blestematele alea de rachete trebuie să aibă oricum sistem terminal de ghidare. Începu iarăşi să fugă, de astă dată îndreptându-se înapoi spre piaţă.

— Mă duc să privesc pe radar.

Nicole aruncă o privire generalului.

— Vin, zise acesta. Însă am alergat destul pentru o zi. Vreau să mai privesc acest spectacol câteva clipe. Luaţi-o înainte.

Nicole îl aşteptă. În timp ce mergeau grăbiţi spre piaţă, generalul îi mulţumi deoarece îi permisese să o boteze.

— Nu fi prost, eu sunt cea care trebuie să-ţi mulţumesc, replică ea. Îi puse mâna pe umăr. *Nu botezul în sine a fost atât de important*, continuă să reflecteze ea. *Era limpede că erai îngrijorat de soarta sufletelor noastre. Am fost de acord pentru a-ţi dovedi afecţiunea noastră*. Nicole zâmbi în sinea ei. *Cel puţin, acesta cred c-a fost motivul*…

Terenul de sub ei începu să se zguduie violent, iar O'Toole se opri, pe moment înfricoşat.

— Se pare că la fel s-au petrecut lucrurile pe parcursul ultimei manevre, numai că atunci eu una zăceam lipsită de cunoştinţă pe fundul gropii, spuse Nicole luându-

l de mână şi menţinându-şi astfel echilibrul.

— Atunci spectacolul de lumini n-a fost decât un preludiu?

— Probabil. De aceea era Richard aşa de bine dispus.

Abia deschiseseră capacul adăpostului când Richard ţâşni pe scări în sus.

— Au făcut-o! exclamă el. Au reuşit!

O'Toole şi Nicole îl priviră ţintă, pe măsură ce el îşi recăpăta răsuflarea.

— Au desfăşurat un soi de plasă – nu ştiu exact ce e – groasă de vreo şase sau opt sute de metri, de jur-împrejurul navei. Veniţi! Se răsuci năpustindu-se în jos, sărind câte trei trepte odată.

În ciuda oboselii, Nicole răspunse entuziasmului său cu un ultim şuvoi de adrenalină. Alergă în josul scărilor după Richard, către Camera Albă. Bărbatul stătea în faţa ecranului negru, comutând încontinuu de la imaginea exterioară, care înfăţişa noul material din jurul vehiculului, la cea radar indicând apropierea rachetelor.

— Înseamnă că ne-au înţeles mesajul, îi spuse lui Nicole ridicând-o în braţe, sărutând-o şi rotind-o în aer. Am reuşit, scumpa mea! Mulţumesc, oh, mulţumesc.

Nicole era la rândul ei tulburată, dar nu fusese încă convinsă că acţiunea ramanilor avea să preîntâmpine distrugerea navei. După ce O'Toole intră înăuntru, iar Richard îi explică ce se vedea pe ecran, mai rămăseseră doar nouă minute. Nicole simţea crampe cumplite în stomac. Terenul continua să se zguduie, pe măsură ce Rama îşi continua manevra.

Rachetele nucleare erau dotate fără îndoială cu sisteme automate de ghidaj deoarece, în pofida faptului că Rama îşi modifica în mod limpede traiectoria, ele continuau să se apropie în linie dreaptă. Radarul arăta că cei şaisprezece atacatori se găseau împrăştiaţi pe o rază

mare. Momentele de impact se întindeau în timp pe mai puţin de o oră.

Activitatea frenetică a lui Richard spori în intensitate. Păşea ca turbat prin încăpere. La un moment dat îl scoase pe TB din buzunar, îl aşeză pe podea şi începu să-i vorbească rapid, ca şi cum micul robot era prietenul său cel mai apropiat. Ce spunea abia dacă suna inteligibil. Acum îi cerea să se pregătească pentru explozie, o secundă mai târziu îi explica cum Rama va evita ca prin miracol impactul iminent.

Generalul O'Toole încerca să rămână calm, însă acest lucru era imposibil cu un Richard zburând prin încăpere ca un diavol tasmanian. Începu să-i spună ceva, dar se răzgândi şi ieşi afară pe coridor în căutarea liniştii.

În timpul unuia din scurtele momente când şedea nemişcat, Nicole se apropie de Richard şi îl prinse de mână.

— Dragul meu, relaxează-te. Noi nu putem face nimic.

Richard îşi privi o clipă prietena şi iubita, apoi o cuprinse în braţe. O sărută pătimaş, apoi se aşeză pe podeaua care vibra, trăgând-o după el.

— Mi-e frică, Nicole, spuse tremurând. Mi-e frică cu adevărat. Nu suport gândul să nu pot face nimic.

— Şi mie mi-e teamă, replică ea blând, ţinându-l strâns de mână. La fel îi este lui Michael.

— Dar niciunul din voi nu *vă purtaţi* ca atare. Mă simt ca un idiot, învârtindu-mă aici ca tigrul din Winnie Pooh.

— Fiecare înfruntă moartea într-un mod diferit, spuse Nicole. Tuturor ne este teamă, numai că fiecare o trăim altfel.

Richard se calma. Aruncă o privire monitorului, apoi îşi privi ceasul.

— Încă trei minute până la primul impact.

Nicole îl mângâie pe obraji şi îl sărută uşor pe buze.

— Te iubesc, Richard Wakefield, declară ea.

— Şi eu te iubesc, răspunse el.

Şedeau amândoi pe podea, ţinându-se liniştiţi de mâini şi privind ecranul negru, când prima rachetă atinse marginea reţelei compacte din jurul lui Rama. Generalul O'Toole se afla în spatele lor în uşă – revenise în încăpere treizeci de secunde mai devreme. În momentul în care racheta făcu contact, reţeaua din punctul respectiv cedă întinzându-se, atenuând lovitura dar permiţând rachetei să pătrundă mai adânc în plasă. Simultan, alte porţiuni ale reţelei se înfăşurară rapid în jurul ei, construind un soi de cocon cu o viteză uimitoare. Totul se sfârşi într-o fracţiune de secundă. Racheta se găsea la circa două sute de metri de învelişul exterior al lui Rama când detonă focosul nuclear. Reţeaua zbură puţin în lături, dar în interiorul Camerei Albe şocul de-abia dacă se simţi.

— Pfui! exclamă Richard. Aţi văzut asta?

Sări în picioare şi se apropie de ecran.

— S-a întâmplat aşa de repede, comentă Nicole, venind lângă el.

Generalul O'Toole murmură o scurtă rugăciune de mulţumire şi se alătură celor doi colegi în faţa monitorului.

— Cum crezi că au procedat? îl întrebă pe Richard.

— Habar n-am. Însă într-un fel sau altul, coconul a absorbit explozia. Materialul trebuie să fie fantastic. Inginerul comută pe radar.

— Să o urmărim pe următoarea mai îndeaproape. Ar trebui să apară peste…

Un fulger de lumină îi învălui, iar ecranul se întunecă. În mai puţin de o secundă fură izbiţi de o forţă laterală puternică, care îi trânti pe jos. Luminile din cameră se stinseră, iar vibraţiile solului încetară.

— Sunteţi teferi? întrebă Richard, căutând mâna lui Nicole în întuneric.

— Aşa cred, replică O'Toole. M-am lovit de perete, dar numai cu spatele şi cotul.

— Sunt bine, răspunse şi Nicole. Ce s-a întâmplat?

— E clar că aceasta a explodat mai devreme, înainte să atingă plasa. Am fost izbiţi de unda de şoc.

— Nu înţeleg, spuse O'Toole. Bomba a explodat în vid. De unde să apară o undă de şoc?

— Din punct de vedere tehnic, n-a fost chiar o undă de şoc, replică Richard ridicându-se, în vreme ce luminile reveneau iar podeaua începea iarăşi să se zgâlţâie. Hei, ce ziceţi de asta! se întrerupse singur. Faimoasa redundanţă ramană a mai înscris un punct. Eşti bine? se adresă lui Nicole, care părea să se clatine ridicându-se în picioare.

— M-am lovit la genunchi, dar nu-i ceva serios.

— Bomba a distrus ce mai rămăsese din propria sa rachetă purtătoare, vaporizându-i fuselajul şi sfărâmând restul în bucăţi infime, îi răspunse Richard lui O'Toole, în timp ce căuta în lista de senzori dispozitivile de rezervă. Gazele şi fragmentele s-au deplasat cu viteze enorme, dând naştere la unda care ne-a lovit. Plasa a atenuat şocul.

Nicole se aşeză lângă perete.

— Vreau să fiu pregătită pentru următoarea, explică ea.

— Mă întreb câte lovituri poate să suporte Rama, mormăi Richard.

Generalul O'Toole se apropie şi se aşeză alături de Nicole.

— Două au trecut, şi au mai rămas paisprezece.

Zâmbiră cu toţii. Cel puţin, nu erau încă morţi.

Richard localiză senzorii de rezervă câteva minute mai târzia

— Ah, ah, constată el urmărind spoturile de pe ecran.

Dacă nu mă înşel cumva, ultima bombă a explodat la mai mulţi kilometri depărtare. Am avut noroc. Să sperăm că niciuna nu va detona chiar lângă plasă.

Trioul privi cum alte două rachete erau prinse şi învăluite de materialul din jurul navei. Richard se ridică în picioare.

— Vom avea o scurtă pauză. Până la următorul impact sunt circa trei minute – apoi vom primi patru rachete, una după alta.

Nicole se ridicase la rândul ei. Îl observă pe general ţinându-se cu mâna de spate.

— Eşti sigur că te simţi bine, Michael?

Bărbatul încuviinţă din cap, cu ochii la ecran. Richard se apropie de Nicole şi o luă de mână. Un minut mai târziu se aşezară împreună lângă perete, pregătindu-se pentru impact.

Nu avură mult de aşteptat. O undă laterală, mult mai puternică decât prima, îi lovi peste douăzeci de secunde. Din nou se stinseră luminile, iar oscilaţiile podelei încetară. Nicole îl auzea pe O'Toole respirând greu în întuneric.

— Michael, eşti rănit?

Neprimind niciun răspuns, Nicole începu să se târască în direcţia lui. Ceea ce constitui o greşeală. Nu se sprijinea de nimic când a treia explozie lovi nava. Fu aruncată brutal de perete, lovindu-se cu capul de el.

Generalul O'Toole rămase lângă Nicole, cât timp Richard urcă în New York să inspecteze oraşul. Cei doi bărbaţi avură o scurtă convorbire imediat după întoarcerea lui Richard. Inginerul raportă doar avarii minore. La treizeci de minute după ce ultima rachetă fu prinsă de plasă, luminile reveniră, iar solul începu din nou să se zguduie.

— Vezi, spuse Richard cu un rânjet tensionat, am zis

că totul va fi bine. Ei fac întotdeauna lucrurile importante în triplet.

Nicole, rămase inconştientă aproape o oră. Pe parcursul ultimelor minute fusese vag conştientă atât de vibraţia podelei, cât şi de conversaţia purtată în cealaltă parte a încăperii.

Deschise ochii foarte încet.

— Efectul net, îl auzi explicând pe Richard, este de a ne mări viteza pe o traiectorie hiperbolică. Aşa că vom traversa orbita Pământului mult mai devreme decât s-a prevăzut.

— Cât de aproape vom ajunge faţă de Pământ?

— Nu prea aproape. Depinde când se va termina manevra. Dacă s-ar opri acum, am trece pe lângă el la aproximativ un milion de kilometri, de peste două ori distanţa de la Pământ la Lună.

Nicole se ridică şi surâse.

— Bună dimineaţa.

Bărbaţii se apropiară de ea.

— Te simţi bine? o întrebă Richard.

— Aşa cred, răspunse Nicole, pipăindu-şi cucuiul din creştet. Probabil capul mă va durea o bucată de timp. Îi privi pe cei doi. Dar tu, Michael? Parcă îmi aduc aminte că mă îngrijorase starea ta, chiar înainte de izbitură.

— A doua explozie m-a terminat. Noroc că am fost mai bine pregătit pentru a treia bombă. Iar spatele nu mă mai doare în prezent.

Richard începu să explice ce aflase de la senzorii exteriori ai lui Rama.

— Am auzit ultima parte, îl opri Nicole. Se pare că vom rata complet Pământul. Richard o sprijini. Dar încotro ne îndreptăm?

Richard ridică din umeri.

— Nicio planetă sau asteroid nu se găseşte în

apropierea orbitei noastre actuale. Energia cinetică creşte. Dacă nu se schimbă nimic, vom ieşi complet din Sistemul Solar.

— Devenind călători interstelari, completă calm Nicole.

— Dacă trăim atât de mult, adăugă şi generalul.

— Din partea mea, nu-mi fac griji despre ce se va întâmpla pe viitor, zâmbi şăgalnic Richard. Cel puţin, nu încă. Planul meu este să sărbătorim eşecul falangăi nucleare. Propun să mergem sus şi să-i facem cunoştinţă lui Michael cu unii dintre prietenii noştri. Începem cu avianii sau cu octospiderii?

Nicole clătină din cap.

— Eşti incorigibil, Wakefield. Nu mă lăsa-n vreun fel să te împiedic…

Nu cred în piedici puse de noroc
Unirii sufletelor mari…

O întrerupse brusc TB. Toţi trei astronauţii tresăriră. Îl priviră pe micul robot şi izbucniră în râs.

…*Iubirea*
Iubire nu-i când face silei loc.
Trădării răspunzând cu părăsirea.
Nu, *ea e veşnic semn şi far străjer*
Ce-ntâmpină furtuna şi nu cade…

Richard îl ridică pe TB şi îl opri. Nicole şi Michael încă râdeau. Inginerul îi îmbrăţişă pe fiecare în parte.

— Nu-mi pot închipui tovarăşi de drum mai buni decât noi trei, declară el ridicând micul robot deasupra capului, oriunde ar fi să mergem.

CUPRINS